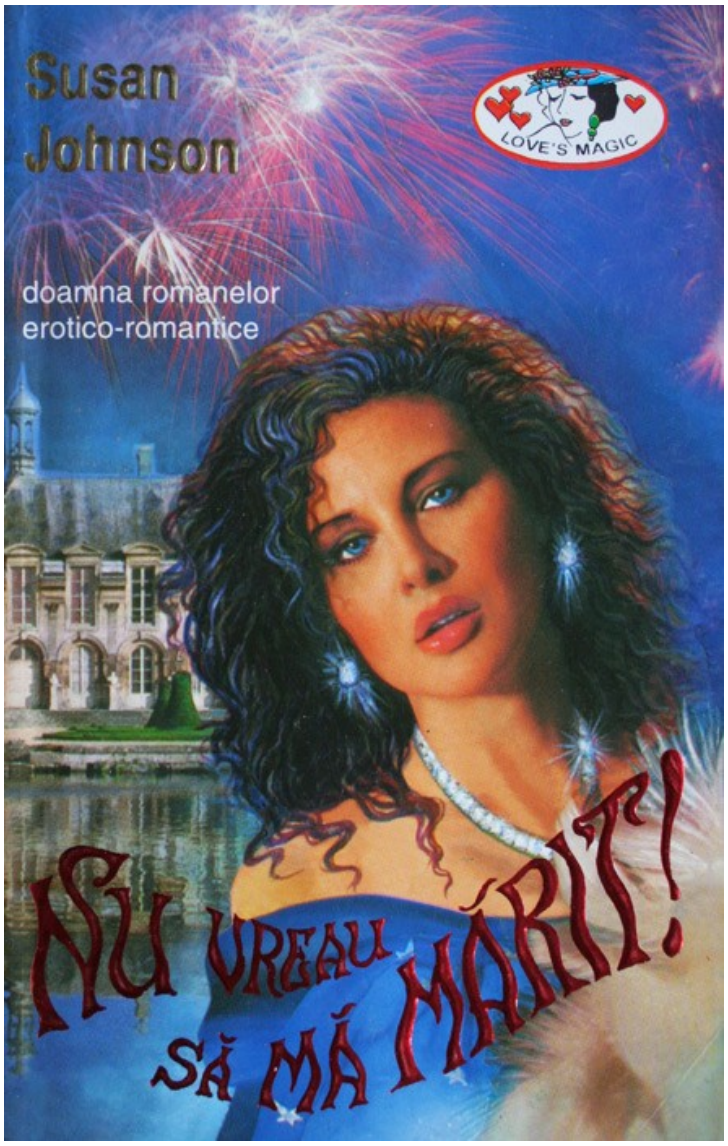

NU VREAU SĂ MĂ MĂRIT
SUSAN JOHNSON

CAPITOLUL 1

Februarie 1800

—Mai stai puţin.Afară e încă noapte.O să trezeşti doamnele...

—Nu pot.Trebuie să plec.

Beau St.Jules dădu din umeri îmbrăcându-şi haina şi rămase locului pentru o,clipă,cuprinzând cu privirea somnoroasa dansatoare de la corpul de balet care îi oferise atâtea plăceri în ultimele zile.Corpul ei subţire,adolescentin,era doar parţial acoperit de cearşaf în vreme ce cuvertura stacojie ajunsese să

atârne pe marginea patului,la câţiva zeci de centimetri mai încolo.
—Deşi tare aş fi tentat să mai stau,Albington,murmură el,cu ochii pe jumătate închişi şi cu sângele încă aprins de amintirile nopţii care trecuse.(Scoase un ceas mic,emailat,din buzunarul vestei şi se uită la cadran.) Ce zi e azi?
—Duminică,întâi ale lunii.Beau îşi înălţă capul şi încruntă uşor sprâncenele negre şi stufoase.
—Eşti sigur?
—Categoric.Mâine îmi primesc alocaţia lunară.Asta n-o uit niciodată,chiar şi dacă am lângă mine un sex de femeie ca ăsta care să-mi încălzească patul.Azi e întâi şi,în curând,voi fi din nou solvabil.
Aplecându-se în faţă pe scaunul lui,tânărul marchiz de Albington întinse mâna spre masa de joc după o sticlă de vin.
—Iar acum o să beau pentru asta,rosti el cu un zâmbet,turnându-şi o porţie generoasă de vin rubiniu în pahar.
—Isuse,spuse în şoaptă contele de Rochefort; începând să se încheie precipitat la haină.Credeam că e sâmbătă.
—Ai ratat o întâlnire,nu-i aşa?
—Ziua de naştere a soră-mii,încuviinţă Beau cu un gest scurt,înnodându-şi cu pricepere şi cu iuţeală eşarfa de la gât.Ducele o să-mi taie capul.Maman are o adevărată obsesie cu zilele de naştere.Celălalt bărbat fluieră uşor.
—Dac-aş fi în locul tău,m-aş grăbi s-o şterg.Oricum eşti pe punct de plecare spre Napoli.Pleacă mai devreme.
—I-am promis lui Nell că o duc la „Madame La Clerque”.Unde dracu sunt cizmele mele?
—Acolo unde le-a azvârlit înfierbântata domnişoară Gambetta,după ce te-a dezbrăcat.Aş zice că lângă uşă.
Amintindu-şi nerăbdarea tinerei,Beau zâmbi,scrutând în acelaşi timp cu privirea penumbra din jurul uşii de intrare în apartamentul lui Albington.
—E o bucăţică greu de satisfăcut,nu-i aşa? Spune-i că o s-o văd când mă întorc.
—Dacă o să mai fie disponibilă.Monty vrea să-i ofere ceva cu un caracter mult mai stabil.Ai putea s-o aranjezi cu un

apartament în Half Moon Street înainte de a pleca,asigurându-ţi astfel serviciile ei.
—Puţin probabil,răspunse cel mai vârstnic fiu al ducelui de Seth,îndreptându-se spre uşă ca să-şi recupereze cizmele pe care le ochise sub faldurile rochiei din mătase albastră de care domnişoara Gambetta se descotorosise în mare grabă.Eu nu-mi cumpăr iubirile.Nici că ar fi avut nevoie,urmărit cum era de toate femeile disponibile din Londra.Câteva clipe mai târziu era încălţat şi aranjat destul de rezonabil pentru un bărbat ale cărui haine nu fuseseră chiar atunci scoase din dulap.Cu timpul Beau căpătase o experienţă deosebită în a se face prezentabil după o noapte petrecută în budoarul vreunei doamne.Privindu-se în oglinda luminată de lumina lumânărilor,hotărî că ar fi cazul să treacă pe la un bărbier.Un puf negru îi umbrea deja maxilarul inferior.
Scoase câteva bancnote din buzunarul hainei şi le puse pe masă.
—Ai grijă ca...ah...
—Mariana,îl ajută prietenul lui.
—Mariana să primească banii ăştia împreună cu mulţumirile mele din inimă,continuă Beau cu un zâmbet.E o femeie al naibii de bună.
—Suficient de bună ca să te facă să uiţi de ziua sorei tale,îi aminti Charles Albington cu sportivitate.Beau zâmbi.
—Acum poate să-şi îmbrăţişeze gâtul cu picioarele.
—Categoric.În ochii lui Beau St.Jules se citea amuzamentul.
—Cred că aşa ceva merită bălăcăreala pe care mi-o va face ducele.
—Pari că te amuzi,comentă zâmbitor Albington.Gândeşte-te la p...asta voluptuoasă când te va jupui taică-tău de viu.
—Nu trebuie decât să par destul de contrariat în vreme ce el mă va certa pentru că am supărat-o pe maman.Lui Nell nu o să-i pese când îşi va privi noua garderobă de la „Madame La Clerque”.
—E suficient de matură pentru astfel de zorzoane?

—Nu,pe naiba,are numai treisprezece ani,dar îşi doreşte haine cu adevărat de calitate.(Beau înălţă din umeri.) Aşa că i-am promis că îi voi cumpăra câteva.
—Nu peste mulţi ani va trebui să-ţi păzeşti sora de depravaţi ca noi.
—Nu e cazul lui Nell.Ea ştie să-şi poarte singură de grijă.Vrea să ajungă jockey ca maman..
—Poate că o să mă însor eu cu ea,comentă marchizul de Albington.Mi-am dorit întotdeauna un jockey câştigător.
—Atunci va trebui să pui desfrânarea în pod.Marchizul făcu ochii mari.În acele vremuri,bărbaţii,căsătoriţi sau nu,se bucurau de o mare libertate.Loialitatea în căsnicie nu reprezenta niciodată o cerinţă imperativă.
—E sora mea,Charlie,continuă pe ton scăzut contele de Rochefort,cu mâna pe clanţa uşii.Şi e diferită de alte femei.Imediat ce rosti acest avertisment,ieşi pe uşă şi plecă.
Ceva mai târziu în cursul acelei dimineţi.,în vreme ce Beau îndura una din rarele muştruluieli pe care tatăl lui i le administrase până atunci,Serena Blythe suferea încă una din nenumăratele admonestări pe care stăpâna ei,doamna Totham,i le adresa cu regularitate de metronom.
—Ţi-am spus limpede să îţi ţii ochii plecaţi când treci prin încăperile de jos şi să nu vorbeşti cu nimeni decât dacă cineva din familie îţi adresează o întrebare directă.,Aşa e?
—Da,doamnă,răspunse încet Serena,încordându-şi pumnii ca să n-o pocnească peste faţă pe femeia planturoasă şi plină de ifose aşezată în faţa ei.
—Cu toate astea,dragul de Neville mi-a povestit că tu nu numai că te-ai uitat la el cu îndăzneală în această dimineaţă,dar ai mai avut şi tupeul să îi faci complimente despre felul în care arată.Chiar azi,în ziua Domnului! Nu înghit aşa ceva! Nu te voi lăsa să-ţi exerciţi farmecele tale de femeie păcătoase pe bietul meu băiat nevinovat! Ai înţeles,Blythe?!
În acea clipă,bărbia dublă a femeii tremură de indignare.
—Da,doamnă.
N-avea nici un sens să se apere în faţa impozantei mame a lui Neville.Unicul ei fiu nu greşea niciodată.Ca o creatură parşivă

şi mincinoasă ce era,construise în mod special încă un neadevăr ca să submineze şi mai tare poziţia Serenei în acea casă.Fata rezista avansurilor lui neplăcute de mai bine de o lună,de când el fusese trimis acasă de la „Cambridge” în oprobriul celor de acolo.
—Pot aranja să fii dată afară fără să primeşti vreo recomandare,o amenințase el în acea dimineaţă,prinzând-o la parter în vreme ce ea se ducea să mai aducă pene de scris pentru sala de clasă şi ţintuind-o de perete cu trupul lui moale şi puhav.Sau aş putea avea grijă ca viaţa ta să se îmbunătăţească,adăugase el libidinos,cu răsuflarea urât mirositoare de vinul băut cu o seară mai înainte.Îţi pierzi timpul predându-le celor două surori proaste ale mele.Eu îţi pot face un rost ca lumea.
Serena simulase o neîncredere nevinovată şi se strecurase pe sub braţul lui.Nu îşi permitea.să îl trateze aşa cum ar fi vrut.Ar fi preferat să-i trântească un genunchi sănătos în boaşe,dar atunci ar fi fost cu siguranţă aruncată pe stradă şi avea nevoie disperată de postul de guvernantă.Numai că presiunea atacurilor lui creştea cu fiecare zi.Suportând umilă răbufnirea doamnei Totham,se întreba câtă vreme va mai putea rezista pretenţiilor neruşinate ale lur Neville Totham.
—Indiferent cum se afişează aristocraţia în ziua de azi,continuă mama lui Neville pufnind a dispreţ,burghezia are moravuri mai bune şi eu n-o să te las să îl corupi pe Neville cu modul tău libertin şi scandalos de a fi.
Denigrarea cu orice chip a familiei fetei era intenţionată şi devenise de acum ceva obişnuit.Doamna Totham nu înceta să-i amintească Serenei că tatăl ei,vicontele Amberson,îşi pierduse averea şi moşia de la FallwOod înainte de a muri.
—Nu am chef să îţi amintesc iarăşi care e poziţia ta aici,Blythe.Servitorii trebuie să se facă văzuţi,nu şi auziţi.
—Da,doamnă,repetă fata,cu supunerea necesară,dar care îi rănea sufletul.
Trecuseră patru ani de la moartea tatălui ei văduv,patru ani îngrozitori,cu excepţia scurtei perioade de bucurie din toamna precedentă,când Julia Castelli şi tatăl acesteia veniseră să

catalogheze picturile doamnei Totham şi îi oferiseră Serenei prietenia lor.
—Pe viitor vei sta în sala de clasă şi vei ieşi numai dacă eşti chemată,încheie scurt doamna Totham.(Ochii ei mici,îngropaţi în cute masive de grăsime,se îngustară,măsurând trupul Serenei din creştet până în tălpi cu o privire de gheaţă.) Măsura asta ar trebui să îndepărteze farmecele tale de Jezebel de băiatul meu drag.Acum întoarce-te sus.
Concediind-o pe fată cu o mişcare scurtă din cap,bogata soţie a patronului de atelier de fierărie întinse mâna după ceaşca de ciocolată.
Ieşind din cameră,Serena tremura din toate încheieturile,de tensiunea emoţiilor ei şi de oboseală.Era îngrozitor de conştientă de viaţa ei umilă,de disciplina incorectă impusă,de asalturile neîntrerupte ale lui Neville.Descleştându-şi în sfârşit pumnii,avu senzaţia că e stoarsă de ultima fărămă de vlagă.Oprindu-se pe coridorul întunecat care lega salonul,unde se lua micul dejun de scara servitorilor,ochii i se umplură de lacrimi.Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi înăbuşe nevoia copleşitoare de a urla.Nu-şi putea permite să clacheze nervos.
Lacrimile nu-i aduceau salvarea,după cum n-o ajuta nici autocompătimirea.îşi spuse aceste vorbe pentru a mia oară de când intrase în serviciul familiei Totham.Supravieţuise patru ani,aşa că avea să mai reziste.Până în iulie următor când va avea suficienţi bani strânşi ca să-şi plătească taxele de intrare la Academia de Artă din Florenţa.Iar cu banii trimişi recent de Julia pentru drumul până acolo,visul ei de a părăsi casa Totham avea să se realizeze în curând.
Încă cinci luni,îşi spuse ea,privind spre ziua eliberării ca spre o pecete înroşită.
După atâţia ani de mizerii,putea tolera câteva luni.Acest gând încurajator îi dădu puteri ca să urce cele două şiruri lungi de trepte până la etajul unde îşi desfăşura munca.
—Ce ţi-a trebuit atâta timp? izbucni arţăgoasă Hannah Totham când Serena intră în sala deplasă.Şi n-ai adus nici o pană cu tine!

—Mama spune că e leneşă şi incapabilă,îi ţinu isonul sora ei mai mare,
Caroline,cu o voce identică cu a maică-sii.Nu face niciodată nimic ca,lumea.
Cele două eleve ale Serenei erau replicile în miniatură ale îndesatei şi masivei lor mame.Manierele pe care le adoptaseră erau înfricoşătoare tocmai prin prisma vârstei lor fragede,în vârstă de doisprezece şi paisprezece ani,cele două fiinţe fuseseră crescute ca să intre într-o societate în care avere tatălui avea să le obţină fiecăreia dinre ele un soţ cu faimă.Vanitoase,îngâmfate,pe deplin conştiente de bogăţia lor,fetele erau greu de educat şi lipsa lor de succes cu lecţiile de franceză,pictură şi muzică era atribuită incapacităţii Serenei de a preda.
—Ce-ar fi să scoatem cărţile de franceză cu tipare şi să exersăm lista noastră de termeni de modă? propuse Serena,ştiind prea bine că fetele vor prefera aşa ceva în locul lecţiilor din Scripturi.
În starea nenorocită în care se găsea,nu era capabilă să îndure o dimineaţă întreagă de dezinteres îmbufnat şi de apatie.
—Putem să mâncăm bomboane de ciocolată în vreme ce lucrăm? insistă Caroline,sesizînd,cu răutatea ei specifică,starea deplorabilă în care se găsea Serena.Aceasta ezită.Bomboanele erau strict raţionalizate,căci doamna Totham încerca să-şi transforme odraslele în nişte frumuseţi zvelte — o misiune imposibil de realizat.
—O să-i spun mamei că tu le-ai mâncat,dacă nu ne dai voie,avertiză Caroline.
—Mâncaţi ce vreţi,acceptă Serena cu un oftat,incapabilă de o altă bătălie cu cele două fete prost crescute.
Probabil că era intimidată şi de avertismentul Carolinei.Cu două săptămâni înainte,când fetele Totham mâncaseră toate dulciurile şi dăduseră vina pe ea,mama lor îi suprimase Serenei mesele timp de două zile.Chiar dacă mâncarea care i se oferea era săracă,Serena nu voia să rişte o nouă pedeapsă,în această dimineaţă nu-şi luase nici micul dejun.

—Caroline,atunci tu cauţi bomboanele,rosti Serena cu voce resemnată.
Hannah,scoate cea mai nouă carte de tipare cu rochia de muselină galbenă pe cppertă.Iar eu o să-i spun servitoarei că vrem ciocolată şi pâine prăjită.
—Eu vreau frişca,izbucni Caroline.
— Bătută,adăuă Hannah.Vreau două ceşti.
—Foarte bine.Serena plecă să găsească servitoarea care,în generat,putea fi descoperită dormind în camera de cusut,învecinată cu sala de clasă.Fetele ar fi putut cere elefant prăjit şi ouă de struţ în acel moment.Serena ar fi acceptat să le comande.După lupta ei cu Neville şi cu doamna Totham,combativitatea ei ajunsese la zero.

Cei doi bărbaţi aşezaţi în biblioteca Casei Seth Semănau atât de mult,încât lumea vorbea despre ei cu apelativul Sfânta Pereche.Înalţi,musculoşi,cu părul negru tuns scurt şi la modă a la Titus,cu aspectul lor sclipitor şi senzual depăşit doar de farmecul propriu,cei doi bărbaţi monopolizau de muJt vreme atenţia tuturor femeilor frumoase.
Când intrau într-o adunare de societate sau într-un club,capetele se întorceau după ei.Incredibil de chipeşi,îndemnând în mod flagrant la păcat,cei doi reprezentau întruchiparea ispitei.Ceilalţi bărbaţi bombăneau mereu pe seama nedreptăţii cu care soarta,atât de generoasă,înzestrase Sfânta Pereche cu toate atuurile fizice,însă doamnele erau în mod egoist recunoscătoare pentru splendoarea şi libertinismul sexual,atât al tatălui,cât şi al fiului.
Deşi ducele de Seth renunţase la aventuri romantice după ce se căsătorise cu o tânără scoţiană,mult iubitul său fiu,născut dintr-o dragoste de tinereţe,reuşise nu numai să cucerească unul din numeroasele titluri deţinute de tatăl său,dar chiar să îl întreacă în postura de cel mai depravat tânăr din Londra.La fel ca şi taică-său înainte,Beau St.Jules era mai mult decât dornic să aducă bucurie tuturor doamnelor nerăbdătoare să se culce în patul lui.

— Nu mă aştept să renunţi la plăcerile unui tânăr,rosti ducele de Seth,privind la cel mai vârstnic copil al lui peste marginea biroului şi vorbind cu un ton mai degrabă resemnat decât şfichluitor.Cu excepţia acestor sărbători în familie,când mama ta te vrea acasă.Îţi vei cere scuze faţă de ea şi nu-i vei spune adevărul.
—Bineînţeles.(Beau se agită stingherit pe scaun.) în ciuda tonului moderat,ştia prea bine că autoritatea tatălui său trebuia băgată în seamă.) A fost o scăpare nefericită din partea mea.Sinjin schiţă un zâmbet.
—Dacă aş fi ştiut că domnişoara Gambetta te atrage atât de mult l-aş fi trimis pe Davis să-ţi aducă aminte ce zi e.
—O ştii pe domnişoara Gambetta?!?
—Am văzut-o pe scenă,răspunse Sinjin,coborându-şi uşor genele,şi am întâlnit-o la petrecerea de burlac a lui Farley toamna trecută.
Beau se îndreptă pe scaun şi privirea i se învioră brusc.
—Ai fost cu ea?
Tatăl lui era foarte tânăr când se născuse el şi,la vârsta de patruzeci şi unu de ani,eră încă subiectul multor vise romantice ale femeilor.Beau era perfect conştient de interesul stârnit în rândul femeilor de tatăl său.
—Detectez o urmă de gelozie? se miră Sinjin,cu ochii albaştri licărindu-i amuzaţi.Îţi dau un sfat.Pleacă spre Napoli mâine.Domnişoara Gambetta nu se va ofili după tine.
—Ai fost cu ea?Curiozitatea colora vocea lui Beau.Petrecerea de burlac a lui Farley dăduse apă la moară bârfelor din oraş vreme de săptămâni întregi.Se zvonea chiar că la acea orgie fiecare bărbat avusese parte de câte trei femei.
—Ar trebui să ştii mai bine,răspunse taică-său cu voce blândă că sunt disperat de îndrăgostit de maică-ta.Însă domnişoara Gambetta are într-adevăr virtuţi acrobatice extraordinare,adăugă Sinjin cu un zâmbet.Sper că te-ai distrat bine.
—Minunat.Beau se aşează la loc pe scaun,zâmbind cu toată gura.

—În acest caz,scuzele pe care le vei prezenta mamei tale ar putea fi un simplu qouiproquo,rosti moale Sinjin.Deşi ţi-aş putea sugera ca mai întâi să faci o baie şi să-ţi schimbi hainele.Miroase până aici a domnişoara Gambetta,Se pare că niciuna din hârjonelile tale amoroase nu s-a petrecut într-o cadă de baie.
—Nu şi noaptea trecută,zâmbi Beau.N-am avut timp.
—Înţeleg,replică sec ducele.Îi voi spune mamei tale că ai să cobori la micul dejun.Tu va trebui să îţi confecţionezi o poveste credibilă ca să justifici absenţa de la ziua surorii tale.(Sinjin se ridică şi se uită la ceas,recunoscător că misiunea sa de pedepsire se încheiase.) Să spunem peste o oră?
—Da,domnule.(Beau se ridică şi el iute,mulţumit că interviul se sfârşise.) Mulţumesc,domnule.
—Apropo…să n-o iei pe domnişoara Gambetta în Italia cu tine.
—Nu,domnule.Nici nu plănuiam asta.Sprâncenele negre ale ducelui se.arcuiră uşor.
—Mă simt uşurat.Nu-mi place să iau femei la bord în voiajele lungi.Mă plictisesc.
—Înţeleg..
—Şi nu te poţi descotorosi de ele în mijlocul oceanului.
—Da,e o dilemă care merită evitată,încuviinţă politicos ducele.Davis a împachetat obiectele pentru vila din Napoli,observă el,preocupat acum mai mult de afacerile lui.O să aibă grijă ca acestea să fie transportate la Dover în noaptea asta.Când pleci?
—Mâine după-amiază.
—Ministerul de Externe te-a găsit?
—Da,lordul Percy a dat peste mine.Sunt interesaţi să afle ce instrucţiuni au primit ambasadorii străini din Napoli.Cu francezii mărşăluind încoace şi încolo prin toată Italia,totul e într-o permanentă mişcare la curtea siciliana.Poate că voi reuşi să strâng câteva informaţii utile.
—Să nu te bagi în vreun bucluc.Napoli e plin de spioni,de bandiţi şi de mercenari.Beau înălţă din umeri.
—Mă interesează mai mult să văd dacă proprietăţile noastre au supravieţuit exproprierii franceze şi distrugerilor aduse de

revoluţie.Dar dacă aud ceva relevant în legătură cu planurile lui Napoleon,o să trimit mesajul acasă.
Doamne,şi eu simt mirosul ei,remarcă brusc Beau,apropiindu-şi mâneca de la cămaşă la nas.A venit sigur momentul să fac o baie.
După plecarea fiului său,Sinjin rămase câteva secunde pironit la fereastră,
privind spre grădina-seră de iarnă care cobora în pantă uşoară,spre Tamisa.
Domnişoara Gambetta avea ambiţia să pună mâna pe un soţ aristocrat ca şi veri-şoara ei,noua marchiză de Weyhouse.Iar dacă familia Coltran nu se supărase primind o actriţă în familie,Sinjin se simţea uşurat să afle că întâlnirea prelungită a lui Beau cu tânăra balerină nu avusese nimic de-a face cu dragostea.
Scuzele şi explicaţiile lui Beau privind lipsa de la ziua surorii sale fură acceptate cu graţie de mama sa,pentru că şi ea era la curent cu ultimele bârfe în legătură cu fiul ei vitreg.Valetul lui Albington le bârfise pe balerine cu sora lui,care era croitoreasă la soacra lui Chelsea,ducesa de Seth,moştenitoare.Cu o zi în urmă,la o ceaşcă de ceai,ducesa moştenitoare îi povestise lui Chelsea nu numai despre relaţia dintre,domnişoara Gambetta şi Beau,ci şi despre speranţele tinerei de a pătrunde în familia St.Jules.
Chiar dacă şi intrarea ei în familie se făcuse în circumstanţe total ieşite din comun,Chelsea avea impresia,după ascultarea detaliilor oferite de soacră-sa,că domnişoara Gambetta părea mai degrabă hotărâtă să pună mâna pe titlul lui Beau decât să cucerească dragostea lui.Romantică din fire,Chelsea ar fi preferat o partidă izvorâtă din iubire pentru fiul ei vitreg.
—Ţi-am păstrat o felie de tort,izbucni Nell în clipa în care Beau încetă cu scuzele.O vrei acum sau după ce îţi arăt modelele de rochii pe care le vreau de la „Madame La Clerque”?
—Lasă-l pe Beau să-şi ia mai întâi micul dejun,propuse mama sa.

—Ai ratat cea mai excelentă îngheţată,rosti sora lui mai mică,Sally.Pun pariu că-ţi pare rău.La cei cinci ani ai săi priorităţile ei erau în mod evident diferite de ale fratelui.
—Lui Beau nu-i pasă de îngheţată,Sally.Lui nu-i pasă decât de cai.
Împlinind de puţin timp zece ani,Jack,fratele mai mic,era complet absorbit de dragostea lui pentru cai.Buza de jos a micuţei Sally începu să tremure.
—Dar îi place şi îngheţata.
—Mi-ar place cu adevărat să mănânc nişte îngheţată acum,rosti Beau cu blândeţe,zâmbindu-i surorii mai mici.
—S-a terminat,interveni brusc Nell. Nu eşti gata? Maman spunea că pot să-mi iau o rochie roşie.Sinjin o privi scurt pe soţia sa pe deasupra mesei....
— Foloseşte rochiile la joacă,Sinjin.Nu fi alarmat.
—Nici eu nu sunt,protestă Nell.O să mă scoţi în oraş în rochiile de la „Madame La Clerque”,nu-i aşa,Beau?Beau îşi plimbă repede privirea de la tatăl la mama lui vitregă.Roşul era o culoare potrivită mai degrabă să fie purtată de curtezane decât de tinerele domnişoare.
—O să găsim noi un loc unde să mergem,răspunse el cu diplomaţie.
—Undeva la modă.
—Poate că băieţilor de la curse le va face plăcere,propuse Beau.
—Perfect!Pentru Nell,care era un jockey mai bun decât mulţi profesionişti,a-şi arăta noua rochie prietenilor jockey întruchipa perfecţiunea.
—De dimineaţă devreme,murmură Sinjin,cu o voce menită a fi auzită doar de urechile lui Beau.Acesta încuviinţă din cap.
—Vrei să vii şi tu la croitoreasă,Sally? propuse el.
—Beau! izbucni Nell.E cadoul de ziua mea.O să facă mofturi,o să intre în buclucuri şi o să-şi bage nasul peste tot — of,prea bine,mormăi ea,observând expresia mamei sale,poate veni şi ea.Dar n-are voie să plângă.
—Nu voi plânge,promise imediat Sally,clătinându-şi căpşorul blond.Indiferent ce-ar fi.

—Poţi să stai la mine în poală,zise Beau,şi aşa o s-o ajutăm amândoi pe Nell să aleagă câteva rochii.

CAPITOLUL 2

Asta-i categoric cea mai extravagantă postură a celui mai depravat crai din Londra,îşi spuse în sinea ei Madame La Clerque în dimineaţa următoare,când îl văzu pe Beau tolănit pe canapeaua roz,ţinându-şi sora mai mică pe genunchi.Creatoarea de modă cea mai în vogă din Londra nu-l văzuse niciodată pe tânărul conte de Rochefort în saloanele ei fără să fie însoţit de vreo amantă.Era unul din clienţii ei cei mai buni.În mod normal relaxat şi îndrăzneţ,degajând o senzualitate copleşitoare în vreme ce amantele se perindau prin faţa lui,tânărul era astăzi doar un frate amabil şi drăguţ cu surorile lui,continuând să tachineze,dar fără apropourile lui deochiate.Indiferent însă ce ar fi cumpărat pentru o iubită sau pentru sora lui,contele era mereu extrem de indulgent.Cumpără o duzină de rochii pentru tânăra domnişoară Giselle,neţinând cont de materialele selectate de fată şi neîntrebând niciodată care era preţul.Iar când copila de pe genunchii lui deveni neastâmpărată,el o lăsă să desfăşoare un rulou nepreţuit de mătase de China doar pentru amuzamentul ei.Observând încruntarea doamnei La Clerque,rosti ca din întâmplare:

— Trimiteţi mătasea aleasă de Sally împreună cu rochiile.Poate că mama mea va şti să o folosească în vreun fel.

Cu inima strânsă cu câteva clipe înainte,când crezuse că va pierde o sumă imensă de bani doar pentru distracţia unui copil,Madame La Clerque îşi zise acum că avusese parte,în cele din urmă,de o dimineaţă erxtrem de profitabilă.Iar vizita îi oferise şi delicioase subiecte de bârfă.Cele mai multe doamne care treceau pragul aşezământului ei erau atât de curioase să afle toate zvonurile legate de celebrul Beau St.Jules.”Ce a spus? Cum arăta? Cu cine era? Chiar aşa?”,aveau ele să exclame,căscând ochii,când avea să le povestească.Cel mai libertin burlac al Londrei împreună cu surorile lui va deveni cea mai picantă noutate.Odată încheiată datoria de frate,Beau

petrecu încă vreo câteva ore cu părinţii săi,discutând despre caii pe care trebuia să îi aducă înapoi de la Napoli,dacă animalele supravieţuiseră ocupaţiei franceze şi bătăliilor regaliste.Grajdurile vilei de la ţară reprezentau o haltă pentru caii pursânge aduşi tocmai din Tunis,o etapă de odihnă înaintea transportului către viitoarea lor casă,grajdurile din Yorkshire.
—Cel puţin n-ar trebui să te mai îngrijoreze flota franceză,rosti tatăl său.
—Care flotă franceză? se miră Beau cu un zâmbet.
Victoria amiralului Nelson la Abubir cu un an înainte decimase navele franceze.Iar cele care mai pluteau încă se aflau sub comanda timidului Bruix,fiind blocate de flota britanică în portul Brest.
—Piraţii reprezintă întotdeauna un pericol,îi reaminti mama sa.
—Ar trebui să fiu în stare să-i întrec în viteză,
—Berry e la comanda lui Şiren?
Aşezat lângă nevastă-sa pe o sofa,Sinjin luă mâna Chelsei în mâna lui şi o mângâie cu blândeţe,înţelegând temerile ei legitime pentru fiul lor.
Beau dădu din cap.
—Bine,rosti tatăl lui,satisfăcut că fiul avea cel mai bun căpitan din Anglia.N-o să păţească nimic cu Berry,draga mea,îi spuse el soţiei sale,după care să întoarse iar spre Beau.Şi eşti înarmat?
—Zece tunuri.Săptămâna trecută am mai pus patru.
—Sună cumplit.(Sprâncenele Chelsei se încruntară uşor.) Cât de necesară e călătoria asta?
—Ai putea să aştepţi,remarcă Sinjin.Napoli este încă un cuib al fărădelegilor.Caii,dacă au supravieţuit până acum,mai pot rămâne acolo o vreme.
—Acum că Napoleon s-a strecurat prin blocadă şi se află iarăşi în Franţa,circulă zvonul că s-ar putea să invadeze din nou Italia.Mi-ar place să scot caii de acolo dacă e posibil.Indiferent ce s-ar întâmpla,continuă Beau,vreau să plec.Am nevoie oricum de un stimulent.
—Mai puternic decât cel oferit de balerine,punctă,sec,Sinjin.

—Şi de domnişoara Gambetta,adăugă Chelsea cu un zâmbet.
—Oare mai marii acestei societăţi n-au nimic sacru? întrebă Beau fără vreo intenţie de ofensă.Spune-mi,maman,ce se mai bârfeşte la o ceaşcă de ceai? Probabil că ştii deja dacă Monty va reuşi să se însoare cu drăguţa domnişoară Gambetta.Sunt convins că i-ar place şi lui să afle.
—Informaţiile pe care le am eu,răspunse Chelsea,arată că domnişoara Gambetta ţinteşte la titlul de contesă.
—Sper că nu la titlul meu.
—Ba tare mă tem că da.Beau păru uluit.Femeile care ţineau morţiş să se mărite erau întotdeauna terorizante.
—Acum chiar că abia aştept să ridic ancora.Nu pot spune că am altceva decât complimente la adresa domnişoarei Gambetta,însă nu îmi caut încă o soţie.
—Tatăl tău mi-a spus acelaşi lucru noaptea trecută.
—Şi are dreptate.Isuse,poate c-am s-o fac,dar peste zece ani. (Beau se ridică brusc în picioare,ca şi cum ar fi simţit nevoia urgentă să scape de ghearele domnişoarei Gambetta.) Trebuie să verific ce a împachetat William şi să-mi ridic corespondenţa.
—Trimite-ne veşti prin curierul diplomatic,rosti Sinjin,cu o privire amuzată.Mama ta îşi face griji.
—Bineînţeles,maman.Aplecându-se,o sărută uşor pe Chelsea pe obraz.
—Să ai grijă,îl povăţui ea.El zâmbi şi dădu din cap.Relaţia cu mama sa vitregă era de profundă afecţiune.Mama lui naturală murise la scurt timp după ce-l născuse.Chiar dacă Sinjin îşi îndeplinise datoria de tată de pe când Beau era bebeluş,tânărul nu avusese o mamă decât mulţi ani mai târziu,când Sinjin se căsătorise.
—Te aşteptăm peste vreo lună? întrebă ducele.
—Şase săptămâni maximum.Chiar dacă va trebui să mă duc la Palermo ca să mă amestec printre curteni o vreme,de întors mă voi întoarce până la mijlocul lui martie.Când Beau ajunse la apartamentul său de burlac din cartierul St.James,îl găsi pe Albington aşteptându-l,în compania a două actriţe tinere,pe jumătate beat.
—Le-am spus că te vom conduce până la Dover.

—Zău,se miră Beau,dându-i valetului pălăria şi mănuşile şi cerându-i lui William,cu o voce coborâtă,corespondenţa..
Întorcându-se spre oaspeţii săi,văzu zâmbetele de pe chipurile drăguţelor actriţe,îşi dădu seama că Albington,care îşi odihnea un picior pe o ladă de coniac scump,obţinuse iar fonduri,şi se întrebă repede dacă avea chef sau nu să aibă însoţitori pe drumul spre Dover.
—Mă tem că am să plec într-o oră,rosti el neutru:
—Suntem gata chiar acum,răspunse marchizul cu însufleţire.Lizzie nu s-a mai regulat într-o trăsură până acum.Măsură admirativ cu privirea fata care stătea pe braţul scaunului său.Un motiv suficient de bun îşi zise Beau sardonic.
—Vrei să te îngrijeşti de nişte şampanie? o întrebă el pe tânăra care şedea lângă cuplul ce intrase deja într-o partidă înfocată de sărutări,fără a ţine cont că nu erau singuri.
—Am făcut deja rost,răspunse tânăra chicotind.Albie a comndat cea mai bună marcă.
—Atunci trebuie să vă ajung din urmă.
Beau luă corespondenţa de pe tipsia pe care i-o întindea William.
—Eu sunt Rochefort continuă el,examinând bileţelele parfumate care îi soseau zilnic acasă.Zări scrisul familiar al domnişoarei Gambetta pe o epistolă de culoare lila şi,mulţumit că urma să lase atât de curând în urmă Londra şi planurile neplăcute ale tinerei,îşi ridică privirea şi o întrebă pe tânăra cu plete negre şi cu piept încântător din faţa lui:
—Îţi plac călătoriile cu trăsura?

Serena încuie uşa duminică noaptea ca protecţie împotriva asalturilor neplăcute ale lui Neville.Nici măcar el nu era atât de îndrăzneţ încât să forţeze acea uşă.Riscul de a-şi trezi surorile sau părinţii depăşea dorinţa carnală.în cele din urmă tânărul plecase,însă nu înainte de a profera mai multe ameninţări urâte,descriindu-i Serenei,de dincolo de uşă,ce avea să-i facă atunci când o va prinde singură.După aceea fata nu reuşi să adoarmă,temându-se de întoarcerea lui,îngrijorată în privinţa capacităţii de a-şi menţine virtutea intactă în faţa

unor atacuri atât de hotărâte şi gândindu-se cu un fel de satisfacţie la diferitele moduri în care s-ar fi putut descotorosi de trupul lui masiv şi respingător.Chiar dacă planurile de răzbunare reprezentau doar nişte vise,în acele ore de nesomn singurul lucru care o mai încuraja era să urzească tot felul de scheme,care de care mai dure.La un moment dat se întrebă dacă astfel de gânduri nu sunt păcate de neiertat.Sau Domnul ierta intenţiile rele dacă era vorba de legitimă apărare? La un moment dat îl rugase pe Dumnezeu să o ajute în planurile ei,însă nimeni nu-i răspunsese rugăciunii,după cum nimeni nu-i răspunsese nici la alte rugăciuni în toţi aceşti patru ani din urmă.Ca atare,rămase trează toată noaptea în eventualitatea că Neville s-ar fi întors.

Frântă de oboseală a doua zi de dimineaţă,Serena întâmpină vocile vesele ale fetelor care se trezeau în camera alăturată cu un geamăt.Oare la ce mitocănii voi fi supusă şi astăzi? Privind spre calendarul confecţionat de ea şi postat chiar deasupra patului,Serena îşi mai întrema trupul şi mintea obosite cu gândul la gloriosul ţel din luna iulie şi la eliberare.

Bucătăreasa era într-o agitaţie nebună.Doamna Totham urma să primească oaspeţi devreme,înainte de amiază,aşa că,pentru personalul casei,micul dejun urma să fie compus doar din pâine prăjită şi ceai.Cel puţin aşa îi explică Serenei fata care se ocupa cu servitul,după ce urcase în fugă două rânduri de scări.Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns,Serena nu avu şansa să pună mâna decât pe o singură felie de pâine cu unt înainte ca fetele Totham să se arunce asupra frugalei mese ca vulturii asupra prăzii.Serena mâncă în fugă,ca un condamnat în celula sa,nesigură că-şi va putea apăra şi acea biată fărămă de hrană de atacatori.

Curând după aceea sosiră instrucţiuni ca Hannah şi Caroline să fie îmbrăcate în cele mai noi rochii şi să fie aduse jos,pentru a-i cunoaşte pe musafirii mamei lor,la ora unsprezece şi jumătate fix.Din nefericire,în vreme ce coborau,călcâiul Carolinei se prinse de muselina tivului şi sfâşie câţiva centimetri de dantelă.Întorcându-se în camera copiilor ca să-i

schimbe rochia,Serena şi fetele ajunseră jos cu zece minute întârziere.
Majordomul le anunţă cu un aer marţial pe fete.Doamnei Jotham îi plăcea să producă impresie când avea musafiri,înainte de a apuca să intre în încăpere,
Serena o auzi pe doamna Totham întrebând cu glas de gheaţă:
—Unde ţi-e rochia cea nouă,Caroline?
—Blythe e atât de neîndemânatică încât m-a făcut să mă împiedic pe scări,şi tocul pantofului mi-a sfâşiat dantela.
—E imposibil să mai găseşti angajaţi de soi în ziua de azi,rosti doamna Totham,zâmbindu-le celor două doamne aşezate lângă măsuţa de ceai.
—Şi nu mai au nici un fel de maniere,interveni una dintre femei,o matroană imensă,cu o faţă ascuţită.Săptămâna trecută a trebuit s-o dau afară pe guvernanta noastră pentru că nu reuşea să se adapteze standardelor noastre de viaţă.
Serena o recunoscu pe nevasta pastorului din parohie,fata unui negustor prosper,care pusese la dispoziţia fiului mai mic al unui baron,ce avea nevoie disperată de fonduri pentru a-şi menţine parohia,o dotă considerabilă.Presupuse că standardele de viaţă la care se referise nevasta preotului aveau mai mult de a face cu ipocrizia decât cu bunele maniere,căci femeia dădea dovadă de o cruntă lipsă de milă şi de curtoazie.
—Opreşte-i preţul rochiei din salariu,rosti cealaltă musafiră,nevasta avocatului familiei Totham,ca şi cum Serena nu s-ar fi aflat chiar în spatele celor două fete,de parcă ar fi fost invizibilă.
—La preţurile de la „Madame La Clerque”,ar însemna să nu mai fie plătită timp de doi ani,răspunse doamna Totham cu mândrie şi supărare în voce.
—I-ar servi drept lecţie,declară nevasta parohului.Nu este aceea al cărei tată era viconte? Dacă îmi amintesc bine,un bărbat fără respect pentru cele sfinte,un ticălos.Un cartofor,o ruşine pentru comunitatea creştină.
—Nu l-aţi cunoscut pe tata,rosti scurt Serena,nemaiputându-se abţine în faţa acelor acuzaţii nedrepte.

—Cere-i scuze doamnei Stanton,izbucni boamna Totham,cu o voce înăsprită de mânie.Chiar în clipa asta.
—A fost o mojicie din partea dumneaei să vorbească despre tata fără să aibă habar cine era el şi ce făcea,replică Serena cu încăpăţânare.
—Creatură obraznică şi nerecunoscătoare ce eşti! După tot ce-am făcut pentru tine.Cere-ţi scuze!Obrajii graşi ai lui Maud Totham deveniseră stacojii de mânie şi ochii îi scăpărau.
Serena tăcu,încăpăţânându-se în revolta ei,nesigură ea însăşi de ce luase în sfârşit poziţie,inconştientă pe undeva că prin refuzul ei comitea pur şi simplu o sinucidere.Conştientă fiind şi de răsuflarea tăiată cu care urmăreau scena persoanele din încăpere peste care se aşternuse o linişte mormântală.
Tăcerea fu spartă de zgomotul - scaunului doamnei Totham pe covorul de pluş.Ridicându-şi cu o uşurinţă surprinzătoare trupul masiv de pe scaun,stăpâna casei se repezi la Serena într-un foşnet de mătase,cu chipul şi bărbia tremu-rându-i,roşii ca racul fiert,de furie.
—Cum îndrăzneşti să mi te opui,tună ea.
Într-un acces nestăpânit,ea ridică palma şi o plesni pe Serena cu atâta ură,încât pe moment se împiedică din pricina elanului înainte de a-şi recăpăta echilibrul.
Prinsă fără acoperire de.atacul surpriză,Serena rămase nemişcată,cu obrazul în flăcări din pricina loviturii primite.
Fetele izbucniră în chicoteli,doamna Totham începu să ţipe la Serena că o nebună,iar cele două musafire se aşezară mai bine,rânjind satisfăcute,ca să urmărească scena.Pe măsură ce epitetele,ameninţările şi insultele se revărsau asupra capului ei,Serena se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat şi inexplicabil de finalitate — îngrozitor şi dătător de puteri în acelaşi timp.Fără a scoate o vorbă,ea se răsuci pe călcâie întorcând spatele tuturor celor patru ani de mizerii îndurate.
—Nu-mi întoarce spatele! urlă doamna Totham.Vino înapoi imediat! Mă auzi? (Vocea ei răsună în salonul mare,aprigă şi ostilă,reverberând accente piţigăiate din tavan până la podea.) Dacă nu te întorci în clipa asta te arunc în stradă! Te bag în puşcărie!

„Fiecare om are o limită”.Tatăl Serenei spunea mereu asta când se referea la pierderile de la jocul de cărţi.Serena tocmai ajunsese la limita răbdării cu familia Totham.În acea clipă nu o mai interesa nimic altceva în afara evadării — ca şi tatăl ei,care îşi luase viaţa după ce se ruinase complet la jocul de cărţi.
Urcă scrile cu o minte remarcabil de liniştită şi de concentrată,considerându-se literalmente aruncată în stradă.Începu să plănuiască în grabă un voiaj spre Italia.Ar fi fost de preferat să aibă toţi banii la îndemână,dar cu siguranţă că avea să găsească ceva de lucru la Florenţa ca să suplimenteze suma care îi lipsea.În fond,era nevoie de guvernante şi acoio şi,cum mama ei fusese italiancă,Serena vorbea fluent limba. Gata.Totul era aranjat.Nici o nesiguranţă şi nici o dilemă nu o mai putea abate din drum.
Acum să împachetez,îşi zise ea,simţindu-se brusc înflăcărată de idee.Avea să-şi cumpere biletul de drum din Londra.Orarele de navigaţie îi erau familiare de vreme ce le rumegase luni întregi.Cea mai apropiată staţie spre Dover se găsea la hanul „King's Arms” de pe Knightbridge Road.Dacă se grăbea avea şanse să prindă diligenta de după-amiază.
După ce încuie uşa de la camera ei,îşi înghesui repede cele câteva lucruri pe care le avea în două genţi de voiaj.Nu trebuia să ia nimic altceva,altfel ar fi fost aruncată în închisoare dacă doamna Totham ar fi acuzat-o de furt.Grăbindu-se să plece,termină cu împachetatul în câteva minute.Singurele lucruri care aveau o oarecare valoare erau vopselele şi pensulele ei.Din viaţa ei de lady Serena Blythe nu-i mai rămăsese nimic după ce creditorii luaseră tot ce avea o valoare cât de mică din casa şi de pe proprietatea lor.Toate lucrurile pământeşti intrau acum în două genţi de voiaj.însă îşi căpătase libertatea,şi pentru asta era recunoscătoare.Luându-şi bagajele,Serena ieşi din încăpere.”
Se opri în hol o clipă,ascultând dacă nu cumva venea cineva de jos.Se temea să nu apară careva şi s-o înşface.însă etajul era tăcut.Traversă în linişte coridorul şi coborî pe scara servitorilor,apoi ieşi din casă pe o uşă rar folosită,care dădea spre grădina de lângă bucătărie.Afară era o după-amiază

însorită de februarie cum rar se întâlneşte.Traversând grăbită pajiştile din spatele frumoaselor case din Russell Square,se trezi zâmbind de una singură.Porni spre biroul de navigaţie ca să îşi cumpere biletul.Chiar şi vremea coopera cu ea,ca un simbol al norocului.În amurg se găsea deja la Dover.Un cer roşu închis,chenăruit de nori groşi şi ameninţători,.promitea ploaie.Obţinu îndrumările necesare de la vizitiu,după care se grăbi spre oficiul de navigaţie de lângă docuri,prinzându-l pe funcţionarul de acolo tocmai când trăgea obloanele.Omul o asigură că
bagajul ei avea să fie urcat la bordul navei Betty Lee în acea seară,iar ei i se vă permite accesul pe vapor în zorii zilei următoare.
—Există vreun han prin apropiere? se interesă Serena,nesigură că îşi va putea permite cheltuielile suplimentare,dar convinsă în acelaşi timp că avea nevoie de un adăpost din calea furtunii ce urma să se declanşeze.
—„Pelicanul” e chiar acolo,rosti vizitiul,făcând semn în direcţia unei mici clădiri ridicată în faţa unui perete dărăpănat.Spune-i lui Fanny că te-am trimis eu.Încurajată de vorbele lui şi mulţumită,câteva momente mai târziu,să descopere că Fanny era propietăreasă şi că o primea cu un zâmbet cald,Serena îşi adună curajul şi se interesă dacă putea sta în holul de la intrare în acea noapte.
—Cam strâmtorată cu banii,nu? întrebă Fanny,zâmbind înţelegătoare.
—Nu plănuisem să petrec noaptea la han,răspunse Serena,roşind de stingherеala de a trebui să ceară pomană.
—Ei,drăguţo,nu-ţi face griji.În hol e o grămadă de spaţiu,doar cu ăia patru acolo.Numai că,la naiba,ăştia din Londra şi păpuşile lor ar putea să devină un pic mai gălăgioşi.(Dădu din cap înspre un mic grup de persoane bine îmbrăcate.) Aşa că ar fi mai bine să stai la distanţă de ei.Mi-au băut deja jumătate de ladă din cea mai bună şampanie franţuzească pe care o am şi se pare că au de gând să devină tot mai gălăgioşi.
Privind prin micul salon care dădea spre mare,Serena observă grupul de petrecăreţi aşezaţi lângă fereastră.Doi tineri nobili

arătoşi şedeau relaxaţi,cu expresii amuzate pe chipuri,şi ascultau strofele declamate de două dansatoare.
—Tocmai au comandat şi ei cina,aşa că eu zic că domnii le vor lăsa pe scumpele lor să îi mai distreze niţel.
—Aş putea sta aici,la intrare,propuse Serena.
—Nu,doamne fereşte,fetiţo.Aici n-ai nici un pic de căldură.Găseşte-ţi un loc în colţul ăla,lângă foc.(Fanny îi indică Serenei unde să se ducă printr-o scurtă ridicare a bărbiei.)Dacă stai acolo tăcută,ăştia nici măcar nu te vor observa.Depravaţii bogaţi pot fi un pericol pentru o fătucă ca tine dacă nu eşti atentă.Iar dup'ce Tad o să termine cu servitul lor,o să-l pun să-ţi aducă o ceaşcă de supă şi un pic de ceai.
Patroana respinse cu un gest mulţumirile Serenei.În vreme ce frumoşii şi tinerii nobili se delectau cu bârfele cele mai noi pe seama Prinţului de Wales povestite de doamnele care îi acompaniau,Serena reuşi să se strecoare în colţul izolat de lângă foc.În câteva ore avea să fie la bordul vasului care urma să o ducă până la Florenţa,la prietenii ei,familia Castelli,la acea şcoală de artă ale cărei cursuri visase să le urmeze,încă de pe când îi povestise mama ei despre toate acele ateliere renumite şi despre vestitele colecţii de artă din oraşul în care se născuse.în ciuda oboselii şi a foamei,se simţea bine şi îi era cald,protejată cum era de ploaia care tocmai începuse să cadă şi ascunsă în acel refugiu confortabil pe toată perioada nopţii.Dacă era să creadă în noroc — şi Serena credea,cu acelaşi spirit de jucător moştenit de.la tatăl ei — putea fi tentată să spună că se-ntorsese,în fine şi pentru ea roata norocului.
Ceva mai târziu,Serena îşi mancă supa şi îşi bău ceaiul,în vreme ce grupul de tineri se înfrupta din cea mai bună friptură şi cea mai bună budincă pregătite de Fanny,bând şampanie,râzând...şi săruntându-se.Se schimbau multe sărutări şi mai mult decât atât; din când în când tinerele doamne se aşezau pe genunchii bărbaţilor.Serena încerca să nu privească într-acolo,însă zgomotoasa petrecere amoroasă se desfăşura prea apropape de ea ca s-o ignore complet.

De o vreme afară turna cu găleata.Printre sărutări,chicoteli şi glume fără perdea,conversaţia se oprea din când în când asupra deciziei de a rămâne acolo peste noapte sau de a pleca înapoi spre Londra.Tânărului cu păr negru nu părea să-i pese dacă plecau sau rămâneau,Când o săruta pe tânăra care se agăţase de gâtul lui,o făcea în joacă,ca şi cum ar fi fost preocupat de alte probleme.
Pe măsură ce căldura focului amorţea tot mai mult simţurile obosite ale Serenei,ochii ei începură să se închidă,iar râsetele petrecăreţilor de la Londra părură tot mai îndepărtate.Până ce un chicot ascuţit o trezi.O privire scurtă îi fu suficientă ca să-şi dea seama că n-ar trebui să se mai uite într-acolo,indiferent cât de puternic ar fi fost impulsul.Tipul cu părul deschis la culoare,beat şi râzând zgomotos,se apucase să-i dea jos rochia iubitei sale şi,după toate aparenţele intenţiona să facă dragoste cu ea,nepăsându-i că se află într-un loc public.
—Poate vrei să închizi uşa,Charlie,asta dacă n-ai chef de un pic de exhibiţionism,rosti,moale,Beau.
—Închide-o tu.
—Charlie-e-e,ţipă Lizzie,ţipătul ei terminându-se într-un chicot când marchizul de Albington începu să lingă spaţiul dintre sânii ei.După care fata începu să geamă moale,cu ochii închişi,în vreme ce mâinile ei cuprinseră capul tânărului ca să-l ţină lipit de sân.Senzaţiile produse de gura lui pe sfârcul sânului păreau să inhibe orice rezerve pe care fata le-ar fi avut.
—Se pare că suntem pe cale să ne distrăm,rosti tărăgănat Beau,luând paharele pline de pe masa aflată în imediata vecinătate.
—Treziţi-l pe judecător!Strigătul de afară abia se auzea.O secundă mai târziu,uşa de la intrarea hanului fu izbită de perete.Un bărbat ud leoarcă intră ca o vijelie,urlând:
—Treziţi-l pe judecător!În camera luminată de lumânări,vocea lui suna ca un tunet.
—Fanny,unde dracu' eşti? ţipă omul înainte de a privi scurt în salon după propietăreasă.(Nevăzând-o,se răsuci pe călcâie şi porni ca o vijelie spre spatele hanului,urlând şi mai tare): Fanny,căpitanul Darby a fost ucis!

În câteva minute,„Pelicanul” deveni un viespar de oameni uzi leoarcă îngrămădindu-se în salon.Dinspre docuri se dăduse alarma până la uşa hanului.În timp ce toată lumea îl aştepta pe judecător să coboare din apartamentele de deasupra,mortul fu adus în han şi aşezat pe o masă lângă uşă.În ciuda luminii chioare,brutalitatea cu care fusese omorât era evidentă.Chipul omului era doar o masă sângerândă,fără a mai avea nimic uman.Carnea şi oasele zdrobite se amestecau pe podea într-o băltoacă ruginie tot mai întinsă.
—A fost primul lui secund,Horton,cu siguranţă.El şi Darby erau la cuţite de ani de zile,rosti un bărbat,uitându-se la cadavru.
— Horton a băut toa' ziua la „Bird's Nest”,observă un altul,cu voce groasă.
—Auz' că jura că-l va face pe căpitan să plătească pen' biciurile primite anul trecut,cre' c-a fost el,zise un al treilea,dând din cap a asigurare.
—Aşa se pare,după cum a ridicat ancora în seara asta fără căpitan.
—Cineva trebuie să anunţe familia Crawford.
—Şi pe văduva Darby.Peste încăpere se aşternu brusc tăcerea.
—Fanny îi poate spune,zise cineva în şoaptă.Ele's prietene.
—Poate fi prins Horton şi adus înapoi?
—Cunoaşte apele prea bine,comentă omul cu vocea groasă.E pe vas de când avea zece ani.
—Ar putea-o vinde pe Betty Lee în vreun port străin şi să trăiască tot restul vieţii lui ca un nabab,
—Era un om violent...Pentru Serena,vocile părură brusc a se îndepărta,pe măsură ce cuvintele Betty Lee i se întipăreau tot mai dureros în minte.Betty Lee era vasul,ei,vasul care trebuia să ridice ancora de dimineaţă spre Florenţa.
Oamenii ăia spuneau că vasul dispăruse,ceea ce însemna că bagajul şi banii ei de călătorie dispăruseră.Pentru o clipă,Serena se sufocă,într-atât de dramatice erau acele veşti.Tot ce poseda ea se afla pe acel vas,inclusiv banii pe care îi ascunsese în cutia de vopsele.

Forţându-se să rămână calmă,deşi simţea nevoia să urle de disperare,Serena încercă să facă faţă devastatoarelor evenimente.
Luptându-se cu lacrimile,îşi spuse că ea era măcar încă în viaţă,spre deosebire de căpitanul Darby,ucis cu brutalitate,care zăcea acum tăcut ca şi propriul lui mormânt,care se afla numai la câţiva paşi.Oricât de proastă ar fi fost starea ei materială,nu se putea compara cu cruda realitate a morţii din faţa ochilor ei.
Avea nevoie de alternative.Înghiţi în sec casă nu izbucnească în plâns.
Gândeşte-te îşi ordonă sieşi.În vreme ce Serena se lupta să-şi regăsească judecata,din mulţime se ridicară mai multe voci,vorbind în acelaşi timp,datorită intrării magistratului în încăpere..Individul ridică mâinile pentru a potoli agitaţia.
Pe când mulţimea se mai domoli,tânărul şi elegantul nobil cu păr negru se ridică în picioare.înălţimea şi statura lui de aristocrat reduse imediat pe toată lumea la tăcere.Cu o voce profundă,temperată,care nu lăsa să se observe numărul de sticle de şampanie consumate,tânărul zise:
—Poate că vă pot fi de folos.Cum voi pleca în curând,dacă aţi fi amabil să îmi scrieţi un mandat de arestare,în cazul în care martorii ajung la concluzia că Horton e făptaşul,atunci am să am grijă ca autorităţile din mai multe porturi să fie înştiinţate de crima lui.Ochii tuturor se aţintiseră asupra înaltului aristocrat,îmbrăcat superb cu haine croite de cel mai bun croitor londonez.
Tânărul acceptă liniştit curiozitatea celor din jur,ca şi cum era obişnuit cu postura de obiect al admiraţiei tuturor.
—Perfect,tinere,exclamă judecătorul.Trebuie să spun că „Grawford Shipping” vă va fi recunoscătoare.Când ridicaţi ancora şi în ce direcţie?
—Iahtul meu e pregătit.Mă îndrept spre Napoli,dar sunt la dispoziţia dumneavoastră,domnule,răspunse Beau,înclinându-se uşor.

— Atunci veniţi,tinere domn,rosti judecătorul.Vino şi tu,Camden.Trebuie să notăm circumstanţele şi să intervievăm martorii..
Iahtul lui e pregătit,îşi zise Serena.Abisul negru în care părea să se scufunde se închise o clipă.Napoli nu era Leghorn,dar era mult mai aproape de Florenţa decât Dover-ul.Era o alternativă,dacă avea curajul s-o încerce.Tremurând la gândul riscului pe carie şi-l asuma,Serena cumpăni ce alte opţiuni avea,în condiţiile în care banii ei de călătorie se duseseră,vasul plecase fără ea,iar geanta îi era atât de goală încât ar fi ajuns sigur la închisoare în câteva zile.
În mod sigur nu mai putea căuta un post de guvernantă în Londra.Doamna Totham mai mult ca sigur că dăduse deja alarma în privinţa ei,probabil cu o imensă satisfacţie.Poate că ar fi găsit o slujbă într-o zonă mai retrasă a Angliei,unde bîrfele londoneze ajungeau cu greu,dar aşa ceva presupunea ca Serena să stea în locuinţe închiriate până ce va găsi de lucru,şi să-şi termine puţinii bani rămaşi.Şi dacă nu găsea de lucru? Şi chiar dacă găsea,nu exista nici o garanţie că noii ei stăpâni aveau să fie altfel decât familia Totham.
Ridicându-se brusc în picioare,Serena trecu pe lângă mulţimea din salon şi se postă în faţa ferestrelor care dădeau spre docuri.Lipindu-şi faţa de geamul rece,reuşi să distingă în noapte silueta unui iaht zvelt,legat la chei cu parâme.

CAPITOLUL 3

Când auzi pentru prima dată târşitul uşor al paşilor pe coridorul de lângă cabina sa de odihnă,se uită imediat la ceasul montat pe grinda vasului.Ora două.
Se deşteptă complet.O femeie se găsea la bordul iahtului său.
Recunoscu imediat mersul felin tipic feminin.În fond,Beau St.Jules avea o vastă experienţă în materie de mers în vârful picioarelor la miezul nopţii — tot aşa cum avea experienţa femeilor de toate felurile şi categoriile.Numărul lui de cuceriri amoroase rivaliza — unii chiar susţineau că era mai mare — cu remarcabilul record deţinut de tatăl său.Cel mai vârstnic fiu al ducelui de Seth nu era poreclit „Gloriosul” de toate femeile

seducătoare din Londra doar pentru frumuseţea zâmbetului său.
Acelaşi zâmbet faimos îi apăru din nou pe chip în vreme ce Beau îşi coborî picioarele peste marginea patului şi întinse mâna dreaptă după pantaloni.
Un exemplar feminin pe iahtul lui.Ce interesant şi misterios în acelaşi timp! Poate o distracţie în plus în cursul voiajului către Napoli.
Strecurându-se pe pasarela prost luminată,Serena abia îndrăznea să respire.
Aşteptase ca toate zgomotele specifice activităţii de pe iaht să înceteze,cu excepţia celor făcute de cartul de noapte pe punte.Iar dacă nu i-ar fi venit rău de foame,n-ar fi îndrăznit să iasă din ascunzişul pe care şi-l găsise într-un mic dulap plin de lucruri femeieşti.Ţesăturile parfumate îi amintiseră sfâşietor de rochiile fine ale mamei sale.Cu mult vreme în urmă...înainte ca mama ei să moară şi înainte ca tatăl ei să alunece pe panta băuturii şi a jocurilor de noroc.
Înainte ca ea să se umilească lucrând ca guvernantă în casa familiei Totham.
Îi scăpă un oftat uşor în vreme ce se îndrepta spre cambuza pe care o zărise când se furişase pe bordul iahtului,cu o noapte înainte,în Dover.Ce departe era acum de acea copilărie fericită — fără bani,fugind din Anglia la bordul iahtului unui străin,sperând să ajungă la Florenţa prin mila Domnului şi prin propriile ei puteri.Stomacul îi protestă de foame şi nările i se umplură de aroma delicioasă a mâncării când deschise uşa cambuzei.Nevoia disperată de a mânca o făcu pe fată să uite pe loc orice nostalgie autocompătimitoare.
Tocmai,adăuga o bucată de pâine rumenită la brânza şi perele pe care le ascunsese în faldurile fustei când o voce rosti blând în spatele ei:
—N-ai vrea să îmi trezesc bucătarul să-ţi prepare ceva mai consistent?
Serena se răsuci imediat pe căicâie şi îl descoperi pe propietarul iahtului stând sprijinit de uşa cambuzei.Zâmbetul lui,dezvelindu-i dinţii albi în lumina slabă,înlătură groaza pe

care fata o simţise la auzul vocii,deşi aşa cum era îmbrăcat,doar în pantaloni,bărbatul trezi în sufletul fetei un alt fel de teamă.Era un tânăr bine legat.Lumina oferită de o mică lampă cu petrol făcea ca trupul lui musculos să pară şi mai puternic,intensificându-i aspectul de virilitate.
—Ne-am mai întâlnit? întrebă el încet,întrebându-se dacă ar fi fost cazul să o cunoască pe tânără.Mulţimea de femei cu care avusese legături ocazionale în viaţa lui îl împiedica să-şi amintească de un chip anume.
—Nu chiar,răspunse,ezitând,Serena,nesigură pe dispoziţia lui,în ciuda vocii biânde.Te-am văzut în salonul de la „Pelican”..
—Nu zău.Realmente surprins,Beau se mişcă uşor,Rareori trecea cu vederea femei cu un aspect atât de atrăgător.Fata avea un păr auriu superb,ochi imenşi şi întunecaţi la culoare,forme zvelte şi voluptuoase şi o gură senzuală pe care ar fi vrut să c .guste.
— Trebuie să fi fost foarte beat,adăugă el,pe jumătate ca să-şi ofere sieşi o explicaţie.
—Probabil că da,zise ea,reprimându-şi o ciudată tulburare indusă de peisajul oferit de muşchii lui în mişcare.Nu te-ai urcat la bord decât aproape în zori.
—Zău,replică el din nou,cu voce blândă.Suntem deci tovarăşi de drum?
—Aş fi fericită să-mi plătesc drumul.Privirea lui o măsură repede,oprindu-se pentru o fracţiune de secundă asuprahainei înghesuite în faldurile fustei.
—Însă nu preferi căile tradiţionale,nu?
—Vasul meu a plecat fără mine după ce îmi achitasem deja călătoria.
Ochii ei se umplură brusc de lacrimi.
—Te rog,nu plânge,zise el repede.Eşti mai mult decât binevenită la bordul iahtului meu,Siren.Nu se simţea în largul lui în prezenţa femeilor îndurerate,iar fata se găsea evident într-o criză acută de bani dacă fusese nevoită să fure de pe vas.
—Pot...să plătesc călătoria,rosti ea,înghiţind în sec ca să-şi oprească lacrimile,după ce vom ajunge în Italia.

Banii pentru cursuri pe care îi trimisese înainte la Florenţa ar fi trebuit să acopere costul drumului.
—Prostii murmură el.Eu mă îndrept într-acolo oricum.(Zâmbi scurt.) în definitiv,cât de mult poţi să mănânci?
Dând drumul uşii de care stătea rezemat,se postă în poziţie verticală.Înălţimea lui i se păru brusc Serenei copleşitoare,însă vocea continuă să-i fie blândă când zise:
—Ce-ar fi să-ţi găsesc un adăpost mai bun şi o masă adevărată.Mănânci carne de vită?
—Da,bineînţeles.(Gândul o făcu pe Serena să saliveze.Ultima ei masă fusese acel mic dejun frugal din Londra,cu două zile în urmă,şi o ceaşcă cu supă la hanul „Pelican”) Da,evident.
—Atunci ce-ar fi să te faci comodă? propuse Beau.Poţi să intri pe a doua uşă din dreapta.(Se dădu înapoi pe pasarelă spre a-i permite fetei să iasă din cambuză.) O să vin şi eu imediat ce-mi voi trezi bucătarul.
Beau dispăru o vreme,însă trimise o tânără servitoare cu apă fierbinte şi prosoape în camera lui,unde se odihnea acum Serena,apoi un alt servitor cu o carafă de Tokay şi prăjiturele.Astfel,frumoasa lui pasageră avea timp suficient să se spele şi să se împrospăteze,în vreme ce el avea să dea instrucţiuni pentru o masă somptuoasă bucătarului său francez,pe care îl scoase din aşternut cu un zâmbet dulce şi un bacşiş gras.Ceru la felul întâi...escalop cu sote,în vreme ce tânărul francez se dădea îmbufnat jos din pat.
—E foarte frumoasă,Remy,şi nu ştie dacă să aibă sau nu încredere în mine.
—Nici n-ar trebui,bombăni tânărul,rămânând nemişcat o clipă lângă pat,pe jumătate adormit.
—Însă mâncarea ta delicioasă o va mai linişti.
—Deci s-ar spune că trebuie să vă ajut să o seduceţi,mormăi francezul,luptându-se cu părul castaniu care îi căzuse pe ochi în vreme ce se apleca să-şi recupereze pantalonii de pe scaunul alăturat.
—Ei,Remy,de când am eu nevoie de ajutor în privinţa asta? murmură Beau,cu un zâmbet şiret pe chip.
—Credeam că nu vă place să aveţi femei pe iaht.

—N-ai văzut-o încă.(Sprâncenele lui negre se arcuiră uşor.) Iar acum sunt cuprins de acest imbold copleşitor de a o face fericită.
—Atunci poate că ar trebui să-i oferiţi scoici la felul întâi,replică Remy,zâmbind la rândul lui în vreme ce îşi îmbrăca pantalonii.Şi să lăsaţi escalopul pentru mâine la prânz,când simţurile ei vor fi satisfăcute.
—Vrea şi carne de vită.Remy gemu.
—Voi,englezii,n-aveţi nici un pic de subtilitate.Presupun că o vrea şi în sânge.
—Cu ciuperci şi sosul tău de vin,s'il vous plait,adăugă Beau,iar eu mai adaug cincizeci de guinee la oferta mea.
—Şaizeci şi o să-i prepar lapte de pasăre la desert.Femeile îl adoră;
—Eşti o comoară,Remy.Cum aş putea să supravieţuiesc eu fără tine?
—Aţi fi numai piele şi os la cât vă regulaţi,fără îndoială;
—Şi sunt pe deplin recunoscător.Vocea lui Beau părea amuzată.
—Presupun că vreţi toate acestea până într-o oră,astfel ca să nu aşteptaţi prea mult până faceţi dragoste cu femeia asta pe care aţi descoperit-o.
Tânrul conte de Rochefort zâmbi.
—După atâţia ani ai ajuns să-mi citeşti gândurile,dragă Remy.Într-o oră e perfect.Câteva minute mai târziu,însă,când intră în cabina lui,Beau nu lăsă să se întrevadă prin nimic care-i erau planurile.
—Bucătarul meu e cam morocănos,dar s-a sculat,rosti Beau cu un zâmbet,ducându-se până la un dulap construit în perete şi scoţând o cămaşă nou-nouţă.Aşadar mâncarea va sosi în curând.Te simţi bine? se interesă el politicos,strecurându-şi cămaşa peste cap.
—Da,mulţumesc.(Serena îl privi din fotoliul moale pe care se cuibărise şi în care aproape că adormise.) Prăjiturelele au fost delicioase...şi vinul la fel.
—Bine.După ce privi firimiturile rămase pe tavă,Beau măsură vinul rămas în carafă cu un ochi de cunoscător.

—Vreau să îţi mulţumesc mult pentru ospitalitate.Luminile fuseseră aprinse de servitori şi aspectul Serenei era şi mai încântător în lumina aurie.Iar ochii ei nu erau negri,ci de un albastru închis,ca apa Mediteranei.
—A fost plăcerea mea,rosti el neutru,aşezându-se pe un scaun în faţa ei.
Plăcerea mea deosebită,continuă el în gând.Frumuseţea ei era provocatoare,mai aţâţătoare acum,după drăgălăşenia convenţională a actriţelor pe care le procura Charlie.Oare cum avea să răspundă la primul meu sărut?
—Unde ţi-ai cumpărat biletul? întrebă el cu glas tare,manierat şi zâmbitor.Poate că aranjez ceva ca banii să-ţi fie înapoiaţi.
—Crezi că poţi?Serena se îndreptă în fotoliu şi ochii i se aprinseră de speranţă.
Pentru câteva clipe,Beau St.Jules se mustră pentru egoismul lui în urmărirea plăcerii; sărăcia ei era atât de evidentă,în următorul moment însă,îşi linişti singur tresărirea de conştiinţă hotărând că o sumă generoasă de bani oferită când vor ajunge în Italia ar trebui să însemne mai mult decât o compensaţie pentru intenţiile lui deloc onorabile.Judecând la rece,cine ştia dacă ea nu era mai puţin inocentă decât lăsa să se vadă aspectul ei delicat.În definitiv,fugise ca un hoţ — ceea ce nu prea reprezenta un act demn de o tânără domnişoară.
—Sunt convins că da.Cât ai pierdut?
—Două sute de lire,răspunse ea.Erau toate economiile mele.
Doamne Dumnezeule,socoti el în minte,destul de surprins.El arunca mii de lire la o mână la jocul de cărţi.
—Până atunci dă-mi voie să ţi-i înapoiez eu,propuse el,întinzând mâna după portofelul care se odihnea pe un birou.
—O,nu.N-aş putea să iau bani de la tine.
El îşi înălţă privirea din portofelul pe care îl deschisese,surprins nu de cuvintele,ci de tonul ei.În voce i se citea o anumită rezervă iar ochii ei păreau a oglindi o îngrijorare deosebită.
—Consideră-l un împrumut,replică el cu calm,privind-o mai atent şi încercând să o plaseze în ierarhia pasagerelor clandestine — o categorie nouă pentru el.

Rochia ei din serj albastru închis era destul de uzată dar bine croită,iar pantofii purtau aceleaşi urme de uzură,însă erau impecabil lustruiţi; chipul ei superb și părul strălucitor atingeau perfecţiunea celor mai înalte ranguri sociale.Oare eră soţia fugară a vreunui nobil,îmbrăcată în hainele servitoarei,sau frumoasa amantă a cuiva care dăduse de vremuri grele?
—Sunt guvernantă,rosti ea apăsat.
— Iartă-mă; Mă holbam la tine? (Beau zâmbi cordial şi numără două sute de lire.) Uite,rosti el,întinzându-se peste spaţiul care îi separa şi aşezând bancnotele într-un teanc ordonat pe măsuţa de lângă fotoliul ei.Îmi dai banii înapoi când poţi.Eu am o mulţime.Te deranjează să-mi spui cum te cheamă? continuă el,observând privirea ei îngrijorată,dorindu-şi ca ea să ia banii şi vrând ca neîncrederea din vocea ei să se risipească.
—De ce?Serena se uită la el cu o privire rece,ca şi cum ar fi fost în gardă.
Fără nici un motiv.(Beau dădu din umeri — o mişcare leneşă de indulgenţă.) Făceam doar conversaţie.N-am nici o intenţie să-ţi fac rău,adăugă el moale.Chipul ei se relaxa.
—Numele meu e Serena Blythe.În mod clar o actriţă,îşi Spuse el.Nu poate fi guvernantă cu un nume,chip şi un trup aţâţător ca al ei.
—Eşti de mult timp guvernantă? se interesă el pe un ton neutru,vrând să afle care era adevărul.

—De patru ani,După ce tatăl meu,vicontele Amberson,a murit,a trebuit să-mi câştig cumva existenţa.Beau simţi cum i se strânge stomacul.Fata unui viconte? Oare avea rude? Se întrebă el în aceeaşi Clipă.Genul de rude care să exercite toate acele presiuni obişnuite? La fel de repede însă decise că o tânără în postura ei trebuia să fie pe cont propriu.
—Îmi pare foarte rău.Ea rămase nemişcată pe moment,Căci gândurile legate de tatăl ei erau întotdeauna dureroase,după care,inspirând aer în piept,rosti pe un ton cumpănit:
—Tata şi-a pierdut banii la cărţi.După ce bea o sticlă,nu prea mai ştia să joace.

—Cei mai mulţi bărbaţi păţesc la fel.
—Şi tu cum eşti? se interesă ea pe ton moale.
—Cea mai bună mână duce banii? propuse el,ridicând dintr-o sprânceană.Deşi te avertizez că sunt treaz.
—Asta ar legitima victoria mea.Serena zâmbi pentru prima dată,un zâmbet dulce şi totuşi feciorelnic,enigmatic asemenea întregii sale fiinţe.
Douăzeci de minute mai târziu,când sosi primul fel de scoici,Serena era cu cinci sute de lire mai bogată.Carafa cu Tokay fusese golită,un raport de amiciţie între ei fusese deja stabilit,iar Beau o lăsase să câştige deliberat doar două mâini.Serena câştigase restul pe cont propriu.Era fie foarte pricepută,fie foarte norocoasă.însă era frumoasă,aşa cum observă Beau,stând confortabil în faţa ei,cu cărţile la piept,cu privirea desfătându-se de o privelişte atât de minunată.
La fel cum era şi starea ei de spirit.
Răceala din vocea Serenei dispăruse,iar îngrijorarea din privire îi fusese înlocuită de însufleţire,iar când îi zâmbi după ce câştigase o mână,Beau descoperi că îi e tot mai greu să se abţină să n-o atingă.
Serena mâncă scoicile cu mare poftă.
Bău din nou vin când servitorul aduse o altă carafă şi rost „mulţumesc” cu atâta dulceaţă şi recunoştinţă când platoul e se goli,încât Beau se gândi pentru o clipă să renunţe la planurile lui de a se culca cu ea.
Însă exact în acea secundă ea îi zâmbi şi se întinse ca o felină,astfel că mintea lui se umplu de imaginea sânilor ei plini ridicaţi datorită braţelor petrecute pe după cap.Nici măcar serjul albastru nu putea ascunde forma încântătoare a celor două protuberanțe.
—Tu ţi-ai făcut rochia? întrebă el,pentru a-şi disimula privirea intensă sub masca curtoaziei.Îmi place gulerul tivit cu dantelă.
Lăsându-se pe spate în fotoliu,Serena atinse cu delicatete dantela albă..
—A fost a mamei.Îmi este deja mică.El înghiţi în sec înainte de a replica.Gândul la acea fiinţe încorsetată în rochiile de

fetişcană avea un efect profund asupra lui,după ce observase acea curbă voluptuoasă a sânilor.
—Probabil că voi găsi câteva rochii pentru tine la bord.
—Precum cele din dulapul de sub scară?
—Acolo te-ai ascuns? Ea dădu din cap.
—Mirosul era aţâţător.Foarte franţuzesc.
—O să-mi pun valetul să-ţi întocmească o garderobă mâine,zise el neutru,fără a se aventura într-o discuţie despre parfumuri franţuzeşti sau motivul pentru care se găseau acele rochii acolo.
—Cui aparţin rochiile?O privi o secundă,măsurând ironia din întrebare,însă expresia de pe chipul ei exprima inocenţă şi simplă curiozitate.
—Nu ştiu sigur,răspunse el evaziv.Probabil ale mamei sau ale surorilor mele.
Ceea ce însemna că multe articole compromiţătoare din acel dulap trebuia să fie urgent îndepărtate înainte de a o lase pe tânără să aleagă.De obicei iubitele pe care le aducea le bord,pentru scurte excursii pe Tamisa,aveau un gust deosebit pentru lenjerie fină şi seducătoare.
—Adesea mi-am dorit să fi avut rude.Tu îţi vezi des familia?
Beau se apucă să-i vorbească despre familia lui în fraze meşteşugite.Îi vorbi despre pasiunea tuturor pentru curse şi despre caii lor premianţi,despre herghelia de cai din nord,despre faptul că fratele şi surorile lui mai mici erau cu toţii călăreţi de primă clasă.O delecta pe Serena cu tot felul de anecdote fermecătoare,care aduseră zâmbetul pe chipul ei.
—Viaţa ta pare idilică.Spre deosebire de a mea din ultimul timp,rosti Serena cu o uşoară grimasă pe chip.Dar intenţionez să schimb această situaţie.
În mintea lui Beau răsunară imediat clopotele de alarmă.Oare venise intenţionat la bordul iahtului? O căutau rudele? Sau ajunseseră oare chiar la uşa tatălui lui?
—Cum anume,se interesă el cu voce blândă,dar cu ochi îngrijoraţi,plănuieşti o asemenea schimbare?
—Nu te alarma.(Serena zâmbi,simţind din nou că trăieşte din plin după atâţia ani.) N-am nici un fel de planuri în privinţa ta.

El râse,revenind instantaneu la buna dispoziţie de dinainte.
—Femeile candide m-au atras întotdeauna.
—În vreme ce bărbaţii cu iahturi nu sunt de nasul meu. (Zâmbetul ei era ameţitor.) Dar ce-ar fi să-mi mai dai o mână,rosti ea cu însufleţire,şi o să văd eu ce pot face ca să întorc sorţii în favoarea mea.Era fie complet ingenuă,fie o cochetă desăvârşită.Însă Beau avea destui bani ca s-o răsfeţe,iar în plus ea îl amuza extraordinar.Făcu cărţile.
Iar ceva mai târziu,când sosiră fripturile,lăsară amândoi cărţile jos şi se cufundară în plăcerea de a savura minunata carne preparată cu sos.
Serena mânca,absorbită de hrană şi de actul masticaţiei,cu un fel de intensitate tăcută.Asta îl făcea pe el să privească din alt punct de vedere indiferenţa cu care accepta el toate privilegiile din viaţa lui — însă doar pentru câteva momente,
căci era foarte tânăr,foarte bogat,prea chipeş ca să cunoască umilirea totală şi animat de intense impulsuri carnale care-i ofereau imunitate în faţa oricăror principii.Îşi zise că avea s-o aranjeze cât mai bine când iahtul avea să ancoreze la Napoli şi renunţă la oricare alte scrupule morale.Se uită la ceas.
Trei şi jumătate.Aveau să facă dragoste în lumina aurie a zorilor…sau mai devreme chiar.Beau zâmbi şi întinse mâna să umple paharul ei cu vin.
—Ăsta e raiul sau foarte aproape de el…murmură Serena,ridicându-şi privirea din farfurie unde îşi tăia o nouă porţie de friptură.Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns.
—Remy merită toate mulţumirile.
—Eşti dezarmant.Şi drăguţ.
—Iar tu eşti foarte frumoasă,domnişoară Blythe.Şi o a naibii de bună jucătoare de cărţi.
—Tata a exersat cu mine.Era un jucător iscusit când nu bea.
—Te-ai gândit să faci avere în sălile de joc în loc să-ţi pierzi timpul ca guvernantă prost plătită.
—Nu,răspunse ea moale,privindu-l drept în ochi.
—Iartă-mă,n-am vrut să te jignesc.Însă lumea aceasta nu e lipsită de farmecul ei.

—Sunt convinsă că nu e pentru un om adevărat,rosti ea,apucând o bucată pătrată de carne cu dinţii ei albi.În orice caz,eu mă duc la şcoala de artă din Florenţa,
continuă ea,începând să mestece.Şi o să-mi câştig existenţa pictând.
—Ce anume?Serena continuă să mestece câteva clipe,savurând gustul,apoi înghiţi.
—Portrete,bineînţeles.De aici se scot bani frumoşi.Voi fi extrem de amabilă cu clienţii.Sunt foarte bună la asta,să ştii.
—Nici nu mă îndoiesc.(Beau intenţiona să afle cât de bună era şi la altele.) Ce-ar fi să-ţi dau eu primul ceva de lucru?
Beau se oprise din mâncat,dar nu şi din băut,iar acum se uita la ea peste marginea paharului.
—N-am vopselele cu mine.Sunt pe Betty Lee împreună cu bagajul..
—Trebuie să oprim la Lisabona ca să alertăm autorităţile în privinţa omului acela,Horton.Ce-ar fi să cumperi vopsele de acolo? Cât mi-ai cere pentru portretul meu?Serena îşi ridică privirea din farfurie.
—Nimic pentru tine.Ai fost mai mult decât generos.Aş fi onorată să îţi fac portretul...făcu ea o pauză şi zâmbi...oricine ai fi.
—Beau St.Jules.
—Acel Beau St.Jules? (Serena îşi lăsă tacâmul jos şi îl studie fără nici o jenă.) Iubitul tuturor femeilor uşoare...cel mai mare fante al Londrei,care şi-a depăşit tatăl în păcat,Sfântul?Vocea ei avea o notă de tachinare,o nuanţă familiară de intimitate,provocată de numeroasele pahare cu vin pe care le băuse.
—Ar trebui să mă alarmez?El clătină din cap.În ochi i se citea amuzamentul.
—Sunt un om foarte obişnuit,rosti el cu modestie,ca şi cum n-ar fi fost bărbatul care dădea apă la moară ziarelor de scandal,ca şi cum n-ar fi fost celebrul armăsar care călărea toate femeile frumoase din Londra.Nu e nevoie să te alarmezi.Bineînţeles că nu era un om obişnuit — în nici o privinţă.Serena n-avea nici o îndoială că el era plămădit din

aluatul după care se judeca frumuseţea masculină,Trăsăturile perfecte şi părul negru îi aminteau Serenei de sculpturile greceşti clasice.Virilitatea lui debordantă,însă,depăşea cu mult rafinatul ideal cultural.Era un mascul fantastic.
—De obicei nu sunt fanţii mai în vârstă? Tu eşti foarte tânăr,declară ea.
Şi superb ca un tânăr zeu,continuă ea în gând,deşi reputaţia lui nu se baza,probabil,doar pe frumuseţe.Era un bărbat fermecător.
El dădu din umeri auzind comentariul ei legat de vârstă,începuse de foarte tânăr să încerce plăcerile trupeşti.Însă în loc să-i mărturisească aşa ceva Serenei,se mulţumi să întrebe,cu un zâmbet cald:
—Şi tu câţi ani ai? Ca să fii singură pe lume,pe cont propriu?
—Douăzeci şi trei.Vocea ei avu o notă de sfidare.În oricare societate,o femeie singură de douăzeci şi trei de ani era socotită fată bătrână.
—O vârstă foarte drăguţă,remarcă el,privind-o leneş pe sub pleoapele pe jumătate închise.Îţi place laptele de pasăre? Ea îl privi buimacă.
—Desertul.
—O,da,bineînţeles.(Serena zâmbi.) Atunci ar trebui să nu mă ghiftuiesc.
Bineînţeles că nu,gândi el pofticios,dând din cap zâmbind şi umplând încă o dată paharul fetei.Păstrează nişte loc şi pentru mine — vin…
Gând servitorii luară tacâmurile de pe masă,lăsând în loc doar fructe şi cafea,Beau şi Serena se mutară pe o mică canapea,pentru a degusta ultimul fel.Ea turnă cafeaua şi el adăugă în cafea puțin coniac.Lăsându-se pe spate,Beau se desfăta privind cum fata taie o pară şi mănâncă relaxată bucăţile suculente.,
—Patronii tăi nu te-au hrănit suficient,nu-i aşa?
Ea se întoarse să-l privească,şezând sprijinită de braţul canapelei.Era întruchiparea graţiei şi a frumuseţii provocatoare.
—N-ai înţelege.Genele lui coborâră puţin.

—Spune-mi,oricum.
—Nu vreau,replică ea,brusc întristată din pricina amintirilor prea proaspete.Nu vreau să-mi amintesc nimic despre acei patru ani petrecuţi în casa familiei Totham.În ciuda intenţiilor,ochii ei se umplură de lacrimi.
Lăsându-şi iute ceaşca,el luă cuţitul din mâna ei,precum şi resturile de pară,îi şterse degetele cu un şerveţel parfumat şi,apucându-i palmele mici în mâinile lui,îi zise:
—S-a terminat.Nu trebuie să te mai întorci acolo.Văzând o lacrimă care i se prelingea pe obraz,Beau o luă blând în braţe şi o strânse la piept.
—Nu plânge,dragă,murmură el.O să câştigi o avere de la mine până ajungem la Napoli.Iar atunci poţi să dai dracu familia Totham.Serena chicoti la pieptul lui.
—În plus,o să am grijă ca portretul pe care mi-l vei face să fie expus la Academia Regală.Să pozez gol,ca zeul Marte? Asta ar trebui să atragă atenţia.
Ea chicoti din nou şi,împingându-l uşor,se uită drept la chipul lui zâmbitor.
—Eşti incredibil de drăguţ,şopti ea.
Îşi ţinea buzele întredeschise,la câţiva centimetri de buzele lui.Beau avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a rezista ispitei.Vulnerabilitatea ei dulce,
tristeţea ei,afecta chiar şi sufletul lui nu prea onorabil.
—Pot să te sărut? întrebă ea în şoaptă.
Simţurile ei erau complet răvăşite.Căldura şi afecţiunea oferite de ei erau extrem de binevenite după atâţia ani de reprimări emoţionale.Senzaţia braţelor lui în jurul ei o liniştea după disperarea de care fusese cuprinsă în ultimul timp.
—Probabil că n-ar trebui.Încerca să rămână un om de onoare.Probabil că ea nu înţelegea ce efect ar fi avut un sărut asupra lui.
—Nu sunt naivă.
Fusese sărutată înainte deşi împotriva propriei voinţe,de respingătorul fiu al familiei Totham,când acesta îndrăznise să treacă peste ordinele mamei lui.Acum însă era altceva.Ar fi avut o satisfacţie imensă să dăruiască un sărut din proprie

iniţiativă.Beau închise o clipă ochii.Cuvintele ei simple însemnau permisiunea ca el să facă ceea ce dorea.Iar când deschise ochii,murmură,încins la maxim,cu voce joasă:
— Dă-mi voie mie să te sărut pe tine…
După aceea Serena se pierdu.În ciuda vorbelor ei,era cu adevărat inocentă.
Noţiunile ei despre sărut se aflau la mare distanţă de cunoştinţele lui Beau St.Jules.El o făcu să simtă că ia foc,că se topeşte.Gura lui se dovedi delicată la început,dăruind sărutări caste pe buze şi obraji,pe tâmple şi pe lobii urechilor,pe vena pulsândă de la gât.După aceea,aceeaşi gură se mută mai jos,urmărind mişcarea degetelor care descheiară primii trei nasturi ai gulerului rochiei ei,şi sărută pielea ei moale şi netedă.
Ea îi răspunse cu un alt sărut.O nouă senzaţie tulburătoare îi învălmăşi capul pieptului.Plăcerea îi inundă simţurile,îi încinse sângele în vene,îi încălzi suprafaţa pielii şi,mai important decât toate,îi aprinse sufletul printr-un sentiment copleşitor de fericire.
—Mă faci să mă simt minunat,şopti ea.
Rătăcise prea mult prin pustiuri ca să îşi reprime astfel de senzaţii fantastice.
—Mă faci să mă simt — nerăbdător.
Beau o ridică în braţe şi se îndreptă spre pat,cu gura acoperind buzele ei,gustând dulceaţa tulburătoare.
—Poate că n-ar trebui,icni ea câteva clipe mai târziu,când el o aşează cu blândeţe pe pat.
—Ştiu,murmură Beau,ştergând buzele ei cu gura lui.N-ar trebui să deschei aceşti nasturi,continuă el,desfăcând un alt nasture de la guler.Spune-mi că n-ar trebui.
—Nu se cuvine deloc; îl tachina ea uşor atingând maxilarul lui puternic cu buricul degetului şi zâmbindu-i.
—Numai că mă încearcă o imperioasă nevoie carnală.Vocea lui era profundă,joasă,bogată în promisiuni.
—Ar trebui să-mi fie frică?Inima ei bătea nebuneşte,iar simţurile i-o luaseră razna.

—Te temi de obicei? întrebă el cu o voce mătăsoasă,amuzat de priceperea cu care domnişoara Blythe se aventura în joc.Ea nu ştiu ce să spună pe moment.
—Nu,răspunse ea în cele din urmă,dornică să simtă atingerea lui.Nu mă tem.
După aceea bărbatul cunoscut sub renumele de „Gloriosul” dovedi că îşi câştigase pe merit renumele.
Se dispensă de rochia ei printre sărutări înflăcărate şi mângâieri fermecătoare.
Mâinile lui aveau un efect miraculos asupra pielii ei; atingerea lui întruchipa senzualitatea.Beau se dispensă la fel de uşor de lenjerie,apoi de pantofii ei uzaţi.Îi scoase ciorapii cu o încetineală agonizantă.Iar când ea rămase goală în faţa lui,cu trupul arzând de dorinţă,cu respiraţia întretăiată de aşteptarea prelungită pe care o simţea reverberându-i între coapse,el îşi scoase cămaşa,apucă palmele ei şi i le aşează pe piept,astfel ca ea să-i simtă bătaia înflăcărată a inimii.
—Te vreau enorm de mult,şopti el,aşezat lângă ea,acoperind palmele ei cu mâinile sale mari,cu pielea înfierbântată,cu inima bătându-i nebuneşte.
Splendoarea trupului ei îi incita simţurile.Sânii ei provocatori deveniseră roz de la atingerile lui şi erau tocmai copţi pentru a fi culeşi.Curba senzuală a mijlocului ei subţire şi a coapselor întruchipa farmecul feminin.Mai jos,peticul de păr blond şi mătăsos însemna un magnet pentru pofta lui.Ridicând palmele ei la gură,Beau îi sărută uşor vârfurile degetelor,după care,iăsându-i cu blândeţe palmele în jos,şopti:
— Să nu pleci...
—Puţin probabil când simt că mă topesc.
—Pentru mine?Zâmbetul lui era la fel de cald ca şi privirea.
—Pentru tine...Vocea unei sirene,moale,joasă,dornică.Iar când el se sculă brusc pentru a se elibera din pantaloni,Serena înţelese că exista şi un alt motiv al renumelui lui.
—Eşti frumos,rosti ea,privind spre erecţia lui.O să te pictez şi pentru mine.
—Aşa?Se atinse cu o mână pricepută şi văzu cum ochii ei se măresc urmărind cum erecţia lui creştea.

—Eşti invitata mea,rosti el încet.
—Mai târziu,promise ea,simţindu-se teribil de independentă şi copleşită de o emoţie nouă,nepreţuită,de libertate,o senzaţie aflată la ani lumină distanţă de toate mizeriile îndurate în ultimul timp.
—Mult mai târziu,o aprobă el,urcându-se peste ea,strecurându-se între coapsele ei şi ghidându-şi mădularul spre cuibul ei umed şi fierbinte.
Aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui,ea se agăţă de el,proslăvind tăria şi forţa lui; cufundându-se în plăcerea extraordinară pe care o simţea.
El împinse.Ea ţipă.
—Isuse,exclamă el,dând drumul cu putere aerului din piept.Isuse Christoase...
Beau fu scuturat de un frison şi trupul i se convulsiona din pricina barierei neaşteptate pe care o întâlnise.
—N-o să mai ţip,promise ea în şoaptă,trăgându-l în jos ca să-l sărute.
Dorinţa fierbinte o făcu imediat să uite de durerea momentană,iar nevoia îi umplu simţurile.
—Te rog.El înjură încet.Brusc,în minte îi apărură tot felul de lucruri neplăcute legate de virginele cu educaţie,iar semnalele de alarmă îi inundară simţurile.

—Dă-mi voie să te ajut,şopti ea,mişcându-şi unduitor şoldurile şi întinzând mâna ca să-l atingă.Degetele ei alunecară de-a lungul erecţiei lui rigide.Beau gemu,cu un sunet animalic.
—N-o face,rosti el,sufocându-se.
—Dar vreau s-o fac.Beau închise o clipă ochii ca protecţie împotriva impulsurilor copleşitoare care îl încercau.
—Mai târziu nu te poţi răzgândi,rosti el cu voce întretăiată de supliciul la care era supus.
—Ştiu.
—Acum te poţi răzgândi.(Beau inspiră adânc.) Şi chiar în următoarele câteva secunde,zise el,cu voce gâfâită,ţinând ochii închişi.

—Nu vreau să mă răzgândesc,răspunse Serena,mângâind membrul lui rigid.
Era prea mult pentru un bărbat recunoscut pentru lipsa lui de scrupule.
Dând mâna ei la o parte,el îşi încordă partea inferioară a trupului,apucă şoldurile ei cu fermitate şi împinse,plonjând în adâncurile fiinţei ei cu violenţă sălbatică,aproape de limita extremă.
Ţipătul ei răsunând de jur-împrejurul cabinei lambrisate trecu neobservat pe măsură ce el se afunda tot mai tare în căldura ei primitoare.Beau expiră cu putere,recunoscător,inundat de o senzaţie nemaiîntâlnită.
Câteva secunde mai târziu,scâncetele ei slabe şi apăsarea mâinilor ei pe spatele lui fură în sfârşit auzite şi simţite.Stăpânindu-şi poftele egoiste,Beau ieşi din ea ca să-i ostoiască durerea.Acum fata era a lui până la Napoli şi el avea tot timpul din lume la dispoziţie...
Întinzându-se lăngă ea,Beau îi sărută lacrimile de pe obraji şi pleoape cu gesturi delicate,rostind în şoaptă cuvinte liniştitoare.Vocea lui era profundă,
mătăsoasă,gesturile lui făceau minuni,iar când lacrimile ei dispăruseră şi mâinile se relaxaseră pe spatele lui,el îi făgădui plăcere în cuvinte seducătoare de dragoste...creând imagini exotice în mintea ei oferindu-i perspective încântătoare.în scurt timp simţurile Sere nei se înfierbântară iarăşi.Ea îi oferi gura,îi zâmbi şi zise:
—Nu mă mai doare.
—Îmi dau seama.
Era alunecoasă,umedă şi vibra lângă el.Când şoldurile ei se mişcară ezitante,el o pătrunse iarăşi cu blândeţe,tot mai adânc,până ce ea icni,dar de data aceasta nu de durere ci de uluială şi de recunoştinţă.
—Mor,şopti ea,cu simţurile răvăşite,ţinându-l pe Beau înlăuntrul ei cu mâinile apăsate pe mijlocul lui,spre a prelung acea agonie binecuvântată.
—Acum nu,dar în curând da,murmură Beau,cu gura lângă buzele ei.Slăbeşte strânsoarea o clipă.Aşa.Nu e ma bine?

întrebă el blând,înfigându-se şi mai adânc în ea.Serena nu putea vorbi,dar el înţelese semnificaţia oftatului ei tremurat şi,cu experienţa acumulată în ani de satisfacere a femeilor,îi dărui,încet şi blând,Serenei Blythe prima călătorie fericită în paradis.
Urmată la scurt timp de o a doua viziune încântătoare când el i se alătură într-un orgasm exploziv.Curând după aceea,ea trecu printr-un al treilea orgasm fantastic.În mod clar,Beau era un bărbat cu o virilitate excepţională.
Mult mai târziu,zăcând în braţele lui,cufundată în calmul unei satisfacţii profunde,Serena întrebă:
—Oamenii îţi spun în faţă Gloriosul?Agitându-se uşor în pliul braţului lui,Serena îl privi drept în ochi.
Privirea lui se îndepărtă de la soarele care tocmai răsărea — un glob de un galben strălucitor în fereastra cabinei.
—Uneori,răspunse el prudent,nesigur că dorea să vorbească despre un subiect-înrudit cu capacitatea lui sexuală,şi la fel de nehotărât în privinţa justeţii deciziei de a o dezvirgina pe fată,în ciuda dorinţelor ei aprinse.
—Îţi meriţi numele,rosti ea simplu,zâmbind.Eşti foarte bun.Cât ne va mai lua până ajungem în Italia?
Zâmbetul ei era jucăuş,cu o nuanţă atât de dulce de naivitate în el,încât Beau renunţă brusc la întrebările pe care şi le punea.Gândul de a o regula pe frumoasa domnişoară Blythe până la Napoli se dovedea irezistibil.
—Trei săptămâni,răspunse el,prelungind cu bună ştiinţă durata normală,care era de două săptămâni.Poate chiar o lună,dacă facem escală în Lisabona şi Minorca.
În sinea lui,Beau decise deja ca de dimineaţă să ordone echipajului să mai reducă din velele iahtului.
—Doar o lună? se miră ea cu un zâmbet promiţător,mişcându-se lângă el astfel încât sexul ei umed de spermă ajunse în apropierea erecţiei lui:
—Poate mai mult,murmură el cu un zâmbet parşiv,dacă trebuie să ne ascundem de piraţi.
—Sună bine.A mai rămas ceva de mâncare? El râse.

—Ceva desert,dar îmi trebuie un sărut ca să mă scol şi să ţi-l aduc.
Ea îi răspunse imediat,cu poftă,înfierbântată.Iar el îi oferi ceva pe care şi-l dorea ea mult mai mult decât un desert.

CAPITOLUL 4
—Acum,murmură Serena ceva mai târziu,plimbându-şi degetul pe buzele lui Beau în vreme ce el se odihnea deasupra ei,am să mănânc.
—Mâncare?Zâmbetul lui copilăresc sclipi alb în contrast cu pielea bronzată.
—Da,băiatul meu glorios,şopti ea,dar să nu pleci.
—Nici nu vreau,dragă.(Vocea lui mătăsoasă o mângâie pe suflet.)Însă mă gândeam...adăugă el,mângâindu-i sânul...poate că ţi-ar place...
—Nu,răspunse ea imediat,aşezându-şi palma pe pieptul lui musculos.Va trebui să aştepţi.
—Şi dacă nu vreau? (Beau îşi coborî capul spre a-i săruta uşor vârful nasului.) Şi tu eşti atât de uşor de mulţumit.
—Doar acum,ca novice,rosti Serena ridicându-şi o sprânceană.Până la sfârşitul celor ,trei săptămâni voi fi cumplit de pretenţioasă.
—Hmm,murmură el,schiţând un zâmbet,promisiuni promisiuni...
—Doar dacă voi mai trăi,dragule.(îl împinse de lânge ea.) Mor de foame.
Beau îşi dădu seama că vorbea serios.
—Îl chem pe Remy,zise el,brusc îndatoritor,conştientizând privaţiunile la care fusese supusă ea în trecut.Îi comanzi tu tot ce vrei.
—Nu,te rog,n-o face...A mai rămas mâncare pe masă (Obrajii ei se îmbujorară.) Adică,continuă Serena,plimbându şi privirea pe pieptul lui gol,uită-te la noi.Nu suntem îmbrăcaţi patul e în dezordine şi...
—Să ştii că Remy nu emite judecăţi,dragă.
Vocea lui era degajată,liniştitoare..Serena închise ochii.

—Şi a văzut des astfel de scene,nu?O fracţiune de secundă el se gândi să mintă datorită tonului ei brusc ironic,însă îşi spuse că nu era cazul s-o înşele în privinţa stilului său de viaţă sau a posturii ei în viaţa lui..
—Destul de des,răspunse Beau.Ea îl privi.Răspunsul ascundea o mulţime de implicaţii.Fusese poate mai sincer decât şi-ar fi dorit ea.
—Aş putea să mă îmbrac şi să mă aşez în scaunul de acolo.
—Dacă aşa vrei,replică el politicos.Însă lui Remy nu-i va păsa dacă eşti îmbrăcată sau nu.
—Deci n-ar trebui să mă preocupe aparenţele.
El încercă să nu zâmbească,gândindu-se la conceptul de aparenţe,mai ales luând în considerare intimitatea lor şi căldura trupului ei rezemat de corpul lui.
—Eu nu mi-aş face griji,zise el simplu,înăbuşindu-şi zâmbetul.În acel moment ea izbucni pe neaşteptate în râs — datorită absurdei pretenţii de proprietate a ei,datorită încercării lui galante de a-şi suprima zâmbetul.Întinzând mâinile în sus,apucă faţa lui Beau în palme şi o trase în jos ca s-o sărute.
—Eşti tare dulce,şopti ea.
—Nu la fel de dulce ca tine,acadeaua mea,întinzându-se uşor în sus,Serena linse buza lui inferioară într-o mângâiere senzuală.
—Oriunde...murmură el....oricând.
—Pentru că eşti mereu gata,toarse ea,simţindu-i penisul lipit de pântecul ei cum se trezeşte la viaţă.
—M-am antrenat pentru asta.
—În vreme ce eu te aşteptam.
—Norocul meu,zise el,despărţind cu blândeţe picioarele Serenei.
—Femeile îţi spun nu vreodată?
—Bineînţeles,minţi Beau,după ce ezită o clipă.
—Bine,declară ea,priovindu-l cu o inocenţă neprefăcută.Pentru că dacă nu mă hrăneşti chiar acum,adăugă ea moale,n-am să mă mai regulez niciodată cu tine.
—Remy! urlă Beau,după care,desprinzându-se de-Serena,se dădu iute jos din pat.

—Chiar că mă placi,îl luă ea peste picior din mijlocul cearşafurilor boţite,îmbujorată în obraji.
—O,da…eşti extrem de încântătoare,domnişoară Blythe.
Uitându-se la ea,ochii lui negri se înflăcărară iar simţurile intrară în alertă maximă.Pentru o clipă se întrebă dacă toate virginele erau la fel de provocatoare sau dacă comportamentul ce mima naivitatea al Serenei Blythe era unic.
Corpul lui musculos sclipea în razele aurii ale soarelui.Statura lui,cu umeri largi,ocupa aproape întreg spaţiul din cabină.Frumuseţea lui neagră îi tăia răsuflarea în lumina deplină a zilei.Atunci Serena înţelse de ce,dincolo de măies-tria sa sexuală,Beau St.Jules nu dormea niciodată singur.
—Cine ţi-a spus „Gloriosul” pentru prima dată? întrebă Serena,vrând să afle care femeie îi dăduse această poreclă atât de nimerită.(Văzând uşoara încruntare a sprâncenelor lui,ea se grăbi să adauge): Am auzit tot felul de poveşti de la fiul familiei Totham.El încerca mereu să-ţi imite stilul de viaţă.”Lady C a fost văzută ieşind din labirintul de la Chatam împreună cu „Gloriosul” R.,cu o expresie de profundă satisfacţie pe chip”,cită Serena din memorie.Şi doamna Totham devora ziarele de scandal.
—Îi cunosc pe oamenii aceştia? întrebă Beau,interesat să creeze o diversiune care să abată gândul Serenei de la întrebarea pusă.
—M-aş mira,răspunse Serena,amuzată de imaginea lui Beau St.Jules aşezat la aceeaşi masă şi bând ceai împreună cu prea-virtuoasa Maud Totham.Povesteşte-mi despre numele tău.
—Rochefort?Întinzând mâna după pantaloni,şi-i trase pe el dintr-o mişcare.Era o mutare defensivă,poate,inconştientă,căci curiozitatea feminină îl făcea întotdeauna să devină evaziv.
—Dacă nu vrei să-mi povesteşti,rosti Serena în joacă,spune-mi-o.
Beau se uită la ea în vreme ce-şi încheia nasturii din dreptul mijlocului.
—Nu vreau să-ţi povestesc.
—Să ştii ca aş putea oricând să dorm din nou sub stele,îl avertiză ea torcând seducător.

—Mai întâi ar trebui să ieşi de aici.
—Mă ameninţi?O luminiţă răutăcioasă străluci în ochii ei.Serena se întrebă cum era să-l provoci cu adevărat pe contele de Rochefort.Ştia prea bine că el ucisese un om într-un duel cu un an înainte.Neville nu vorbise decât despre asta timp de două săptămâni.Lăsându-se să cadă pe un scaun,el o măsură cu privirea pe sub genele pe jumătate coborâte.
—Nu fac decât să îţi arăt care sunt limitele tale fizice,acadeaua mea,murmură el.
—Le iei mereu peste picior pe femeile tale?
—N-a trebuit s-o fac niciodată.
—Asta ne aduce înapoi la porecla ta.
—Dacă îţi spun va înceta interogatoriul ăsta? Ea dădu cu putere din cap.
Dând aerul afară din piept,Beau spuse:
—O iubită s-a referit o dată la înălţimea mea ca fiind glorioasă şi epitetul a prins.Ea pufni,necrezându-l:
—Mincinosule.
—Îi plăceau bărbaţii înalţi.
—Anumite părţi ale bărbaţilor înalţi.Beau lăsă să treacă o scurtă pauză înainte de a replica plin de prudenţă:
—Poate.
—Poate?!?
—Isuse,icni el moale,da' insistentă mai eşti.
—N-ai de gând să-mi spui,nu-i aşa?
—N-am nimic de spus.În orice caz,n-avea nimic de spus care să n-o şocheze pe feciorelnica domnişoară Blythe.
—Să ştii că pot afla şi altfel.
—În mijlocul oceanului? zâmbi Beau.
—Atunci mai târziu.Mai târziu nu mai conta pentru el.După ce ajungeau în Italia n-avea să mai existe un „mai târziu”.,
—Cum vrei tu,replică el blând,uşurat că auzea înjurături galice pe pardoseală.Aha...vine Remy.La câteva secunde după ce înjurăturile ajunseseră la urechile Serenei,uşa cabinei se deschise şi un tânăr încruntat,ocupat să-şi încheie nasturii la cămaşă,năvăli în încăpere.

—Presupun că nu v-a trecut prin minte că dormeam,mormăi tânărul,uitându-se urât la patronul lui.
—Nu ştii să baţi la uşă? întrebă Beau cu voce dulce,fără a-şi schimba dispoziţia din pricina mofturilor bucătarului.Privind-o mai întâi pe Serena întinsă pe pat cu cearşaful adunat sub bărbie,Remy se uită la Beau.
—Aveaţi o voce excitată,milord,replică el cu obrăznicie.
—Ai grijă ce spui,Remy,îl avertiză Beau cu un ton de catifea.Domnişoara Blythe e oaspetele meu şi îi e foame.
—Ar fi trebuit să rămân la Londra mormăi Remy.Acolo nu mâncaţi niciodată acasă.
—Dar atunci nu ai mai fi văzut-o pe drăguţa signorina din Napoli.
Amorul pentru o tânără modistă italiană fusese factorul cheie în decizia lui Remy de a-l însoţi pe Beau.
—Touche,milord,murmură tânărul francez,după care zâmbi,încălzit în aparenţă de amintirea iubitei lui.Aşadar,mademoiselle vrea să mănânce,rosti el cu voce plăcută,ca şi cum comportamentul ursuz de dinainte nici n-ar fi fi existat,după care,înclinându-se cu graţie,întrebă curtenitor: Ce aţi dori la masă,domnişoară Blythe?
—Nimic,adică…n-aş putea…nu vreau să iţi dau de lucru,murmură Serena,intimidată de Remy şi de circumstanţele mai puţin ortodoxe în care îl cunoscuse.Beau n-ar fi trebuit să te trezească.
—Doamne,nu-i spune asta.(Beau se aşează mai drept pe scaun.) Şi aşa are o comportare imposibilă.Doar nu e o problemă să găteşti pentru noi,nu-i aşa; Remy? i se adresă el francezului cu o voce manierată,în care se ghicea însă tăria oţelului.
—Nicidecum,răspunse imediat tânărul,ca şi cum astfel de ciondăneli între el şi patronul lui ar fi fost ceva obişnuit.Aş fi onorat,milord.V-aş sugera nişte…melci St.Jaques suculenţi,făcuţi a la Parisienne,acum,că dimineaţa şi-a intrat în drepturi,adăugă el aruncând o privire semnificativă în direcţia patronului,sau nişte carne slabă de viţel şi ciuperci.Sau poate un tort cu cremă de ciocolată,.

Chiar dacă gura i se umplu de salivă la gândul unor asemenea delicatese,Serena ezită.
—Prepară coquilfes St.Jaques.şi tort,interveni Beau.Nu-mi place viţelul.
—Poate că domnişoarei îi place,viţelul,comentă Remy.
—O,nu,răspunse imediat Serena.Adică,da…dar,în fine…moluştele şi tortul ar fi…mai mult decât suficiente.Mă tem că şi aşa vei avea mult de lucru.
—Nu e genul obişnuit,murmură Remy doar pentru urechile lui Beau.E încântător de politicoasă.
—Mersi pentru opinia ta favorabilă,replică sardonic Beau,cu voce la fel de coborâtă.Vrei şampanie,dragă? întrebă el tare,adresându-se Serenei pe ton normal.Remy mi-a spus că avem rezerve mai mult decât suficiente.
—Dacă nu te deranjează.Remy zâmbi,se apropie cu un pas de Beau şi întrebă
încet:
—Spune „mulţumesc” şi după ce o regulezi?
—Ce idee,replică,la fel de încet,Beau.(După care,cu o voce care ajungea până la pat,zise): Trimite tortul mai întâi în timp ce aşteptăm moluştele.Şi trei sticle de şampanie.
—Da,milord,răspunse Remy cu o privire prietenoasă.Cât timp voi avea la dispoziţie ca să mă odihnesc între…— sprâncenele i se ridicară —mese?
—În locul tău,aş dormi când aş putea,răspunse încet Beau.Ne-am înţeles?
—Perfect,milord.
Când sosi,tortul se dovedi magnific.Decorat cu violete din zahăr,delicat amestecate într-o dantelărie de cremă gălbuie cu unt,cu straturile de ciocolată învelind umplutura de praline care se scurgea în pârâiaşe până la blatul însiropat prăjitura avea un aspect demn de cel mai pretenţios gurmand.
Întinsă sub cuverturi,Serena îşi ţinu respiraţia,uluită,în vreme ce servitorul tânăr care adusese tortul îl aşeză cu grija pe masă.După ce băiatul plecă luând resturile mesei lor anterioare,Serena se ridică în capul oaselor şi întrebă într-o suflare:

—Cum reuşeşte Remy să prepare ceva atât de nemaipomenit într-o biată cambuză de ambarcaţiune,departe de orice piaţă? Violete din zahăr...
În ultimii ani,delicatesele constituiseră pentru ea o necunoscută.
—Remy e plin de resurse,răspunse,neutru,Beau.(Dincolo de gustul mâncării,
prepararea ei era o noţiune străină pentru el.) întreabă-l dacă vrei,continuă el,tăind o bucată de tort şi aşezând-o pe o farfurie.Deşi ştiu că el are la dispoziţie un răcitor mobil,pentru că am încărcat câteva căruţe de gheaţă la bord.
Oferind farfuria Serenei,Beau se simţi mulţumit văzând încântarea de pe chipul ei.
—Gheaţă? rosti ea mirată,ducând deja o furculiţă plina cu tort la gură.
—Bănuiesc că pentru şampanie,replică el,scoţând cu pricepere dopul de la o sticlă,şi poate pentru asta..(Atinse o violetă de zahăr.) Sper că nu te deranjează să mănânci desertul mai întâi.
Ea clătină din cap.Avea gura prea plină ca să vorbească şi i se părea că se află în paradis când simţea acel amestec încântător de arome atingându-i limba.
Tot la atingere se gândi şi Beau când turnă şampanie în două pahare,deşi senzaţiile lui erau legate mai mult de privelişte decât de gust.Serena oferea privirii un adevărat peisaj luxuriant aşa cum stătea,goală în mijlocul patului,cu părul auriu căzându-i în neorânduială pe umeri,cu sânii plini,cu mijlocul subţire şi şolduri graţioase încarnând perfecţiunea feminină,ca şi petecul de păr blond şi mătăsos dintre picioare.Avea o frumuseţe exotică,asemenea unei sirene mici şi delicate,o zeiţă a feminităţii şi a dorinţei — provocându-i un apetit imens.Cu ce plăcere mânca.Ce plăcere ciudată simţea el oferindu-i ei acea bucurie.
—Tu nu mănânci,rosti Serena,lingându-şi degetele după ce ultima bucăţică de tort dispăru de pe farfurie.
—Aştept moluştele.Deşi nu era convins că avea chef să mănânce ceva.

—Mai vrei şampanie?Aplecându-se,Beau începu să caute sticla pe podea,lângă scaunul pe care stătea.
—Nu acum.Apoi el observă privirea ei fixată pe tort.
—Mai vrei o bucată?
—Numai să nu mă consideri o purcică,rosti ea,cu un ton care-i amintea lui Beau de un copil sfios.
—Doamne,nu,o asigură el iute dându-şi seama că ea se temea să mai ceară o porţie.(Aşezând întregul tort pe pat,lângă ea,Beau adăugă): Mănâncă-l pe tot.
—Sunt atât de lacomă.
—Dragă,îţi ceri scuze faţă de persoana nepotrivită.Lăcomia de orice fel este subînţeleasă în înalta societate,iar acest tort reprezintă un exemplu banal şi cuminte pe lângă alte feluri de lăcomie.Aminteşte-ţi doar să laşi loc pentru moluşte.
—Eşti extrem de drăguţ,rosti ea zâmbind.
—Şi eu gândeam la fel despre tine,acadeaua mea răspunse el încet,cu o voce extrem de seunzuală.
—Ce bine e,şopti ea,.înfigându-şi degetul în glazura de ciocolată şi ducându-l încet la gură.Însă ar putea să intre Remy...
Strecurându-şi degetul repede între buze,Serena îl retrase curat.
Impulsionat de imaginea lascivă pe care o văzuse,Beau se agită uşor pe scaun.Penisul i se trezise deja la viaţă.
—Ce-ar fi să încui uşa,murmură el,ridicat deja pe jumătate de pe scaun.
—Bucătarul tău va fi furios dacă moluştele vor fi distruse.
—Îl plătesc pe Remy suficient de bine ca să treacă ci vederea un platou cu moluşte stricate,zise el,îndreptându-se spre uşă,sau chiar o lună de meniuri ruinate.
—Nu se va bosumfla?Beau se întoarse pe jumătate şi zâmbi.
—Mai bine el decât eu.
—Iar tu nu concepi să fii refuzat.
—Nu dacă e vorba de făcut sex cu tine.
—Ce plin de curtoazie eşti,Rochefort.

Replica îl opri pe moment,datorită candorii de care dădea ea dovadă când atâtea alte femei ar fi folosit eufemisme lubrice ca răspuns.Răsucindu-se complet pe călcâie,el o privi intrigat.
—Totdeauna ai fost aşa?
—Adică goală în pat alături de un străin? Doar acum,dragul meu glorios,după cum prea bine ştii.Sau te referi la altceva?
—Mă refer la disponibilitatea de a spune ceea ce gândeşti.
—În acest moment nu prea am ce pierde,nu? Cealaltă opţiune ar fi să mor de foame pe străzile Londrei.O prefer pe asta,declară ea,zâmbind.Dacă nu mă vei arunca peste bord nu-mi poţi purta o ranchiună prea mare pentru că vorbesc deschis.Şi mi se pare că preferi compania mea solitudini acestui lung voiaj.
—Inteligentă femeie,rosti el,în parte pentru sine,surprins să descopere că optica ei era adevărată.Până atunci Beau fusese mereu împotriva oricăror companii feminine în călătoriile lungi.
—Şi,cine ştie...adăugă Serena,dacă vei continua să joci cărţi atât de neglijent,poate că voi fi chiar o femeie bogată la sfârşitul acestui voiaj.
—Eşti a naibii de bună,zise Beau,zâmbind.Chiar şi la cărţi... (Tonul lui încetă brusc să mai fie seducător.) Iar neglijenţa n-are nimic de-a face cu faptul că ai câştigat.
—Ştiu.(Serena flutură uşor din gene într-un gest de cochetărie.) Eram doar politicoasă.
—Deci facem o partidă mai târziu,(Beau simţi un fior de ,plăcere căci,dincolo de sex,jocurile de noroc constituiau o pasiune.) Toate şmecheriile vor fi permise.
—Ai putea să pierzi,Rochefort.
—Îmi pot permite,zise el zâmbind fermecător.
—În vreme ce eu nu.
—Cel puţin ai cu ce miza.Cât aficâştigat de la mine?
—Suficient cât să nu mai trebuiască să îmi iau o slujbă de guvernantă în Florenţa,răspunse ea.N-am să-ţi pot mulţumi niciodată cum se cuvine,adăugă Serena,cu voce brusc înăbuşită şi uşor tremurândă.Mi-ai salvat viaţa.

Doamne,nu,protestă el repede,nefamiliarizat cu asemenea cuvinte izvorâte din inimă.(Până atunci femeile îi mulţumiseră doar pentru bijuteriile oferite.) Te rog...o să mă faci să mă simt vinovat pentru că profit de tine.
Ea clătină din cap.Părul îi strălucea în lumina soarelui de dimineaţă.
—Eu am profitat de tine.De amabilitatea şi generozitatea ta.Ţi-am luat banii la cărţi,l-am obligat pe Remy să-şi întrerupă de două ori somnul,te-am ţinut treaz toată noaptea...Zâmbetul lui neaşteptat se potrivea cu licărul ironic din ochii ei.
—Deci,de fapt îmi eşti datoare.
—Chiar foarte mult,milord.
Vocea ei era dulce,plină de respect.Chipul afişa o expresie de fetişcană bine instruită în politeţuri.Dar Serena zâmbi seducătoare şi languroasă,ceea ce n-avea nimic de a face cu inocenţa adolescentină.
—Spune-mi ce-ai vrea să fac,murmură ea provocator,ca să mă revanşez.
El întinse mâna în spate şi încuie uşa.Zgomotul cheii răsucite în broască o făcu pe Serena să simtă un fior pe şira spinării.
—Ce-ar fi să-ţi arăt? zise el încet.
Însă după ce i se alătură în pat,Beau îşi potrivi o pernă sub cap,se întinse şi rosti cu blândeţe:
—Dacă vrei,termină mai întâi de mâncat.
Ca o începătoare în jocul dragostei,profund recunoscătoare lui,aşa cum declarase,Serena îşi spuse că ar fi o grosolănie să-l ignore pe Beau şi să-şi taie încă o felie de tort.
—Nu trebuie s-o fac,replică ea,cu o voce destul de nesigură,dacă tu preferi să faci altceva...
—Adică să te regulez,răspunse el în surdină.
—Da.Îţi sunt profund îndatorată.Beau înălţă dsprânceană.
— Faci asta din obligaţie?
—Bineînţeles că nu.Tu,a cărui specialitate este amorul,ar trebui să ştii prea bine.
El schiţă un zâmbet.
— Mi s-a părut mie că te-ai implicat cu adevărat mai tare decât ar fi cerut-o simpla datorie.

—Odiosule,îi reproşa ea,furişând o privire înspre el.Ca şi cum ţi-ar putea rezista vreo femeie care mai suflă încă.Beau învăţase de mult să se abţină de la a-şi discuta viaţa sentimentală.
—Ai de gând să mănânci? se mulţumi el să întrebe.
—Nu trebuie s-o fac.
—Ce adaptabilitate,rosti el leneş şi tărăgănat.Dar dacă ţi-e foame,mănâncă.Pot să fac dragoste cu tine oricând.
—Chiar aşa?O notă de răsfăţ umbri vocea ei.Beau zâmbi uşor.
—Ce-ai vrea să-ţi spun?Ea gemu încet.Siguranţa bazată pe legiunile de femei din viaţa lui nu putea fi pusă la îndoială.
—Spune-mi ceva fermecător,Rochefort,zise ea,hotărând că n-o interesează să afle adevărul.Ceva dulce şi romantic din repertoriul tău.
—Am vrut doar să spun că nu suntem constrânşi de timp.Şi eu n-am un repertoriu...deşi,adăugă el cu un zâmbet voluptuos,dacă aş fi avut unul te-aş fi asemănat cu Corinna lui Ovid — frumuseţea ta n-are cusur.
Întinzând mâna,o atinse delicat pe obraz.
— E mai bine?Serena îşi dori cu amărăciune să poată fi la fel de degajată ca el.
—Iartă-mi răsfăţul,rosti ea.Beau ridică din umeri.
—N-am nimic de iertat,acadeaua mea.
— Nu ştiu de ce ar trebui să mă consider o excepţie faţă de reputaţia ta privind femeile,continuă Serena,priviridu-l cum stătea întins cu o splendidă nonşalanţă lângă ea.Abia dacă te cunosc un pic.
—Am fost neglijent? întrebă el blând.
—În fine,în afară de asta,răspunse ea.Şi îţi mulţumesc foarte mult,dragă „Gloriosule”,pentru talentul tău excepţional.M-am referit la faptul că nu te cunosc cu adevăratLui Beau nu-i plăceau niciodată cum sunau astfel de fraze,mai ales venind de la femei cu care împărţea patul.Întotdeauna prefaţau dorinţa lor de a se insinua în viaţa lui şi,prin definiţie,de a-i modifica existenţa confortabilă.Nervos din pricina consecinţelor prea binecunoscute ale acţiunilor unei femei în căutarea unui astfel de scop,Beau se ridică în capul oaselor.

—Ce-ar fi să te hrănesc eu? propuse el.
—De ce?Perplexă,Serena se holbă la el.
—Pentru că aşa vreau.
Dincolo de nevoia de a abate gândurile ei,Beau nu putea trece cu vederea curbele voluptuoase ale,trupului ei sculptural,gol,disponibil şi aflat doar la câţiva centimetri distanţă,faţă cu apetitul ei sexual debordant,Beau nu se îndoia de
capacitatea lui de a-i abate gândurile în altă parte.
—Iar tu faci mereu ceea ze vrei,replică Serena.
—Aproape mereu.Privirea lui întunecată era sfredelitoare.
—Atunci poate că nu mi-e foame chiar acum,ripostă ea în faţa acestei manifestări imprudente de autoritate.Umilinţele îndurate în casa Totham erau de dată prea recentă.
—Ce-ar fi să aflăm dacă ţi-e foame s-au nu?El vorbea atât de încet încât ea abia auzea,însă tonul lui lasciv promitea nu hrană ci sex şi o provocare abia disimulată.
—Nu.Ridicându-se şi ea în capul oaselor,îşi împreună palmele în poală.În acea poziţie întruchipa imaginea decenţei nude.
—Doar o muşcătură,continuă el,ca şi cum ea n-ar fi vorbit,ca şi cum gâtul care începea să i se îmbujoreze ar fi indicat un altfel de răspuns.
Întinzând mâna,Beau îşi muie degetul în cremă şi extrase o violetă de zahăr din glazura de ciocolată.
—Deschide gura pentru mine,şopti el,aplecându-se spre ea cu o privire senzuală şi provocatoare.Promisiunea din ochii lui o făcu pe Serena să simtă un fior profund în adâncurile fiinţei ei.Intenţiile lui erau clare,învecinarea lui copleşitoare iar umeii şi pieptul lui erau atât de aproape,încât Serena putea simţi căldura emanată de pielea lui.Mânată de o dorinţă care nu mai ţinea cont de gelozie sau temperament,ea se întinse încet ca să-l atingă.Buricele sensibile ale degetelor ei alunecară delicat peste umerii lui puternici,după care palmele ei se sprijiniră de pectoralii lui proeminenţi.Absorbind căldura trupului lui prin palme,Serena îşi lăsă mâinile să alunece mai jos,mânate de onevoie căreia nu-i putea rezista.Degetele ei măsurară fermitatea toracelui lui,după care se strecurară pe sub

marginea pantalonilor.Pulsul i se acceleră brusc când privirea i se opri asupra imensei proeminenţe ascunsă sub haine.
El urmări cu privirea mişcarea mâinii,aşteptând,conştient de interesul ei.
—Atinge-o,murmură el.Neajutorată în faţa unei asemenea manifestări lubrice,ea îl privi o clipă cu ochi înflăcăraţi de patimă.
—Atinge-o,repetă el,e pentru tine.
Oprindu-şi o clipă respiraţia,Serena parcurse şi acea mică distanţă separatoare şi îşi închise palma peste erecţia lui dură şi pulsândă.
Beau icni.Atingerea ei era ca un şoc electric.Privirea lui se opri scurt asupra mâinii ei mici înainte de a se ridica spre ochii ei.
—Încearcă acum,acadeaua mea,murmură el.Un dublu fior de plăcere biclui simţurile Serenei când Beau îi ridică violeta de zahăr la nivelul gurii,în vreme ce erecţia lui creştea tot mai mult sub apăsarea,palmei ei.
—Deschide gura,icni el scurt.
Serena era vrăjită,lacomă şi udă toată.Se supuse poruncii lui pentru că nu mai putea rezista seducătoarei promisiuni de plăcere,aşa cum nici sutele de femei de dinaintea ei nu rezistaseră.
Degetul lui îi invada gura treptat,ca şi cum ar fi vrut s-o facă să aştepte acum,după ce ea capitulase.Când simţi că pătrunsese suficient de adânc,el şopti:
—Acum linge-l bine...
Tremurând de aşteptare şi patimă,ea îşi închise buzele peste degetul lui şi simţi gustul dulce al violetei,dar şi o voluptate parfumată...precum şi o senzaţie extraordinară de saţietate,neobişnuită în lumea ei precum nectarul zeilor.
Bărbat de rasă,Beau ştiu cum să ascută senzaţiile,să-i intensifice extazul.
Strecurându-şi mâna în sus pe coapsa ei,atinse mătasea blondă a părului pubian,după care îşi lăsă degetele să alunece în jos,mângâind delicat ţesutul satinai al labiilor.
—Mă simţi? întrebă el retoric,odată ce degetele lui se găseau în două din orificiile ei.Sau aşa e mai bine?

adăugă,strecurându-şi un al treilea deget adânc în crăpătura fierbinte; Sau aşa? se interesă,auzind geamătul ei de plăcere şi forţând un al treilea deget înăuntru.
O senzaţie sfâşietoare o copleşi pe Serena,atât de violentă încât ea îl muşcă tare de deget.Gemând din pricina durerii bruşte şi ascuţite,Beau îşi trase degetele înapoi.
—Sălbatică mică,murmură el,împingând-o cu un gest uşor al antebraţului.
Urmând-o,Beau o imobiliza,cu ajutorul greutăţii trupului său.Şoldurile lui se fixară peste coapsele ei larg desfăcute; iar ochii o priviră amuzaţi.
—Ce ne facem cu tine?
—Regulează-mă,icni ea,eliberând cuvântul care îi stătea cel mai aprig pe limbă,copleşită de apăsarea trupului lui puternic.
—Sângerez.Beau se încruntă cu o prefăcută supărare.
—Regulează-mă oricum.
—Poate că în loc de asta am să-mi iau revanşa.Un zâmbet viclean înflori pe buzele lui.
—Mi-ar place enorm,milord,icni ea.Ştiu doar că aş...El râse cu un sunet delicios,profund,amintind de păcat şi răutate.
—Eşti o mică povară înfierbântată,domnişoară Blythe.
—O mare parte din vină îţi aparţine,dragul meu „Glorios”.
Şoldurile ei se mişcară încet şi senzual,astfel încât simţiră amândoi cât de plăcută era erecţia lui.
—Sunt înamorată de noua mea...jucărie.
—Şi vrei să te joci din nou.Vocea lui era moale ca o catifea.
—O,da...toarse ea.Crezi că poţi face ceva în sensul ăsta?
—Probabil că am dus o viaţă corectă dacă sunt răsplătit cu tine,
domnişoară'Blythe.
—Iar tu trebuie să fii răsplata mea pentru că am supravieţuit familiei Totham.Acum dă-ţi ăştia jos,insistă Serena,apucând de nasturii pantalonilor lui,sau o să devin o fiară.
—O secundă,dulceaţă,înainte să ţipi,o necăji el,desprinzându-se din strânsoare spre a aşeza platoul cu tort şi sticla de şampanie pe podea,apoi reaşezându-se între picioarele ei: Iar acum,sunt la dispoziţia ta.

Aruncându-şi braţele pe după gâtul lui,Serena murmură:
—Eşti foarte rapid.
—Pentru tine,sălbatice.
—Bine,pentru că am nevoie de tine,acum.Privirea ei ardea.
—Atunci sper că ştii să coşi.
Rupând nasturii,Beau îşi eliberă membrul şi plonja în ea fără menajamente.în clipa în care o pătrunse,Serena simţi primele valuri ale orgasmului.Răspunsul ei descătuşat era atât de rapid şi de neaşteptat încât peste câteva clipe el trebui să reducă amploarea mişcărilor pentru a se acomoda nevoii ei imperioase.Din nou complet abandonat senzaţiei,cu unghiile ei înfigându-i-se în spate,Beau îşi înţepeni picioarele şi îşi apăsă pântecele de pântecele ei,umplând-o,împlinind-o,făcând-o să scâncească de plăcere.
Serena începu să se mişte spasmodic şi atunci Beau deveni mai brutal.O înţelegea,răspundea chemării ei şi o pătrundea cât de adânc putea.
—O,Doamne,icni ea,cu simţurile vibrându-i,cu creierul invadat de plăcere,o,Doamne,o,Doamne...Vocea i se stinse.Murea.
Se topea,se dizolva toată.Tăcerea învălui încăperea însorită.Singurul sunet care se auzea era gâfâiala lor uşoară.

CAPITOLUL 5
Minute bune după aceea,Serena deschise ochii şi un zâmbet fugar îi curbă colţurile gurii voluptuoase.
—Nu mai puteam aştepta,rosti ea încet,cu pleoapele pe jumătate lăsate,cu vocea trădând satisfacţie.
—Nici nu trebuia,pisicuţo.Nu există reguli.
—De ce nimeni nu-ţi spune că e atât de...minunat,se însufleţi ea.
—Ca să poţi descoperi singură,răspunse el neutru,nevrând să umbrească o asemenea plăcere încântătoare.Adevărul se raporta,cinic şi pragmatic,mai mult la preţul virginităţii pe piaţă decât la auto-descoperire.
—Tu când ai aflat? întrebă ea,încă uşor rătăcită.
—Cu mult timp în urmă.Simţind căldura ei continuând să-l înconjoare vibrantă,Beau se întrebă dacă ea nu era cumva vreo

nimfă blondă,înzestrată cu puteri magice.Era incredibil cât de mult o dorea,
—E mai bine ca orice altceva,nu-i aşa? aăugă el încet.
—Mai bun chiar şi decât tortul lui Remy.Beau făcu ochii mari,mimând surprinderea:
—Chiar atât de bun?
—Deşi tu n-ai...adică...îmbujorarea din obrajii ei se accentua.
—Nu-ţi face griji,dulceaţă,răspunse el cu blândeţe.O voi face.
—Să-mi spui dacă greşesc cu ceva,rosti ea cu sinceritate.
El zâmbi imaginându-se în postură de profesor.
—E imposibil să greşeşti cu ceva.
—Vreau să învăţ...O,Doamne,icni ea brusc.Ce faci?
—Simţi asta?Beau se adânci în ea o fracţiune mai mult.Iar ea tremură în mâinile lui.
—Da,da,şopti Serena,simţind ceva atât de diafan încât nu se mai miră de ce era el atât de vânat de femei.Te rog.,! fă-o — din nou.
Cât de neprefăcută era cererea ei.Ca un copil care poftea la o a doua porţie de desert.
—Aşa?Ţinând-o uşor de şolduri,Beau pătrunse tot mai adânc până ce ea ţipă uşor şi respiraţia începu să i se accelereze.Iar când el îşi schimbă puţin poziţia,retrăgându-se suficient cât s-o mulţumească din nou,Serena îl apucă cu mâinile de mijloc ca să-l reţină,ca să-l menţină tare înlăuntrul cărnii ei pulsânde.
—Dă-mi drumul,şopti ei,luptându-se uşor cu strânsoarea de menghină a palmelor ei.
— Nu.Mâinile Serenei strânseră şi mai tare.
—E mai bine dacă aştepţi.
—Nu.Un sunet înăbuşit,temător.
—Ai spus că nu trebuie s-o fac,îşi motivă ea răspunsul.
—Zău? murmură el,renunţând la orice gând de a mai continua acest preludiu prelungit.Inocenta domnişoară Blythe trebuia să fi fost virgină prea multă vreme,căci acum se dovedea sălbatic de nerăbdătoare,ca şi cum ar fi vrut să
recupereze timpul pierdut.Ţinând-o strâns,astfel încât să rămână împreunaţi,Beau se răsuci pe spate,răsturnând-o şi pe ea odată cu el.

—Acum tu stabileşti ritmul,dragă,rosti el,ridicând-o uşor şi potrivind-o mai bine pe şoldurile lui astfel încât să-l poată călări mai bine.Uite aşa.
Strecurându-şi palmele sub fundul ei,o ridică,astfel încât Serena să alunece pe toată lungimea erecţiei lui.Când ea ajunse la nivelul glandului umflat,mâinile lui alunecară spre şoldurile ei.
—Acum înfinge-te,pisicuţo,murmură el,apăsând în jos,ghidând-o pe Serena până ce membrul lui fu cu totul înghiţit în profunzimea ei fierbinte.
Serena scoase un mic oftat de fericire.
—Călăreşte-mă cu viteza pe care o preferi,acadeaua mea,rosti el.Eu o să încerc să ţin pasul cu tine.
—Deci eu am acum propriul meu armăsar,şopti ea,simţindu-se atât de minunat trasă în ţeapă.
—Pentru câtă vreme pofteşti.Fin cunoscător al senzaţiilor,Beau se gândea deja
s-o păstreze pe Serena până dincolo de Napoli.Se potriveau atât de bine împreună.
—Eşti mereu…aşa de pregătit?
—Încerc,răspunse el cu modestie,ca şi cum n-ar fi fost bărbatul cu cele mai multe recorduri sexuale din carneţelele de pariuri făcute prin diverse cluburi selecte.
—Ce bine pentru mine,replică ea,mişcându-se încet în sus,până ce ajunse iarăşi la nivelul glandului lui.
—Şi pentru mine.Zâmbetul lui era promiţător.
—Pot să te ţin încuiat aici până atingem pământul? murmură Serena,inundată de o senzaţie de voioşie acum,că o lume nouă şi minunată se deschidea brusc în faţa ei.Văzând că el nu răspunde,îl privi pe sub genele pe jumătate coborâte şi alunecă încet în josul erecţiei lui rigide.Spune da,şopti ea.
—Nu primesc ordine — nici măcar de la guvernantele drăguţe.
Rotindu-şi şoldurile într-o mişcare extrem de senzuală,care dădea un nou înţeles cuvântului „frecare”,ea rosti,cu voce joasă şi îmbufnată:
—Deci tu dai ordinele.Zâmbetul lui se lăţi.
—O soluţie de bun-simţ:

—O soluţie egoistă,dragă.Însă ar fi bine ca ordinele tale să fie pe placul meu.
—Adică?
—Adică ele trebuie să se limiteze la subiecte carnale.
—Nu zău?! Nu-mi vei face patul sau nu-mi vei spăla hainele?
—Cei patru ani ai mei de servit s-au terminat...— Serena privi afară la lumina strălucitoare a dimineţii,estimând timpul scurs — acum două zile,Rochefort.În plus,habar n-am să spăl haine.
—Presupun că nici paturi nu faci,nu-i aşa?
—Am învăţat acum mai ales să desfac paturi,graţie ţie,dragul meu „Glorios”.Şi mai cred,adăugă ea cu un zâmbet,Dă o să avem în curând nevoie de aşternuturi curate.
—Ce-ar fi dacă ţi-aş porunci să te abţii de la orgasm zece minute? o tachina el.Ar fi o comandă suficient de carnală?
—Fii rezonabil,Rochefort,îmbufnarea ei era delicioasă.
—Însă eu nu sunt niciodată rezonabil,zise el,ridicând-o Fără efort de pe penisul lui şi ignorând scâncetul ei de protest în vreme ce o răsturna la loc pe pat.Acum ce-ai să faci? adăugă el,zâmbind.
—Am să te atac.Se repezi la el,dar Beau se rostogoli într-o parte,râzând.
—Eşti al meu,dragule,zise ea,urmărindu-l.E doar o chestiune de timp.
—Mai exact,zece minute,replică el leneş,prinzând-o de mâini când ea se rostogoli din nou peste el.Şi nu uita,eu dau ordinele.
—Doar nu vorbeşti serios,nu-i aşa? şopti ea,mişcându-şi,seducătoare,şoldurile.
—Abstinenţa e bună pentru suflef,răspunse el cu voce mătăsoasă,oprind mişcarea acelor şolduri.
—De unde ştii?
—Am citit undeva.Privirea lui era neruşinată acum.
—Dar eu nu vreau să aştept.Serena se zbătu să scape din strânsoarea lui puternică.
—Poate că există o alternativă.Vorbele lui aprinseră privirea Serenei.
—Ce plin de bun-simţ eşti,Rochefort.

—În vreme ce tu eşti o mică povară pe sufletul omului.! Eşti o fiinţă religioasă? întrebă el,ca şi cum cele două gândurri ale lui erau înrudite.
—Dacă aş fi fost,dragule,întâlnirea cu tine m-ar fi făcut să mă gândesc serios la focul iadului.
—Deci nu te-ai gândit niciodată să devii o călugăriţă.
—Cel puţin nu de când am părăsit Dover-ul.El râse.Slăbindu-i strânsoarea,se eliberă şi se dădu jos din pat.întinse mâna.Zărind mirarea ei,zise:
—Îţi voi oferi imediat o recompensă.
Ea îl apucă instantaneu.de mână şi se ridică din pat urmându-l.Când trecu pe lângă biroul din cabină,Beau suflă într-o lumânare şi scoase obiectul pe jumătate ars din candelabru,apoi o trase pe Serena spre canapea.
—Te-ai masturbat vreodată? întrebă el neutru,lăsânddu-se să cadă pe canapea şi eliberându-şi mâna din mâna ei.Serena făcu ochii mari,nesigură că îl auzise bine.
—Probabil că nu,decise el,primind răspunsul din privirea ei uluită.(Aplecându-se uşor; se apucă să-i mângâie sexul cu baza lumânării.) Mi-am zis că ţi-ar place să înveţi în timpul acestei pauze de zece minute.Serena se îmbujoră.
—Toată lumea se masturbează,o informă el,mai des sau mai rar.N-are de ce să-ţi fie jenă.Ţi-ar place să încerci?Ea clătină,stânjenită,din cap.
—S-ar putea să-ţi placă,continuă el încet,strecurând lumânarea între picioarele ei.
—Te prefer pe tine.
—Dar pe mine nu mă poţi avea chiar acum.Apăsând uşor în sus,Beau forţă labiile ei să se deschidă cu ajutorul lumânării de ceară albă.
—Atunci o să aştept.
Numai că ea tremura deja uşor.Presiunea tangibilă a lumânării pe clitorisul ei o făcea să simtă deja vibraţii de plăcere carnală.
—Nu e nevoie să aştepţi,murmură el,conştient de răspunsul ei pasional.
Înaintarea uşoară a penisului artizanal era o dovadă a dorinţei ei aprinse.Serena era deja udă,lacomă după sex..

—O dată am văzut o călugăriţă într-un oratoriu introducându-şi o lumânare adânc în ea...până aici,adăugă moale Beau,împingând obiectul şi mai profund,privind chipul Serenei.Simţi?
Stând în faţa lui,ea îşi strânse coapsele din pricina senzaţiei extraordinare.
Cuvintele lui şoptite răsunau în creierul ei,provocatoare,chinuitoare,ca şi cum el ştia exact cum o făcea să se simtă.
—Şpune-mi,murmură Beau.Nu putea.Era incapabilă să articuleze cuvinte aşa cum stătea în faţa lui,înfierbântată şi abia ţinându-şi respiraţia.
—Călugăriţa avea şuviţe negre aici jos,continuă el încet,nu un păr auriu şi mătăsos ca acesta.
Beau se apucă să mângâie ţesutul din jurul clitorisului.Atingerea lui era delicată,sensibilă,în vreme ce carnea ei tumefiată răspundea iar respiraţia i se accelera cu fiecare secundă care trecea.
—Toţi băieţii de altar obişnuiau să se ascundă în spatele tapiţeriilor şi s-o privească atunci când ea profita de intimitatea micii capele.Avea un sex minunat,murmură el.Întoarce-te,dragă.(O apucă de şolduri.) Astfel ca toţi să te vedem.Eşti aproape gata să-ţi dai drumul,nu? Uite...ţine tu lumânarea sau are să iasă de acolo.Beau ştia prea bine cât de aproape era ea,cât de încinsă,aşa că schiţă un zâmbet zărind strânsoarea coapselor ei atunci când el dădu drumul lumânării.
—Aşa...mişc-o tu...împinge-o un pic mai adânc.
Aplecându-se,îi sărută uşor triunghiul de păr mătăsos.Scâncetul ei de plăcere,scos atunci când carnea ei absorbi încă vreo câţiva centimetri de lumânare,răsună extrem de erotic în liniştea încăperii.
—Arată-le prietenilor mei sânii tăi mari,şopti Beau,întinzând mâna să mângâie curba grea a unui sân.Întorce-te ca să te vadă,o instrui,învârtind:o uşor,cu mâinile ţinându-i şoldurile.I-ai mai văzut şi înainte,nu? Săptămâna trecută,în spatele altarului,când credeai că eşti singură,te-ai dezbrăcat,nu-i aşa?

Lui Alastair îi plac mai ales sânii tăi imenşi.N-a văzut niciodată unii atât de mari.l-ar plăcea să-i atingă — aşa…
Vocea lui Beau era răguşită,,joasă,evocând imaginea fantastică cu un ton pervers.Serena era goală,expusă,arătându-se în faţa tuturor acelor băieţi pofticioşi care ar fi vrut s-o atingă.Degetele lui Beau mângâiară carnea rotundă şi tare a sânilor,apoi încercuiră domol unul dintre sfârcuri.
—E bine dacă Alastair suge vârful ăsta mic şi tare? Cu ochii închişi,Serena clătină din cap.Trupul îi luase foc iar vocea lui Beau o făcea să trăiască scene provocatoare,care îi stârneau un sentiment de vină deopotrivă cu unul de dorinţa fierbinte.
—E timidă,Alastair,murmură Beau,strângându-i sfârcul atât de tare,încât ea aproape că leşină de plăcere.Nu te cunoaşte.Poate mai încolo…după ce va mai ajunge la orgasm de câteva ori.Aminteşte-ţi însă că e a mea întâi, eu o voi regula primul.Serena simţi degetul lui coborând către stomac.
—Ai fost regulată vreodată de un băiat de altar? şopti Beau.
În acea clipă ea explodă într-un orgasm sălbatic,devastator,atât de prelungit încât o lăsă icnind după aer.
Beau o atinse abia după ce şi ultimul spasm se stinse.Scoase lumânarea din sexul Serenei şi o aşeză pe fată pe genunchii lui,aşteptând să-i treacă fierbinţeala şi să i se liniştească puseurile de plăcere dintre picioare.După o vreme ea îi înconjură gâtul cu braţele şi îi oferi un zâmbet languros şi satisfăcut.
—Chiar ai fost băiat de altar?Puntea dintre fantezie şi realitate părea inexactă şi neclară.Beau clătină din cap.
—Doar prin asociere.Unii prieteni de-ai mei au fost.Ei m-au iniţiat în tot felul de plăceri de tinereţe.
—Vrei să spui că a existat în realitate o călugăriţă în spatele altarului?
Uluită,Serena se întrebă care erau adevăratele dimensiuni ale naivităţii ei.
—Nu una,ci mai multe.Beau răspunse la obiect şi cinstit fără să-şi dea seama.

—Ce convenabil,comentă ea cu ironie.El ridică din umeri,recunoscând acel ton feminin la care era bine să nu se răspundă.
—Şi chiar te-ai uitat la ele? insistă ea,gândindu-se la viaţa ei izolată din Gloucestershire.În acei ani de copiiărie Beau făcuse mult mai multe decât să privească.
—Sexul e o preocupare de prim,rang la vârsta aceea,răspunse el neutru.
—Şi acum nu mai e?
—Tu mă iei peste picior? o provocă el.Tu nu rezişti nici zece minute.
—Ba aş putea,replică ea iritată.Pur şi simplu nu vreau.
—Am observat,zise el,cu o uşoară ironie în ton.
—Te plângi?
—Au contraire,dulceaţă.Tu eşti visul oricărui bărbat.Cu libidoul tău însă,ţi-aş sugera să mai exersezi cu asta sau cu un obiect echivalent,răspunse el blând,arătând spre lumânarea pe care o aşezase pe o măsuţă apropiată,căci cei mai mulţi bărbaţi nu vor fi în stare să ţină pasul cu tine.
—Tu te dai la o parte?
—E doar o sugestie,replică el sec,fără a răspunde la atacul ei.
—Intri adesea în rol de profesor,Rochefort? întrebă ea curioasă,enervată pe amabilitatea lui care evita orice interogatorii la obiect.
—Din când în când mă încearcă un impuls de caritate.Privirea lui o măsura,obraznică.
—Poate că eu n-am nevoie de mila ta,replică ea rece,opunându-se din instinct tuturor fostelor lui impulsuri caritabile legate de femei.
—Ţi-e ruşine,o ironiza el cu blândeţe.
—Nu.Pur şi simplu iau notă de toate actele tale de complezenţă din trecut.Eu nu vreau să fiu adăugată pe listă.Dacă şi când voi decide să...practic aceste...plăceri solitare e treaba mea şi n-am nevoie de ajutor de la tine.
Pari atât de decentă încât mă stârneşti,murmură el.
—O stare neobişnuită pentru tine,i-o întoarse ea sec.

—Atunci ne potrivim perfect,nu? rosti el cu o privire angelică,în definitiv,îţi place,adăugă,cu o simplitate ce nu putea fi negată.Haide,dragă,consideră totul ca pe o indulgenţă faţă de mine.
Ridicându-se de pe canapea şi ignorând protestele ei,Beau o luă pe Serena în braţe şi o purtă aşa până la pat,unde o depuse peste pernele în dezordine.
—Închide ochii,îi ceru el cu voce înceată.
Ea îl privi o clipă,nehotărâtă,dornică,încercată de o gelozie nemăsurată,care nu putea servi la nimic când era vorba de Beau St.Jules.
—Dacă ai fi fost cu adevărat o călugăriţă,ar fi trebuit întotdeauna să faci ce ţi se spune,murmură el încet,cu voce profundă.Ar fi trebuit să înveţi să te supui.E legea care ţi se predă cu insistenţă — ca şi devoţiunea.Aşa că întinde-te pe spate,dragă,şi bucură-te de lecţie.O să,începem cu ceva simplu.Pune-ţi mâna aici,şopti el,ghidând degetele Serenei spre cuibul dintre picioare.Închide ochii,acum…ce fată cuminte…atinge asta uşor,o instrui el,masându-i clitorisul cu degetele peste degetele ei.Apasă aici.E bine? o întrebă,îndrumând degetele ei să mângâie şi să apese exact cât trebuia.Era bine.Beau îşi dădea singur seama.
—Acum încearcă singură,şopti el,şi gândeşte-te că mă aştepţi…imaginează-ţi cum o să vin diseară la tine,după slujba de seară,când se presupune că vei sta în genunchi în chilia ta şi te vei ruga.Simţi podelele reci şi aerul de vară de afară? O să-ţi dau încet jos veşmântul în vreme ce te rogi îngenuncheată,vălul şi gluga,şorţul şi rochia şi lenjeria — pielea ta e albă în lumina serii…sclipeşte.Când îţi despletesc părul,tremuri de aşteptare.Uiţi cuvintele de rugă pentru că vrei să mă simţi înăuntrul tău.Îţi aminteşti cum mă simt înăuntrul tău,tare şi viguros,umplându-te,aşa că începi să te ridici.
Vocea lui Beau se schimbă uşor şi mâna lui alunecă încet în jos,peste stomacul Serenei,cu gingăşie.
—Însă te fac să termini.Te fac să reciţi fiecare rugă în ordine şi abia după aceea îţi dau,voie să mă dezbraci.Ţi-a plăcut întotdeauna asta,nu-i aşa? M-ai atins atât de blând,de

perfect,încât n-am putut aştepta niciodată.Şi zâmbeai mereu văzând nerăbdarea mea.
O chilie sărăcăcioasă,o tânără călugăriţă ispitită de pofte lumeşti,un moştenitor St.John pasional şi toată gama de plăceri interzise.Imaginile se încrustară fierbinţi pe retina minţii Serenei — dorinţe imperioase,neostoite,precum ale ei,precum nevoia ei perpetuă de el.
—Ai iubit-o,nu-i aşa? rosti ea fără menajamente,cu ochii deschişi.
Tonul lui şi uşoara schimbare a timpilor în verbele folosite fuseseră revelatoare.
În ochii lui se ivi groaza.Retrăgându-se ca şi cum ar fi fost lovit de ceva,Beau se ridică precipitat în picioare.
Inima îi bătea cu putere.Se îndreptă spre,măsuţa cu băuturi,bântuit de amintiri îngrozitoare.Nu-şi dăduse seama ce spune.Nu o mai visase pe Caitlin de ani de zile.Ce prostie din partea lui să se lase descoperit.Îşi turnă o porţie mare de coniac.Asocierile,cuvintele,fantezia,toate prea puţin mascate...fusese un neglijent şi un idiot.Urmărind cum se umple paharul cu băutură,Beau resimţi vechea durere sfâşietoare şi vechea furie,mânia perversă şi pe care nu fusese niciodată în stare să o absoarbă.
Ce mult timp trecuse de când o zărise pentru prima dată pe Caitlin plimbându-se în grădina mânăstirii cu sora Mary-Martha.Însă spre deosebire de Mary-Martha,care alimentase toate fanteziile erotice ale prietenilor lui cu nevoile ei intime,sora Claire era întruchiparea castităţii.Însă o dorise cu disperare — şi cu lipsa de discreţie a unui băieţel.Îi trimisese bileţele şi îi lăsase buchete de flori,îi cumpărase cărţi de rugăciune încrustate în bijuterii,pe care ea nu le putea reţine şi le returna în mare grabă.Fusese încăpăţânat şi neostoit în urmărirea ţelului.Deşi nimic din toate astea n-ar fi existat dacă el n-ar fi descifrat vestigiile extrem de senzuale ale lui Caitlin Garrick din Ulster sub masca de pietate a sorei Claire.Într-o seară caldă de vară,când el avea cinsprezece ani,ea îi cedase.

—Verşi pe jos,îl avertiză pe ton scăzut Serena.Vocea ei întrerupse reveria lui tulburătoare.Beau privi spre balta de coniac care se lăţea pe suprafaţa lustruită â mobilei.
—Isuse,bombăni el,întinzând mâna după o cămaşă aruncată pe un scaun apropiat.
—Îmi pare enorm de rău,se scuză Serena.N-ar fi trebuit să întreb.
—Nu e vina ta.(Ştergând repede pata,Beau înghesui cămaşa udă în ligheanul de spălat.) E vina altora.Vrei să bei ceva?
Vocea lui nu trăda nici cea mai mică emoţie.
Când ea cătină din cap,Beau înşfacă sticla şi se întoarse la pat.Sprijinindu-se cu spatele de tăblie,se aşeză cu grijă pe salteaua mică,atent să n-o atingă pe Serena când îi întinse picioarele.Apoi începu să-şi bea paharul plin ochi cu băutură fără a mai scoate o vorbă.Tăcerea deveni stăpână.
Ceva mai târziu,când Beau se apucă să-şi umple paharul la loc,Serena zise:
—Presupun că n-ai chef să-mi povesteşti despre ea.
—Nu-i nimic de povestit.A murit,rosti el pe un ton caustic.
Puse dopul la sticlă şi o dădu la o parte.Îşi zise că nici o credinţă religioasă nu merita un asemenea sacrificiu.O iubise şi ea îl iubise pe el.Însă asta nu fusese îndeajuns când îi descoperise maica stareţă.În acea noapte ea se spânzurase,fără să-i spună lui nimic,fără să-i pese că el o iubea cu toată inima lui tânără.
Înjurând printre dinţi,Beau duse paharul la gură şi îl goli dintr-o înghiţitură.
—Preferi să fii singur?Privirea Serenei era plină de compasiune.
—Nu,nu.(Beau expiră prelung.)Cred că îmi aminteşti cumva de ea.Ochii tăi,poate...avea ochi albaştri,ca tine,care băteau în verde uneori.
—Eşti sigură că nu vrei să bei ceva? Nişte şampanie..,sau vin? Acum mi-ar prinde bine un tovarăş de băutură.
—Atunci o să iau nişte şampanie.

—Bine,rosti el cu un fel de uşurare,aplecându-se să culeagă sticla de şampanie şi paharul puse lângă pat ceva mai devreme.Isuse,detest melancolia.
Prefera nepăsarea amnezică în care se cufundase cu opt ani înainte.
—Atunci poate ar fi bine să te gândeşti la viteza cu care bei.Pe tata îl apuca o melancolie ireversibilă după o sticlă cu coniac.Dezaprobând vorbele ei cu o clătinare din cap în vreme ce desfăcea sticla de şampanie,Beau zise:
—Băutura în general mă înveseleşte.(Schiţă un .zâmbet.) Cel puţin până la a cincea sticlă.
—Nu cred c-am să încerc să ţin pasul cu tine.Una din sprâncenele lui se ridică uşor,astfel că Serena decise că el îşi recăpăta încet vechea dispoziţie.
—Ţii pasul,foarte bine,domnişoară Blythe,replică e leneş,oferindu-i un pahar cu şampanie.
—Mulţumesc,Lord Rochefort.Mama spunea mereu că o doamnă trebuie să facă eforturi ca să mulţumească.
—Foarte isteţ sfat,murmură el,binevoitor.
Îşi ridică paharul spre ea şi o salută cu un gest al capului.
—Pentru uitare,toasta el încet.
Ceva mai târziu,când amintirile legate de momentele ma triste din trecutul lor fură alungate de o sticlă de şampanie şi două de coniac,iar poarta deschisă accidental în psihicul lui Beau spre o altă dimensiune fu din nou închisă,când starea lor de melancolie bahică se transformă într-o nouă căutare de senzualitate,Serena se trezi aşezată pe şoldurile lui Beau înfiptă cu totul în erecţie lui,tremurând din pricina senzaţie devastatoare.Atinse încet cu degetele locul în care părul lui negru,creţ şi tare se contopea cu şuviţele ei blonde.
—Al meu,rosti ea,privindu-l triumfătoare,infatuată,ca o tânără fecioară inundată de plăcere.Fără a mai raţiona,el o găsi încântătoare,deşi judecata îi era umbrită de două sticle cu băutură.Şi mai raţional,îşi strecură un deget cu delicateţe înăuntrul crăpăturii ei ude şi murmură:
—A mea.Dacă vreo voce ascunsă a raţiunii i-ar fi cerut socoteală,Beau ar fi replicat imediat că nu vorbise serios.Însă

nici o astfel de voce nu se auzi în mijlocul Atlanticului cenuşiu de iarnă,la o sută de mile depărtare de ţărm.Iar domnişoara Serena Blythe,atât de proaspăt eliberată din chinurile unei virginităţi prelungite,nu putea decât să trăiască acum într-o stare de extaz ameţitor.În definitiv,Beau St.Jules era renumit pentru competenţa lui.
Când ea ajunsese din nou la orgasm,el îi ieşi în întâmpinare,descărcându-se în ea spasmodic,necontrolat.Lumea se reduse atunci la cele câteva minute de senzaţie uluitoare în peisajul familiar şi sigur de satisfacţie carnală preferat de el.Îşi ţinu ochii închişi,trupul i se îmbibă de sudoare,iar fiecare lovitură convulsivă îi provocă un sentiment copleşitor de descărcare.
O ciocănitură bruscă în uşă îi dădu peste cap senzaţiile.
Înjurând încet,Beau se reconcentră-şi îşi regăsi ritmul alert,reintrând în paradisul orgasmic.
—Deschideţi! ,Era vocea lui Remy.
—La dracu,mormăi Beau,tremurând din tot trupul,prins în vârtejul orgasmului.
Pectoralii i se umflau ca nişte foale de efort,punctând ritmul respiraţiei întretăiate.Serena se agită uşor,deprimată din pricina întreruperii.
—Mâncarea,murmură ea.Vocea ei,încărcată de regrete,ajunse într-un târziu în conştiinţa lui Beau.Inspirând profund,el deschise ochii şi se uită la Serena.
—La naiba.
— Nu cred că o să plece,şopti ea.N-ai terminat,nu-i aşa?
Făcând o grimasă,Beau pufni zgomotos.
—O fac acum.
—O să dărâm uşa! strigă Remy.
—Calmează-te,la naiba,mârâi Beau,dându-se jos de pe Serena.Vin acum.
Serena chicoti auzind jocul de cuvinte neintenţionat,iar când el o privi urât,îşi ceru scuze atât de dulce,încât Beau hotărî să nu-l arunce pe Remy peste bord.
—Mă voi revanşa,promise ea,îmbujorată,caldă şi insuportabil de optimistă.

Sprâncenele lui groase şi negre se încruntară.
—Cred şi eu că o vei face.
—Nu trebuia să te încrunţi aşa.Însă n-am mai mâncat,melci St.Jacques din...— o uşoară melancolie îi făcu vocea să tremure — de foarte mult timp,încheie ea încet.El oftă.
—Atunci aş fi un monstru să te refuz.
—Ceea ce nu eşti,replică ea încet,înţelegând chiar şi în scurtul timp de când îl cunoştea că el era mai milos decât părea şi infinit mai indulgent.
Ridicându-se de pe pat cu un alt oftat,Beau se duse la uşă,o deschise cu zgomot şi,proptindu-se gol,cu penisul încă în erecţie,în uşă,îi făcu semn bucătarului să intre,nu fără a-l ameninţa:
—Să nu mai faci aşa ceva,Remy,sau nu vei mai ajunge să vezi Napoli.
—E un păcat de moarte să se irosească asemenea bunătăţi,replică Remy,indiferent la ameninţarea lui Beau.Mâncaţi pe pat? continuă el calm,ca şi cum nu îi surprinsese în flagrant delict,ca şi cum ar fi adus pur şi simplu ciocolată şi brioşe,de dimineaţă,în salonul pentru mic dejun.
Făcând semn unui băiat să înainteze cu o faţă de masă curată şi două sticle reci de şampanie; Remy rămase în braţe cu platoul acoperit în vreme ce băiatul — atent să nu o privească pe Serena care trăsese repede cuvertura peste ea — aşează faţa de masă pe pat.
—Perfect,pronunţă Remy când şi ultima cută fusese netezită.
Puse platoul de argint pe pat,alături de care aşează o floare.
—Pentru plăcerea dumneavoastră,mademoiselle,rosti el,ridicând capacul cu gesturi teatrale.O aromă exotică,în care se ghicea o nunaţă asemănătoare usturoiului verde,se ridică de pe platoul cu moluşte scăldate într-un sos cremos,prin care pluteau bucăţi de ciuperci delicioase.Totul era întregit de un castronaş plin cu crutoane de pâine prăjită în unt.
—Bon apetit,rosti,băţos,Remy,după care,înclinându-se graţios,se răsuci pe călcâie şi trecu pe lângă stăpânul lui gol fără a-i arunca o privire.

N-are sens să mai închid asta,zise Beau,trântind uşa în urma lui Remy şi a băiatului.
—Mmm,răspunse Serena,cu gura plină de moluşte şi sos alb.
—Nu mă lăsa să te reţin,murmură sarcastic Beau.Înghiţind cu poftă,Serena privi în sus şi zâmbi.
—Remy are dreptate.Ar fi fost păcat să arunce toate astea la gunoi.Gustă,propuse ea,făcându-i loc lui Beau lângă ea şi oferindu-i o moluscă cu furculiţa ei..
—Sper că avem suficientă mâncare să ne ajungă până la Lisabona,mormăi el,îndreptându-se spre pat şi aşezându-se.
—Nu-i nevoie să fii morocănos.Am spus că o să mă revanşez faţă de tine.Acum gustă asta.Aşa,nu e minunat? rosti ea,urmărindu-l pe Beau cum mestecă bucata de carne pe care i-o băgase în gură.Ştii că n-am văzut niciodată Lisabona? Crezi că am putea da un tur oraşului? întrebă ea,alegându-şi o nouă bucată savuroasă.Mi-ar plăcea.Se presupune că acolo e mereu mai cald decât în Anglia,adăugă Serena,viteza cuvintelor ei fiind întreruptă din când în când de câte un oftat de mulţumire pentru gustul pe care îl simţea.După această ultimă iarnă petrecută la familia Totham,continuă ea mestecând,mi-am jurat că n-o să-mi mai fie frig niciodată.Să ştii că aproape te descurci de minune în misiunea de a-mi ţine de cald.
Privirea lui scrutătoare o făcu să-şi întrerupă monologul.Serena înghiţi.
—Nu-ţi plac femeile care sporovăiesc?
Beau nu răspunse imediat.Femeile cu care se distra nu erau interesate în primul rând de conversaţie.
—Nu m-am gândit la asta,recunoscu el într-un târziu.
—Ceea ce înseamnă că nu-ţi place.Ce păcat.Mie îmi place să vorbesc,deşi în ultimii patru ani nu prea am avut ocazia,după cum probabil îţi dai seama.Of,Doamne,încep din nou.Iartă-mă.Sunt sigură că pot să tac dacă mă străduiesc.Serena mimă cum îşi încuie buzele cu o cheie.Pentru Beau,acea tânără domnişoară reprezenta o adevărată noutate.Era chiar amuzat de veselia ei neprefăcută.
—Vorbeşte cât vrei,o invită el cu graţie.N-ai mai fost până acum la Lisabona?

întrebarea era o invitaţie politicoasă de a continua.
—Eşti sigur? întrebă ea.Nu te superi? Vezi tu,eu nu ştiu exact cum să mă comport după...în fine,ah,după...
—Sex? o ajută el amabil..Serena dădu din cap.
—De fapt n-am rostit niciodată până acum cuvântul ăsta.
—Atunci ai un talent înnăscut,pisicuţo.
—Şi bănuiesc că ştii prea bine că tu eşti foarte bun.Nu că aş avea vreun termen de comparaţie,se grăbi ea să adauge,însă dacă vine vorba de satisfacţie,n-aş putea fi mai mulţumită ca acum.
Era uluitoare în felul ei deschis şi lipsit de prejudecăţi în care îşi accepta situaţia.Deşi nici el nu avea termeni de comparaţie la dispoziţie,căci până atunci nu deflorase niciodată o virgină.
—Şi totuşi,n-aş vrea să rămân însărcinată,pentru că am să muncesc din greu pentru a-mi face studiile la Florenţa,continuă ea,făcându-l pe Beau aproape să se înece.Te simţi bine?se interesă ea plină de solicitudine,văzându-l că înghite cu noduri.Presupun că asta nu intră în preocupările unui bărbat,dar mama a murit când eu eram mică şi tata bineînţeles că n-a discutat astfel de lucruri cu mine,aşa că nu prea ştiu cum să mă descurc cu aspectele practice ale problemei.Mi-am zis însă că tu trebuie să ştii,pentru că,fără îndoială curtezanele nu-şi permit să rămână gravide.Altfel n-ar mai fi capabile să...ăă...îşi facă treaba,aşa că mă aştept ca tu,cu reputaţia ta,să ştii vreo metodă sau două,deci,firesc...adică dacă ar trebui să ştie cineva...Vocea ei se stinse.
Şi această problemă depăşea cunoştinţele lui.Graviditatea nu constituia preocuparea unui burlac în universul lui privilegiat.Trecând mental în revistă posibilităţile disponibile în mijlocul Antlanticului,Beau zise:
—O să văd ce există la bord.Vrei ceva chiar acum?
—O,nu,răspunse ea iute.Ceva mai încolo va fi perfect.Câteva ore în plus nu pot face rău.Femeile rămân gravide de prima dată?
Jucător înrăit,Beau calculă procentul de risc în cazul fecioriei ei atât de recent pierdute,şi rosti ceea ce el consideră a fi o minciună benignă:

—Niciodată.În sinea lui,însă,îşi zise că nu trebuia să uite să-l pună pe Remy să găsească câţiva dintre bureţii de mare care fuseseră încărcaţi la bord pentru bucătărie.
—O,ce bine,exclamă,veselă,Serena.Atunci,după ce vom termina de mâncat,mi-ar face plăcere foarte mult dacă ai…adică…vreau să spun…
—Face dragoste cu tine?
—N-am ştiut exact dacă e cazul să îndrăznesc să folosesc această propoziţie,căci presupun că junii-primi nu cred în dragoste.Altfel n-ar mai fi juni-primi,nu?
Beau izbucni în râs.
—Nu-i nevoie să-ţi alegi cuvintele,dragă.Spune ce vrei.
—Orice?Cu ochii mari,Serena părea fascinată de noile posibilităţi ivite.Anii petrecuţi în casa Totham îi induseseră o prudenţă nefirească.
—Orice.Eu nu pot fi şocat prea uşor.
—Asta îmi place cel mai mult la tine…în fine,în al doilea rând,şi n-ar trebui s-o spun,dar am băut multă şampanie,motiv pentru care,probabil,vorbesc şi atât de mult,însă cel mai mult îmi place aia.
Făcu,timidă,semn cu mâna înspre un punct dintre picioarele lui.
—N-am ştiut niciodată că poate exista o asemenea plăcere.
Confesiunea ei dulce avu un efect previzibil asupra libido-ului lui.Privind spre membrul care începea să i se ridice,Beau rosti uşor:
—Probabil că te-a auzit.Hai,dă-ne un sărut,dulceaţo.
Dând la o parte tava cu mâncare,el adăugă blând simţind cum pofta îi încălzeşte sângele:
— Şi apoi vom vedea ce putem face ca să-ţi lărgim orizontul.
Iar când Serena se caţără pe genunchii lui şi îşi arunci braţele în jurul gâtului lui,o flacără plină toată de afecţiune şi încântare neprefăcută,Beau se trezi el însuşi că trăieşte profund noi intensităţi ale plăcerii.

CAPITOLUL 6

Acele prime ore minunate ale călătoriei lor spre sud creară un tipar mirific de încântare şi mulţumire pentru zilele care urmau.Cunoscător al femeilor rafinate,Beau se trezi în noua postură de profesor al unei fecioare recent eliberate,care părea hotărâtă să-şi încerce aripile pentru zbor.Talentat dincolo de fineţurile celor mai mulţi bărbaţi,Beau era probabil exemplarul masculin cel mai bine dotat senzual dintre toţi armăsarii tineri ai Londrei.în plus,era foarte indulgent faţă de o tânără care vroia să înveţe ce e pasiunea.
Remy şi ceilalţi mebri ai echipajului făcură pariuri asupra zilei în care cuplul avea să iasă pentru prima dată din cabină.Estimările variau de la douăzeci de ore la trei zile,fiecare pariu fiind însoţit de câte un comentariu obscen.Remy le spusese,simpu,tuturor:
— Nu înainte de Lisabona.
Îşi cunoştea bine patronul,iar maratoanele sexuale nu reprezentau o noutate.Nouă era însă adaptarea binevoitoare a stăpânului la dorinţele domnişoarei Blythe.Chiar dacă întotdeauna era generos cu iubitele sale,Beau St.Jules se adapta rareori partenerelor dincolo de nevoia de a-şi satisface propriile interse egoiste.Şi nu era niciodată binevoitor.
Remy înţelese că domnişoara Blythe era fermecător de diferită.Şi,dacă n-ar fi ştiut că Beau ordonase să se facă o escală la Lisabona,ar fi pariat că cei doi n-ar fi ieşit cel puţin până la Minorca..
Şase zile mai târziu,când contele de Rochefort şi domnişoara Serena Blythe se iviră pe punte,era o după-amiază însorită şi strălucitoare.Capitala Portugaliei se oferea privirilor sub forma unui oraş paradisiac,sclipind în alb şi cărămiziu pe dealurile ce străjuiau fluviul Tagus.
—Ce vrei să faci mai întâi? întrebă el în vreme ce e privea cu ochii mari portul care se apropia.
—Vreau să văd totul,ropsti ea încet,simţindu-şi trupul încălzit de trupul lui.
Vântul îi răvăşea şuviţele de păr blonde peste chipi îmbujorat.
—Pisică lacomă,murmură el,aplecându-şi capul spre a o săruta fugar pe obraz.

Tu întotdeauna vrei totul.
—Şi tu întotdeauna îmi dai totul,şopti ea,încălzită de privirea pătimaşă din ochii lui,începând să simtă cum o invada toropeala plăcută a fierbinţelilor.
În acea clipă,privirea ei dădu de un alt bărbat.
—Ehipajul,observă ea nervoasă,plimbându-şi privire peste oamenii care îşi făceau de lucru pe punte.
—Te pot săruta dacă aşa vreau eu,rosti indiferent Beau imun la limitele impuse de buna-cuviinţă.Deşi sunt convins că şi lor le-ar plăcea.
—În vreme ce mie numai tu îmi placi,Rochefort.Însă Serena îşi schimbă uşor poziţia,ca şi cum distanţându-se la câţiva centimetri de el ar fi reintrat în limitele decenţei
—Aşa să faci,zise el moale,trăgând-o înapoi.Nu sunt în dispoziţia de a împărţi.
Era improbabil ca ea să câştige un război al orgoliilor după cum nici cunoştinţele purtării ei nu mai erau atât de importante într-un stadiu atât de înaintat.
—E o prostie,nu? se hotărî ea să replice.
El încuviinţă din cap,zâmbind copilăresc de dulce.
—Îţi voi da de ştire când anume vor conta aparenţele.
—Se întâmplă şi aşa ceva în viaţa ta? îl întrebă ea ironic
—Nu prea des,răspunse el.Gândeşte-te însă că că suntem la Lisabona: Eşti la adăpost de scandaluri.Şi complet eliberată de familia Totham,îşi zise ea în gând.
Ceea ce plasa limitările sociale într-o perspectivă mult mai trivială.
—Nu te mai gândi la asta,continuă Beau,sigur pe abilitatea lui de a proteja.
—Ce deştept eşti,răspunse ea.
Beau o privi o clipă,dezarmat de brusca ei schimbare de dispoziţie.
—Te simţi bine?
—Mă simt foarte bine,răspunse Serena.Sunt complet liberă,stabilă financiar,
graţie ţie,şi gata de a începe o viaţă nouă şi independentă.Şă ştii însă că n-am trăit mereu într-o atmosferă plină de bune

maniere.Tata prefera mereu să facă numai ce îi plăcea. (Zâmbetul ei era cald şi larg.) Şi acum; ce-o să vedem mai întâi în Lisabona?
În primul rând făcură un mic ocol pe la biroul căpităniei portului,deoarece Serena era dornică să-şi recupereze bagajul în cazul în care Betty Lee era ancorată în port.Cum britanicii aveau o importantă prezenţă comercială şi politică în Lisabona,mandatul de arestare a lui Horton fu tratat cu un respect considerabil.Betty Lee ancorase în port cu o zi înainte,în zori,iar acum se afla în plin proces de descărcare.
—Ce-ar fi să aştepţi aici? propuse Beau,răsucindu-se uşor pe scaun ca să se uite la Serena,care şedea în spatele unei stive de cutii de carton în oficiul mic şi aglomerat.Sau dacă preferi,aranjez să fii escortată înapoi pe Siren.
—Nu ştii cum arată bagajul meu.Vin şi eu cu tine.
—Nu,protestă el încruntându-se.Descrie-mi bagajul.
—Sunt două valijoare din piele maro,fără nimic distinctiv pe ele.Vin şi eu cu tine,răspunse ea cu încăpăţânare.
—E prea periculos.Vocea lui devenise brusc rece.N-avea obiceiul să se certe cu doamnele.
—Domnişoara Blythe poate aştepta în trăsură în vreme ce noi urcăm la bordul vasului,my lord interveni,politicos,ofiţerul de gardă.(Expresiile hotărâte de pe chipul domnului şi doamnei trădau un dezacord care putea fi de durată.) Ar fi mai bine,my lady,având în vedere,că la bord se află un bandit.O să cerem o escortă care să-l predea pe acest individ,Horton,autorităţilor,adăugă el.Am nevoie de un sfert de oră ca să adun o echipă de protecţie.Această formulă e satisfăcătoare.Era un diplomat,bine instruit în arta diplomaţiei în capacitatea lui de autoritate a unui port dominat de negustori englezi.
Ar fi părut o copilărie din partea Serenei să refuze.
—Da,bineînţeles,răspunse ea.
—O să avem nevoie şi de un om care să rămână în trăsură,ceru Beau.
— Cu siguranţă.Să cer să vi se aducă cafea între timp; sau poate ceva mai tare?

—Nu,refuză Serena,iritată de ceea ce considera o autoritate prost venită din partea lui Beau.
—Da,vă rog,răspunse Beau pe un ton cordial,însă când uşa se închise în spatele omului,Beau se ridică în picioare şi o privi rece pe Serena.,
—Individul ăsta,Horton,a ucis un om — cu brutalitate.(Vocea lui era precipitată.) Nu ştiu de ce insişti să vii şi tu.Fii rezonabilă şi stai aici..
—Suntem în plină lumină a zilei,Rochefort,i-o întoarse nerăbdătoare,Serena,la fel de iritată ca şi el.Docurile sunt pline de lume.Fii tu rezonabil.Iar acum,că sunt legată de trăsură printr-un paznic,continuă ea cu o nuanţă acidă în voce,cu siguranţă ca pericolul care mă paşte e minim.
El se agită pe picioare,abia stăpânindu-se.
—Mă surprinde că ţi-ai păstrat slujba timp de patru ani,domnişoară Blythe,rosti el crispat.Ai o gură foarte bogată.
—Se pare că eşti obişnuit doar cu femeile care spun: „Da,milord”.în orice caz,
n-ai nici o autoritate asupra vieţii mele.Cât despre slujba de la familia Totham,pe atunci nu mă găseam la jumătatea drumului spre Florenţa şi nici nu aveam buzunarele pline.(Serena zâmbi extrem de dulce.) Iar pentru amândouă îţi mulţumesc ţie.Pe maxilarul lui începu să tremure un muşchi.
—Mi-ai putea mulţumi arătându-mi un pic de supunere.
—Asta vrei tu de la o femeie? Sunt surprinsă.Credeam că îţi place să aibă mai mult spirit.
—Isuse,Serena,murmură el,oftând lung.O luăm rău de tot pe arătură.Omul ăla e o brută.Hai să nu ne certăm în privinţa asta.
—Adică ar trebui pur şi simplu să fac ca tine.(Vocea ei era la fel de moale.) Chiar dacă nu sunt de acord.
—E doar o măsură de precauţie.
—Atunci poate că nu e necesară.
—E absurd.(Fiecare vorbă a lui răsuna sacadat.) Nici măcar nu ştiu de ce discut asta cu tine.

—Dacă te deranjează să ai o femeie care să nu facă sluj în faţa ta,atunci pot să-mi iau un bilet de călătorie pe un alt vapor,acum că suntem în port,rosti ea.
—Nu zău,murmură el.Strângându-şi mâinile în poală,Serena îşi îndreptă umerii şi se uită la Beau cu o privire semeaţă.
—Te îndoieşti?
—Da.
—Cu siguranţă nu consideri,Rochefort,constată ea tăios,că sunt prizoniera ta până la Napoli?
—Cel puţin până la Napoli,o ameninţă el.
—Nu cred,i-o întoarse ea,iritată,neacceptând să mai primească ordine de la cineva după ce îşi câştigase independenţa.Ofiţerul cel politicos de aici îmi va acorda,fără îndoială,azil împotriva planurilor tale nedorite.
Beau rămase nemişcat,ţinându-şi ochii pe jumătate închişi.
—Eu mă îndoiesc,dar tu poţi să încerci.
—Ce groaznic sună.Ce vei face ca să mă împiedici? întrebă ea cu sarcasm în voce.Mă vei lega de patul tău?
—Nu va fi nevoie.(Beau schiţă un zâmbet.) Unchiul meu e şeful ambasadei de aici.
—Înţeleg.Vocea ei se redusese la o şoaptă.Ştia prea bine că ambasada britanică reprezenta o forţă de prim rang într-o economie dominată de comerţul britanic.
—În acest caz,continuă ea,forţându-se să vorbească pe un ton normal,poate că ar trebui să-i spun că m-ai răpit.
—Cred că Remy va contrazice asta.A fost martor la implicarea ta…pofticioasă,rosti Beay cu voce mătăsoasă.
—Blestematule! exclamă ea aprinsă,uitându-se la el.Poate că nu mai am astfel de pofte.
—Acordă-mi un minut,replică el încet,şi sunt sigur că te vei răzgândi.
Serena inspiră adânc.Vorbele,căldura ascunsă din vocea lui,declanşau amintiri plăcute.Când vorbi,vocea ei tremură uşor.
—Mă vei reţine împotriva voinţei mele?
—Niciodată.

—Mai bine-du-te dracului,izbucni ea,furioasă pe o asemenea săpânire de sine.
—Renunţă,dragă.Doar nu vrei să devii de notorietate publică,nu? Avea dreptate,bineînţeles.Orice reclamă ar fi fost dezastruoasă pentru reputaţia ei.
—Să nu te simţi mulţumit de tine,Rochefort,declară ea cu hotărâre.Ţi-o voi plăti pentru că mi-ai forţat mâna.Nu m-am îndoit nici o clipă de asta,replică el cu seninătate.Aminteşte-ţi doar să rămâi în trăsură.
Când sosi cafeaua câteva clipe mai târziu,Beau se oferit politicos,să-i toarne şi ei,căci a doua ceşcuţă goală fusese inteligent inclusă pe tavă.!
—Prefer să mănânc la aceeaşi masă cu diavolul,i-o trânti Serena.
—Mă voi revanşa,încercă el s-o calmeze,bine instruit în tratamentul femeilor iritate.Mergem la cumpărături după aceea.
—Aşa îţi potoleşti tu toanele rele?Întotdeauna,ar fi vrut el să răspundă.
Păstrându-şi însă graţia şi în condiţiile în care învinsese,se mulţumi să spună:
—După ce ,se va termina povestea asta,o să-ţi cer,iertare oricum vei vrea tu.
—Iar costurile sunt minime,murmură ea sarcastic,pentru că familia ta stăpâneşte jumătate din Anglia.
—Îmi pare rău,replică el încet,neavând chef să discute pe tema bogăţiei sale.Presupun că nu vrei nişte ginja? o invită el,turnându-şi o porţie generoasă din lichiorul portughez făcut din cireşe amare.
Văzând că ea nu răspunde,păstrându-şi calmul,Beau ridică paharul înspre ea,salutând-o,apoi îl dădu peste cap.Nu-i mai vorbi şi se mulţumi să aştepte tăcut în faţa ferestrei care dea spre port,bându-şi încet cafeaua şi părând că uitase de prezenţa Serenei.
Ea păstră o atitudine de indiferenţă studiată care îi secătuia rezervele de voinţă,căci aroma puternică a cafelei fierbinţi,umplea încăperea.Murea de poftă să-şi toarne o

ceaşcă şi să ia o prăjitură de pe tavă.Pline cu cremă de lămâie şi cireşe,prăjiturelele scoteau şi ele aburi în frigul din biroul căpităniei.Beau nici măcar nu se uitase la ele,blestemat să-i fie sufletul negru,în vreme ce priveliştea şi aroma lor de-a dreptul o torturau pe Serena.
La sosirea trăsurii şi a protecţiei,Serena intrase în mod clar într-o dispoziţie proastă.Era înfometată şi se simţea maltratată.Starea ei fu observată chiar şi de ofiţerul de serviciu,care,galant,purta conversaţia doar cu Beau în timpul drumului spre latura estică a portului,acolo unde fusese ancorată Betty Lee.Cei doi bărbaţi erau angajaţi într-o discuţie despre curenţii fluviali când se dădură jos din trăsură,neadresându-i aproape nici un cuvânt Serenei.Însă când ofiţerul se duse să dea ordine oamenilor lui care sosiseră cu un al doilea mijloc de transport,Beau se postă în dreptul portierei trăsurii.
—Să nu te mişti de aici,îi reaminti el Serenei.După ce se încheie povestea asta,poţi să-ţi descarci nervii pe mine,cu binecuvântarea mea.
—S-ar putea să regreţi o asemenea generozitate,Rochefort,replică ea iritată.
Un zâmbet abia schiţat curbă colţurile gurii lui Beau.Temperamentul ei năvalnic,
direct,îi amintea de sexualitatea ei debordantă.
—Îmi asum riscul,răspunse el încet.
Serena îl urmări îndepărtându-se.Redingota lungă,neagră,îi dădea un aer sinistru.Silueta lui înaltă,reflectată de apa portului,părea o fantomă apărută dintr-un abis al stihiilor întunecate.Părul lui negru era transformat de rafalele de vânt întt un nimb sălbatic.Marginile hainei negre fluturau în bătăi,vântului ca nişte aripi rău prevestitoare.
Brusc,Beau păru doar un străin care cobora cheiul.Periculos, ameninţător,
fantomatic,dominând cu statura lui grupL de soldaţi.Un fior rece o cuprinse pe Serena.Cât de bine cunoştea dincolo de limitele înguste ale pasiunii lor pătimaşe Se putea ea proteja efectiv împotriva unei asemenea forţei ameninţătoare?

O clipă mai târziu,însă,se debarasa de toate aceste în trebări tulburătoare.Oare nu era o timidă şi o laşă.Era în stare să aibă grijă de ea însăşi,la modul în care o făcuse mereu,nu numai în anii de după moartea tatălui ei,ci şi înainte.
Ceea ce o făcu să revină la împrejurările în care se găsea şi la paznicul ei.Coborând geamul portierei,Serena se aplecă în afară să verifice poziţia soldatului lăsat s-o protejeze.Auzind sunetul produs de geam,acesta îşi întrerupse conversaţia cu vizitiul.Când ea îi zâmbi,el îi răspunse la zâmbet şi îi ură o zi bună.Rostită în portugheză,propoziţia făcea parte dintre puţinele pe care Serena le cunoştea în această limbă.
O clipă mai târziu se aşeză la loc pe canapea,începu a bată darabana cu degetele în pielea uzată,sperând că nu va trebui să rămână închisă prea mult timp acolo.Detesta să aştepte,aşa cum detesta să i se poruncească să joace rolul doamnei neajutorate,care trebuia protejată şi îngrijită ca o prostănacă.Serena ştia să tragă cu arma la fel de bine ca orie bărbat,iar dacă bătrânul ofiţer de la căpitănia portului n-ar fi fost atât de plin de graţie,n-ar fi cedat atât de uşor în faţa lui Beau.Pe de altă parte,recuperarea bagajelor merita un spectacol politic de supunere.Îndepărtă nerăbdătoare o pată mică de pe fustă,se aplecă să smulgă un pai din tocul pantofului,îşi rearanjă nervoasă tivul rochiei,după care reveni în poziţie dreaptă pe locul ei.Trecuseră douăzeci de secunde.
Impacientată,se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar ieşi din trăsură ca să arunce o privire în jur.Beau ajunsese deja departe.De unde avea el să afle? Se gândi câteva clipe la posibilitate,nesigură cât de obligată trebuie să se simtă că rămăsese în trăsură în urma ordinelor date de Beau şi a acordului ei.Poate că intenţia lui fusese doar să-i spună să nu se expună la pericol.Ce rău se putea întâmpla dacă va face câţiva paşi în imediata apropiere?Făcându-şi buzele pungă,privi afară pe geam,gândindu-se la posibile consecinţe — când se auzi un foc de armă.Serena deschise uşa înainte ca un al doilea foc să se facă auzit.La al treilea foc era pe jumătate ieşită afară,dar se trezi cu tânărul paznic ordonându-i într-o portugheză grăbită să intre la loc înăuntru.Trântindu-i

uşa,acesta se postă drept în faţa ei,barându-i ieşirea.Ceea ce însemnă că Serena se putea doar zgâi pe geam în încercarea de a zări ceva din învălmăşeala de afară.Aplecându-se mult pe spate,putea vedea extremitatea cheiului.Un bărbat înalt şi corpolent alerga spre ţărm,urmat la distanţă de oamenii legii.
Serena bănui că era Horton.Cine altcineva să fugă dinspre Betty Lee? Paznicul ei,intrat în panică la auzul focurilor de armă repetate,încerca să-şi armeze puşca.
—Nu aşa,murmură Serena,cu degetele tresărindu-i în vreme ce îl privea neajutorată pe soldat cum mânuia cartuşul.cu atenţie,nu bloca butoiaşul,îl instrui ea cu vocea minţii.O,Doamne...gemu într-un târziu,aproape nemaisuportând să vadă atât nepricepere.
Privind pe geam,Serena observă înaintarea lui Horton.Aflându-se deja în raza ei vizuală,Beau se găsea în fruntea poterei de urmăritori,apropiindu-se,datorită lungimii pasului,tot mai mult de fugar.Gloanţele ricoşau în jurul lui Horton în vreme ce soldaţii trăgeau în el.Numai că Horton avea un enorm avantaj în distanţă.Dacă ajungea la strada care începea de la capătul cheiului,se putea pierde pe oricare din aleile înguste care formau un labirint în jurul portului.
Încordată şi agitată din pricina constrângerilor la care era supusă,Serena îşi dori în acea clipă să fi avut în mână măcar unul din pistoalele redutabile pe care le avusese acasă și care fuseseră,din nefericire,vândute la licitaţie odată cu
celelalte bunuri.Îşi zise că în trăsura aceea trebuie să se găseasc vreo armă pe undeva.În toate trăsurile se găsea aşa ceva. Lăsându-se în genunchi,Serena ridică repede marginea canapelelor şi căută în spaţiul de dedesubt.
— Evrika! exclamă ea încet,zărind o relicvă de armă odihnindu-se pe un colac de frânghie.Scoţând pistolul prăfuit,ea rupse punguţa ataşată mânerului şi găsi înăuntru trei cartuşe în hârtie.Poate că unul e de ajuns,îşi zise ea,încărcând cu pricepere arma.Horton ajunsese deja aproape de capătul cheiului.
Paznicul Serenei se îndepărtase de trăsură,luând poziţie în mijlocul străzii pustii.Lumea se împrăştiase care încotro încă

de la primul foc de armă.Soldatul îşi ţinea muscheta ridicată,sprijinită de umăr,şi îl ochea pe fugar.Numai că tânărul tremura de emoţie,ca şi cum nu primise încă botezul focului.
Strecurându-se afară din trăsură,Serena îşi ridică arme şi ţinti cu atenţie înspre bărbatul care fugea drept spre ei.Omul se afla la numai douăzeci de metri de ei.Picioarele lui musculoase se mişcau ca nişte pistoane; pe chip i se citea o hotărâre sumbră,individul mări viteza când zări muscheta îndreptată spre el.Cu o mişcare dibace,se feri din calea glonţului când trase soldatul.În vreme ce acesta se apucă să reîncarce arma,Horton se aruncă asupra lui,cu capul înainte: Tropăitul cizmelor lui pe caldarâm semăna cu un tunet care - vestea apocalipsa.
Echilibrându-şi pistolul,Serena înălţă cătarea.Vedea acum limpede faţa lui Horton — îngrozitor de apropiată — un chip sinistru,cu o barbă imensă,plin de cir catrice,cu ochii înfundaţi în orbite.Serena apăsă pe trăgaci.
Din armă ieşi doar un norişor de fum.Înjurând praful de puşcă vechi,care probabil expirase,Serena aruncă pistolul greu,cu toată forţa de care era capabilă,atingându-l pe Horton drept între sprâncenele lui negre şi stufoase.Individul continuă însă să vină spre ea,ignorând o lovitură care,ar fi doborât un om obişnuit.Înainte ca Serena să poată scoate vreun sunet,Horton se aruncă asemenea unui taur asupra soldatului,aruncându-l pe jos.În vreme ce tânărul rămase nemişcat pe caldarâm,Horton îl lovi cu sălbăticie cu cizma în cap,după care se roti cu viteza fulgerului şi o înşfacă pe Serena de braţ.O trase cu o smucitură lângă el,aşezând-o în faţa lui ca pe un scut viu,şi îi puse cuţitul la beregată.
—Staţi pe loc sau o omor,se zburli el la vizitiul trăsurii,fără a-şi da seama că bietul om făcea tot ce putea ca să ţină în loc caii stârniţi de mirosul sângelui.Iar acum tu,drăguţo,icni el,aruncând o răsuflare duhnind îngrozitor drept în nările Serenei,o să mă scoţi nevătămat de aici.
Inspirând greu,Horton miji ochii în soare,măsurând viteza urmăritorilor lui.

Serena abia îndrăznea să răsufle de teamă să nu îi fie străpuns gâtul de cuţit.Braţul lui o ţinea cu forţă de după mijloc,iar mâna cu cuţitul îi apăsa obrazul,periculos de aproape de gât.Serena îşi aminti cadavrul mutilat al căpitanului zăcând,golit de sânge,pe masa din hanul din Dover.Soldatului de la picioarele ei începu să-i curgă sânge din gură şi din nas,în vreme ce sufletul îi părăsea încet trupul,o altă victimă a brutalităţii bestiei care o ţinea şi pe ea prizonieră.Paralizată de spaimă,Serena era pentru prima dată în viaţa ei cu adevărat pierdută.Totul părea un coşmar îngrozitor.în acea clipă,auzi o voce cunoscută rostind cu calm:
—Dă-i drumul.Serena se concentra mai întâi asupra dulcelui sunet binecuvântat al salvării,apoi,o clipă mai târziu,Beau îşi făcu apariţia,stând drept în faţa ei,cu statura lui sveltă şi lată în umeri,nemişcată pe fundalul agitaţiei însoţitorilor săi.
—Uite,rosti el încet,ridicându-şi brațele în sus,cu palmele deschise,spre Horton.
N-am nici o armă.O să le spun soldaţilor să se dea înapoi.(Făcu un gest uşor din cap spre însoţitori,care se retraseră.) Nimeni nu-ţi va împiedica fuga; continuă el,lăsându-şi cu prudenţă mâinile în jos.Las-o în pace pe doamna.Eşi liber să pleci.
—Ea merge cu mine,amice,mârâi Horton.
—Nu,rămâne.Ai cuvântul meu că nimeni nu te va urmări.Vizitiul se va da jos.Ia trăsura.
—Cuvântul tău? pufni Horton.Asta nu înseamnă nimic pentru mine.
—Atunci ia-mă pe mine.Şi dă-i ei drumul.Horton izbucni într-un râs înfiorător.
—Îmi place bucăţica asta mai mult ca tine,amice.Pare drăguţă.
Serena se făcu albă la faţă.
—O răscumpăr,zise iute Beau.O să ai nevoie de bani.
—Cât? întrebă Hordon,privindu-l pe Beau brusc cu interes.
O mie de lire.Destul cât să-ţi procuri suficientă companie feminină.
—N-ai atât.Era o sumă imensă pentru un om de teapa lui Horton.

—Am,replică Beau,strecurând mâna în buzunarul hainei şi scoţând de acolo un teanc de bancnote.Uite aici.Oare îmi va da drumul se întrebă Serena,cu o fărămă de speranţă,insinuându-i-se peste groaza din suflet.Se putea rezolva totul atât de simplu printr-un schimb de bani? Avea să fie din nou în siguranţa? Lumea din jurul ei păru că încremeneşte pentru un moment.
—Aruncă-i încoace.
—Mai întâi dă drumul doamnei.Horton se uită la bani cu o expresie clară de nehotărâre.Lăcomia îl îmboldea să vrea banii,dar şi pe Serena, deşi era nesigur cum să-şi îndeplinească ambele ţeluri.
—Spune-i vizitiului să coboare,rosti el. Beau îşi îndoi indexul de la mâna cu care ţinea banii într-un gest menit vizitiului.
—Acum dă-i drumul doamnei.Privirea lui se ridică o clipă şi îl urmări pe vizitiu cum aşează hăţurile la loc sigur.Horton se uită încă vreo câteva secunde la bani,apoi clătină din cap.
—Scuze,amice.
Sunt ca şi moartă,îşi zise Serena,cu inima bătându-i atât de tare,încât o auzea cum izbeşte în coaste.Îl simţi pe Horton cum o trage după el spre trăsură.Ca într-un vis,o ceaţă de imagini din viaţa ei i se ivi în faţa ochilor,în vreme ce cuţitul lui Horton apăsa tot mai tare pe pielea ei catifelată.Fiecare pas o apropia de o moarte inevitabilă.Oare cât îi lua unui om să sângereze până murea ?
Beau o urmări pe Serena cum era trasă,cu privirea concentrată pe cuţitul bestiei,
numărând în tăcere paşii făcuţi.Doi,trei...Isuse...Serena aproape că se împiedică.
Îşi simţea sudoarea şiroindu-i pe şira spinării.Patru,atenţie,cinci...şase....Horton trebuia să înceapă în curând urcuşul spre locul vizitiului.Deci trebuia să-şi modifice strânsoarea dacă voia s-o care pe Serena după el.Exact...aşa.
Se auzi un pocnet de armă,un glonţ ţiui prin aer şi,în clipa următoare,ochiul drept şi jumătate din ţeasta lui Horton

dispărură într-o explozie sângerândă de ţesut şi fragmente de os.
Ţipătul ascuţit,cutremurător,al Serenei reverberă în josul străzii înguste în vreme ce creierii lui Horton o împroşcară peste tot.Într-un moment de groază,ea văzu un ochi scurgându-i-se în jos pe braţ,apoi un strigăt înfiorător ajunse în urechile ei ca de la mare distanţă — sunetul răsunând tot mai departe,spre marginile hăului întunecat care o cuprindea.Beau se repezi să o prindă în braţe în vreme ce ea leşină.Ridicând-o ca pe un fulg îi porunci scurt vizitiului.
—La hotelul „York”.Păşi peste Horton fără a-i arunca o privire.Gaura arsă de praful de puşcă de pe buzunarul hainei lui era vizibilă la fiecare mişcare a redingotei deschise.
—Anunţaţi autorităţile britanice,îi zise el încet ofiţerului de la căpitănia portului,care se apropiase în fugă.
Fără a aşetepta un răspuns,se urcă în trăsură,purtând preţioasa povară în braţe. Uşierul de la hotelul „York” ceru imediat ajutor când Beau coborî din trăsură ţinând-o pe Serena,încă inconştientă,îl braţe.Nici nu ajunsese bine Beau la uşile duble,că mai mulți membri ai personalului se repeziră să îşi ofere ajutorul.
—Am nevoie de camere urgent.Doamna a avut un accident.Chemaţi un doctor.
—Da,sir,bineînţeles.Lord Rochefort,vă vom escorta de îndată către apartamentul dumneavoastră.Nimeni nu întrebă nimic despre relaţia doamnei cu tânăru lord.
Beau St.Jules era bine cunoscut în hotel.Nepotul ambasadorului era un oaspete frecvent.
—Rochefort! se auzi o voce în acea mică învălmăşeală care atrăsese atenţia tuturor din holul mare.
Înainte ca Beau să poată scăpa,lordul Edward Dufferin îşi făcu apariţia,croindu-şi drum printre angajaţii hotelului.Gâfâind uşor pentru că îşi deplasase statura masivă cu o viteză neobişnuită,el îşi opri privirea curioasă asupra Serenei.
—Te-ai păruit cu careva,St.Jules? întrebă el,observând petele de sânge de pe rochia Serenei.Dantela albă de la gulerul ei era mânjită în mod deosebit.) Te pot ajuta cu ceva?

—Nu-i nimic,serios,Duff,răspunse Beau,gemând în sinea lui pentru că avusese ghinionul să fie zărit de acel gentlemen,un vechi prieten de-al unchiului său.Nu avusese în plan să-l viziteze pe Damien.Doamna a leşinat şi s-a tăiat în cădere.

—E englezoaică? O întrebare cu substrat.Voia să-i afle numele.
—O verişoară îndepărtată,Lord Dufferin,răspunse evaziv Beau.În acel moment,din nefericire,Serena reveni la viaţă şi,zărind chipul lui Beau,şopti:
—Dragule...Eddy Dufferin făcu ochii mari şi zâmbi hoţeşte lui Beau.!
—O verişoară zici tu,murmură el conspirativ.
—Scuză-ne,te rog,zise repede Beau,neavând de gând să-i ofere nici un detaliu care să ajungă la urechile unchiului şi apoi ale familiei sale.
Fără a mai aştepta,se îndepărtă rapid,purtând-o pe Serena de-a lungul holului înspre coridorul cu coloane de unde începeau camerele.

CAPITOLUL 7

—Cine era? murmură Serena,cu ochii încă închişi și cu voce slăbită.
—Nimeni,răspunse scurt Beau.Cum te simţi?
—În viaţă...mulţumită ţie.
—Culoarea din obraji e mai bună.Ai fost foarte curajoasă.
—Dacă pistolul s-ar fi aprins,poate că i-aş fi încetinit.Beau chicoti.
—Vrei să mă faci să nu pot spune că te-am avertizat.
—Aş fi o ticăloasă nerecunoscătoare dacă nu ţi-aș permite asta,rosti ea schiţând un zâmbet,deşi,dacă aş fi avut o armă ca lumea...
—Ai fi fost un adevărat pericol.(Zâmbetul făcu să-i sclipească albul dinţilor în contrast cu pielea bronzată.) Aminteşte-mi să-mi ţin pistoalele la distanţă de tine.
—Nu ţi-aş face niciodată rău,dragule.Acum îţi sunt datoare de două ori pentru că mi-ai salvat viaţa.

—A fost plăcerea mea,mademoiselle,replică el galant, oprindu-se în faţa unei uşi mari din capătul îndepărtat al coridorului.Cred că asta e camera noastră.
Aşteaptă ca hotelierul şi membrii personalului să-i prindă din urmă.Paşii lor înfiguraţi se auzeau în spate.
—Ai mai fost aici,zise ea cu o uşoară încruntare.
—O dată sau de două ori.
—Nu stai cu unchiul tău?
—Nu întotdeauna.Se abţinu să spună că n-o făcea mai ales când nevasta
acestuia era acasă.
—Camerele dumneavoastră sunt gata,milord,zise scundul manager al hotelului,
îmbrăcat cu haine imaculate,când îi ajunse din urmă,deschizând uşa.(Hotelul avea permanent pregătite cele două apartamente estice pentru cei mai distinşi oaspeţi.) A fost chemat doctorul.Apa fierbinte va fi adusă imediat,dar dacă milord mi-ar sugera nişte feluri de mâncare care i-ar face plăcere doamnei,bucătarul va începe imediat să le prepare.
—Orice vrei tu,Ramos.Doamna are gusturi cosmopolitane,răspunse Beau,
zâmbind înspre Serena.
—Ce să fac dacă n-am mâncat de patru ani,şopti ea.
—O situaţie pe care fac tot posibilul s-o,remediez,murmură Beau cu o privirea afectuoasă.Mai ai nevoie de altceva pe lângă hrană înainte ca mulţimea asta de oameni să plece?
Camerele erau pline cu angajaţi care trăgeau draperiile,făceau patul,băteau pernele,umpleau carafele cu apă,puneau vaze cu flori în camera de zi şi din dormitor,aranjau fructe şi dulciuri în diverse fructiere,astfel încât să încânte privirea.
—Da tare important trebuie să fii,domnul meu,îl tachina uşor Serena,văzând câţi oameni erau acolo.Înţeleg acum că va trebui să fac mari eforturi să mulţumesc un bărbat cu o asemenea poziţie socială.
—Din punctul ăsta de vedere,dragă,n-am nici o plângere,murmură el.Asta-i tot,îi zise Beau hotelierului,care

stătea pe aproape.Doamna are nevoie de odihnă.(Se uită la Serena cu o privire încântătoare.) Şi de o baie?
Ea dădu din cap,încuviinţând.
— Imediat,sublinie Beau.
—Da,my lord,bineînţeles,răspunse scundul,după care,bătând din palme,goni pe toată lumea afară din apartament.
—Trebuie să aruncăm rochia ta,remarcă Beau,uitându-se la îmbrăcămintea ei distrusă în vreme ce trecea din camera de zi în dormitor.
—Bagajul meu! exclamă Serena,amintindu-şi motivul pentru care îl însoţise pe Beau până la ducuri.
—O să-ţi fie adus aici.Acum însă trebuie să ne descotorosim de rochia asta.
Nici unui dintre ei nu menţiona petele de sânge.Serena îi permise s-o ajute cu rochia şi nu protestă când Beau o aşeză pe pat.După experienţa îngrozitoare prin care trecuse,)dorea să fie un pic cocoloşită.
—Mă întorc imediat,rosti Beau,aşezând un vas plin cu dulciuri lângă ea.Apă sau vin? o întrebă el,aducând şi două carafe.
Dădu aprobator din cap canapea alese vinul,ştiind că alcoolul o va relaxa.
Împachetă rochia de serj albastru şi lăsă cordonul soneriei la îndemâna Serenei.
—Dacă ai nevoie de ceva,afară sunt patruzeci de oameni gata să te ajute.Nu te mişca din pat. De data asta vorbesc serios.
—Mi-am învăţat lecţia cum se cuvine,sir,răspuns Serena pe un ton uşor ironic.
—Hmmm,făcu el,neconvins că temperamentul vulcanic al Serenei Blythe ar putea fi vreodată,îngrădit de vreun om sau de vreo divinitate.
Ca atare,după ce ieşi din apartament,se mişcă repede. Dădu rochia unui angajat al hotelului s-o arunce la gunoi,instrui pe menager în privinţa bagajelor Serenei,se interesă de soarta soldatului atacat de Horton şi ceru o serie de lucruri pentru confortul Serenei.

Cu toate acestea,în ciuda întoarcerii grabnice,Beau o găsi pe Serena nu în pat,ci şezând pe o banchetă,afară pe mica terasă împrejmuită,ataşată apartamentului.
—Probabil că ai fost o pacoste când erai mică,rosti el proptindu-se în pragul uşii.(Privirea lui măsură imaginea voluptuoasă a Serenei,aşa cum era ea îmbrăcată doar în lenjerie intimă şi cămaşă.) Credeam că ai să stai în pat.
—Soarele e prea încântător ca să stau înăuntru.Nu el minunat de cald în grădiniţa asta mică? Iar pentru informarea ta,am fost o pacoste.Tata îmi spunea „micuţa lui sălbatică”Beau înălţă din sprâncene.
—N-aş fi ghicit.
—Am fost întotdeauna o fire independentă.
—O altă surpriză,zise el cu voce tărăgănată.Serena strâmbă din nas în direcţia lui.
—Ai fi plictisit de moarte dacă aş fi o supusă,recunoaşte,
—Recunosc,dragă,că îţi aduci din plin contribuţia la provocarea de emoţii.
Nu i se întâmpla prea des să omoare un om după-amiaza,indiferent dacă acel om îşi merita soarta sau nu.Brusc,ochii Serenei se umplură de lacrimi când îşi aminti de recentele evenimente prin care trecuse.
—Of,Doamne,şopti ea,începând să tremure.Chiar a murit soldatul ăla tânăr?
—Nu,trăieşte,răspunse iute Beau,ducându-se lângă Serena.(O ridică în braţe,o ţinu strâns la piept şi o sărută cu blândeţe pe gură.) Dacă vrei,mâine îi putem face o vizită la spital.Serena răsuflă uşurată iar braţele ei,încolăcite în jurul gâtului lui Beau,îşi slăbiră strânsoapea.
—Ce bine,şopti ea,deşi continua să tremure.
—Acum,te bag în pat şi să nu aud proteste,rosti el hotărât,îndreptându-se spre locul menţionat.
—Da,sir.Răspunsul ei scâncit se auzi înfundat în umărul lui.
—Nu ţi se cere să fii mereu curajoasă,comentă Beau,după care,dând cuvertura la o parte,o întinse pe Serena pe pat.Acum o să am grijă de tine.

Beau trase cuvertura la loc,înfăşurând-o în jurul bărbiei Serenei.
—Eşti mult prea amabil pentru un crai,şopti ea,schiţând un zâmbet..
—Ce ştii tu despre crai? o tachina el,aşezându-se alături de Serena şi mângâindu-i părul de pe tâmple cu gesturi delicate.
—Circulă zvonul că sunt extrem de egoişti în ceea ce priveşte interesele lor.
—Şi eu aş putea fi la fel,dragă,zise el moale.De unde ştii că nu-i aşa?
—Touche! Însă acum sunt mai mult decât dispusă să nu ţin cont de interese şi să mă bucur de farmecul tău.
—Bine,pentru că vreau să te odihneşti până la venirea doctorului.Nu te mai gândi la nimic,nu-ţi mai face griji,nu te agita şi nu te mai certa cu mine,adăugă el cu fermitate,văzând că ea vrea să protesteze.
—Dar eu nu vreau un doctor,insistă Serena.Te rog Beau,mă simt foarte bine.
—Lasă doctorul să aprecieze asta.Trebuie să te leg de pat? întrebă el cu severitate prefăcută.Serena zâmbi brusc.
—Depinde.El o privi o clipă,măsurând-o atent.
—O să mă gândesc la asta după plecarea doctorului zise el într-un târziu.
Apropiindu-se,îi cuprinse faţa în palme.
—Dacă vei fi cuminte acum.
—Sărută-mă,şopti ea,vrând să simtă căldura lui,vrând să alunge din mintea imaginea morţii.(Degetele ei se încleștară pe piepţii hainei lui:) Am nevoie să mă săruţi.Simţind disperarea din vocea ei,Beau se conformă,cuprinse faţa în palme şi o sărută blând,abia apăsându-i buzele pe buzele ei..
—Sunt aici,pisicuţo,murmură el.Nu te teme.
—Fă dragoste cu mine,icni ea,agăţându-se de el ca și cum senzaţiile primare reprezentau antidotul pentru groaznicele fantasme care îi chinuiau mintea.Te rog...
—Imediat ce pleacă doctorul...dacă va fi de acord că nu eşti rănită.

—N-am nimic,insistă ea,vrând ca el s-o facă să uite vrând să se cufunde în senzaţia de plăcere.Mi-e bine.(Vocea ei căpătă o notă de isterie.) Nu vreau să mă vadă un doctor.Atunci el o sărută dur,cu pasiune,fără milă,un sărut care o lăsă pe Serena fără suflare şi-i potoli ţipătul care i se înalţă în gâtlej.Beau o sărută până ce tremurul ei încetă,apoi gura lui alunecă în jos pe curba mătăsoasa a gâtului,trecu peste clavicula ei delicată şi trasă o cale spre sânul ei plin,ieşit din strâmtoarea dantelată a cămăşii.
Degetele ei se plimbau prin părul lui.Serena gemu moale când palmele lui îndepărtară materialul fin ca să poată elibera sfârcul.
—Te simţi mai bine acum? murmură el,cu răsuflarea caldă pe sfârcul tare şi roz.
—Ummm…toarse ea,ridicându-se uşor ca să-şi apese sfârcul în gura lui.
—Ar trebui să aşteptăm…
Capul Serenei se mişcă pe pernă în sensul unei negaţii leneşe.
—…până ce pleacă doctorul,încheie el,apucându-se să-i sugă sfârcul.
Scâncetul ei de protest se sfârşi într-un oftat tremurat.Beau reuşi cu pricepere să menţină în echilibru balanţa fină dintre dorinţa vorace şi plăcerea amăgitoare până ce managerul hotelului bătu la uşă,anunţându-l pe doctor.
—Spune-le să plece,protestă moale Serena.
—Vrei să fii legată de patul ăsta? replică el cu duritate.Ea ezită o fracţiune de secundă,apoi îi zâmbi lui Beau.
—Ai de gând să insişti cu doctorul ăsta,nu-i aşa?
—Cât poate dura? murmură el.
—O să-i spun că am o sănătate înfloritoare.Beau zâmbi angelic.
—Atunci nici el nu va sta mult.Serena îi aruncă o privire uşor neliniştită.
—Bănuiesc că îţi datorez un pic de consideraţie.
—Trebuie să remarci cât am fost de delicat nemenţionând nimic despre această obligaţie,replică el,zâmbind.O să-l dăm pe doctor afară în timp record.

Fără a mai aştepta răspunsul ei,se ridică de pe pat ca să deschidă uşa.
Dacă Beau nu şi-ar fi antrenat prezenţa de spirit în ani de zile de dispreţuire a opiniei publice,surpriza pe care o avu când deschise uşa s-ar fi trădat cu siguranţă mult mai tare decât printr-o simplă clipire a ochilor.Căci bărbatul care se afla în faţa lui era un vizitator frecvent al casei unchiului său.
—Mă bucur să te revăd,Beau,rosti cu căldură doctorul McDougal.Ramos mi-a spus că ai nevoie de serviciile mele.
Un scoţian masiv,cu părul de culoarea nisipului,aşezat definitiv în acea colonie britanică după ce se căsătorise,cu zece ani înainte,cu o văduvă bogată din Lisabona,doctorul avea aceeaşi pasiune ca şi Damien: antichităţile.Ambii bărbați posedau acurn colecţii impresionante de sculpturi greceşti.
Evident,managerul hotelului presupusese că nepotul ambasadorului ar prefera să beneficieze de doctorul acestuia.
Din nefericire pentru Beau,dacă nu-l lăsa pe Dougl McDougal să intre,singura variantă pe care ar fi avut-o dispoziţie era să-i trântească acestuia uşa în nas.
—Intră,rosti el.O doamnă care a călătorit cu mine are nevoie de opinia ta de expert.A fost implicată într-o poveste urâtă azi după-amiază şi a leşinat.Cum a fost inconştientă o vreme,mi-am zis că trebuie chemat un doctor.
—Absolut corect,băiatul meu,răspunse bărbatul în vârstnic,ia s-o vedem pe doamna.În vreme ce se îndreptau spre dormitor,McDoug întrebă:
—L-ai văzut pe unchiul tău?
— De-abia am ajuns,răspunse evaziv Beau.
Iar după dezastrul de la docuri,am fost extrem de ocupat.
Beau se apucă să facă un rezumat al evenimente petrecute.
Serena şedea întinsă pe pat,cu cuvertura trasă până la gât.Vocea răsunătoare a doctorului,cu accentul scoţian uşor de recunoscut,ajunse până în camera ei.Ar fi preferat anonimatul unui doctor portughez.
Când intră în încăpere,Beau o prezentă fără alte comentarii ca fiind domnişoara Blythe,iar doctorul o linişti curând cu felul lui manierat de a fi.Nu întrebă nimic personal legat de relaţia ei

cu Beau,ceea ce o irită pe Serena mai tare decât dacă ar fi fost chestionată.Ca şi cum ar fi fost luată pur simplu drept una din femeile pasagere din viaţa lut Beau S Jules.
Doctorul îi ascultă inima,îi luă pulsul,se uită în ochii ei, întrebă dacă avusese vreo ameţeală reziduală sau vreo senzaţie de sufocare,iar după scurta examinare făcută o declară recuperată fizic de pe urma dramei.
—Însă amintirile neplăcute ar mai putea dura,draga mea,rosti el cu blândeţe.
Ţi-aş sugera o poţiune uşoară de laudanum şi lapte fierbinte înainte de culcare timp de o săptămână.O să-ţi trimit eu nişte poţiune acum.Veţi sta mai mult timp în Lisabona? întrebă el,întorcându-se spre Beau,care se aşezase lângă piciorul patului.
—Depinde de dânsa.
—Mă simt foarte bine,interveni Serena.
—Atunci o zi sau două,zise Beau,ridicându-se ca să-l însoţească pe doctor afară.
—O să-i povestesc lui Damien despre incidentul nefericit,deşi se prea poate ca el să fi auzit de acest individ,Horton,până acum de la căpitanul Soares,zise doctorul în vreme ce treceau prin camera de zi.O să afle mai multe detalii de la tine,când o să te vezi cu el.
—Nu ştiu dacă o să ajung să-l văd pe Damien,răspunse,prudent,Beau.
—Ah...bineînţeles.Nu m-am gândit la asta,băiatul meu,zise doctorul,ajungând la uşă.Ei bine,e o tânără frumoasă şi sănătoasă.(întinse mâna.) Atunci poate că o să ne vedem altă dată la cină.
—Da,categoric,zise Beau,strângând mâna întinsă.Mulţumesc că ai venit atât de repede.Mai bine îţi trimiteai cartea de vizită,bombăni Beau în sinea lui,închizând uşa după doctor.Nu numai că era absolut necesar ca Beau să călătorească incognito,dar el nici măcar nu se gândise că o zi petrecută în Lisabona ar cere şi efectuarea de vizite mondene.
—Îl cunoşteai! exclamă Serena când Beau reveni în dormitor.

—Din nefericire,da,răspunse el,făcând o grimasă.Ar fi trebuit să specific că vreau un doctor portughez.Greşeala mea,îşi ceru Beau scuze.
—Îi va povesti unchiului tău?
Serena trase nervoasă de dantela care tivea cearşaful.Beau dădu din umeri.
—Poate.Dar n-ar trebui să conteze.Dacă eu nu-l caut,Damien are atâta discernământ încât să ştie că vreau să fiu lăsat în pace.
—Din cauza mea.
—Da.Reputația mea te poate distruge.Îmi pare foarte,rău de incidentul cu McDougal,deşi el ar trebui să fie discret.
—Nu trebuie să-ţi pară rău.Cred că eu am fost mai neliniştită pentru tine.Eu nu-i ştiu deloc pe oamenii aceştia,zise ea schiţând un zâmbet.Deşi...dacă sunt cu adevărat distrusă; poate că ar trebui măcar să profit de reputaţia ta.Vrei să te leg eu pe tine de pat sau preferi să faci tu opţiunea?
El rămase nemişcat,uitându-se la ea câteva clipe,cu o expresie impenetrabilă pe chip.
—Nu-mi dau seama cât eşti de naivă.
—Înţeleg perfect,dragule — reputaţia mea se duce naibii odată ce am fost împreună cu tine.Gândeşte-te însă ce şanse; mici aveam după ce banii şi propietăţile noastre s-au dus,iar eu am fost obligată să muncesc pentru un salariu de guvernantă.Iar viaţa de artist pe care mi-am ales-o nu va avea darul să mă introducă în cercurile înalte ale societăţii,decât cel mult ca o curiozitate pasageră.Chiar şi cei mai buni artişti pot fi răsfăţaţi o vreme de haut monde,însă nici unul nu e invitat să intre cu adevărat în vreo familie,nu-i aşa? Aşa că de ce să nu mă bucur de aceste momente foarte plăcute pe care le petrec cu tine?
Serena era dezarmant de hotărâtă şi,pe de altă parte,de curajoasă ca să înfrunte cu bravură o lume total opusă celei în care se născuse.
—Eşti sigură? întrebă el,fără ca măcar să-şi dea seama că punea sub semnul întrebării propriile interese egoiste,o întâmplare extrem de rară în viaţa lui de răsfăţ.
—Sunt foarte sigură,dragul meu „Glorios”.Par echivocă?

În acea clipă,Serena dădu la o parte cuvertura pentru a se arăta în toată splendoarea ei nudă,fără nici un fel de lenjerie care s-o acopere.
—Când ai reuşit asta? se interesă el zâmbind.
—Sunt extrem de pofticioasă,murmură ea.Tu ai efectul ăsta asupra mea.
Beau se uită la ceas.
—Bucătarul îţi pregăteşte masa.Serena ridică din sprâncene şi rosti,inocentă:
—Anulează comanda.
—Refuzi mâncarea?Sprâncenele lui se înălţâră jucăuşe.
—Am mâncat toate prăjiturelele.
—Înţeleg,rosti el blând,începând,să-şi dea haina jos de pe umeri.Crezi că-ţi va plăcea să fii legată?
—Refuzi invitaţia?Vocea ei era provocatoare.
—Poate mai târziu,răspunse el,aruncându-şi haina pe un scaun apropiat.
—Tu ai fost legat vreodată?
—De o doamnă?Beau o privi,cu cravata pe jumătate desfăcută şi cu mâinile încremenite în aer.
—De oricine,dragule.Nu sunt o prefăcută.
El râse şi reluă operaţia de desfacere a cravatei.
—O singură dată,când eram la „Eton” — cu mult timp în urmă.
Ea îi urmărise ochii în timp ce vorbea.
—Bănuiesc că nu te-ai răzbunat pentru asta.
—O,da,răspunse el încet,aşezând cravata cu grijă pe spătarul scaunului.
—Să-mi fie frică? îl tachina ea.Beau chicoti.
—N-ai de ce.Îmi plac femeile.Aşa era,şi Serena o ştia.-De fapt o ştia o lume întreagă.Felul lui de a fi trăda nevoia de femei.
—Aş vrea să te fi cunoscut în Glocestershire,rosti ea,întrebându-se cum s-ar fi modificat viaţa ei dacă l-ar fi cunoscut când era bogată.
—Probabil că tatăl tău m-ar fi împuşcat,zise el cu un zâmbet leneş.
—Poate că te-ar fi plăcut enorm.

—Câtă vreme mă placi tu,dulceaţo sunt mulţumiţi replică el neutru,nevrând să poarte o discuţie despre potenţiali taţi-socri.
—O,dar eu te plac,Rochefort,zise ea,întinzând braţele spre el.Arată-mi cât de drăguţ poţi să fit.
—O să amân masa.Prefer să nu fiu întrerupt de vreun bucătar iritat.
—Vino repede înapoi,îl tachina ea,sau o să continui fără tine.Beau zâmbi.
—Iată ce rezultă din prea multă educaţie.
—Eu n-aş zăbovi,murmură ea seducător,întinzându-se voluptuos,astfel că sânii i se înălţară ca două movile atrăgătoare.El inspiră adânc ca să se calmeze.
—Lasă-mă două minute.Te avertizez că,dacă nu aştepţi,o să te bat la fund.
—Mmm,toarse ea.Şi cum vei face asta?
—Isuse,rosti el,icnind,cuprins de o poftă turbată.
—O să-mi placă? şopti Serena,întorcându-se pe burtă şi expunându-şi vederii fundul roz.
— La naiba cu bucătarul,gemu el,desfăcându-şi febril nasturii de la pantaloni.
Câteva secunde mai târziu se afla adânc înăuntrul ei,ţinând-o pe Serena cu faţa în jos şi plesnind-o uşor peste fese cu palma în ritmul gemetelor ei întretăiate.

Reuşiră într-un târziu să mănânce:Când momentul deveni mai convenabil pentru toată lumea,personalul hotelului le aduse o masă somptuoasă,împreună cu o colecţie de rochii pentru Serena.
— Ce anticipare bună,zise Serena,întinzându-se să-l sărute pe Beau pe obraz.
—Aveai nevoie să te îmbraci cu ceva până vom ajunge la o casă de modă,replică el,trecându-şi degetul peste umărul ei gol.
—Sau până îmi soseşte bagajul.
—Sau aşa,zise Beau politicos,deşi rochia de serj albastru a Serenei nu promitea o garderobă de soi.(Aplecându-se,el culese un obiect de lenjerie din maldărul ordonat aşezat la marginea patului.) Poartă mătasea asta piersică.

—Îţi place ţie?
Serena rosti cuvintele cu acea voce interogativ politicoasă,tipic feminină,pe care Beau învăţase s-o recunoască cu mult timp în urmă.
—Poartă ce-ţi place,dragă,rosti el,ridicându-se de pe pat.
—Îmi place brocartul roz.
—Perfect,replică el.Mă duc să tom vinul.
O parte din hainele lui Beau fuseseră între timp aduse de pe Siren.Acum el era îmbrăcat cu un halat din mătase chinezească.Roşul viu al halatului întregea de minune tenul lui bronzat.Mătasea grea cădea în falduri bogate şi scotea în evidenţă masculinitatea lui deosebită.Pentru o fracţiune de secundă,Serena îşi dori să nu fie o simplă pasageră prin viaţa 'lui.Ar fi fost o adevărată încântare să-l scoale pe Beau în fiecare dimineaţă.Simţurile ei tânjeau încă după virilitatea lui.Ultimele ore petrecute în pat o marcaseră atât de tare,încât simţea şi acum căldura delicioasă de care fusese cuprinsă.
—Mai ai nevoie de ceva? întrebă el pe ton neutru,înnodându-şi cordonul halatului.De tine,ar fi vrut ea să răspundă.Judecând însă cu realism permanenta lui disponibilitate,se mulţumi să rostească:
—Nu,o să mă scol şi eu în câteva minute.
După ce Beau dispăru în grădină,ea se,strecură într-un halat galben deschis şi îşi pieptănă părul cu peria cu mâner de fildeş a lui Beau,admonestându-şi silueta reflectată în oglină pentru a reuşi să-şi stăpânească dorinţele de carcera curpinsă.Îşi aminti sieşi că întâlnirea lor avea o durată de timp limitată.O ştia prea bine.Şi el o ştia.Şi,în ciuda extraordinarei plăceri senzuale,planurile ei rămâneau nechimbate — destinaţia se numea Florenţa.
Ceva mai încolo,când ieşi în mica grădină împrejmuit unde fusese întinsă masa,Serena îşi ţinea bine sentimentele sub control.Mâncarea era festiv aranjată pe o masă adiacentă de servit.Arome delicioase împânzeau aerul serii: fazan marinat şi împănat cu trufe; calcan cu roşii şi ardei'graşi; pilaf de orez,cu o crustă aurie; măsline din Elvas; pepene din Ribatej quieijo dajlha,o specialitate portugheză de brânză; Abode de

Priscos,un desert dulce de lămâie; jesuitas,nişte prăjituri de foietaj şi dulciuri în marţipan'din Algarve.Serena gustă din toate bunătăţile,cu apetitul ei obişnuit.Beau mai mult bea decât mâncă,aşa cum îi stătea în obicei.Îşi zâmbiră amândoi şi se sărutară peste masa mică.
Serena vorbi despre viaţa ei cu relaxare prima dată,prea puţin dispusă acum să-şi mai ascundă trecutul.Îl cunoştea pe Beau la modul cel mai intim cu putinţă aşa că,fericită cu adevărat după ani de zile de tristeţe,hotărî că merită să încerce să aibă încredere în Beau.
—Am fost cea mai bună prietenă a tatei,explică ea o răpuns la întrebarea pe care Beau i-o pusese despre copilăria ei.Cum tata nu prea ieşea în societate,în afara întâlnirilor de la club,după moartea mamei,am petrecut o mulţime de timp împreună.El m-a învăţat să călăresc şi să trag cu arma,astfel încât să-l pot însoţi la partidele lui de vânătoare.Tot el a fos instructorul meu la jocurile de noroc; era distracţia noastră de seară.Am învăţat de foarte tânără care e diferenţa între a risca şi a avea experienţă.
—Ceea ce explică talentul tău neobişnuit.
—Nu împlinisem încă zece ani când am ajuns să câştig practic la orice joc de cărţi.
—Va trebui să jucăm din nou,zise el,intrigat de provocarea din vocea ei.
—Oricând,fu ea de acord.Şi nu neapărat pe bani.Deja mi-ai dat mai mult decât suficient.
—Nu există risc dacă nu joci pe bani,rosti el încet.Răsfaţă-mă.
Serena dădu uşor din umeri,provocând licăriri de lumină pe brocartul greu al halatului de pe ea.
—Sunt banii tăi.Beau zâmbi.
—Ce sigură eşti pe tine,dragă.
—O dată l-am bătut pe contele de Montrase.
—Şi eu,i-o întoarse Beau cu blândeţe.De mai multe ori.Abia aştept partida noastră.
—Iar eu abia aştept să îmi mai umflu geanta,replică ea încrezătoare.

După cină se aşezară unui lângă altul pe bancheta din grădină,bând ginja sub cerul înstelat şi sclipitor.Brusc,o bătaie în uşă le tulbură reveria.
—L-am avertizat pe manager să nu ne deranjeze nimeni,murmură Beau,
ridicându-se în picioare la auzul unor paşi care traversau camera de zi.
—Iertaţi-mă că am apărut neanunţat,rosti Damien St.John,oprindu-se în pragul uşii dinspre grădină exact când Beau se ridicase complet,însă eram îngrijorat.
În afara staturii şi a tenului,unchiul şi nepotul nu semănau.Doar zâmbetul era cuceritor,ca la toţi cei din familia St.John,ca şi aerul de siguranţă şi calm pe care îl degaja.
—Ar fi trebuit să trimit un mesaj,răspunse Beau,aşezându-şi paharul jos.
Damien,dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Blythe,continuă el politicos,ca şi cum nu era nimic neobişnuit în faptul că primea oaspeţi neaşteptaţi într-o ţinută sumară.Serena,el e unchiul meu,Damien St.John.
—Plăcerea e de partea mea,domnişoară Blythe,răspunse curtenitor ambasadorul,
înclinându-se ceremonios înainte de a se întorce spre nepotul lui.Aş vrea să vorbesc ceva cu tine,Beau.N-o să te reţin mult.
—Bineînţeles,fu imediat de acord Beau.Scuză-ne,îi zise el Serenei,cu o privire lipsită de expresie.După care îl urmă pe unchiul lui în camera de zi.
—Îmi cer din nou scuze că am dat buzna aşa,repetă unchiul lui Beau,vorbind încet astfel încât să nu fie auzit decât de nepot,dar McDougal a venit să-mi povestească de vizita pe care a făcut-o aici la puţin timp după ce Soares m-a informat în legătură cu acel incident sângeros.(Damien vorbea repede cu ton coborât.) Când am văzut că tu nu apari la ambasadă neliniştea mea a sporit.
Trebuia să mă conving cu ochii mei că nu eşti rănit.Ramos a încercat să mă împiedice,aşa că nu-l pedepsi că nu s-a conformat ordinelor tale.Consideră această vizită ca pe o dispensă familială.(Acum,că-şi mărturisise îngrijorarea,

ambasadorul părea mai relaxat.) Emma mi-a zis că e mai bine să vin şi să mă fac de râs,continuă el zâmbind decât să fac o gaură în podea plimbându-mă ca un leu în cuşcă.
—Ar fi trebuit să te contactez imediat ce am ancorat replică Beau.A fost în întregime vina mea,însă domnişoa Blythe… (înălţă uşor din umeri.) Ne simţim amândoi bine,după cum poţi constata,ia spune-mi,continuă el pe un ton conspirativ,Viviane din nou în Anglia?
—Mă simt,bineînţeles,uşurat să văd că eşti întreg da,Vivian e în Anglia de câteva luni.Cum Vivian dispreţuia pe faţă întreaga familie St.Joh era puţin probabil ca ea să facă vreo vizită familiei lui Beau în Londra sau să-şi facă apariţia la vreuna din petrecerile burlacilor care ocupau majoritatea timpului lui Beau.
—A plecat pentru mai multă vreme decât de obicei? se interesă Beau,alertat de uşurarea pe care o sesizase în vocea unchiului.
—Poate,răspunse Damien,constrâns de rolul de ambasador.

—Felicitări.
—E un pic devreme,replică Damien,dar îţi pot spune un „mulţumesc”.
—Tata ştie?
—Încă n-am spus nimănui.Tu ai un spirit de observaţie prea dezvoltat.Ajunge însă cu asta,adăugă grăbit Damien neavând chef să discute perspectiva incertă ca el şi Emma să poată trăi în curând împreună liberi.Asigură-mă că eşti în bună stare de sănătate şi te redau imediat încântătoarei tale însoţitoare.
—Poţi şi tu să vezi că mă simt excelent.Serena s-a aflat în pericol,nu eu.
—Numele ei îmi sună foarte cunoscut.Ar trebui s-o cunosc?
Beau ezită,neştiind dacă Serenei îi păsa dacă-i divulga identitatea.
—Mă îndoiesc.
—Blythe…nu-i un nume prea des întâlnit.Oare…da.(Ochii lui Damien se luminară.) Am avut un coleg Blythe la „Cambridge”,Robbbie Blythe şi-a construit o bijuterie de casă tocmai sus,în Gloucestershire.Am văzut,cu ani în

urmă,planurile casei la Societatea Regală.Am invidiat mereu acel palat.
—Ai fi putut s-o cumperi la licitaţie,acum patru ani.Omul a murit sărac şi proprietăţile lui au fost vândute..
— E fata lui?Beau încuviinţă.
—S-a furişat clandestin pe Sireo la Dover.
—Doamne rosti şocat,ambasadorul.Adu-o repede la ambasadă.Emma o va lua pe biata fată sub aripa ei.
—Trebuie s-o întreb dacă vrea.Damien îşi privi perplex nepotul.
—Nu sunt sigur că vrea să fie luată sub aripa cuiva,explică Beau.Serena e în drum spre Florenţa,unde vrea să studieze arta.
—Fără bani? întrebă sceptic Damien.
—Are ceva bani.
—Dar o femeie singură...
—Are prieteni.
—Înţeleg,rosti încet ambasadorul.Iar tu nu vrei să te lipseşti de compania ei.
—Ca să fiu sincer,nu.Însă eşti liber s-o întrebi şi pe ea.
—Acum?Ambasadorul simţea că e de datoria lui să ofere protecţie fiicei unui vechi camarad.
—Eşti invitatul meu,zise Beau,făcându-i un semn în direcţia grădinii.
Serena fu surprinsă să-i vadă pe cei doi întorcându-se şi fu cu atât mai surprinsă când Damien o invită să vină la ambasadă pentru a o cunoaşte pe verişoara lui
Vivian,Emma Pares,cea care făcea oficiile de gazdă în absenţa soţiei ambasadorului.
—L-am cunoscut pe tatăl tău,îi explică Damien.Serena se uită repede la Beau cu o privire întrebătoare.
—Ţi-a recunoscut,numele.El şi tatăl tău au făcut parte din Societatea Regată.
—Îmi pare foarte rău să aud de moartea lui.Lasă-ne să te ajutăm să te repui pe picioare,se oferi Damien.O să-ţi placă de Emma.Serena furişă o nouă privire spre Beau.
—I-am povestit că vrei să studiezi arta la Florenţa,rosti acesta,însă el a ţinut să te întrebe personal.

—Adică dacă vreau să rămân în Lisabona? se miră ea ezitant.
Damien crede că Emma te-ar putea lua sub aripa e ocrotitoare.
—Trebuie să-ţi fie greu să răzbeşti de una singură,domnişoară Blythe,observă cu blândeţe Damien.
—Tu ce vrei să fac? întrebă ea uitându-se la Beau.Voia să se descotorosească de ea ?Se lăsă o scurtă pauză înainte ca el să răspundă:
—I-am spus lui Damien că tu eşti cea care hotărăşti.
—Dar tu ce vrei?Vocea ei era extrem de coborâtă,iar ochii păreau imenşi în lumina lumânărilor.Beau nu răspunse imediat.Când o făcu,vocea lui era abia inteligibilă:
—Trăiam cu impresia că eşti aşteptată la Florenţa.
—Aşa e,fu ea imediat de acord.(îi era suficient un asemenea răspuns.) Am prieteni care mă aşteaptă.Profesorul Castelii a aranjat ca eu să studiez cu colegii lui.Damien observă scena de o intimitate evidentă.Nici nu se aşteptase ca vreo prietenă de-a lui Beau să fie într-o relaţie tensionată cu el.
—Atunci trebuie să veniţi măcar la cină.Ah,şi dă-mi,totuşi,voie să trimit nişte scrisori de recomandare pentru tine,se oferi Damien.
O văzu pe tânără cum aşteaptă iarăşi îndrumare de la Beau şi îşi dădu seama ca era o fiinţă neobişnuit de inocentă,total diferită de obişnuitele însoţitoare amoroase ale nepotului său.
—Mâine seară,propuse Beau.
—Emma va fi încântată.Deci doar o petrecere de familie?
—Perfect,zise Beau,rămânând în aşteptare.
—Ah…Bine,atunci pe mâine…Şi,cu o uşoară înclinare a capului,ambasadorul plecă.
—N-am,ştiut ce să-i spun,declară simplu Serena,încă nesigură dacă interpretase corect răspunsul lui Beau.
—Damien îţi vrea binele,răspunse Beau,aşezându-se iarăşi lângă Serena şi trăgând-o aproape.Numai că eu nu eram convins că te interesează să te alături coloniei englezeşti din Lisabona.
—Fără tine,nu.Cuibărită în căldura şi securitatea braţelor lui,Serena vorbea din inimă.El zâmbi văzând candoarea ei.
—Aşa am zis şi eu,dulceaţă.Şi acum să vedem,unde am rămas…

—Ne trebuie un paznic la uşă,rosti ea cu voce joasă.Nu cred că mai suport vreo întrerupere.Am planuri…
—Cum ar fi?În ciuda întunericului,în ochii lui strălucea o luminiţă jucăuşă.
—Cum ar fi să folosesc cordonul ăsta de mătase din jurul mijlocului tău,trase ea,atingând cordonul viu colorat.
—Un gând interesant.,.Serena îi zâmbi.
—Ştiam eu c-o să-ţi placă.
—Ţi-ar sta bine în roşu,murmură el,începând deja să-i desfacă nodul de la cordon.
—Eu mă gândeam la tine.Degetele lui încremeniră o clipă,după care îşi reluară atribuţia.
—Nu cred,rosti el clătinând din cap.
—Ai spus că pot s-o fac mai târziu.
—Am spus poate.
—Ce-ar trebui ca acest poate să fie mai precis?
—O armă la tâmpla mea? Zâmbetul lui sclipi în întuneric.
—Va trebui să-mi povesteşti despre „Eton” cândva.
—Nu vrei să ştii.Acum întinde mâinile.Cordonul atârna liber printre degetele lui.Văzând că ea nu răspunde,Beau adăugă:
—Avantajul e de partea mea.
—Adică eşti mai puternic decât mine?
—Aş putea dacă aş vrea.Beau nu se mişcă din loc.
—Sau dacă eu aş vrea să vrei.
—Şi asta,zise el încet.Prin halatul întredeschis erecţia lui devenea tot mai evidentă.
—Constrângerile te excită,după cum văd.
—Uneori.
—Poate că mă exictă şi pe mine.
—Tu nu eşti destul de puternică,replică el cu amabilitate.
—Te-aş putea păcăli.
—Ai putea să încerci.
—Rezişti,într-una,Rochefort.Mă intrigă faptul că nu capitulezi nici măcar acum,când ne jucăm.Nu mi se permite şi mie să schimb rolurile?

Simultan,Serena îşi dezlegă cordonul galben din jurul mijlocului şi îl lăsă să cadă peste vârful penisului lui pulsând între faldurile halatului roşu.
Membrul lui deveni mai lung şi mai gros.
—Vezi...pe dumnealui îl interesează să fie legat,şopti Serena,trecându-şi degetele peste glandul roşu şi mângâind în jos venele umflate.Zău că ar trebui să mă laşi,murmură ea,înfăşurând panglica de brocard în jurul erecţiei lui.
—Mă mai gândesc la asta,zise el abia ţinându-şi răsuflarea:
—Cel puţin e un început.Serena făcu o a doua buclă peste membrul lui,pe care o strânse cu infinită-încetineală.Beau gemu scurt.
—Acum,că îmi acorzi atenţie,continuă ea,aplecându-se să sărute glandul umflat,să vedem dacă minunata mea jucărie arată bine cu o fundă galbenă.
Ochii lui se închiseră când buzele ei atinseră penisul şi spatele i se arcui de plăcere când gura ei se deschise şi alunecă încet pe toată lungimea membrului.
Ţinând cu mâinile baza membrului,Serena îl apucă încet cu toată gura până ce penisul îi ajunse în gât,după care îl scoase la fel de încet.Frecarea de gura şi limba ei avea un efect extraordinar asupra lui Beau.Se simţea ca şi cum ar fi fost prima dată când o făcea — ca şi cum era tot un băieţel tremurând tot în aşteptarea unei plăceri extreme.Chiar când Serena strecură două bucle de mătase peste testiculele lui şi strânse uşor,Beau gemu profund.
—Ce spectacol oferi,„Gloriosule”,zise ea,legând cordonul într-o fundă.Cocoşul sus şi gata de călărit.(Ledase funda în afară,evidenţiind mătasea galbenă pe şuviţele negre şi aspre ale părului lui pubian.) S-ar putea ca în noaptea asta să vreau doar să stau şi să te admir.(Măsură extraordinara lui erecţie cu degetele,alunecându-şi palmele în jos pentru a cântări testiculele lui.) S-ar putea să nu te las să mă atingi deloc.O astfel de erezie îl făcu să deschidă ochii.
—O să te ating,rosti el cu voce răguşită.
—Poate că nu,şopti Serena.
—Sper că asta nu e o întrecere,zise el.

—Şi dacă e?
—Pierzi.
—Deci tu îngădui asta?
Beau nu-i răspunse.Motivele lui erau prea complexe, prea profunde.Încă din „Eton” refuzase constrângerile fizic oricât de nevinovate ar fi fost ele.Era o promisiune pe care şi-o făcuse sieşi cu multă vreme în urmă.
—De ce? insistă ea.
—Isuse,Serena,de unde naiba să ştiu eu? Ţie îţi plac mie îmi place — e doar un preludiu înainte să te regulez,declară el cu brutalitate,preludiu care s-a sfârşit.
Dezlegând funda,Beau desfăcu cordonul şi îl puse deoparte.
—Trebuie ca tu să fii la comandă,asta e?Serena îl privi cu ochi prevestind furtună.
—Cam aşa ceva.
—Femeile se lasă mereu conduse de tine?
—Eu nu dau ordine,crede-mă,zise el iritat,neavând chef de asemenea discuţie,şi nu mă simt în stare să mă cert pe tema asta.Vrei să bei ceva?Luând-o pe Serena în braţe,intră în dormitor şi o aşează pe pat.
—Bei mai mult decât ar trebui,îi zise Serena,sprijinindu-se de tăblia patului.
—Iar tu mă dădăceşti ca o nevastă de care n-am nevoie.
—Ai băut tot timpul din Dover încoace.
—Şi ce-i cu astă? i-o întoarse Beau,alegând o sticlă de coniac vechi din şirul de sticle de pe masă.Acum nu lucrez.
—Tu munceşti?
—Bineînţeles,declară Beau,răsucindu-se pe călcâie cu un pahar plin ochi cu coniac în mână.Nu te poţi regula tot timpul,adăugă el schiţând un zâmbet.
—A,da — principala ta preocupare.
—M-aş îndoi,replică el.
—Ziarele de scandal nu-ţi dau dreptate,îl contestă Serena,privindu-l cum vine spre ea cu graţie felină,conştientă de reputaţia lui de armăsar pentru satisfacerea aristocraţiei feminine.
—Inventează totul.

—Nu cred că trebuie să inventeze prea mult.Te remarci prea des şi prea mult,comentă ea,privind spre erecţia lui.Eşti mereu gata,nu?
—Numai cu tine,răspunse el calm,apropiindu-se lângă pat.
—Da,da,zise ca înţepată.Cu o virgină...neexperimentată şi naivă.
—În vreme ce unii oameni nu par a avea nevoie de vreo practică,murmură ei,ridicând paharul spre ea într-un gest de salut.Ai terminat să mă studiezi?
—Există o limită de timp?
—Întotdeauna există o limită de timp.În cazul tău însă asta nu mă preocupă — tu eşti mai nerăbdătoare decât mine.
—Şi e ceva rău în asta?
—O,nu,răspunse el zâmbind.De fapt e chiar un lucru pozitiv.
—Ca şi scula ta tare.
—Exact,o aprobă el sardonic.Ai vrea s-o testezi?
—Nu,în seara asta am decis să încep o viaţă de celibat.Tu eşti mult prea plictisitor.El îşi privi paharul o clipă,apoi se uită la ea.
—Dacă ţi-aş spune că îmi pare rău?
—Prea târziu.
—Dacă ţi-aş spune că îmi pare foarte,foarte rău,continuă el,aşezându-se lângă ea.
—Nu mă voi simţi mişcată.
—Nici dacă mă ofer să recompensez?
—Cum? Cu aia?Serena privi fix spre erecţia lui.De obicei merge,îşi zise el,mulţumindu-se însă să rostească cu voce tare:
—Te voi lăsa să procedezi cum vrei tu.
—Ai face tu asta? Pentru mine?
—Pentru tine.
—Ce dulce eşti.
—Ştiu,zâmbi Beau.
— Şi pot face orice?
—Orice,promise el fără echivoc.
—Şi te vei supune?

—Da,zise Beau inspirând scurt.Observând uşoara lui ezitare,Serena pricepu că fuse martoră la îndepărtarea unui prim obstacol minor din calea relaţiei lor.
—Mulţumesc,zise ea încet.Şi zău că bei prea mult adăugă ea cu un zâmbet viclean.
—Şi zău că am nevoie să fac dragoste cu tine,murmură el,ignorând toana ei jucăuşă,dând coniacul pe gât şi lăsând paharul jos pe covor.
Întinzând mâinile,o atrase pe Serena lângă el.
—Se poate discuta pe tema asta? întrebă ea.
— Nu.Te superi?Nici nu era nevoie să întrebe.Vedea răspunsul fierbinte în ochii ei aprinşi în vreme ce îşi dădu jos halatul.
—Blestematule,şopti Serena,începând să tremure când Beau se urcă deasupra ei.
—Blesteamă-mă mai târziu,zise el încet,aşezându-se între coapsele ei desfăcute.
—Mai târziu nu am chef.
—Atunci nu te mai gândi la asta,o sfătui Beau,poziţionându-şi membrul la intrarea în miezul ei fierbinte şi intrând uşor.
—Ar trebui să opun rezistenţă.Ultimul ei cuvânt se stinse într-un icnet.
—Prea târziu,şopti el,intrat deja în miezul ei,plimbându-şi mâinile peste mijlocul ei subţire până la şolduri,pe care-l apucă strâns.Mult prea târziu,adăugă el cu voce răguşită.După care,închizând ochii,o pătrunse pe Serena până în adânc.
CAPITOLUL 8
A doua zi,la micul dejun,Beau zise:
—Ramos m-a informat că a venit bagajul tău.Va trebui să-l identifici.
—În sfârşit şi chiar la timp,exclamă Serena,dornică să vadă oraşul.
Aşezându-şi imediat furculiţa pe masă,se ridică în picioare.
—Unde e? Mă duc chiar acum.
Însă priveliştea care o întâmpină când ajunse în holul apartamentului o descumpăni.În loc de două valijoare,pe dalele de teracotă erau împrăştiate cîteva duzini de genţi,valize şi sacoşe de toate tipurile şi culorile.

—Cred că Ramos n-a vrut să rişte nimic,comentă amuzat Beau peste umărul ei.Sunt sigur că i-am menţionat cuvintele piele maro.
Numai că tot el îi spusese că doamna avea neapărată nevoie de bagajul ei,fapt care se soldase,fără îndoială,cu ceea ce se putea vedea acum.
—Sper că ceilalţi pasageri nu vor avea de suferit.
—Restul bagajelor va fi înapoiat,o asigură el.Le vezi pe ale tale?
—Acolo şi acolo,indică Serena obiectele şi porni spre ele.
—Lasă-mă pe mine,zise,el,urmând-o.Ea privi peste umăr când el îi atinse braţul.
—Le pot căra şi singură.Doar le transportase de-a latul unei bune porţiuni a Londrei.
—Nu-i nevoie.Sunt aici.Mâna lui era caldă prin mătasea fină a halatului ei,iar apropierea lui îi declanşa plăcerea.
—Mă răsfeţi,şopti ea,întrebându-se dacă fiecare femeie atinsă de el era cuprinsă instantaneu de poftă.
—Cum aş putea să n-o fac? replică el galant,sărutând-o uşor pe nas.
Numai că Serena fu mai greu de convins când veni vorba de rugămintea lui de a face o vizită unei case de modă.Așa cum era de aşteptat,rochiile ei erau nu numai demodate de-a dreptul învechite şi Beau voia să remedieze lipsurile din garderoba ei.
—Ştiu bine ce va crede o croitoreasă dacă intru la ea împreună cu tine,obiectă Serena,scuturând o altă rochie scoasă din bagaje.
—Te voi prezenta ca verişoara mea.N-o să mai zică nimic.
—Însă n-o va crede.Iar eu va trebui să suport o privire rece şi distantă.
—E clar că n-ai mai fost la o croitoreasă de mult timp. Singurul lucru care contează este preţul.Crede-mă,te va trata cu tot respectul pe care îl meriţi..
Serena clătină din cap.

—Mă îndoiesc.Pe lângă asta,mă voi simţi prea stingherită în rolul de damă de companie.Lâna asta maro nu e chia aşa de uzată.
Serena ridică rochia ca să o poată vedea el.
—Dar nimeni nu mai poartă azi o astfel de croială.Te-ai simţi mai bine dacă
te-ai duce cu Emma?
—Doamne,nu.(Sprâncenele ei se înălţară a consternare.) E o străină pentru mine.
—Atunci am căzut de acord.Mă duc să chem trăsura.
—Nu am căzut de acord!Serena se uită mânioasă la el..
—Ce-ar fi să-ţi mai comand o păjitură cu lămâie? murmură el persuasiv.
—Arăt eu a copil?
— Nici dacă mi-aş forţa imaginaţia la maxim,draga mea,.rosti el leneş,uitându-se la formele ei ce se evidenţiau sub halatul de mătase ivorie.Ce-ai zice atunci de o mită mai atrăgătoare,continuă Beau,hotărât să-şi impună voinţa.Nişte bijuterii...poate perle sau safire care să se potrivească cu ochii tăi.Sau preferi nişte opere de artă? Mozaicurile portugheze sunt destul de drăguţe.Îl cunosc pe negustorul la care se duce frecvent unchiul meu şi care se află lângă ambasadă.Ţi-ar place o sculptură antică?
—Beau! gemu ea,nesigură că putea rezista unui asemenea atac dezlănţuit.
—Nu mi-ar place să te văd la cina de diseară îmbrăcată în chestia aia maro şi hidoasă.(Beau şedea întins pe pat,sprijinindu-se pe coate,iar vocea sa se potrivea cu acea postură leneşă.) Dă-mi voie să-ţi cumpăr ceva măcar pentru această ocazie.
—Astfel ca să nu te fac de ruşine.
—Nu,dragă.Oricine ţi-ar putea spune că e imposibil să fiu făcut de ruşine.E vorba doar de plăcerea de a te vedea în altă rochie.
—Atunci va trebui să faci ceva pentru mine,insistă ea.
—Orice.
—O spui atât de uşor.Beau însuşi era surprins.Era celebru pentru că nu promitea niciodată nimic unei doamne.

—De vină trebuie să fie ceva din fiinţa ta,pisicuţo,zise el,zâmbind vag când îşi aminti de noaptea precedentă.
—Vreau să-mi plătesc singură rochia.
—S-a făcut,rosti el sec.
—Ce binevoitor eşti,Rochefort.Ar trebui să-mi fac griji?
—În nici un caz.Pur şi simplu am învăţat că sunt fericit când eşti şi tu fericită.
—Ca azi-noapte.
—Exact,încheie el cu un rânjet.Croitoreasa se dovedi a fi o englezoaică,fapt care o nelinişti şi mai tare pe Serena şi o făcu să se întrebe pentru o fracţiune de secundă în timpul prezentărilor dacă va fi capabilă până la urmă să se lanseze ca un artist independent într-o lume a bărbaţilor.Tot ea se admonesta însă singură pentru o asemenea slăbiciune de caracter şi se autoîncurajă amintindu-şi că acesta era doar un alt moment neplăcut şi pasager în noul ei drum spre independenţă.
Bineînţeles,croitoreasa îl cunoştea pe Beau.Ce surpriză!
Părea chiar să-l cunoască foarte bine,fapt care atrase o presupunere şi mai îndrăzneaţă din partea Serenei.Privind însă mai bine,Serena văzu că doamna Moore era prea bătrână pentru gustul lui Beau.Probabil că aceasta aprecia sumele pe care le cheltuia el acolo.
—Cafea cu patru bucăţi de zahăr,dacă îmi amintesc eu bine,tocmai rostea croitoreasa cu extremă cordialitate,şi o carafă cu ginja.Verişoara dumneavoastră doreşte ceai? întrebă ea,accentuând uşor cuvântul „verişoara”,chiar dacă se uita la Serena ca şi cum aceasta n-ar fi existat.
—Şi nişte prăjituri lângă ceai.(Beau zări expresia de iritare de pe chipul Serenei.) O să aşteptăm în salonul roz,se grăbi el să adauge,luând-o pe Serena de mână şi trăgând-o de acolo înainte ca ea să apuce să deschidă gura.
—Probabil că îţi cheltuieşti o avere aici,sâsâi Serena în vreme ce el o băgă într-o încăpere decorată în damasc roz şi auriu.Femeia mai are puţin şi îţi sărută cizmele.
—Ceea ce ar trebui să-ţi alunge orice grijă privind modul în care eşti tratată.

—Moare de dorinţa de a mă numi amanta ta.
—Dar n-o va face,replică Beau,împingând-o blând pe un scaun.
—Vreau să se termine cât mai repede,zise ea printre dinţii încleştaţi.
—Atunci spune-i ce gen de rochie preferi,sugeră cu calm Beau,aşezându-se pe un alt scaun lângă ea.Iar eu o să am grijă s-o primeşti diseară.(încrucişându-şi picioarele la nivelul gleznelor,Beau se lăsă pe spătar,ca şi cum se simţea acasă.) Ia nişte ginja.(Atinse mâna ei,albă la încheieturi de încordare.) O să te relaxeze.
—Nu vreau să mă relaxez,i-o întoarse Serena.Vreau ca femeia aia să nu se mai uite la mine ca şi cum aş fi a mia femeie pe care o aduci aici.
—Oare i-am spus vizitiului să ne aştepte? întrebă pe neaşteptate Beau,ridicându-se atât de brusc în picioare,încât Serena tresări.
—Bineînţeles că da,zise ea,nedumerită.
—Mai bine aş verifica,decise el,ieşind ca o furtună din încăpere.
Rămasă singură,Serena se uită prin încăperea somptuoasă,admirând mulţimea de schiţe cu modele care atârnau pe perete,simţindu-se tot mai golaşă pe măsură ce studia fiecare ansamblu.Îşi ascunse picioarele sub tivul rochiei ei de lână-maro,conştientă de contrastul dintre încălţările ei uzate şi splendoarea acelei încăperi.Închizându-şi complet pelerina ca să ascundă modelul antic al rochiei ei,Serena se simţi brusc deprimată — o senzaţie cu totul nouă în condiţiile în care supravieţuirea fusese unica ei prioritate în ultimii ani.
Înainte ca tatăl ei să moară,hainele şic fuseseră ceva la ordinea zilei pentru ea.Nu se simţise niciodată deprimată.Iubirea şi afecţiunea lui constituiseră însăşi esenţa existenţei ei.Legătura dintre ei fusese solidă,cimentând confortul unei vieţi agreabile.Poate că merita acum o rochie nouă.Poate că Beau înţelegea mai bine decât ea plăcerea oferită de nişte haine frumoase.Cu un zâmbet în colţul gurii,Serena hotărî că îi va face plăcere să-şi cumpere ceva elegant.Nevoia ei de a economisi bani aparţinea trecutului acum,că avea cinci sute de

lire câştigate de la Beau.Îşi putea permite o rochie nouă.Întinzând mâna,culese de pe o masă un teanc de schiţe.Poate că avea să-şi cumpere şi o pelerină nouă...şi o cămaşă cu dantelă.Ce bine era să se simtă iarăşi în bani.
Când Beau se întoarse,ea alergă să-l îmbrăţişeze.
—Mulţumesc că m-ai adus aici,exclamă ea exuberantă,curpinzând cu braţele mijlocul luh.Ce părere ai de o rochie verde închis sau aurie? întrebă ea cu însufleţire.
—Mi-ar plăcea oricare dintre ele,răspunse el,fără a se mira de brusca schimbare a dispoziţiei ei.(Din experința acumulată,un bărbat era mai bine tratat dacă nu se interesa de motivele care o animau pe o femeie.) O să arăţi foarte bine în amândouă.
—Totodată,continuă ea veselă,uitându-se la el cu un zâmbet,am să-mi cumpăr şi o cămaşă cu dantelă!
—În mod clar o cumpărătură valoroasă,fu el de acord,imaginându-şi deja cum arăta ea în aceea cămaşă.
—O să am nevoie şi de pantofi.
—Balerinii sunt la mare modă.O să comandăm câteva perechi pe măsură.
Ea îl îmbrăţişa şi mai strâns.
—Sunt extrem de fericită..
—Îmi dau seama,răspunse el moale.
—Şi vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul meu plin de ifose.
—Nu-i nevoie.Nici n-am observat,minţi el.
—Şi o să fiu civilizată faţă de doamna Moore,chiar dacă ea nu e.
—Sunt convins că va fi.Poate că ai interpretat greşit atitudinea ei.
—Poate,murmură,gânditoare,Serena dar a rostit cuvântul „verişoara” cu o răutate evidentă.
—Dacă mai îndrăzneşte aşa ceva am să-i pretind să-ţi ceară scuze.Ce zici de asta? o întrebă Beau,zâmbindu-i.
—Nu,te rog,să nu faci o scenă.Aş fi și mai stingherită.
—Nu voi face o scenă,promise el.Ai cuvântul meu.Acum arată-mi ce ai descoperit în tiparele alea.

Puţin mai târziu,când intră în încăpere,doamna Moore se dovedi atât de afabilă încât Serena se întrebă dacă nu-şi imaginase insultele.Servindu-i personal de pe o tavă de ceai adusă de o fată,croitoreasa se apucă sâ întreţină o conversaţie agreabilă legată de lucrurile de vizitat în Lisabona după ce descoperi că Serena era interesată de oraş.
—Trebuie categoric să vizitaţi cartierul vechi.Acolo sunt rămăşiţele de arhitectură medievală cele mai bine conservate.Este singura zonă din oraş care a supravieţuit marelui cutremur din 1755.Vă plac catedralele? întrebă ea cu o expresie animată pe chip.
—Categoric că da.
—Atunci o să vă minunaţi de Se Patriarchal,nu-i aşa,lord Rochefort? E construită în cel mai pur stil Romanesc.
—Sunt sigur c-o să-i placă,rosti sec Beau,mulţumit de rezultatul micii sale discuţii cu doamna Moore.
Când ieşise afară,chipurile să verifice dacă vizitiul îl aştepta,îi spusese cât se poate de clar croitoresei că,dacă îndrăznea s-o ofenseze pe domnişoara Blythe,avea el grijă după aceea ca nimeni din colonia engleză să nu mai cumpere nici o haină de la ea.Îi atrăsese atenţia să nu mai folosească sub nici un chip cuvântul „verişoara” în prezenţa domnişoarei Blythe.
—E o foarte bună prietenă de-a mea,doamnă Moore,îi explicase el.Aşadar înţelegeţi că nu vreau s-o văd nefericită.
Ca atare,Serena era tratată acum regeşte şi înconjurată cu aceleaşi atenţii cu care doamna Moore le înconjura pe cele mai bune cliente ale sale.
Beau urmări cu atenţie cum parcurgea Serena vrafurile de tipare,observând diversele modele de rochii care îi plăceau ei şi aprobând-o când ea se decise în sfârşit asupra unei rochii largi din mătase aurie,cu un blazer din muselină mătăsoasă.
—Deşi nu e deloc practică,rosti Serena cu un oftat.Poate că n-ar trebui s-o iau.
—Poţi s-o porţi la orice ocazie de seară,comentă Beau.E foarte practică.Deşi poate ţi-ar plăcea şi un şal de caşmir pentru serile răcoroase..Ne puteţi arăta câteva,doamnă Moore?
—O,nu,obiectă Serena.Sunt mult prea scumpre.

—Lasă-mă să-ţi cumpăr eu unul.
—Nu,se opuse ea sec.
—Tu încearcă unul.Ar fi o investiţie bine plasată,domnişoară Blythe — rosti el cu amabilitate,făcând o aluzie la priceperea ei de la jocul de cărţi — şi ştii că
ţi-ar plăcea.
—Nu-mi pot permite un şal de caşmir indiferent de succesul afacerilor mele,lord Rochefort,replică ea sec,hotărâtă să se ţină de convenţia încheiată cu el.O să îmi comand în loc de asta o pelerină.E mult mai practică.
—Dar nu trebuie să ai ceva practic pentru petrecerile de seară.Întreab-o pe doamna Moore,sugeră Beau,netulburat de refuzul ei.
După ce fusese avertizată de lordul Rochefort că nu dorea ca domnişoara Blythe să se simtă nefericită,şi totuşi conştientă că el dorea ca amanta lui să aibă un şal de caşmir,modista rosti cu prudenţă:
În general,un anumit grad de lux este…obişnuit la o ţinută de seară,deşi,dacă domnişoara Blythe preferă o pelerină,poate că am fi în stare să confecţionăm una din catifea sau lână.
—Da,ar fi o soluţie,declară Beau pe un ton cordial.Ce-ar fi să vedem câteva materiale împreună cu şalurile.…
—Beau,nu,protestă iarăşi Serena cu voce tare.
—Gândeşte-te,draga mea,că nu vei avea mereu un buget limitat,replică el.În orice caz,se grăbi Beau să continue,observând tresărirea maxilarului ei,spune-i doamnei Moore,la ce fel de cămaşă te gândeşti.
—De asta chiar că am nevoie,îl aprobă Serena,întorcându-se spre croitoreasa care plutea total în ceaţă.
Oare cucoana îşi plătea singură cumpărăturile? Când îl avea pe unul ca lordul Rochefort bogat precum Cresus.Înţelesese oare greşit cuvântul „prietena” când Rochefort îl pronunţase cu atâta delicateţe?
—Aveţi cămăşi cu broderie anglaise? întrebă Serena.
—Bineînţeles,domnişoară Blythe,răspunse croitoreasa sigură pe observaţiile ei în acest domeniu înşelător al relaţiilor problematice.O să vă arăt câteva.

—Şi o să avem nevoie de balerini care să se potrivească cu rochia,interveni Beau.Ţi-ar place din piele colorată sau din mătase? o întrebă el pe Serena.
—Piele.Rezistă mai mult.
—Foarte bine,domnişoară,zise doamna Moore,întrebându-se de ce era preocupată o amantă de-a lui Rochefort de asemenea lucuri practice.Când o să vin cu cămăşile,o să vă luăm măsurile pentru rochie şi tiparul pentru pantofi.Când se întoarse,croitoreasa era însoţită de două cusătorese care cărau cu ele tot felul de cămăşi.După ce Serena se hotărî asupra uneia din muselină moale,cu o eleganta broderie anglaise,doamna Moore rosti cu delicateţe:
—Ar fi bine să vă luăm măsurile fără rochia de lână pe dumneavoastră,
domnişoară Blythe.Dacă nu vă deranjează.
—Nu,bineînţeles că nu.
—Ar vrea lordul Rochefort să…adică preferaţi să…
—Aş prefera încă nişte ginja dacă nu vă deranjează,rosti Beau eu voce temperată.
—Da,du siguranţă,exact cum credeam şi eu…Se vede că sunteţi dornic să mai beţi,răspunse strategic doamna Moore.
Privirea de gheaţă a lui Rochefort o deranja enorm.Dificultatea de a descifra nuanţele acestei „prietenii” o făcuse să transpire pe la sprâncene.Aruncând la rândul ei o privire de oţel spre una din ajutoare,rosti,cu un ton mieros:
—O altă carafă cu ginja pentru lordul Rochefort,Madelina.
—Zău,Rochefort,ai putea să aştepţi,îl opri Serena.N-o face pe biata fată să alerge când suntem aproape gata.
—Nu vă mai deranjaţi,doamnă Moore,răspunse Beau,supunându-se fără crâcnire dorinţa Serenei.Rugându-se în tăcere să supravieţuiască acestei neobişnuite întâlniri cu lordul Rochefort şi cu noua lui însoţitoare,croitoreasa le făcu semn ajutoarelor ei s-o ajute pe domnişoara Blythe să-şi scoată rochia.Ce bizar era să-l vadă pe Rochefort atât de departe de felul lui obişnuit de a fi — aprobator,
conciliant,fără nici o urmă de insolenţă sau de tupeu.Îi dădu în sinea ei o notă maximă Serenei pentru îndrăzneală.în

aparenţă,felul ei de a fi,mai distant,avea efect asupra acestui bărbat care îmbrăcase o mulţime de femei frumoase din Lisabona.Şi ce sfidător — îşi plutea singură cumpărăturile!
Era categoric o premieră pentru,nepotul ambasadorului.
Însă cucoana deveni mai puţin stăpână pe sine sub privirea atentă a lui Rochefort când rămase pe jumătate dezbrăcată în faţă lui,cu picioarele goale ivindu-se de sub tivul cămăşii ei simple,cu pielea nedetă îmbujorându-se,cu ochii evitând să se uite în ochii lui.
Studiind hainele de calitate,deşi uzate,ale tinerei,doamna Moore decise că atractivitatea domnişoarei Blythe avea foarte mult de a face cu circumstanţele în care se găsea.Spre deosebire de păpuşile cu care se amuza de obicei Rochefort,această tânără nu părea un simplu fluturaş amorezat.Era incredibil de autentică,un cuvânt pe care croitoreasa îl decoperi cu uluire — ca şi cum celelalte cucoane care îl însoţiră pe Rochefort nu fuseseră decât nişte marionete.Pe lângă asta,deşi se ghicea cu greu,sub hotărârea domnişoarei Blythe se găsea o nevoie sexuală fierbinte.Ce provocare trebuia să reprezinte pentru Rochefort.De ani de zile femeile se aruncau în braţele lui.Ca acum să întâlnească o astfel de rezistenţă din partea doamnei...
—Întoarce-te,rosti el încet,cu voce profundă.Astfel încât să-ţi putem vedea părul.Serena ezită o clipă,pe care doamna Moore o anticipase,acum că înţelesese mai bine natura atracţiei ei.Beau şi Serena schimbară o privire.El zâmbi.Atunci privirea ei căpătă o căldură carnală şi Serena se răsuci încet pe călcâie.
—O să avem nevoie de un coafor pentru diseară,remarcă Beau.
Poate că o să-mi tai părul a la Titus,murmură Serena,ridicându-şi mâinile în sus ca să-şi treacă şuviţele grele de păr pe deasupra capului şi uitându-se la Beau peste umăr.
—Categoric nu.
—E părul meu,i-o întoarse ea.Gândeşte-te ce uşor îmi va fi să-l spăl.
—Dacă asta e problema,o să găsim pe cineva să ţi-l spele.
Vocea lui era dintr-o dată dură,lipsită de amabilitate.

—Şi cine ar putea fi acel cineva? întrebă ea încet,răspunzând autorităţii lui dominatoare şi pasiunii care îi încălzea deja trupul.
—Ce neruşinată eşti,domnişoară Blythe.Beau vorbea ca şi cum ar fi fost singuri în încăpere.Tonurile senzuale erau evidente.
—Nu mai mult decât tine,my lord.Dacă vreau să-mi tai părul,o voi face.
Privirea lui o măsură o secundă pe a ei,după care se întoarse spre doamna Moore.
—Sunt sigur că puteţi lua măsuri după rochia şi pantofii domnişoarei Blythe.Luaţi-le şi ieşiţi afară.
—Nu-i nevoie.Staţi aici,se opuse Serena,anulând comanada lui.
—Luaţi-le,ceru Beau pe un ton moale,aproape în şoaptă.
Doamna Moore înţelese prea bine tonul de comandă când îl auzi.Culegând cele două articole de îmbrăcăminte,le făcu semn celor două ajutoare să plece,după care ieşi şi ea,închizând bine uşa în urmă.
—Aşa…Acum putem discuta problema între patru ochi,rosti Beau.
—Nu puteai să aştepţi,nu,autocrat blestemat? Serena îl privi cu sfidare şi insolenţă în ochii scăpărători.
—Nu fi imposibilă. Vocea lui redevenise blândă.
—Nu mă poţi împiedica să-mi tai părul,îi făcea plăcere s-o spună.
—Nici măcar nu vrei să-ţi tai părul.
—Poate că vreau.
—Şi poate că eu vreau să te regulez acolo unde te afli.
—Nu poţi.Sprâncenele lui se ridicară a mirare.
—Te pot regula oriunde vreau.
—Nu dacă nu vreau şi eu.
—Dar tu vrei întotdeauna.Ca acum,şopti el,privind cu insistenţă sfârcurile ei,care se întăreau sub materialul cămăşii.Spune-mi că nu vrei să mă simţi înăuntrul tău.Cuvintele lui pătrunseră în simţurile ei ca nişte săgeţi fierbinţi,producându-i fiori pe şira spinării,insinuându-se adânc în fiinţa ei ca nişte degete exploratoare.

—Nu vreau,şopti ea,strângând din pumni ca să oprească valul de senzaţii care o inunda.
—Asta ai spus şi azi-noapte,rosti el,cu ochii pe jumătate închişi.
—Dar ăsta nu e dormitorul nostru.(Serena n-avea nici un chef să facă dragoste într-un loc atât de public,indiferent cât de stârnită ar fi fost.) Aşa că stai unde eşti,adăugă ea când el dădu semne că ar fi vrut să se scoale.
—Nu plec nicăieri,rosti el calm,încrucişându-şi la loc picioarele.De ce nu vii tu aici?
—Nu.Doamne,Rochefort,fii un pic.mai discret.
—Ca tine,replică el cu impertinenţă,cucoana care a fugit din Anglia pe iahtul unui străin.
—Nu erai total străin.
—Cel puţin nu pentru mult timp.Vocea lui părea amuzată.
—Iar acum,că te cunosc atât de bine,comentă ea caustică,voi păstra distanţa.S-ar putea să intre cineva sau s-ar putea întoarce toate aici.Zâmbeşti.Presupun că ţi-ar place — însă eu n-am ajuns să fiu atât de decăzută.O să aştept aici,departe de tine,până îmi aduc rochia înapoi.
—Mă tem că doamna Moore nu se va întoarce dacă nu e chemată.
—Deci e obişnuită cu distracţiile tale,murmură Serena.Ca o amabilă patroană de bordel.M-am întrebat eu ce nevoie e de toate divanurile astea de aici.Câte doamne ai întreţinut în această încăpere mătăsoasă? Zece...douăzeci...mai multe? (Tonul vocii ei devenea tot mai ridicat pe măsură ce camera se umplea de imagini de femei frumoase şi dornice.) Mai întâi le îmbraci,ca apoi să le dezbraci.Probabil că doamna Moore face avere când eşti tu în oraş.
— O să te audă de afară.
Beau nu se mişcase,însă freamătul nărilor indica o iritare puternică.
—Şi o să creadă că ţi-ai pierdut abilitatea.
—O să creadă că am dat peste o mică ticăloasă mofturoasă pe care s-o regulez,replică el moale.
—Atunci va greşi în ambele presupuneri.Sprâncenele lui se înălţară uşor.

—Eu n-aş fi convins,murmură el,observând îmbujorarea pielii ei albe,înălţarea şi coborârea agitată a sânilor ei plini,pe jumătate dezveliţi deasupra cămăşii.
Serena inspiră adânc,se uită în ochii lui şi zise:
—Eu sunt sigură.
—Şi totuşi poţi fi convinsă...respinse el ideea,începând să se scoale de pe scaun.
—Blestematule,stai jos,îl avertiză ea,dându-se un pas înapoi,cu o voce care tremura,dar nu numai de mânie.
—Prefer să stau în picioare,replică el,ridicându-se complet.
—Dacă mai faci un pas,îmi tai părul,îl ameninţă ea,apucând un foarfece de pe o măsuţă alăturată şi ţinând-o deasupra şuviţelor ei rebele.
Lăsându-se să cadă la loc pe scaun,Beau schiţă un zâmbet.
—Îmi aminteşti de sora mea mai mică atunci când are toane..
—Probabil că şi pe ea o provoci la fel.
—O să-ţi pară rău dacă îţi tăi părul.
—Poate că nu, poate că o să-mi placă să-l port cum e la modă.
Dându-şi părul pe spate,Serena îşi făcu o coadă la baza gâtului şi se privi într-una din numeroasele oglinzi de acolo.
—Nu-mi place părul scurt la femei.
—Cu atât mai mult atunci,zise ea,întorcându-se spre el.
—Nu te comporta copilăreşte.
—Iar tu nu te comporta ca un stăpân absolut.
Bineînţeles că el nu se comporta aşa.Era extrem de politicos.Oftând,Beau se întrebă ce avea ea atât de provocator,în afara dorinţei extraordinare de a fi independentă.
—Povesteşte-mi despre prietenele tale din Lisabona.Tupeul ei îl ului.
—De ce aş face asta?
—Sunt curioasă.
—Un gentleman nu bârfeşte doamnele pe care le cunoaşte.
—Un gentleman nu regulează toate doamnele pe care le cunoaşte.
—Nu fi obositoare,dragă.
—N-ar fi trebuit să întreb.

—Nu.Nu-i plăcea să fie presat.
—Şi dacă o fac?
—Pierzi atât timpul tău cât şi pe al meu,rosti el pe neaşteptate,apucând braţele scaunului.Mă duc s-o chem pe doamna Moore.
—Eu o s-o chem înapoi,interveni iute Serena.Nu te mişca,porunci ea,iritată de disponibilitatea lui şi necăjită pentru că el renunţase atât de brusc.Stai acolo ca un băieţel cuminte şi fă ce ţi se spune măcar o dată în viaţa ta.
Beau încremeni în loc.
—Aşa.Vezi ce uşor a fost,rosti ea,după care,cu un zâmbet satisfăcut,se întoarse şi porni spre uşă.Înainte de a apuca să facă doi paşi,el o şi acoperise cu statura lui.Beau luă foarfecele din mâna ei şi îl aruncă departe,după care o împinse înapoi pe Serena până ce ea ajunse cu spatele lipit de zidul drapat în mătase.
—Acum o să vedem ce uşoară e chestia asta,şopti el,cu faţa la câţiva centimetri de faţa ei,sprijinindu-se cu coatele,pe zid şi apăsându-se în trupul Serenei.Dar tu ştii deja ce bine ne potrivim.Zâmbetul lui era viclean,iar trupul lui o presa nemilos.
—Să nu îndrăzneşti.
—Nu e atât de greu,rosti Beau,dând cămaşa ei la o parte cu un gest febril şi dezbrăcând-o până la şolduri.Deoarece eşti atât de pătimaşă — ca întotdeauna,
murmură el.Gâfâi pentru mine,sau doar pentru o sculă bună? întrebă el cu obrăznicie,trecându-şi un deget peste buzele ei întredeschise.
Dându-şi capul într-o parte,Serena rosti într-o suflare:
—Nu gâfâi,contrazicând astfel contracţiile involuntare ale trupului ei.Iar dacă încerci ceva,o să ţip.
—Ţipă cât vrei.Beau îşi descheia deja nasturii de la pantaloni.Vocea lui era atât de detaşată şi de indiferentă,încât ea îşi dădu seama că nu va veni,într-adevăr,nimeni.
—Este o nesăbuinţă prea mare,Beau,chiar şi din partea ta,exclamă ea,luptându-se cu greutatea lui.O să se audă,toată lumea va şti.

—Ştiu deja.Ştiu din clipa în care am intrat pe uşă,declară el.Hai,dragă deschide-te şi lasă-mă înăuntru,murmură el,introducându-şi genunchiul între coapsele ei strânse şi forţându-le să se deschidă.
În vreme ce el se poziţiona mai bine între picioarele ei desfăcute,Serena îi simţi erecţia pe abdomen şi fu cuprinsă de o mulţime de amintiri plăcute.Ca argintul viu,un foc interior îi aprinse trupul care tânjea după atingerea lui.
—Nu se poate,Beau,protestă ea moale,încercând să-şi reprime pasiunea,să ignore erecţia lui tare şi fierbinte pe carnea ei.
Neţinând cont de proteste,Beau îi coborî lenjeria de corp de pe umeri,
eliberându-i sânii Cu gesturi delicate.
—Sfârcurile tale sunt tari,dragă,murmură el,mângâind vârfurile umflate şi roz cu încetineală calculată şi aruncând o privire spre Serena.Asta înseamnă că mă vrei? adăugă el blând,prinzând vârfurile erectile între degete şi strângând uşor,astfel încât Serenei îi scăpă un geamăt moale de pe buze.
Trupul ei poftea,chiar dacă Serena n-o recunoştea.
—Nu va dura mult...şopti el.
—Te rog,nu aici,îl imploră ea,încercând să scape,însă degetele lui îi strânseră şi mai tare sfârcurile,trimiţând valuri de plăcere în miezul tremurând al corpului ei.
—Ba da,aici,şopti el,simţind-o cum tremură.Şi acum,promise Beau,dând drumul sânilor ei,prinzând-o strâns cu o mână de mijloc şi.strecurându-şi cealaltă mână între picioarele ei.Serena ţipă,inundată de dorinţă când el o atinse în locul cel mai sensibil.Era neruşinat de udă şi de pofticioasă,atât de pregătită pentru sex,încât el îşi simţi membrul cum se umflă şi mai mult.
—Ai nevoie de cineva să facă dragoste cu tine,şopti el,cu degetele mângâind,
ştiind exact cum s-o atingă,ce-i făcea plăcere,unde,cât de adânc.Şi eu te pot ajuta,continuă Beau încet.
Degetele lui făceau minuni,iar trupul ei se deschidea,vrând ceea ce voia şi el.

Priceput,hotărât,el se dedică plăcerii ei mângâind,masând,ţinându-şi degetele adânc îngropate în carnea ei stârnită,necăjind-o,tentând-o…făcând-o să i se taie respiraţia de dorinţă,aproape de orgasm.Atunci el îşi retrase brusc degetele.
În vreme ce pe Serena o apucă brusc tremurul,Beau îşi ţinu palma aproape de faţa ei.Aroma dorinţei era de neconfundat.
—N-are sens să aşteptăm,nu-i aşa? murmură el obraznic,plimbându-şi degetele ude peste gura ei.Privirile li se întâlniră — a ei neliniştită,a lui impenetrabilă sub poza de insolenţă.Agitată,cuprinsă de febră,ea îl înjură.
—Nu sunt sigur că se poate din punct de vedere fizic,zise el zâmbind,însă ştiu prea bine că se poate.Apucând-o pe Serena de mijloc cu palmele lui late,o ridică uşor ca să aibă un acces mai bun,îşi îndoi picioarele,îşi înălţă centrul de greutate şi,fără alte preliminarii,o pătrunse.
Oftatul ei era un răspuns.Beau cunoştea sunetul.
—Ai întotdeauna nevoie de asta,nu-i aşa? zise el încet,simţind teaca ei alunecoasă şi caldă,auzind răsuflarea ei întretăiată în ureche.Spune-mi cum îţi place să-mi simţi scula umplându-te,murmură el împingând în sus până ce se trezi adânc înfipt în Serena.Aşa…
Ea gemu,ruşinată de răspunsul ei inconştient.Plăcerea îi inunda toate ungherele ascunse ale trupului,înfierbântând-o.
—Dacă vrei să mă opresc,rosti el cu voce răguşită,spune-mi.Dacă nu vrei şă atingi punctul duirninant,continuă el,retrăgându-se uşor,o să înţeleg…
Serena îi dori să ajungă în iad însă aşa încinsă de dorinţă cum era nu-l mai putea face să se oprească.
—Ce vrei să faci? şopti el,oprindu-se aproape de ieşirea din sexul ei,şi aşteptând.Un fior de panică o cuprinse.Corpul ei striga să fie eliberat de chinul dorinţei.
—Te rog,Beau,rosti ea,după care,mortificată,îşi lăsă privirea în jos.
—Te rog?!Beau simula confuzia,vrând mai mult de la ea.Genele ei se ridicară doar pentru o fracţiune de secundă.

—Stai în mine.Vocea ei era atât de înceată încât el trebui să se aplece ca s-o audă.Ridicându-i bărbia cu un deget,o forţă să se uite la el.
—Cât de adânc?Privirea ei o măsură pe a lui preţ de o clipă.
—Până la capăt,şopti ea în cele din urmă.
Un fior sălbatic,asemănător unui fulger,străbătu trupul lui Beau la gândul unei asemenea posesiuni.Degetele lui se curbară în jurul bărbiei ei şi gura lui se aplecă peste gura ei într-un sărut aspru şi furtunos — dar numai pentru o fracţiune de secundă.Apoi capul se ridică la loc,mâna căzu,după care,îndoindu-şi coapsele,Beau îşi arcui spatele,împingând şi mai tare,vrând să ajungă la limita extremă.Iar când ajunse la această limită se forţă să treacă şi mai departe.
—Doamne,murmură el,simţindu-şi creierii gata să explodeze.Doamne Dumnezeule...Ea era îngrozitor de strâmtă când el se sprijini o clipă de poarta pântecelui ei,carnea ei netedă şi mătăsoasă trimiţând un adevărat vai de plăcere în toate simţurile lui.
Aproape leşinând din pricina senzaţiei,Beau îşi aminti într-un târziu să respire din nou,moment în care realitatea îl înconjură din nou.Se retrase încet,tremurând.Strecurându-şi palmele sub fundul ei,Beau îi simţi cu acuitate pielea,parfumul,căldura şi senzualitatea pură,ca şi cum percepţiile sale fuseseră filtrate şi ajunseseră pe o culme rară.Atunci reintră în ea cu o mişcare înceată,domoală — pentru sine,pentru ea,pentru amândoi —,hotărât să ajungă iarăşi pe o culme.Tremurând lipită de peretele acoperit cu mătase,Serena era ameţită de dorinţă,aşteptând ceea ce aştepta şi el,aproape leşinată de pe urma plăcerii sălbatice.Braţele ei stăteau strânse în jurul gâtului lui,corpul ei se agăţa într-un dulce abandon de corpul lui,scâncetele ei trădau ritmul aşteptărilor şi al recunoştinţei.
—Nu poţi să ţipi când îţi vine,icni Beau,cu o voce mângâietoare.Ascultă toată lumea.Scandalizată,Serena deschise ochii:
—Doamne Moore ţine evidenţa dezmăţurilor,şopti el.Va trebui să fii foarte tăcută.

Chiar dacă ea se încorda în palmele lui,Beau simţi cum ceea ce era ilicit,interzis,o excita.
—Mica mea ticăloasă în călduri,murmură el,apăsându-i mai tare fesele.O să te ţin la adăpost,şopti,aplecându-se s-o muşte de buza de jos,pentru că acum am să te umplu de spermă până ce n-o să te mai poţi abţine...până ce-ţi va curge pe coapse şi pe picioare,formând băltoace la tălpile tale,iar atunci,dacă eşti foarte cuminte,am să te las să-ţi dai iarăşi drumul.Ce zici? întrebă el încet,odihnindu-se înăuntrul ei.
—Minunat,icni ea,valurile de plăcere învârtejându-i-se în trup.
—Crezi c-o poţi absorbi pe toată? întrebă Beau,penetrând-o tot mai adânc în vreme ce o ridica tot mai sus pe vârfuri.Ea dădu din cap,incapabilă să scoată un sunet acum,când era pe punctul de a exploda.
—Micuţa mea mâncăoasă flămândă,murmură el,ştergându-i buzele cu buzele lui.Data viitoare o să-ţi dăm jos şi cămaşa,astfel încât să rămâi goală în faţa tuturor acestor oglinzi,iar eu am să te fac să urmăreşti cum p...mea dispare înăuntrul tău, astfel ca să o simţi şi să o vezi şi...
Gâfâiala ei deveni în aceeaşi clipă un ţipăt orgasmic,înalt,devastator,care traversă încăperea şi ajunse până în coridorul de afară,unde aduse un zâmbet pe chipul doamnei Moore.O secundă mai târziu,Beau atinse şi el apogeul,vibrând în trupul ei plin de dulceaţă şi umplând-o,aşa cum promisese,inundând-o cu pâtrâiaşe albe şi fierbinţi de spermă care se revărsară pe coapsele ei desfăcute..
Într-un moment prelung şi pur de extaz sexual,corpurile lor părură suspendate în imponderabilitate,cu simţurile satisfăcute,apoi şi mai voluptuos satisfăcute,ca o plutire pe marea plăcerii înainte de a ajunge,în sfârşit,pe ţărmul tremurător al saţietăţii.Iar când totul se termină şi ei doi rămaseră,abia răsuflând,agăţaţi unui de altul,Beau găsi suficient aer ca să murmure:
—N-am terminat cu tine încă.
—Încuie uşa,îi ceru Serena abia îngăimând cuvintele.
—Nu-ţi poţi tăia părul,decretă el,ignorând cererea ei.

—N-o fac dacă nu vrei tu,zise ea,cu o.privire delicios de îmbufnată.
—Chiar eşti o mică ticăloasă,rosti el,zâmbind.
—Iar tu trebuie să fii pus la locul tău din când în când.
—E vreun loc special? întrebă el jucăuş.
—Mă gândeam la divan,toarse ea.
—Care divan? se miră el cu privirea nevinovată.
Era prea frumos şi prea sigur de el,însă în ultimă instanţă Serena era dominată mai mult de egoism decât de mâhnire.
—Toate,dragul meu,dacă crezi că te ţin balamalele.Dându-şi jos haina,el începu să-şi dezlege cravata.
—Cred că mă descurc,răspunse cu modestie bărbatul care era poreclit „Gloriosul” pentru o extraordinară performanţă dintr-o noapte când satisfăcuse un întreg corp de balet.
Aşa cum se dovedi mai târziu,el nu încuie uşa pentru că Serena uită de acest amănunt,preocupată să-l ajute să se dezbrace,însă,aşa cum se aştepta Beau,nici nu fură deranjaţi de cineva.Se iubiră pe toate divanele,după pofta doamnei şi gusturile tânărului conte de Rochefort,apoi pe un fotoliu suficient de comod ca să se adapteze la joaca lor licenţioasă,apoi chiar pe covorul cu motive de trandafiri când alunecaseră de pe o sofa de satin roz în cursul învălmăşelii lor amoroase.Era cel mai plăcut stil care se putea imagina de a face cumpărături,iar asupra acestui aspect căzură amândoi de acord de cele mai multe ori în acea dimineaţă.Ceva mai târziu,când dorinţele fuseseră potolite în sfârşit,când el o îmbrăca la loc pe Serena cu lenjeria de corp şi cămaşa,refăcând fundele şi încheind toţi nasturii în vreme ce schimbă cu ea zeci de sărutări şi zâmbete fericite,Beau îşi aranja hainele în ordine şi ieşi din încăpere s-o caute pe doamna Moore.O găsi în biroul ei.Nu-i oferi nici o explicaţie asupra motivului pentru care stătuse atât de mult în camera de probă,dar nici femeia nu întrebă nimic.Beau se interesă doar dacă ea dispunea de toate măsurile de care avea nevoie.
—Da,suntem aproape gata,my lord,răspunse circumspectă doamna Moore,atentă să nu se uite la ceas şi să vorbească cât

mai puţin când tânărul conte se afla într-o dispoziţie atât de imprevizibilă.
După ce o cusătoreasă fu trimisă cu hainele Serenei,Beau o informă pe croitoreasă în privinţa dorinţelor sale legate de garderoba însoţitoarei lui folosind un ton perfect controlat — ca şi cum ţinuta lui ar fi fost imaculată iar hainele n-ar fi fost uşor şifonate.
— Avem nevoie de rochia aurie în seara asta,ca şi de cămaşă şi de pantofi.S-o taxaţi pe domnişoara Blythe doar pentru aceea rochie.Restul îl plătesc eu.De asemenea,mi-ar face plăcere să-i confecţionaţi şi celelalte modele pe care le-a admirat ea; alegerea materialului vă aparţine.O să avem nevoie de nişte şaluri de caşmir,de lenjerie,de rochii,de pantofi,de cizme şi de tot ceea ce se asortează la ele.Ah,din nefericire,aveam nevoie de toate acestea în maxim trei zile.
Beau aşteptă calm,în vreme ce croitoreasa făcu ochii mari,albă la faţă din pricina şocului.După ce femeia îşi mai reveni,el continuă calm:
— Se înţelege de la sine că,date fiind circumstanţele,preţul pe care îl veţi cere va reflecta graba necesară.Aşa că vă mulţumesc anticipat.(Zâmbi cu căldură.) Domnişoara Blythe e foarte fericită,mai adăugă el,întorcându-se să plece.
La fel de fericită ca şi propietăreasa micului atelier de haine,care era recompesată din nou de incomparabila generozitate,a lordului Rochefort.Însă chiar în clipa în care femeia îi întoarse zâmbetul şi murmură toate acele fraze politicoase de rămas-bun,mintea ei intră în panică.Trebuia să aducă încă vreo zece cusătorese — nu,douăzeci.Şi asta urgent.
Puţin mai târziu,Beau şi Serena ieşiră din camera de probă,braţ la braţ.Obrajii tinerei erau îmbujoraţi încă de efort,iar Zâmbetul de pe chip îi trăda mulţumirea.Ignorând şoaptele celor care îi vedeau în vreme ce parcurgeau cele câteva încăperi ale atelierului doamnei Moore,tânărul lord englez şr doamna lui păreau conştienţi numai de prezenţa lor.
Nu observară un cuplu care se apropia.când ieşiră din magazin şi nici nu răspunseră imediat la gesturile de salut,absorbiţi cum erau de fericirea lor de după împreunare.

—Să nu te faci că nu mă recunoşti,Rochefort,exclamă tânărul colonel,zâmbind soţiei lui.Mai degrabă tonul folosit decât numele atrase atenţia lui Beau.Uitându-se în sus,îl zări pe Tom Maxwell,pe care îl cunoştea din copilăria petrecută în Yorkshire.Doamne,îşi zise el.Oare toate cunoştinţele mele se găsesc în Lisabona?
—I-am spus lui Janie că tu eşti.Ce te aduce în Lisabona,St.Jules?
—E doar o escală scurtă în drumul spre Napoli,răspunse Beau,neştiind cum s-o prezinte pe Serena.
Verişoara era exclus, îi cunoştea de prea multă vreme pe Tom şi Jane — aceştia îi ştiau toţi verişorii,deşi,din fericire,niciunul dintre ei nu ţinea prea mult la etichetă.O matroană cu nasul pe sus ar fi intimidat-o teribil pe Serena.
—Daţi-mi voie să v-o prezint pe Serena Blythe,zise el,dându-şi seama că n-avea altceva de făcut decât să meargă pe calea sincerităţii.Domnişoară Blythe,ei sunt Tom şi Jane Maxwell.Sunt vecinii mei din Yorkshire.
—Stai la Damien? întrebă Jane.Am luat cina cu ei săptămâna trecută.Ce fericiţi păreau el şi Emma.
—Pare să fie într-o dispoziţie bună,replică evaziv Beau.
—Sunteţi pentru,prima dată în Lisabona,domnişoară Blythe? întrebă Jane,
socotind-o pe Serena deosebit de frumoasă,chiar şi în rochia ei demodată,şi curioasă să afle mai multe despre femeia pe care Beau o proteja cu grijă.În fond,el ezitase să o prezinte.
—E prima mea vizită,răspunse Serena.
Accentul aristocratic al Serenei oferea cel puţin un indiciu asupra antecedentelor ei,deşi putea foarte bine să fie o actriţă,socoti Jane.însă nu îmbrăcată aşa de sărăcăcios.Ce ciudată femeie se afla la braţul lui Beau.Superbă,bineînţeles — asta era obligatoriu la doamnele care-l însoţeau — însă nesofisticată,lipsită de ifose,negângurind la braţul lui,aşa cum era cazul de obicei.
—Veniţi la noi la o cafea în Ahtiga,o invită Jane,moartă de curiozitate.
Zări degetele Serenei strângând braţul lui Beau.

—Spuneţi da,interveni Tom,orb la stânjeneala Serenei.Nu te-am mai văzut de la nunta Feliciei.Iar datoria armelor e plictisitoare aici,după cum bine ştii,cu toate manevrele pe care le face Napoleon,ţinându-ne în alertă.Pune-ne şi pe noi la curent cu bârfa din Londra.
—Mă tem că avem deja o întâlnire fixată,zise Beau.
—Poate mai târziu,propuse Jane.
—Poate,răspunse politicos Beau.Vă dau eu de ştire dacă programul nostru ne va permite.
—L-ai auzit spunând „programul nostru”? răbufni Jane după ce ea şi soţul ei urmăriră trăsura lui Beau dispărând în josul străzii.Până acum el n-a inclus niciodată o femeie în viaţa lui personală.Femeile nu sunt decât nişte distracţii pasagere pentru el.Care era numele ei? Şi i-ai văzut rochia? Avea cel puţin cinci ani vechime,deşi materialul a fost odată foarte bun,bolborosi Jane,Trebuie să vorbesc cu Emma despre ea.În mod clar e o fiinţă ieşită din comun pentru Beau,atât de inocentă…într-un mod fermecător,adăugă ea mai rar,ca şi cum ar fi studiat-o pe Serena.Nu te-a izbit şi pe tine puritatea ei neprefăcută?
—Doamne,Janie,am zărit-o doar pentru câteva clipe.Arăta,e drept,al naibii de bine,dar indiferent de farmecul neobişnuit al ei,aşa cum îl cunosc eu pe Beau,declară Tom cu apreciere tipic masculină,tânăra domniţă va dispare din viaţa lui în mai puţin de două săptămâni.
—Eu cred că el părea vrăjit.L-ai văzut cum se uita la ea? în plus,trebuie şi el să se însoare cândva.Tom îşi privi soţia nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
—Dacă era vrăjit,lucru de care mă îndoiesc,atunci era vrăjit într-un singur sens,crede-mă.Eu n-aş aştepta o invitaţie de nuntă din partea lui Beau prea curând.
—Nu sunt atât de sigură.Nici tu n-ai plănuit la început să te însori cu mine.
El zâmbi.

—Trebuia să pun mâna pe tine,înainte ca Darcy Montague să-ţi sucească minţile.

—Şi atunci de ce nu poate avea şi Beau aceleaşi sentimente?
—Deoarece,draga mea nevastă,el nu poate deosebi o femeie de alta — sunt prea multe ca drumul lui să se limiteze la una singură.Omul ăsta le înşiră ca pe aţă.
—S-ar putea să te înşeli,protestă ea,răsfrângându-şi buza a îmbufnare.
—Şi Napoleon ar putea avea o inimă de aur,dar eu zic să nu pariem pe nici una din presupuneri.
—Voi,bărbaţii,n-aveţi nici un pic de romantism în sufletul vostru.
—Incluzându-l aici.şi pe Beau St.Jules,încheie Tom cu o privire semnificativă.
Însă orice sentiment ar fi nutrit Tom,nu putea fi decât o aproximaţie grosieră căci,cu Serena aşezată pe genunchii lui în trăsura care se legăna uşor,cu braţele ei încolăcite în jurul gâtului lui şi cu râsetul ei dulce aducând un zâmbet pe chipul lui,Beau se gândea să anuleze cina din acea seară,astfel încât să nu fie nevoit să împartă compania ei cu cineva.
—Vrei să mergi la Damien? murmură el,mângâind blând spatele ei.
—Vreau ce vrei şi tu,răspunse ea,jucându-se cu lobul urechii lui.
—Ce vreau eu nu-l include acum şi pe,Damien,şopti el.
—Perfect.Totul e extraordinar de perfect,dragul meu,inclusiv starea întregii lumi,rosti ea voioasă.
—Eşti uşor de mulţumit.
—Să ţii minte asta.
—N-o să uit,crede-mă.Cred că ultimul orgasm mi s-a întipărit pe vecie în creier.
—Sunt de neuitat? toarse ea,pusă pe flirt.
—O,da.Dacă ar fi ştiut el ce premoniţie avea.

CAPITOLUL 9

Lui Beau îi făcu plăcere să-i prezinte Serenei oraşul Lisabona.Văzură amândoi Alfama,vechiul cartier marcat de .istorie — cu vecinătăţile lui,un labirint de străduţe cu

magazine,scări abrupte din piatră,mici piaţete şi căsuţe întrerupte din când în când de faţada câte unui palat uriaş.
Se Patriarchal,cea mai veche biserică din Lisabona,se afla pe un deal în sudul cartierului.Originile ei datau din secolul al doisprezecelea.Era o clădire solidă,ca o fortăreaţă,masivă,cu p arhitectură provensală greoaie,înfrumuseţată doar de câteva elemente gotice sau baroce.
Piaţa Palatului,una din cele mai încântătoare pieţe din Europa,oferea o privelişte neîngrădită spre fluviul Tagus,la fel ca şi ruinele castelului St.George de pe culmea unui deal.Început ca o fortăreaţă din Epoca Fierului,ocupat de romani,goţi şi arabi,castelul fusese transformat în reşedinţă regală în 1300.Cine stătea la intrarea fostului palat admira întregul oraş ce se întindea la picioarele lui.După ce văzură destule biserici,palate şi străduţe pitoreşti,Beau o duse pe Serena pe strada magazinelor elegante,Rue Garrett,în cartierul Chindo.Intrând la câţiva dintre negustorii de antichităţi frecventaţi de unchiul lui,Beau o văzu pe Serena studiind cu interes toate frumoasele obiecte expuse vederii.O convinse să încerce un colier masiv de perle pe care unul din negustori în avea de vânzare,însă ea refuză sa îl lase să-i cumpere bijuteria.Confecţionat în Saxonia medievală,colierul fusese adus în Portugalia cu sute de ani înainte ca parte din zestrea unei mirese.
— E prea scump,murmură Serena când Beau o rugă să accepte colierul drept cadou..
Iar el se supuse cu graţie dorinţei ei.Însă Serena îi permise să-i cumpere o mică şi deloc scumpă broşă din chihlimbar cu o floricică de câmp suspendată în piatră fosilizată,pentru că nu putea renunţa complet la ideea de a avea o amintire de la el legată de timpul petrecut împreună.
Când ajunseră înapoi la hotel,pe la asfinţitul soarelui,cutiile de la Casa de Modă îi aşteptau cuminţi.Serena scoase cu ochii strălucindu-i rochia de mătase din ambalajul argintiu.
—Ohhh…exclamă ea,cu ochii în lacrimi.
Superba rochie îi evoca amintiri din timpuri îndepărtate.Mama ei purtase o rochie aurie în portretul care i se făcuse la puţin

timp după căsătorie.Frumuseţea ei blondă sclipea chiar şi pe pânză.De câte ori nu stătuse,Serena în faţa acelui portret,vorbind cu mama ei ca şi cum aceasta ar fi trăit încă de câte ori nu îl găsise pe tatăl ei aşezat în faţa tabloului după moartea mamei sale,cu chipul scăldat în lacrimi.Serena îşi înghiţi un nod pus în gât,suprimându-şi
amărăciunea.
—Nu-ţi place,rosti Beau,luându-şi privirea de la coniacul pe care şi-l turna în pahar când observă ochii ei scăldaţi în lacrimi.
—Ba nu.Chiar îmi place.El se încruntă uşor.
—Dar plângi.
—Pentru că e atât de frumoasă,rosti încet Serena.
—Eşti sigură? Ţi-am putea găsi altceva,sugeră el,întrebându-se dacă doamna Moore putea asambla ceva într-un timp atât de scurt.
— Nu.Zău că nu,răspunse Serena,aşezând cu grijă somptuoasa rochie pe pat.Îmi place extraordinar de mult.
Beau răsuflă,uşurat că putea evita riscul de a încerca să obţină o nouă rochie.
—Nu trebuie să stăm prea mult la Damien dacă nu vrei,zise el,observând expresia ei gânditoare.
—Nu mă deranjează,replică ea,privindu-l peste pat cu un zâmbet în colţul gurii.Şi să ştii că apreciez cu adevărat hainele frumoase.
—Nu-mi mulţumi mie,rosti el amabil,ţinând paharul între palme ca să încălzească băutura.Ţi-ai plătit singură hainele.
—Pentru că ai ţinut morţiş să mă duci la doamna Moore. (Zâmbetul ei era din nou cald.) Şi pentru modul amoros în care m-ai întreţinut la croitoreasă,adăugă ea dulce.
—A te întreţine pe tine în modul ăsta constituie una din marile plăceri ale vieţii,dulceaţă,zise el cu voce catifelată.
—Deci nu te supără să mă iei şi pe mine până în Italia.
—Încearcă să fugi.
—Presupun că spui asta tuturor femeilor.
Cuvintele ei declanşară un moment de introspecţie pentru Beau,pentru că el realmente nu spusese aşa ceva

nimănui,niciodată.Impulsurile lui de posesivitate asupra femeilor nu existau,pur şi simplu.Cu riscul de a-şi nega bine dezvoltatul simţ al indiferenţei,Beau zise:
—Nu,niciodată.Compania Serenei îi provoca o rară senzaţie de plăcere.După acea mărturisire însă,Beau îşi goli paharul dintr-o sorbitură,ca şi cum o asemenea confesiune cerea o fortificare fără a-şi da seama de însemnătatea recunoaşterii lui,Serena zise:
—Poate că te răzgândeşti dacă devin prea pretenţioasă sexual.
Beau înălţă din sprâncene.În privire i se citea o uşoară ironie.Serena râse.
—Ţi-am atins orgoliul masculin?
—Am o reputaţie de menţinut,rosti el tărăgănat,cu o expresie amuzată pe chip.Vrei să mă chinui punându-mi la îndoială zelul.Serena îl zări brusc într-o altă lumină: un tânăr nobil chipeş,batjocoritor şi depravat,care se juca de-a dragostea.
—E doar un joc pentru tine,nu-i aşa? întrebă ea.Beau nu se uită în altă parte,aşa cum crezuse Serena.
—Uneori,răspunse el într-un târziu.Ea îl privi drept în ochi.
—Şi acum?Serena nu avusese niciodată parte de o tăcere precum cea care se instaură acum.Intensitatea ei păru că apasă ochii şi urechile Serenei,că o forţează să scoată aerul din plămâni.Chipul lui Beau părea zdruncinat în vreme ce aşează cu grijă paharul pe masă.
—Acum e altceva,murmură el rece.Serena îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să pună niciodată o astfel de întrebare.Orice femeie cu logică ar fi evitat o asemenea gafă tactică.
—Iartă-mă,îşi ceru ea scuze.Ce stângăcie din partea mea..
Scuzele ei îl făcură să zâmbească.
—Nu mă supăr că întrebi dacă nici tu nu te superi că nu răspund.
Lăsându-se să cadă la loc pe pat cu un oftat teatral,Serena îşi răsuci capul ca să se uite la el cu un zâmbet îndrăzneţ.
—Am atâtea de învăţat din repertoriul amoros,înconjurând patul,Beau se opri în dreptul picioarelor ei care atârnau libere pe margine.Rochia ei mare sublinia în mod bizar frumuseţea ei tulburătoare.

—Nu te preocupa de asta,rosti el încet,captivat şi înviorat de inteligenţa Serenei.
—De ce anume? întrebă ea,uimită de seriozitatea lui.
—De învăţarea repertoriului...ca toate celelalte...Beau se opri,eliminând din minte o serie de fraze nepotrivite.
—Celelalte? murmură Serena.
— Voiam să spun ca toate femeile fatale,încheie el cu discreţie.Îmi placi aşa cum eşti.Vorbele lui o făcură fericită într-un mod neaşteptat încât Serena se minună de puterea unei fraze atât de simple.Chiar dacă se avertiza singură să se ferească de dulcegării,tânjea teribil după afecţiunea lui.
—Trebuie să stăm mult la ambasadă? întrebă ea,nervoasă pentru că-şi depăşise iarăşi prerogativele. Însă ochii lui sclipiră de amuzament şi buzele i se curbară într-un zâmbet anticipativ.
—Îţi trece ceva anume prin minte? încrucişându-şi braţele sub cap,ea îl privi cu inocenţă.
—Mă gândeam să-ţi testez zelul.
—Te avertizez,zise el cu un zâmbet leneş — gândindu-se cât de delicioşi şi de ispititori erau sânii ei când stătea cu braţele ridicate —că sunt considerat cel mai zelos fante londonez.
—Deci ar trebui să fiu întreţinută de cel mai bun.
—Modestia mă face să tac,zise el,zâmbind.Serena scoase în joacă limba.
Genele lui negre coborâră un milimetru.
—Să spunem,mai bine,că n-am primit nici o plângere până acum.
Până la urmă îmbrăcatul dură ceva mai mult,căci baia căpătă o dimensiune cu totul nouă prin joaca lor.Astfel că trecu destul timp până ce Beau şi Serena ajunseră la pregătirile pentru seară.Un coafor fusese special trimis,un tânăr artist
care aranja părul Serenei într-o coafură grecească,la modă acum,în vreme ce Beau şedea tolănit pe un fotoliu alăturat şi bea.
El se afla într-o dispoziţie extrem de bună — acea zi,evenimentele întâmplate,întreaga săptămână care trecuse,totul îi oferise momente de plăcere unică.Până acum

mai aşteptase de nenumărate ori în trecut ca o doamnă să se îmbrace,însă mereu cu nerăbdare,iritat de complicatul proces al toaletei unei femei.în seara asta se bucura că totul dura atât de mult,cu imaginea Serenei zâmbindu-i din când în când dinoglindă,insinuându-şi un nou sentiment de intimitate.
—Îţi place pieptănătura asta? întrebă ea,oprindu-l pentru un moment pe coafor din activitatea lui.Spune-mi dacă nu-ţi place.
—E perfectă,răspunse el,vrând să-l concedieze pe individ,să dea jos noua rochie de pe Serena,să-i desfacă părul şi să facă dragoste cu ea cel puţin un deceniu.
—Eşti sigur?Serena vorbea în modul tipic femeilor care doreau să li se spună că sunt frumoase.
—Ai putea lansa o mie de vapoare în seara asta,dragă,rosti el,ridicând paharul în chip de salut.
—E destul de bine pentru ambasadă? lăsându-şi paharul jos,el murmură:
— Poate că mai trebuie ceva.Introducând mâna în buzunarul hainei,Beau se ridică în picioare.
—Ştiam eu că panglica croşetată nu merge,făcu Serena,privindu-se în oglindă.Să încerc în locul ei panglica aurie?
—Panglica e perfectă.Mulţumesc,Barcelos.
Tonul de concediere din vocea lui era evident.Coaforul se înclină şi se retrase din încăpere.În aceeaşi secundă,Beau scoase colierul cu perle de Saxonia din buzunar.
—Ai nevoie de asta ca totul să arate suficient de bine pentru ambasadă,zise el,strecurând colierul peste capul ei şi aşezându-i perlele în jurul gâtului.,
—Ar trebui să faci ce-ţi spun eu,se încruntă Serena privindu-şi imaginea în oglindă.În vocea şi în ochii ei însă se putea citi plăcerea.Şiragul de perle satinate cu pandativul din diamant era cu adevărat splendid.
—Aş putea s-o fac,dacă şi tu începi să faci ce ți se spune,o întoarse el,prinzând clama diamantului.Spune-mi că-ţi place.
—Bineînţeles că-mi place,răspunse ea cu un oftat..Este absolut minunat,dar…
El opri protestul ei punându-i un deget pe buze.

—Fără dar...este o simplă podoabă.
—Poate pentru tine.Pentru oricine altcineva este o avere exprimată în perle.
Însă Beau o convinse să poarte colierul în acea seară,promiţându-i că-l va înapoia dimineaţă.Când ajunseră la ambasadă,imediat după prezentări,colierul atrase atenţia Emmei.
—Ce încântare de colier,rosti ea,şi se potriveşte perfect cu rochia.În portretul făcut de Van Dyck Mariei-Louise de Tassis,care se află în biroul lui Damien,ea poartă un colier foarte asemănător.
—Un Van Dyck? repetă,uluită,Serena.Ochiul lui pentru detalii n-are egal.
—Ţi-ar plăcea să-l vezi?
Cum Serena dădu instantaneu din cap,Emma îi goni pe bărbaţi spre salonul cu băuturi şi o luă pe Serena de mână.
Fu foarte cordială şi deschisă cât traversă un şir întreg de încăperi până la biroul lui Damien,discutând despre diversele activităţi ale ambasadei care se desfăşurau în camerele traversate,menţionând ultima vizită a lui Beau legată de o cină oferită pentru familia regală portugheză,prezentând familia St.John ca şi cum Serena ar fi făcut parte din aceasta.
—Damien a fost îngrijorat de moarte după ce a auzit de incident de la căpitanul Soares,adăugă Emma.Sper că l-aţi iertat pentru că a dat buzna la voi.
— Bineînţeles că da.Beau e atât de neglijent...în toate privinţele,rosti Serena cu o scurtă ezitare,căci Emma o făcea să se simtă ca acasă.Sunt sigură că nici măcar nu s-a simţit deranjat.
—Cei din familia St.Jules şi-au făcut un crez din a ignora restul lumii,observă Emma cu amabilitate,însă eu te asigur că indiferenţa mea faţă de convenţiile sociale nu e chiar atât de mare.
—Nici a mea,răspunse Serena,roşind.
—Atunci poate că ar trebui să le dăm nişte lecţii de bune maniere,propuse Emma,calmând-o pe Serena cu graţie,căci

nici binecunoscuta ei relaţie cu Damien nu era prea convenţională.
— încerc...să...adică...după ce voi ajunge la Florenţa,intenţionez să-mi croiesc un drum propriu ca artistă.
—Aşa mi-a spus şi Damien.Ştiam că te vei bucura de Van Dyke,chiar dacă acel colier de la gâtul tău nu seamănă atât de mult cu cel din tablou.Celelalte opere de artă de aici sunt încântătoare,bineînţeles,însă sunt de dată recentă.Deşi trebuie să ţi-l arăt pe favoritul meu Gainsbourough.Opera lui,Ann Ford,e măiastră.;
—Şi un Gainsborough? exclamă încet Serena.Îi ador stilul.Porfesorul meu din Gloucestershire a lucrat o dată eu el.
—Atunci îi vei aprecia tehnica.
Câtă vreme Serena studia cele două picturi din biroul lui Damien,Emma o studie pe tânăra pe care o adusese Beau la cină.Cum el nu venise niciodată la vreo cină însoţit de o doamnă până atunci Emma o contemplă pe frumoasa domnişoară Blythe cu un ochi cunoscător.Cum Beau nu călătorea însoţit de doamne în voiajele lungi,era clar că această tânără drăguţă avea ceva aparte.
Înainte ca Serena să-şi încheie studiul,în încăpere se iviră cei doi bărbaţi,cu băuturile în mâini.
—Beau mă găseşte o companie plicticoasă,îl tachina unchiul său.Şi-a exprimat interesul pentru Van Dyck.
—Vino să vezi,Beau,rosti Serena cu voce emoţionată.Felul lui de a lucra,nuanţele pielii şi ale părului şi...în fine,totul e o minune.
Imaginea lui Beau stând în faţa micului portret şi examinând îndeaproape talentul lui Van Dyck îl surprinse pe Damien.Chiar dacă înţelegea arta,Beau o trata cu indiferenţă,doar ca să vadă şi să fie văzut pe la expoziţii,să pară la curent cu totul în universul de diletanţi în care trăia.
—Interesul ăsta profund pentru pictură e de dată recentă? murmură Damien către Emma.
—Bănuiesc că da,răspunse încet Emma.Domnişoara Blythe pare să fie o tânără remarcabilă.

—Fără îndoială.Dacă ar pleca ea el n-ar mai rămâne nici o clipă aici.
—Înţeleg,rosti Emma.Atunci ar trebui să anunţăm cina cât mai repede.Lui nu-i prea arde de vizită.
—Sau nu-i arde de nimic altceva decât să vorbească despre ea.Se pare că tânăra a încercat să-l ucidă pe individul ăla,Horton,cu mâinile ei şi şi-a câştigat existenţa în condiţii mizerabile în ultimii patru ani.Beau pare prins de ea.
—Dar ea nu e genul care să se agațe.
—Nu,în,plus,el a trebuit să facă eforturi s-o convingă să poarte colierul pe care îl cumpărase pentru ea.
—Nu primeşte daruri? se miră Emma,înălţând din sprâncene.Deci a apărut o femeie extraordinară în lumea lui Beau.
—În mod categoric neobişnuită,murmură Damien.Va trebui să-l pun pe Sinjin la curent cu noua pasiune a fiului lui.
Aşa cum anticipase Emma,cina fu servită mai devreme,căci Beau era agitat,privind-o aproape numai pe însoţitoarea lui,în vreme ce conversaţia i se reducea la un minim de cuvinte pentru alte subiecte în afara meritelor şi a atribuţiilor referitoare la Serena Blythe.Pentru unchiul lui era o adevărată revelaţie să constate o asemenea transformare a nepotului său care se comporta de obicei cu nonşalanţă.
Beau mâncă puţin,sau aproape deloc,din felurile servite,în schimb însoţitoarea lui se ospăta regeşte din toate variatele mâncăruri,de la scoici la desertul uşor.La masă se discută puţin despre incidentul de pe Betty Lee,căci,observând brusca paloare a Serenei la menţionarea cuvântului Horton,Beau schimbă brutal subiectul spre unul mai puţin încărcat de emoţii.
Menţiona că se întâlniseră cu Tom şi Jane Maxwell,ceea ce aduse conversaţia la nivelul cunoscuţilor din Yorkshire.În scurt timp,culoarea reveni în obrajii Serenei.Puţin după aceea se retraseră în cabinetul de antichităţi al lui Damien,unde serviră ceaiul şi coniacul,iar Serena şi Damien purceseră la trecerea în revistă a diverselor sculpturi şi opere de artă din încăpere.

—Un alt coniac? întrebă Emma văzând că Beau dă peste cap ce avea în pahar,abia stăpânindu-şi nerăbdarea şi urmărind-o permanent cu privirea pe Serena în vreme ce aceasta şi unchiul lui discutau despre diferitele compoziţii de marmură expuse vederii.
—Da,mulţumesc.Beau se întorse spre Emma,însă pe jumătate distrat,schiţând din reflex un zâmbet de curtoazie.
—Mă tem că Serena şi Damien au uitat pe moment că suntem şi noi aici,zise Emma cu tact,umplându-i paharul.Am fost martoră atât de des la astfel de scene când se întâlnesc doi iubitori ai artei antice.
Lăsându-se pe spatele scaunului,Beau se relaxa vizibil,admiţând în sinea lui că seara avea toate şansele să nu se termine prea curând.
—Sunt mulţumit că Serena se simte atât de bine.
— Chiar dacă ai prefera să fii în altă parte? îl tachina Emma.
Beau înălţă surprins privirea,întrebându-se dacă Emma îi putea citi gândurile,
dându-şi seama o fracţiune de secundă mai târziu că întrebarea ei avea un sens general.
—Cât ţine coniacul,răspunse el cu un surâs,sunt mai mult decât bineveniţi să-şi continue discuţia despre civilizaţii moarte.Ea se simte excelent.
—Are o educaţie neobişnuită.Am auzit-o spunându-i lui Damien că vorbeşte greaca şi latina.
—În acelaşi timp trage cu pistolul ca un bărbat şi mă pune în stare de alarmă cu talentul la jocurile de cărţi,rosti el cu un zâmbet leneş.E o femeie fascinantă.
Ultima propoziţie Beau o rosti cu voce extrem de joasă,mai mult pentru sine,urmărind-o din nou pe Serena fără a ţine cont de Emma.
—În colecţia tatei se găsea un exemplar rar al ediţiei Bascei din Geografia lui Ptolemeu,îi spunea Serena lui Damien în vreme ce stăteau amândoi în compartimentul cu cărţi,cu Serena mângâind cu blândeţe coperta din piele a unei ediţii bine conservate din Geographike Syntaxis.Avea întreaga operă a lui Palladio.însă el prefera tratatele despre sculptura

greacă,continuă ea,uitându-se la gazda ei cu un zâmbet cald,adresat ca unui prieten.Când lordul Elgin a cumpărat biblioteca,m-am simţit,uşurată să'ştiu că munca de colecţionar a tatei şi-a găsit un cămiri atât de bun.
—Colecţiile lui n-au ieşit niciodată pe piaţă,nu-i aşa? întrebă Damien.Eu cel puţin n-am auzit să fii ieşit.
—Tata aranjase dinainte cu lordul Elgin,fapt pentru care îi sunt şi acum recunoscătoare.Altfel colecţia lui s-ar fi putut împrăştia.
—Ştiai că Elgin a fost recent numit reprezentant la Constantinopole? Trebuie să discut despre colecţia tatălui tău cu el când se va opri la Lisabona în drumul spre curtea Turciei,spune-mi ce altceva preţuia tatăl tău.
Atunci Serena se apucă să vorbească pe larg despre nestemate din biblioteca tatălui său,în vreme ce Beau ajunsese să consume o jumătate de sticlă de coniac.Emma găsea scena care se desfăşura în faţa ochilor ei mai interesantă decât cea mai bună piesă de Sheridon care se juca pe scenă în acel moment.Beau avea aerul unui om care iubeşte profund.Părtinirea cu care o privea pe frumoasa domnişoară Blythe reprezenta în mod clar o întoarcere cu 180 de grade faţă de nepăsarea lui obişnuită.Emma îl văzuse sprijinit de destule coloane pe la diverse baluri,plictisit,indiferent,ignorând toate privirile languroase ale femeilor,ca să ştie că cel mai mare fiu al Jui Sinjin descoperise o femeie extraordinară.
Într-un târziu el se ridică în picioare şi zise,pe un ton coborât:
—Se face prea târziu.
Serena îl auzi imediat şi se scuză cu graţie faţă de Damien,traversă încăperea,luă mâna lui Beau şi îşi ceru scuze atât de încet încât nu auzi decât iubitul ei.
Zâmbetul pe care îl scoase Beau ar fi încălzit soarele sau ar fi încurajat sufletele rătăcite în purgatoriu.Răsucindu-se pe călcâie,el se înclină în faţa Emmei şi a unchiului său.
—Vă mulţumim pentru ospitalitate,rosti el.O seară petrecută în familie este întotdeauna plăcută.

—Da,vă mulţumim într-adevăr,adăugă dulce Serena,cu mâna ascunsă complet în palma lată a lui Beau.M-am simţit extraordinar de bine.
— Mai veniţi,dacă mai rămâneţi la Lisabona,îi invită Emma.Damien e fericit la culme să vorbească despre antichităţile lui.
— Plecăm în curând,răspunse iute Beau.Serena se uită la el,cu gândul la picturi.
—După ce găsim vopsele pentru Serena,adăugă el,mângâind mâna ei.
—Îmi citeşti gândul? şopti ea.
—Învăţ,murmură el,zâmbind.Tu mi-l citeşti pe al meu? Ea se îmbujora ca o cireaşă,ceea ce îl făcu pe Beau să râdă.
—Scuzaţi-ne,îşi ceru el scuze,întorcându-se spre unchiul lui şi spre Emma.A fost o glumă de-a noastră.
—O iubeşte pe fata asta,zise Emma cu convingere în clipa în care trăsura porni din faţa uşii ambasadei.Ca un băieţel căruia i s-au aprins călcâiele.N-am crezut c-am să apuc ziua în care s-o văd şi p-asta.
—Eşti prea romantică,dragă,replică Damien cu calm,mai obişnuit cu stilul de viaţă al lui Beau.În trecut fusese el însuşi martor de multe ori la obstinaţia cu care Sinjin urmărea femeile frumoase ca să înţeleagă deosebirea dintre atracţie sexuală şi iubire.
—Sunt de acord că domnişoara Blythe l-a fermecat,însă Beau seamănă prea mult cu taică-său.
—Exact asta voiam şi eu să remarc.
—Sinjin nu era atât de tânăr când s-a îndrăgostit.
—Mulţi se însoară chiar de la vârste mai fragede.
—Poate că ai dreptate,cedă politicos Damien,nevrând să discute despre ceva atât de improbabil cum era căsătoria lui Beau.Mi-ar plăcea să-i mai văd o dată la cină înainte de a ridica ancora.Domnişoara Blythe vorbeşte fluent limbile antice şi cunoaşte mai multe decât mine deaspre excavaţiile de la Pompei.Asta în sine,adăugă el,zâmbindu-i Emmei,o face să fie o achiziţie de valoare — ceea ce nu intră în stilul lui Beau.

—După cum în stilul lui nu intră nici femeile sărace care îşi croiesc singure un drum.Tu nu l-ai văzut cum a urmărit-o tot timpul cât a discutat cu tine.Îi atrage interesul ca nici una dintre cuconiţele cizelate din societate.
—Poate că acum e liber,între două aventuri.Compania ei poate fi o compensare pentru lungul lui voiaj.
—Zău,Damien,se oţărî Emma,nevenindu-i să-şi creadă urechilor.Beau e.întotdeauna liber,între două aventuri.Băiatul ăsta nu cunoaşte noţiunea de permanenţă a unei relaţii.Cât despre compania pentru voiajul său lung,l-ai fi văzut adaptându-se ducesei de Willbrook sau baronesei Grothier în cursul unei lungi călătorii pe mare? Le-ar fi aruncat pe oricare dintre ele peste bord în câteva zile.
—Îmi pare rău s-o spun,dar Helene n-ar fi rezistat nici măcar atât pe iahtul meu.Nici Cecilia.Sunt prea capete-seci amândouă.
—Însă amândouă au nişte fese remarcabile şi firi extrem de pasionale,după cum am auzit,replică Emma cu blândeţe.Fata asta e diferită,trebuie să recunoşti.
—Vrei să spui că ea dispune de calităţi suplimentare,dincolo de cerinţele lui uzuale.
—Evident.Domnişoara Blythe are creier,dragă.Şi tocmai de aceea este el atât de intrigat.Este o noutate pentru el.
—Eu nu sunt convins că Beau caută disponibilităţi intelectuale la o femeie.
—Se poate,însă s-ar putea să-i şi placă.Afirmaţia le aduse amândorura în minte imaginea de păpuşă frumoasă şi goală pe dinăuntru a soţiei lui Damien.
—Sper,să ai dreptate,dragă,rosti încet Damien,dorindu-şi ca nepotul lui să nu cunoască pustietatea unui mariaj nefericit,de care avusese el parte.Poate că n-ar strica să-i spun lui Sinjin despre domnişoara Blythe.El şi băiatul sunt foarte apropiaţi.
—Cu siguranţă că n-ar strica,îl aprobă Emma.

CAPITOLUL 10

—Ţi-a dat Damien ceva să livrezi? întrebă Serena,uitându-se la cele două pachete cu scrisori aruncate pe bancheta din faţa lor.
—Trebuie să distribui evaluarea Foreign Office-ului,referitoare la cea de-a Doua Coaliţie,consulatelor britanice din Minorca şi Palermo.
Egoismul austriecilor îl forţase pe prim-ministrul britanic Pitt să se gândească la eventualitatea de a-i abandona pe Habsburgi şi de a continua războiul doar cu Rusia ca aliat.Deşi ţarul Pavel era atât de furios pe Austria încât ajunsese să ameninţe că-şi va retrage complet trupele.
—O să ajungem în ambele porturi înainte de curierii obişnuiţi ai lui Damien.
—Nu trebuie să-ţi faci griji că,..în fine...le-ar putea vedea cineva? .
Serena se întreba dacă era bine ca astfel de informaţii să fie manevrate cu atâta neglijenţă.
—Tot ce are importanţă e codat,răspunse Beau,ridicând uşor din umeri.Am mai livrat astfel de lucruri și înainte.Nu-i nici o problemă.Uită însă să menţioneze că în ultimii câţiva ani Siren navigase între Anglia şi Coasta Franţei de douăzeci şi opt de ori în serviciul guvernului.
—Acum am nevoie de un sărut pentru răbdarea de care am dat dovadă în vreme ce tu şi Damien eraţi atât de absorbiţi de colecţia lui,zise Beau,hotărât să schimbe subiectul şi mulţumit că o avea iarăşi pe Serena doar pentru sine.

—Ar fi trebuit să ni te alături!,replică ea,ridicându-se pe jumătate de pe locul ei ca să-l sărute.Aplecându-se,Beau ieşi în întâmpinare şi apoi se aşează la loc cu un zâmbet,în poziţia lui favorită,tolănit în umbra din interiorul trăsurii,cu picioarele pe bancheta opusă,cu trăsăturile feţei exprimând mulţumire.
—Câtă vreme tu şi Damien treceaţi în revistă manuscrisele lui,Emma m-a pus la curent cu cele mai noi zvonuri care circulă prin Lisabona,zise Beau.
Era un obicei deja încetăţenit.Emma îl credea interesat de ceea ce se mai întâmpla în societate,în vreme ce el nu fusese

niciodată atât de nepoliticos încât-să-i spună că aspectul îl plictisea.
—Şi ce-ali aflat?
—Nimic important.Înalta societate este mult prea neinteresantă.
—Şi,totuşi,tu te numeri printre cei mai activi membri a ei.
—Dintr-un singur punct de vedere,dragă,rosti el,surâzând.Cinez rareori şi nu dansez niciodată.
—Niciodată?
—Poate ocazional,când insistă mama să particip la vreun dineu plictisitor împreună cu familia.
—Cucoanele puse pe filtrat probabil că oftează îndurerate,comentă ea.
—N-am observat (Nici n-avea cum,înconjurat cum era la fiecare ocazie de un cerc de femeie în călduri.) Ţie îţi place să dansezi?
—Da..Aşa înclina şi el să creadă.
—Deşi am dansat doar la petreceri ţărăneşti,continuă Serena.Tata şi-a pierdut banii înainte ca eu să ies ca lumea în societate.
Serena era în atâtea privinţe deosebită de femeile pe care le cunoştea el.Dezarmant de deschisă,atentă la cochetării,remarcabil de împăcată cu lipsa ei de avere,încîntător de inocentă în privinţa pretenţiilor şi subterfugiilor feminine.Era un intrus care îi înviora viaţa.
—Ţi-ar plăcea să mergem la o petrecere înainte de a pleca? întrebă el,brusc interesat s-o vadă pe Serena dansând.
—Ce fel de petrecere? se interesă ea,prudentă,nesigură că ar fi vrut să ia parte la un dezmăţ pentru că,în postura ei de iubitei a lui Beau,n-ar fi fost,cu siguranţă,bine primită într-o asemenea societate.
—Ceva la ambasadă.Seara e mereu organizat câte un dans,iar Damien ia şi el adesea parte.
—Nu pot participa la un dineu acolo,se opuse ea.Beau ridică din sprâncene.
—De ce?
—Şi cum mă vei prezenta? întrebă ea ironic.Ca verişoara ta?

—Te-ai fi putut duce la croitoreasă însoţită de Emma,îi aminti el.
—N-o cunoşteam.
—Ei bine,acum o cunoşti şi ea te place,declară el ritos. O să o fac să te prezinte ca pe o rudă îndepărtată.(Beau schiţă un zâmbet.) Poate vei fi chiar în stare să mă determini să dansez cu tine.O ofertă extravagantă — cea mai dulce mită pentru o femeie pe cale de a se îndrăgosti până peste cap.
—Ar fi o ocazie de a stabili un precedent? murmură ea.El o privi surpins o clipă,apoi surâse:
—Categoric.Plus că nu-l costa nimic.
—Crezi că nu te va vedea nimeni în Lisabona,îl tachina ea.Aşa e?
—M-ai dat de gol,replică el bine dispus,deşi ştia prea bine la ce se expune cu cei zece mii de soldaţi care staţionau în Portugalia.
Oricare din amicii săi ofiţeri care ar fi participat la dineu ar fi făcut orice ca să profite de ocazie.În fond,pariul consemnat în carnetul lui Brook era încă în vigoare.Beau urma să piardă cinci mii de lire sterline dacă dansa cu vreo femeie înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani.
—Acum ai o rochie potrivită,continuă el,ai o escortă ..şi un partener de dans.E puţin probabil să întâlneşti pe cineva din trecutul tău.Cum să refuzi?
În sinea ei Serena îşi zise că ar fi trebuit să refuze oricum.Nici măcar opurtunitatea de a trece drept rudă cu Emma nu era lipsită de riscuri,însă ispita era mare — un bal pe cinste,într-o companie distinsă,cu toată strălucirea şi viaţa mondenă la care înainte doar visase.
—Te-aş putea încurca...sau m-aş putea încurca singură,adăugă ea cu voce indecisă.
—Ai de gând să te dezbraci acolo?
—Asta te-ar încurca?
—Absolut deloc.(Beau schiţă un zâmbet.) Se pare că uiţi care sunt distracţiile mele obişnuite.
—Eşti incorijibil.

—Mi s-a mai spus,murmură el.Spune-mi că mergi.Serena ezită.Visul ei îndepărtat nu mai părea o simplă fantezie.
—Eşti sigur?Precauţia din vocea ei era contrabalansată de emoţie.
—Îi spun lui Damien să organizeze totul mâine.
—N-ar trebui,şopti ea,încă nehotărâtă.
—Nu-mi spune că ţi-ai pierdut tupeul,dragă.Nu m-aş aptepta la asta de la o doamnă care se furişează pe-un iaht în mijlocul unei furtuni.
—Eram disperată.
—Norocul meu.
Aşa că,înainte de a ajunge înapoi la hotel,Beau o convinsese pe Serena să-şi lase dubiile la o parte şi să-i permită lui s-o protejeze fără să-i treacă prin minte că,în încercarea de a îndepărta neliniştile ei,îşi asumă un rol unic de cavaler.
Însă el se deda rareori la introspecţii şi nu-şi punea niciodată dorinţele la îndoială.Dorinţe care căpătară o nouă exprimare în clipa în care rămaseră singuri în apartament — deşi Beau avu grijă să scoată cu atenţie rochia Serenei şi să o aşeze cu grijă pe un scaun înainte de a se întoarce la îndeletniciri mai atrăgătoare.Cum promisese,se dovedi zelos până la maximum în orele fierbinţi ale nopţii — pasionat,îndatoritor,ironic şi pretenţios,gingaş,jucăuş,generos —până când,cu soarele strălucind în spatele draperiilor trase,Serena icni,râzând:
—Destul...destul...eşti fără îndoială...cel mai bun...dragul meu..."Glorios".
Odihnindu-se pe coate,ţinându-şi trupul încins peste trupul ei,cu părul atârnându-i în şuviţe umede lipite de frunte,Beau îi zâmbi:.
—Mă bucur că aprobi.
—„Aprobi" e un cuvânt slab,murmură ea întretăiat,cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui.în minte îmi vine cuvântul paradis sau ceva asemănător,cu ceruri de îngeri şi o mie de trompete sclipitoare.
—Sau patul ăsta cu trupul tău fierbinte lângă trupul meu,şopti el.

—Şi mai bine răspunse ea,brusc cuprinsă de frică.O asemenea fericire era prea orbitoare iar timpul petrecut alături de el devenea prea scurt.
—Cred că o să te duc la dans în seara asta,rosti el încet.
—Du-mă unde vrei,toarse ea.
—Ai văzut insulele Spice? Vocea lui părea ironică.
—Doar de două ori,răspunse ea fără nici o logică,însă poţi să mă duci din nou acolo.Mi-e dor de asfinţiturile de soare.
Brusc el vru s-o ducă acolo — nu numai la figurat,ci şi la propriu.Imaginea lor doi singuri pe o insulă tropicală îi încălzea inima.
Va trebui să începem mai de jos,cu un dans la ambasadă — ceea ce îmi aminteşte de...Sărutând-o fugar,Beau se îndepărtă brusc se dădu jos din pat şi se întinse după pantaloni..
—Ce faci? Stai cu mine.
—Mă întorc imediat.(Trăgându-şi pantalonii peste şoldurile înguste,îi încheie în fugă.) Ce vrei la micul dejun?
—Orice,totul...(Serena era înfometată după lungile ore de amor,însă înainte de asta îi era somn şi lene.În acel moment nu dispunea nici măcar de energia necesară să se hrănească.) Orice vrei tu va fi perfect,murmură ea,deja pe jumătate adormită.Când Beau termină cu îmbrăcatul,ea sforăia deja uşor.
Acoperind-o cu mişcări drăgăstoase,Beau încuie uşa în urma lui,astfel ca Serena să nu fie deranjată,şi se îndepărtă în vârful picioarelor.În primul rând,el îl trezi pe propietarul unui mic magazin,a cărui adresă îi fusese dată de managerul hotelului,bătând cu putere în uşă până ce pe fereastra de deasupra se ivi capul unui individ uluit.Când ajunse jos şi deschise uşa,propietarul mesteca încă.Făcându-i semn să-şi continue micul dejun,Beau îşi croi drum printre mărfurile îngrămădite în spaţiul strâmt şi începu să adune vopsele de toate nuanţele şi culorile,pensule de toate dimensiunile,şi începu să caute şi celelalte accesorii necesare picturii,fără să ştie însă ce anume îi trebuia.Terminându-şi micul dejun,bătrânul propietar cu barbă îi dădu o mână de ajutor în selectarea pânzelor,uleiurilor şi suporturilor necesare.

—Trimiteţi pachetele la hotel „York”,îl instrui Beau după ce se declară satisfăcut că găsise tot ce avea nevoie Serena,însă facturile trimite-ţi-le la ambasada britanică.Şi vă mulţumesc,mi-aţi fost de mare ajutor;
Vizitiul îl duse apoi la atelierul doamnei Moore.Beau sosi acolo imediat după venirea croitoresei,care tocmai deschidea uşa cusătoreselor.Scuzându-se pentru venirea sa atât de intempestivă,Beau explică nevoia urgentă de o rochie de bal.
Iar dacă doamna Moore i-ar fi dat o idee de culoare,continuă el cu un zâmbet amiabil,presupunând că dorinţele îi vor fi imediat îndeplinite,atunci el ar fi căutat nişte bijuterii care să se potrivească rochiei.Deşi diamantele erau oricând potrivite,adăugă Beau,amintindu-şi brusc o vitrină pe care o zărise cu o zi înainte.El şi doamna Moore căzură repede de acord asupra unei mătăsi brodate cu voal,de un trandafiriu deschis.
—Astfel încât să se potrivească perfect tenului domnişoarei,rosti gângurind doamna Moore:
—Balerini şi toate celelalte,îi aminti Beau,gata de plecare,cu mâna pe clanţă.Şi o primă pentru cusătorese dacă hainele sunt livrate până la ora cinci.
—Cu siguranţă,milord,răspunse modista,zâmbind la rândul ei,considerând suma pe care avea s-o ceară exorbitantă.Oprirea numărul trei la bijutier nu dură mult.Beau se hotărî asupra diamantelor.Apoi la ambasadă,unde trebuia să le explice lui Damien şi Emmei nesiguranţa Serenei.
Îi găsi luându-şi micul dejun în grădina însorită.
Damien se abţinu să nu exclame: „Te-ai sculat devreme!”,şi se mulţumi să comenteze sec vremea cu nepotul lui,în vreme ce Beau îşi umplu o farfurie cu mâncarea aşezată pe bufet.Discutară pe scurt despre starea străzii aflată în reparaţie lângă ambasadă,în vreme ce Beau se aşează comod şi aşteptă ca servitorul să termine de turnat cafeaua.
—Asta e tot,rosti Damien,concediind toţi servitorii.Apariţia extraordinară a nepotului la ora opt dimineaţa promitea ceva deosebit de interesant.

Tăindu-şi o felie groasă de şuncă,Beau îşi ridică privirea şi întrebă:
—Diseară e planificat vreun eveniment la ambasadă? Ambasadorul schimbă o privire cu Emma,care îi întoarse un zâmbet amuzat înainte ca Damien să-şi întoarcă atenţia asupra nepotului său.
—Vor veni la cină tot felul de consuli generali,zise Damien,împreună cu o mână de oficialităţi locale şi cu câţiva ofiţeri superiori — toţi însoţiţi,bineînţeles de soţii.Te interesează să vii şi tu?Înghiţind o bucată de şuncă,Beau dădu din cap.
—Serena n-a fost niciodată la un bal,aşa că i-am promis unul.De fapt i-am promis un bal la tine.(Concentrându-se din nou asupra mâncării,el îşi alese o bucată de scrumbie afumată.) Sper că aveţi nişte muzicieni buni.
Unchiul lui făcu eforturi să-şi ascundă surprinderea.'
—Emma,cine va cânta diseară?
—Favoriţii tăi,dragă,răspunse ea,anticipând evenimentul cu un interes intens.Grupul cu violonista solistă.Violonista e o tânără fetiţă talentată,îi explică Emma lui Beau.E socotită un geniu la doar zece ani.
—Ce drăguţ,replică,indiferent,Beau,turnându-şi zahăr în cafea,imun la meritele copiilor geniali.însă eu am nevoie de muzică de dans,declară el.E posibil?
— Bineînţeles.Repertoriul lor e variat.Dă-ne o listă de preferinţe dacă vrei.
—Las asta în grija ta,dragă Emma,murmură Beau cu un zâmbet de recunoştinţă.(întorcându-şi privirea spre unchiul său,adăugă): Apropo,în seara asta cred că voi pierde pariul cu Brook.Mă aştept ca Monty să găsească o întrebuinţare bună celor cinci mii de lire în curtea pe care o face domnişoarei Gambetta.
—Nu zău.Uluit,Damien rămase fără cuvinte.Pariul făcut de Beau fusese cu insistenţă pus la încercare în trecut de tot felul de femei întreprinzătoare — fără succes până acum.Dând din umeri,Beau mai puse o bucăţică de zahăr în cafea.

—Serena se temea să apară în înalta societate,aşa că m-am oferit eu să dansez cu ea.Să-i potolesc disconfortul,comentă el neutru.
—Ce drăguţ din partea ta,murmură Emma,abia aşteptând să-l ia pe Damien fără milă peste picior.
—Mă gândeam,ar putea fi ea vreo rudă îndepărtară cu tine,Em? întrebă Beau într-o doară,ducând ceaşca cu cafea la gură.E,îngrijorată şi nervoasă şi agitată dacă va apărea drept...ăă...prietena mea.
Sprâncenele lui se înălţară şi căzură la loc în semn de autodezaprobare pe deasupra marginii ceştii.
—Nu sunt deloc convinsă că nu suntem înrudite pe departe,rosti Emma asigurându-l astfel de colaborarea ei,Mătuşa tatălui meu vitreg s-a măritat cu ani în urmă cu un Blythe.
—Aşa,reclamă satisfăcut Beau.Ştiam eu că o să fii de acord. (Lăsându-se pe spătarul scaunului,îşi aşează ceaşca jos şi zâmbi extaziat.) O să venim devreme la un pahar.Înainte de a apărera toţi diplomaţii ăia plicticoşi plini de aur.
Beau vorbi apoi de diamantele pe care tocmai le cumpărase pentru Serena,cerându-i Emmei sfatul în privinţa celei mai bune tactici de a i le oferi.
—Ezită să accepte cadouri scumpe.Asta da schimbare,adăugă el cu un surâs.
— Se pare că n-o interesează banii tăi,observă cu ironie Damien.
—Aşa se pare,recunoscu cu tristeţe Beau.Am de-a face cu un set nou şi uluitor de reguli.Spune-mi ce să fac,Em.
—Dacă te ajută,i-ai putea spune că eu o să-mi port diamantele.Deşi nu are nevoie de bijuterii,răspunse Emma.E încîntătoare şi fără ele.
—Dar aşa vreau eu,rosti Beau cu un surâs neruşinat.
—în acest caz,interveni unchiul lui,ne aşteptăm să vedem noile diamante ale Serenei în seara asta.La scurt timp după plecarea lui Beau,Damien îi scrise lui Sinjin,informându-l de cea mai nouă iubită a fiului lui.

„Mi-am zis că te-ar interesa să afli”,scrise el,„că Beau intenţionează să danseze în seara asta”,i-o descrise pe Serena în câteva fraze abile: frumuseţea ei; trecutul ei; educaţia neobişnuită pe care o primise; manierele ei încântătoare — după care sublinie pe scurt evenimentele nefericite pe care le trăise în ultimii ani.”Aşa poate o să înţelegi”,continuă el,e o tânără ieşită din comun şi a captat interesul lui Beau în suficientă măsură ca el să fie dispus să treacă peste pariul ,făcut cu Monty”.Damien trecu la cuvinte mai tari pentru a-şi exprima surpriza şi şocul generate de infatuarea lui Beau — „dacă,într-adevăr,e vorba doar de aşa ceva”,comentă inutil Damien,căci scrisoarea exprima prin definiţie îndoiala.Dacă fusese sceptic cu o seară înainte,îi explică el fratelui său, evenimentele dimineţii îi modificaseră substanţial presupunerile.”Băiatul va dansa diseară”,scrise.el,subliniind cuvintele pentru a întări uimirea lui.
„Tânărul cuplu va pleca în curând spre Italia”,încheie el,după care nu ştiu ce să mai scrie.Oare toate acestea sunt motive de alarmă sau de sărbătoare,sau se vor dovedi irelevante? Mai mâzgăli câteva vorbe legate de nesiguranţa de a trimite o asemenea epistolă bizară şi îi ură fratelui lui şi restului familiei toate cele bune.
O semnă pentru prima dată: „Damien şi Emma”.
Vopselele şi celelalte articole fuseseră livrate la hotel înainte ca Beau să se întoarcă în apartament.O găsi pe Serena întinzând deja o mică pânză.Îmbrăcată tot cu cămaşa de noapte,stând în genunchi pe podeaua camerei de zi,Serena,cu răbdare,încerca să fixeze bine pânza pe cadrul de lemn.
—Te ador,rosti ea,zâmbindu-i radioasă când îl văzu.Cum de te-ai gândit la astea? Şi culorile! Sunt cele mai bune,Să-mi spui cât au costat,pentru că vreau să ţi le plătesc.Iar astăzi o să-mi pozezi,nu-i aşa? ciripi ea veselă.Cred că afară,în grădină,unde lumina e bună.Sprijinindu-se de uşă,Beau zâmbi văzând exaltarea ei.
—Sunt la dispoziţia ta,dragă.
—Perfect.Vino aici şi ţine de partea asta cât o prind eu în pioneze.

Era total absorbită de activitatea ei.Lumina de afară îi sublinia silueta zveltă prin materialul alb al cămăşii de noapte; în vreme ce părul auriu îi stătea prins pe după urechi ca să n-o deranjeze iar buza de jos intrase sub dinţii superiori de concentrare.Imaginea corpului ei voluptuos,afişat atât de încântător, făcu pe Beau să se gândească la alte activităţi în afara prinsului pânzelor cu pioneze în vreme ce se apropia de ea,cu trupul răspunzându-i automat la senzualitatea ei.
—Ce-ar fi să pozezi gol pentru mine? întrebă Serena privindu-l pe sub gene în vreme ce el se apropia.
—Exact la asta mă gândeam şi eu.Deşi pictura nu intra în ecuaţie.
—Vorbesc serios.
—N-ai termina nici un tablou dacă aş fi gol.Ea se opri,cu pionezele în mână.
—Vrei să spui că eu nu-ţi pot rezista.Serena zâmbi cu căldură.
—Sunt chiar atât de adorabilă?
—Mai degrabă sexi.
—Şi nu-mi poţi rezista.
—Vrei să-ţi dau în scris?
—Hmm...sună cam oficial.Aş putea să folosesc înscrisul într-o zi ca să-ţi şantajez nevasta? întrebă ea şăgalnică.
—N-am intenţia să mă însor.Serena îşi dădu brusc seama că aşa era.Visele ei romantice se evaporaseră pe loc.
—Într-o bună zi s-ar putea să vrei o nevastă.
—Da,s-ar putea,rosti el,conştient de brusca ei schimbare de dispoziţie.Însă nu astăzi,e-n regulă?Expresia ei se schimbă,ca şi cum o cortină fusese ridicată pentru un nou act.
—Scuzete mele.Ce grosolănie din partea mea,dragul meu ”Glorios”,să te inoportunez ca toate celelalte femei.Probabil că ţi s-a făcut deja lehamite.
După care se întoarse la aranjarea pânzelor.
—Dă-mi voie să te ajut,rosti el,lăsându-se pe pardoseală,lângă Serena.Spune-mi ce să ţin.Serena fu dulce şi amabilă cât lucrară împreună,atentă să nu păşească în zona subiectelor de natură personală.Beau povesti despre vizita pe care o făcuse la

ambasadă în acea dimineaţă,spunându-i că Emma era încântată să se socotească rudă cu Serena..
—Adevărul e,rosti el,că o mătuşă a tatălui ei vitreg s-a măritat cu un Blythe,iar Emma e convinsă că există o legătură de rudenie.
—Ce curios.Eşti sigur?
—Întreab-o pe Emma diseară.Ea o să-ţi explice totul.Beau fu atent să nu-i spună nimic de noua rochie de bal sau de diamante,sperând să apară o ocazie mai favorabilă mâi târziu.
În starea ei de spirit de acum,Serena se hotărî să nu picteze nudul lui Beau,optând în schimb pentru o compoziţie mai sigură,a grădinii-terasă plină de culori.Stand la soare,Beau bău în vreme ce ea picta,el pe jumătate moţăind,dis-trând-o când era treaz cu istorioare la modă.Serena îi făcu o schiţă stând întins pe şezlong în vreme ce dormea,lucrând iute în tuşe largi pe o bucată de pânză,pe care o ascunse apoi într-un sertar de birou.Când se uscă va putea să ruleze pânza şi s-o ascundă în propriul bagaj — un suvenir al zilelor petrecute în Lisabona,pcopria ei amintire vizualizată a unor momente încântătoare.
În acea zi se comportară amândoi cu eleganţă,atenţi la cuvintele rostite,plini de curtoazie şi graţie,Serena spunându-şi că nu va mai încerca vreodată să ţeasă vise ireale legate de Beau St.Jutes şi de iubire,Beau încercând să repare gafa
făcută când vorbise atât de dur despre neveste.Însă coarda unei asemenea reţineri autoimpuse plesni pe la ora patru,când fu adusă rochia de bal.
—Ce-i asta? întrebă Serena glacial văzând numeroasele cutii argintii depozitate în camera de zi.Beau stătea în cadrul uşii dinspre grădină,cu silueta lui mărită de lumina soarelui la asfinţit.
—Aveai nevoie de o rochie de bal diseară.
—Nu-mi pot permite una.Luaţi-le înapoi,îi ceru ea managerului hotelului,care superviza livrarea.
—Nu-i nevoie,Ramos,rosti Beau cu calm,intrând în încăpere.Ne descurcăm singuri.Mulţumesc.Îl conduse pe manager până la uşă.

—Cel puţin uită-te la rochie,îi ceru el Serenei după ce închise uşa.
—Nu-mi pot permite o altă rochie,în special una de bal.
—Nu te-ai supărat când ţi-am cumpărat vopsele?
—Aveam nevoie de ele,replică ea sec,în plus,nu costă nici cât o zecime dintr-o rochie de bal.Pentru ele am bani.
—Doamne,Serena.Cui dracu îi pasă cine plăteşte pentru ce?
—Mie,răspunse ea înţepată.Nu sunt amanta ta,drăguţa ta sau orice alt cuvânt folosit pentru a descrie o femeie întreţinută.
—Iubită? întrebă el încet.
—E altceva.La asta consimt cu bucurie.(Vocea ei se îngroşă brusc.) Nuanţele de subtilitate probabil că nu contează la un bărbat ca tine,dar sunt importante pentru mine.Serena se răsuci pe călcâie şi se uită afară pe fereastră,încercând să-şi calmeze emoţiile.Îl dorea pe Beau fără rezerve şi trebuia să lupte cu ea însăşi ca să rămână ancorată în realitate.Şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi fost obligată să se gândească la preţul unei rochii,la preţul reputaţiei ei sau la preţul plătit pentru a avea un bărbat cum era Beau St.Jules.
Îl auzi venind în spatele ei.Mireasma lui îi umplu nările,prezenţa lui îi umplu simţurile,iar ea se întrebă cât timp îi va trebui,după ce el o va părăsi,până ce va uita pofta fantastică de care era cuprinsă la apropierea lui.
El rămase nemişcat în spatele ei preţ de o clipă,după care îi atinse cu mare blândeţe degetele.
—Putem să ajungem la un compromis?
Da,ar fi vrut ea să spună,da,voi face orice.Ştia însă prea bine că n-o putea face,continuând în acelaşi timp să se considere diferită de femeile care trecuseră până atunci prin viaţa lui.
—Nu ştiu,rosti ea încet,privind pe fereastră fără să vadă ceva.
—Nu vreau să fii nefericită,murmură Beau,bătând-o uşor pe mână ca Serena să se întoarcă spre el.Hai să discutăm despre chestia asta.
—Ca totul să se petreacă aşa cum vrei tu?
—Ca să ajungem la o cale de mijloc.Eu nu te consider decât o femeie pe care o ador.Îmi face plăcere când îţi cumpăr

lucruri,asta-i tot! N-am nici o intenţie să îţi micşorez meritele sau să profit de circumstanţele în care te afli.
—Aş vrea să nu fi fost atât de săracă.Poate că dacă nu eram aşa nu m-ar fi deranjat nici dacă îmi cumpărai papalitatea italiană.El schiţă un zâmbet.
—Cum Napoleon a jeluit cele mai multe comori papale,probabil că acum mi-aş putea permite să ţi-o cumpăr.
—Nu vreau veşmintele,rosti ea încet.Îl vreau doar pe Apollo Belvedere.
—Prea târziu,rosti el simulând regretul.Apollo e la Paris.,Te-ar aranja o rochie de bal.Serena oftă uşor.
—E-doar un cadou,zise el.Oamenii oferă mereu cadouri celor pe care îi iubesc.
Beau îşi dădu seama în aceeaşi clipă cu Serena.Cuvântul „iubesc” rămase un moment agăţat între ei.După care,la fel de impulsiv,el nu se mai gândi la implicaţii.
—Ia rochia,zise Beau.Te rog,am,ales-o pentru tine la şapte şi jumătate azi-dimineaţă.
—Probabil că doamna Moore a fost foarte surprinsă.
—Mai degrabă recunoscătoare că n-am trezit-o mai devreme.
—Şi dacă nu vreau?
—Aş înţelege,oftă el,încercând să priceapă ceea ce era de nepriceput.
—Ar trebui să cedez complet şi să-ţi fac pe voie?
—Ar rezolva mai mult…ăă…probleme iminente.
—Cum ar fi?
—Diamantele pe care ţi le-am cumpărat.
—Beau!
—Vin perfect cu rochia,iar Emma va purta diamante şi toţi diplomaţii vor fi plini de decoraţii încrustate cu bijuterii.
—Nu vreau.Nu.Categoric nu.
—Atunci facem un compromis? Păstrează rochia şi nu lua diamantele.
—Vrei să mă manipulezi? Diamantele sunt o momeală ca să mă faci să iau rochia?
—Nu,zău că le-am cumpărat.
—Nu te cred.

—Nu te mişca de aici.Beau se întoarse câteva clipe mai târziu cu trei cutiuţe din piele roşie.
—Uite,zise el.
Serena nu rezistă ispitei,deşi ştia că nu le putea accepta.Aşezând cutiuţele pe o măsuţă învecinată,le deschise una câte una şi descoperi,un colier ameţitor,montat din sute de diamante sclipitoare,o brăţară care strălucea asemenea soarelui,şi cercei cu piatră care erau atât de bogat împodobiţi încât trebuiau să fi aparţinut cândva unei regine.
—Eşti prea extravagant.Iar tu eşti prea principială.
—O să iau rochia,zise ea într-un târziu.
—Iar eu o să înapoiez diamantele.Sigilară înţelegerea cu un sărut.
Un sărut care se transformă repede în altceva,căci nu făcuseră dragoste toată ziua în atmosfera de politeţe pe care o întreţinuseră şi aveau urgentă nevoie unul de celălalt.

CAPITOLUL 11

Când ajunseră Serena şi Beau la ambasadă,gâfâind,râzând şi cerându-şi scuze că aproape că întârziaseră,afecţiunea pe care şi-o purtau reciproc era atât de evidentă,încât Damien îl luă pe Beau deoparte înainte de sosirea celorlalţi invitaţi şi îl avertiză să fie mai prudent.
—Nimeni n-o să te creadă că abia ai cunoscut-o pe Serena dacă te comporţi ca un iubit năbădăios,îi spuse Damien.Mă aştept la ceva mai multă discreţie.Crezi că se poate aşa ceva din partea ta?
—O să fiu cel mai sobru musafir,promise Beau,dacă Emma mă aşează lângă Serena.
—S-a făcut.Aminteşte-ţi că nu reputaţia ta va avea de suferit dacă te comporţi urât.Ne-am înţeles?
—Ai cuvântul meu.
—Apropo,e tare încântătoare în seara asta.Însă nu văd diamantele,observă Damien.
—A fost un târg negociat,replică Beau,surâzând.Un târg care ne-a satisfăcut pe amândoi.

Însă Beau descoperi că îi e mai greu decât s-ar fi aşteptat să pozeze drept un gentlemen sobru,căci toţi oaspeţii de sex masculin păreau înamoraţi de tânăra rudă a Emmei.Până la anunţarea mesei se adunară în jurul Serenei,apoi o priviră direct în timpul mesei şi o asaltară cu invitaţii când începu dansul.
Beau trecu cu bine prin toate astea,jucând rolul unui partener de cina bine crescut şi manierat,rol care îl ului pe unchiul lui şi o fermeca pe Serena.Era graţios şi afabil,luând parte la conversaţii aparent cu interes şi trecând în general
cu vederea privirile languroase şi vorbele adresate direct iubitei lui înainte,în timpul şi după masă.Serena se distra,fapt care conta cel mai mult în această seară.Beau îşi spunea mereu asta.în plus,îşi dăduse cuvântul faţă de Damien.
însă se uita tot mai des la ceas.
Beau tocmai discuta cu Tom şi Jane Maxwell când în încăpere apărură muzicanţii.Se opri brusc la mijlocul propoziţiei pe care o rostea pentru a vedea,uluit,cum bărbaţii se reped s-o invite pe Serena la dans.
—Ai rivali în seara asta,observă Tom.Domnişoara Blythe a sucit capul tuturor bărbaţilor disponibili de aici.
—Ba chiar şi a multora dintre cei indisponibili,comentă sec Beau.
—Emma mi-a spus că ai promis să dansezi cu Serena,interveni cu viclenie Jane,trăgând propriile ei concluzii despre domnişoara Blythe şi Beau,în ciuda afirmaţiei făcută de Emma cum că între ele două ar exista o legătură de familie.
—A fost numai la petreceri ţărăneşti,şi,că atare,s-a arătat îngrijorată să se afle în mijlocul unei societăţi atât de elevate,replică Beau cu o nuanţă de sarcasm în glas.Aşa că m-am oferit să dansez cu eă.
—Pare să te aştepte,declară Jane.
—Nu poţi renunţa,Beau,dacă ai promis.
Tom se amuza,conştient de ezitarea amicului său.
—Dar n-am afirmat că voi dansa primul dans cu ea,murmură Beau.

—Poate că ea nu a priceput asta,sublinie Jane.Uite că priveşte încoace.Şi iat-o pe Emma care vine hotărâtă spre noi.
—Serena îi refuză pe toţi bărbaţii care se îngrămădesc s-o invite,rosti,fără nici un preambul,Emma.Aş zice că e timpul,Beau.
El inspiră adânc,ca şi cum dansând cu Serena ar fi capitulat în faţa vreunei forţe necunoscute,după care,înclinându-se spre doamne în semn de rămas bun,traversă întreaga podea lustruită a sălii.
Bărbaţii care o înconjurau pe Serena observară încotro se îndreaptă privirea ei şi se dădură la o parte la apropierea lui Beau ca nişte uşi batante.Atracţia dintre cei doi tineri fu imediat evidentă pentru cei mai mulţi şi peste întregul grup de oameni se lăsă tăcerea.
Oprindu-se la mică distanţă de iubita care îl aştepta,Beau rămase nemişcat atât de mult,încât unii se întrebară dacă el avea să mai facă şi ultimul pas.
Cu dorinţa şi refuzul chinuindu-i simultan sufletul,Beau nu-şi dăduse seama până atunci cât de greu îi putea fi să rostească acele câte,va cuvinte.Era copleşit de sentimentul că ieşea dintr-un adăpost sigur pentru a se confrunta-cu hăul
negru al incertitudinii.Cum însă era un om de onoare,cu tot libertinajul lui,se înclină ceremonios într-un târziu şi întrebă cu voce extrem de înceată:
—Îmi faceţi onoarea să dansaţi cu mine domnişoară Blythe?
Ea zâmbi timid la început,apoi cu toată gura,chinuindu-i pe ceilalţi bărbaţi care o admirau şi care şi-ar fi dorit,fiecare dintre ei,ca zâmbetul să le fi fost adresat lor.
—Credeam că n-o să mă întrebaţi,niciodată,lord Rochefort,răspunse ea,la fel de încet.Nu vi se potriveşte muzica?
—A trecut atât de mult timp,domnişoară Blythe,zise el leneş,încât mi se pare că am învăţat să ignor sunetele viorilor.
—Dar nu şi pe mine,sper.Vocea ei era încărcată de voluptate,ca şi cum în toată acea aglomeraţie ei doi ar fi fost singuri.Beau ştia prea bine cum să sfideze convenţiile,Când vorbi,dorinţa i se putea citi în fiecare silabă rostită.

— N-aş putea să vă uit niciodată,my lady…fiţi convinsă.
Chiar dacă pariul încheiat de lordul Rochefort n-ar fi fost atât de bine cunoscut cei doi ar fi atras toate privirile în timp ce dansau,într-atât se potriveau de bine.Forţa lui neagră copleşea frumuseţea ei aurie,însă cu o gingăşie aparte,neo-bişnuită pentru cei care îl cunoşteau pe Beau.Serena părea extrem de tânără în braţele lui — mică şi subţire în rochia trandafirie sclipitoare,cu obrajii îmbujoraţi,cu privirea aţintită asupra lui.Şi totuşi,inocenţa ei căpăta involuntar o nuanţă chinuitor de erotică doar prin faptul că Serena era ţinută atât de aprope de un bărbat care întruchipa viciul.
Parfumul greu al păcatului şi scandalului îl urma întotdeauna pe lordul Rochefort.Nici o femeie pe care o ochise el vreodată nu-l refuzase.
—Probabil că tocmai o descoperise pe această domnişoară Blythe când ne-am întâlnit cu ei în stradă,murmură Jane către soţul ei,uitându-se spre ringul de dans.E clar că are şi el o contribuţie la hainele de pe ea — rochia e minunată.Mai crezi în faptul că Beau o socoteşte pe această femeie ca pe toate celelalte? întrebă ea,având în faţa ochilor imaginea pură a dorinţei cacnale.
—Mea culpa,dragă,recunoscu soţul ei,conştient precum toţi ceilalţi din încăpere de interesul erotic al lui Beau.Nu prea ai ocazia să-l vezi pe St.Jules pe ringul de dans.
—Şi nici atât de posesiv.N-ai văzut,aprope că a sărit de pe locul lui la masă când consulul Suediei a făcut o remarcă prea personală legată de Serena?
—Toată lumea a văzut.Icnetul acela general n-a avut în nici un caz legătură cu sosul de calcan.
—Trebuie să aflu cine e ea,insistă Jane cu seriozitatea unei peţitoare.Cu siguranţă e săracă,dar asta noi o ştim.
—Fapt care nu contează pentru Beau.E un republican convins,indiferent de conotaţiile adverse ale cuvântului de când cu Napoleon.
—-Mă întreb dacă este într-adevăr înrudită cu Emma,continuă Jane,gândindu-se la tot felul de posibilităţi.Trebuie să-i- invităm ia un prânz.

—Ai cam şocat pe toată lumea,dragă,rosti încet Serena.Nimeni nu îndrăzneşte să ni se alăture.Erau singuri pe ringul de dans.
—Sunt prea ocupaţi să te bârfească,remarcă sec Beau.Ceea ce-mi aminteşte un lucru: îţi interzic să vorbeşti cu consulul Suediei.
—E mult prea gras,comentă Serena cu un licăr de tachinare în ochi.Nu-i deloc stilul meu.
—Ar fi bine ca nimeni să nu fie stilul tău — cu excepţia mea,bombăni el.
Era preţul cerut pentru orele chinuitor de lungi cât se forţase să se poarte bine.
—Ce încântător...eşti gelos.
—Nu sunt gelos,rosti el,ofensat.
—Bine,atunci te comporţi ca un propietar înţelegând graniţele propriei independenţe,Serena se bucura de nevoia lui de ea.El o privi interogator.
—Imposibil.
—Să dansez cu consulul Suediei? întrebă ea pusă pe şotii.Beau se încruntă.
—Nu,dacă nu cumva vrei să vezi nişte sânge suedez în seara asta.
—Trebuie ca partenerii mei să fie măcelăriţi de tine?
—E o idee,răspunse el ţâfnos,întrebându-se cum era posibil să-i pese atât de mult cu cine dansa ea.
—Ai putea să dansezi tu cu mine toată seara,murmură ea jucăuşă.
—Nu,n-aş putea,replică el moale,oftând a resemnare.Alege orice partener îţi doreşti,dulceaţo.
—Eşti sigur?
—Da,dacă alternativa e să dansez cu tine toată seara.(Privirea lui fugi o clipă înspre muzicanţi.) Cât va mai dura dansul ăsta?
—Ce plin de graţie eşti,milord.Ochii lui negri se uitară fix la ea pentru o clipă.
—Îţi place,nu-i aşa? mormăi el.
—Dar dansezi atât de minunat,dragă ”Gloriosule”,gânguri Serena ca o cucoană pusă pe flirt.Tu de ce nu te bucuri mai mult?

—Pentru că,dacă ţin o femeie în braţe,milady,rosti nonşalant Beau,prefer s-o regulez.
—Sunt şocată,lord Rochefort,zise ea,afişând groaza scandalizată care ar fi fost de aşteptat de la o doamna.
—Nu mi-am dat seama că mai pot şoca lumea încă,zise el,zâmbind.Cu atât mai puţin pe tine.
—Iar acum te oblig să-ţi pierzi timpul aiurea,îl luă Serena peste picior.
—Nu mă supără să mai fac câte o excepţie din când în când.
—Pentru că sunt atât de adorabilă.Îndrăzneaţă şi sigură pe ea,Serena îl privi drept în ochi.
—În mod clar din cauza asta,răspunse el încet.
Încheindu-şi obligaţia de gentleman imediat după acel dans obligatoriu,Beau se înclină spre Serena şi îi şopti cu glas aprins de pasiune:
—Mă aştept să te comporţi bine.
După care plecă spre salonul de joc,înainte ca ea să apuce să-i răspundă ceva.Chiar dacă o partidă de cărţi în compania unor diplomaţi în vârstă nu părea o perspectivă extrem de apetisantă,era o alternativă mai bună decât dansul.Se aşează la o masă,se antrena în câteva mâini,bău serios ca să îşi liniştească încordarea şi se ridică frecvent de la masă ca să arunce câte o privire în sala de dans.Se trezi numărând minutele care treceau sau calculând numărul exact de cristale din candelabru.La ora 23 şi 17 minute constată că numărul de decoraţii de pe hainele consulilor atingea exact cifra de 85.Cu toate aceste preocupări,
Beau juca foarte bine,ca întotdeauna,căci jocul devenise o acţiune reflexă pentru creierul lui.Însă timpul se scurgea atât de încet,încât el ajunse să se întrebe dacă elegantul orologiu de pe poliţa căminului nu avea cumva nevoie de reparaţii şi,mai important,cât naiba dura o petrecere dată pentru consuli generali.
Câteva clipe mai târziu,când lordul Dufferin se aşează la masa lui,purtând o conversaţie şi având nişte maniere de om bine afumat,Beau se întrebă dacă individul era în stare măcar să ţină cărţile ca lumea.Iar când el se apucă să-i facă cu ochiul

periodic,Beau crezu că bătrânul lord avea un tic la ochi.Ca atare,ignoră politicos ceea ce considera a fi o infirmitate dată de bătrâneţe sau de prea mult alcool şi se concentra asupra cărţilor lui,câştigând at£t de mult,încât atenţia celor din încăpere se îndreptă spre masa lor.Ridicându-şi privirea după ce câştigase alte zece mii,Beau observă că mulţimea strânsă acolo era destul de numeroasă,Dufferin asudă,căci pierdea masiv,însă în următoarele două mâini el recuperă o sumă considerabilă,făcându-i pe spectatori să murmure văzând norocul lui.

—E,aşa mai venim de acasă,exclamă brusc lordul Dufferin,strălucind de satisfacţie,ştergându-şi sudoarea de pe sprâncene cu batista şi adunând fisele cu mâna liberă.Aveam nevoie de Doamna Noroc de partea mea,şi să fiu al naibii dacă n-a apărut.Deşi — îi făcu cu ochiul lui Beau atât de clar,încât gestul nu mai putea fi confundat de această dată — nu m-aş supăra dacă şi domnişoara verişoara Blythe ar fi de partea mea,băiete.E ceva şi cu verişoarele astea,eh,Rochefort,adăugă el cu un chicot.Doar toţi trebuie să avem distracţiile noastre,nu-i aşa?În tăcerea care se lăsă deasupra mesei de joc se auzi doar un icnet general.N-am înţeles,rosti Beau glacial.

—Cucoana de la hotel „York”,băiete,îi dădu înainte lordul Dufferin.Nu-s nici două zile de când te-am văzut cu domnişoara Blythe. Beau îşi aşeză încet cărţile jos şi îşi puse mâinile peste ele,abia controlându-şi enervarea.

—Sunt sigur că te-ai înşelat.

—Nu puteam să mă înşel asupra părului ăluia auriu sau…a feţei ăleia cu…

Dufferin se opri când îşi dădu seama că în încăpere se lăsase tăcerea.Privind în jur,el observă rapid cum se apropia lumea,şocată,având întipărite pe chip expresia spectatorilor la o piesă care aşteaptă momentul culminant.

—Am întâlnit-o pe domnişoara Blythe pentru prima dată în seara asta.

Vocea lui Beau era total lipsită de orice expresie,însă atitudinea lui exprima o ameninţare cumplită.

—Înţeleg…şopti îngrozit lordul Dufferin.

—Aşa că n-aveai cum să mă vezi cu ea până acum,continuă Beau,pronunţând fiecare cuvânt cu o delicateţe măsurată.
—Da,da,într-adevăr lord Rochefort,aşa e,îl.aprobă cu febrilitate Dufferin.
Greşeala îmi aparţine în întregime...în întregime,şi îmi cer cu umilinţă scuze,adăugă el,cu voce tremurândă,cunoscând prea bine reputaţia lui Beau în privinţa duelurilor.
—Şi faţă de domnişoara Blythe.
—Da,bineînţeles,îmi cer scuze şi faţă de domnişoara Blythe,adăugă el; repede,
sudoarea şiroindu-i pe frunte.Da,categoric că da...faţă de ea înaintea tuturor,îşi înghiţi el cu greu un nod.Cred că am băut prea mult în seara asta.Dacă mă scuzaţi acum...adică,dacă scuzele mele vă satisfac,domnule...
Pentru câteva clipe lungi cât o eternitate privirea lui Beau îl sfredeli pe omul care tremura din toate încheieturile,după care încuviinţă scurt din cap.
Ridicându-se cu greu în picioare,lordul Dufferin se îndepărtă de masă,după care,în graba lui de a evada de acolo aproape se împiedică şi fu salvat doar de faptul că n-avea cum să cadă din pricina mulţimii.Îndreptându-se de spate,el îşi croi în cele din urmă drum printre spectatori şi se făcu nevăzut.
—Distracţia s-a terminat,zise Beau,măsurând cu privirea lumea adunată.Cineva ar trebui să-i ducă lordului Dufferin ceea ce a câştigat,adăugă el liniştit,
ridicându-se de pe scaun şi apucând fisele câştigate şi o sticlă de coniac.
Mulţimea îi făcu loc să treacă înspre sala de dans,însă în urma lui izbucni un val de comentarii.Beau ştia că bârfele despre evenimentele din sala de joc aveau să se răspândească cu viteza fulgerului.Fapt care necesita o discuţie cu Serena.Croindu-şi drum printre dansatori,Beau îi opri din dans pe Serena şi pe partenerul ei,un tânăr ofiţer.Ulterior tânărul avea să spună că fusese acostat,însă o asemenea apreciere depindea de interpretarea fiecăruia a gestului lui Beau de a-l bate uşor pe umăr pe ofiţer cu o sticlă de coniac.

—Ai putea să fii mai politicos,dragă,murmură Serena când Beau o atrase în mijlocul ringului.Cred că l-ai înspăimântat pe tânărul locotenet Mallory.
—Hai să plecăm,declară brusc Beau,sătul să se mai abţină de la poftele lui.
—Nu putem pleca împreună.
—Şi mai ales acum,presupun,replică el cu un oftat,înţelegând că trebuia să-i povestească totul cât mai repede,căci curioşii din jur începuseră deja să se holbeze la ei.Tocmai l-am speriat de moarte pe Dufferin în sala de joc.(Văzând privirea ei mirată,Beau adăugă): idiotul a făcut referire la faptul că ne-a văzut împreună la hotelul York.
—Ce fel de referire? întrebă Serena,brusc conştientă de interesul multor oaspeţi.
—Nu suficient de vagă,blestemată să-i fie prostia,răspunse Beau,făcând o grimasă.Însă şi-a cerut scuze în toate felurile după ce l-am făcut să-şi vadă greşeala.Serena era însă capabilă să citească printre rânduri.
—L-ai ameninţat.
—Nu,n-am făcut-o.l-am spus doar că se înşeală.
—Asta-i tot? Uşurarea ei era evidentă.
—Ceva asemănător,rosti el fără a detalia.Nimeni n-a păţit nimic.
Insă,doamne,Serena,se plânse el exasperat,aşteptarea asta e de nesuportat.
Roagă-te ca petrecerea să se încheie în curând,căci sunt pe cale să te iau pe sus fără să ţin cont de consecinţe.
—De ce nu pleci? Te înţeleg.Vin şi eu când pot.
—Şi să te las pradă avizilor ăstora? Nici gând.Vorbe rostite de un bărbat care înainte considera împărţirea femeilor cu alţii ca pe o diversiune plăcută.
—Ai putea să dansezi cu mine până pleacă orchestră,propuse ea.El gemu.
—Sau ai putea să le ţii companie lui Damien şi celorlalţi acolo. (Serena arătă înspre un grup de bărbaţi afundaţi în discuţie lângă o uşă.) Iar când se va putea,vom pleca.

—O să plăteşti,să ştii,pentru această respectabilitate impusă.Mă aştept la o compensaţie pe măsură,murmură el sardonic.
—Pe care ţi-o voi oferi bucuroasă,replică binevoitoare Serena.Mă distrez de minune.El fu suficient de uluit ca să se oprească din dans un moment,neînţelegând posibilitatea de a te distra atât de sincer într-o seară atât de banală.
—Nu zău,rosti el.
—Du-te,i-o întoarse ea,zâmbind de uimirea lui.N-ai cum să înţelegi.
Iar Beau alese grupul lui Damien ca pe cel mai mic dintre două rele şi petrecu restul serii ascultând tot felul de discuţii despre război.Din când în când adăugă şi el un comentariu,căci în calitatea lui de curier al Ministerului de Externe eră la curent cu evenimentele.Interesul lui Napoleon pentru pace fu aprig contestat.Unii blamau intransigenţa Austriei,alţii ambiţiile lui Napoleon.Chiar şi Pitt intră de câteva ori sub incidenţa atacurilor verbale.
Nu se făcu nici o referire la incidentul din sala de joc,deşi toată lumea din încăpere auzise de remarcile lordului Dufferin.Nimeni nu era atât de prost să abordeze subiectul în prezenţa lui Beau.Aşa că dezastrul fu evitat.
Iar prima ieşire în societate,a domnişoarei Blythe se transformă într-un imens succes.

CAPITOLUL 12

Când ajunseră înapoi la hotel,Beau se trezi dorindu-și să plece imediat din Lisabona, astfel încât s-o poată recăpăta pe Serena doar pentru el, fără ca numeroasele lui cunoștințe să se mai amestece, să bârfească să pună tot felul de întrebări la care n-avea chef să răspundă.Însă garderoba Serenei avea să fie gata abia peste o zi astfel că Beau se consolă trimițându-i un bilet domnului Berry, în care îi cerea să o pregătească pe Siren de plecare în zorii celei de-a treia zi.
Ca să evite o nouă întâlnire cu vreo altă cunoștință peste măsură de curioasă, a doua zi el se oferi să o ducă pe Serena în tinuturile montane de la nord de Lisabona, unde se găseau

casele de vacanță ale nobililor. Timp de secole Sintra fusese refugiul acestor nobili din calea arşiţei neplăcute de vară iar peisajul de acolo era dumnezeiesc.Ajungând în jurul prânzului, Beau și Serena aleseră un han cochet de lângă un pârâu pentru a lua masa.Înăuntru ardea un foc plăcut iar
priveliștea de afară,cu mica apă curgătoare şi vegetaţia închisă la culoare, dar şi cu vârfurile stâncoase şi văile umbrite păreau un tablou pictat de un maestru.
Mâncară în tihnă, bucurându-se de singurătatea din afara sezonului turistic şi savurând delicatesele pe care proprietăreasa nu mai pridideа să le aducă de la bucătărie.Mai târziu,după-amiază, făcură un tur al palatului Seteais, cea mai elegantă dintre reşedințele princiare cu nişte camere de oaspeți atât de somptuoase încât părea de neînţeles cum era posibil ca întreg ansamblul să fie privit doar ca un refugiu rustic de vară.Admirară pe urmă Quinta Monserrate,un castel maur construit cu opt veacuri înainte,în timpul ocupației musulmane,precum și alte exemple dintr-o pleadă de refugii de vară,incredibil de frumoase.În acea seară, pe drumul de întoarcere spre oraş, urmăriră soarele cum asfinţeşte dincolo de crestele umbrite şi se simțiră amândoi vrăjiţi de culorile delicate şi schimbătoare care zugrăveau cerul, ca şi cum niciunul dintre ei nu mai văzuse așa ceva înaine.Poate că acesta era chiar adevărul, căci acum lumea căpătase o nuanţă mult mai trandafirie prin prisma iubirii pe care și-o purtau reciproc.Rămaseră în casă în acea seară deşi Beau întrebă politicos dacă Serena nu prefera să iasă în oraş, resemnat să mai petreacă o ultimă seară în societate dacă asta ar fi fost dorința ei.La hotel fuseseră întâmpinaţi de biletul trimis de Jane Maxwell în care aceasta îi invita pe amândoi fără ocolişuri să le facă o vizită ei și lui Tom.
—Cel mai mult îmi place să fiu cu tine,zisese Serena, iar declarația ei simplă îl umplu de satisfacţie, un sentiment extrem de rar, care îl încerca însă pe Beau tot mai des în ultima vreme. Se bucura să se afle departe de Londra,de toți ipocriții lumii mondene,în care care singurele lucruri care se schimbau erau femeile din patul lui.Eliberarea de aceste

distracții puerile avea, categoric o mare importanţă în sentimentul lui de satisfacție.Serena era mai puţin tentată să-şi analizeze sentimentele.Ea ştia doar că era îndrăgostită.
Când sosi mult aşteptatul mesaj de la căpitanul Berry-„pachetele pentru domnişoara Blythe au ajuns la bord",scrisese acesta ca într-o criptogramă adresată patronului său-Beau chemă imediat personalul hotelului ca să li se împacheteze lucrurile. Serena supraveghe ambalarea ustensilelor ei de pictat, în vreme ce Beau oferi atenţii personalului. După ce trimiseseră scurte note de rămas bun lui Damien şi familiei Maxwell, fură gata de plecare.
Vremea ţinu cu ei.Atlanticul pe timp de iarnă putea fi foarte periculos.Două zile mai târziu traversară strâmtoarea Gibraltar fără a zări sau a fi zăriţi de vreo navă.Echipajul era însă în alertă încă de la plecarea din Lisabona.Flota spaniol din Cadiz şi Gartagena,deşi prefera să stea departe de război la adăpost,se mai aventura din când în când de-a lungul coastei; în vreme ce flotila franceză cu baza la Toulon,angajată pentru aprovizionarea garnizoanei din Malta,aflată sub blocadă,dispunea de tot felul de vase în Mediterana.Ambele flote ar fi socotit Siren ca pe o pradă bogată.Noul lor curs spre Minorca pătrundea adânc în apele teritoriale spaniole şi franceze,un fapt pe care Beau preferă să țină sub tăcere faţa de Serena,din simplul motiv că era foarte posibil să ajungă în Minorca fără nici un incident.Poziţia vaselor inamice reprezenta întotdeauna un joc de noroc.Până în cea de-a patra dimineaţă reuşiră să treacă neatinşi prin
strâmtoarea Gibraltar.
Soarele tocmai începuse să lumineze cerul,făcând bezna nopţii să devină cenuşie.Vasele la orizont nu păreau decât nişte puncte,ceţoase pentru paza de pe Siren.In scurt timp însă,stelele de deasupra capului se făcură invizibile şi privirea antrenată a pazei putu străbate mai bine distanţa.Urmărind formele ambarcaţiunilor conturându-se tot mai bine în vreme ce argintiul zărilor începea să capete o vagă nunaţă de roz,omul miji ochii,încercând să vadă clar forma pânzelor.Ştia prea bine că francezii foloseau pânze mai lărgi pe partea

superioară a catargelor şi pânze triunghiulare dedesubt.Aşteptând,el privi atent spre cele trei vase aflate la zece mile chiar în faţa lor.Cu Marea Britanie dominând Mediterana,ar fi fost puţin probabil ca o patrulă a Flotei Regale să navigheze atât de slab protejată.Omul observă că era vorba de o singură navă de linie însoţită de două escorte care îi croiau drum spre nord.
Impacientat,observatorul se agită pe tocul lui de pe gabie până ce navele care veneau spre ei se dovediră clar a fi o fregată franceză joasă şi două corvete rapide:
— Pânze inamice la orizont! strigă el.
Trezindu-se instantaneu,Beau sări din pat.Îşi înşfacă pantalonii şi armele pe care le pusese în apropiere tocmai pentru o asemenea eventualitate,îşi trase iute pantalonii pe el,încheindu-şi în grabă nasturii şi îşi prinse centura de la sabie cu câteva mişări brutale.Pornind spre uşă,rosti brusc:
—Rămâi în cabină.Părea o umbră în semiîntuneric,vorbind cu o voce străină,detaşată şi distanţă.
— N-am timp să te supraveghez,adăugă el,ca şi cum îşi amintise că politeţea îi impunea o minimă explicaţie.După care,deschizând uşa cu o smucitură,se făcu nevăzut.
—Fiţi gata de acţiunel îl auzi Serena strigând.Strigătul lui răsună pe coridorul din afară,la fel ca şi paşii care se îndreptau grăbiţi spre punte.Un teribil fior de spaimă o scutură pe Serena gândindu-se la toate acele poveşti exotice cu piraţi barbari şi bătălii navale sângeroase,în vrfeme ce zgomotele făcute de echipajul care se pregătea zguduia iahtul de sus până jos.Uruitul sinistru al ancorajului tunurilor care se ridicau oferea un indiciu clar al bătăliei care se apropia,iar zgomotul tunurilor scoase afară suna în acelaşi timp liniştitor şi amenințător.Scârţitul velelor pe care fiecare pânză era întinsă la maxim,pentru obţinerea unei viteze cât mai mari,răsuna.în urechile Serenei,stârnindu-i un nod durej-os în capul pieptului.Oricine ar fi fost inamicul,de această dată nu se mai putea pune problema ca ea să se implice.Într-o bătălie pe mare Serena era neajutorată şi prezenţa ei pe punte ar fi creat probleme în loc să le rezolve.Mutându-se din pat pe fotoliul

larg al lui Beau,ea luă haina pe care ei o aruncase cu o seară înainte şi,aşezându-se confortabil în fotoliul adânc,se acoperi cu ea.Mireasma trupului lui o învălui,calmând pentru o clipă tumultul din creierul ei,după care,asemenea atâtor oameni ajunşi în situaţii limită,Serena se gândi să se roage pentru prima dată după mulţi,mulţi ani de când n-o mai făcuse.Stând pe punte,Beau studie navele din faţa lor.
—Ce pavilion au? urlă el spre paza din gabie.
—Francez,sir.E Genereux cu o escortă! Fregata îşi schimbă cursul şi ne lasă în seama corvetelor,sir!Beau ştia că Genereux supravieţuise bătăliei de la Aboukir.Probabil că se abătuse de la cursul normal de drum spre.portul francez Toulon.Observă corvetele pregătindu-se să-i atace.
Tunurile de pe Siren erau la locul lor — noile arme mai uşoare proiectate pentru lupta de la mică distanţă —,punţile erau udate şi presărate cu nisip împotriva focului,furtunele legate la pompe,în caz că iahtul primea o lovitură sub linia de plutire,iar focurile fuseseră stinsev.Pe scurt,Siren fusese pregătită,de echipajul ei bine instruit,în doar câteva minute.
Fiecare corvetă dispunea de optspreceze sau douăzeci de tunuri,poate chiar de patruzeci,împotriva celor zece ale iahtului.Nu părea o bătălie cu şanse egale.Iar dacă se întorceau şi fugeau,aveau de străbătut o mare distanţă până în Gibraltar,cu două nave rapide pe urme.
—Vreau ca Siren să zboare,domnule Berry,ceru Beau,privind corvetele prin lunetă.Vom trece printre ele şi vom fugi spre Minorca.Domnule Slade,îl strigă el pe artijerist,ai grijă ca torţele pentru tunuri să fie aprinse.
Cu toţi stropii aceia de apă de la bord nu se putea avea încredere în mecanismul de declanşare al armelor până ce tunurile nu se încingeau şi atunci era foarte posibil să fie nevoie să se utilizeze vechea metodă de aprindere,prin încălzire,Beau se uită din nou înspre navele care se apropiau.
—Domnule Berry,îl vreau pe cel mai bun timonier la timonă.Nu va fi un spaţiu prea mare de manevră printre corvete.Am nevoie de o mână fermă.

—Vom trece foarte aproape de ele,remarcă,prudent,Berry,gata să execute ordinele,conştient însă de manevrele strânse care erau necesare.
—Asta dacă nu intră în panică şi o iau la fugă.Vom vedea,murmură Beau,stând nemişcat,cu chipul împietrit,în vreme ce vântul puternic îi flutura părul în şuviţe rebele.Posibilitatea de a se ciocni provă în provă reprezenta un risc calculat.
Însă dacă treceau printre corvete,mai aveau o şansă.
Beau era îmbrăcat simplu,ca şi oamenii lui,gol până la brâu.Unii îşi legaseră banderole în jurul capului ca sudoarea să nu le intre în ochi,în vreme ce tunarii îşi acoperiseră urechile ca zgomotul să nu le spargă timpanele.Cuţite de abordaj,săbii şi pistoale se aflau la toate cingătorile,iar oamenii ştiau prea bine ce aveau de făcut în cazul în care se impunea o luptă corp la corp prin abordare.
Navigând cu toate pânzele sus,Siren zbura,tăind apa cu iuţeală,îndreptându-se direct spre navale franceze,cu velele pocnind în bătaia vântului şi echipajul gata de acţiune.
—Fii pregătit,domnule Slade,strigă Beau.Trage cu tunurile de urmărire Iad mie opt sute de iarzi.Să vedem dacă putem să le încetinim cursa.
După care,din colţul gurii,îi zise timonierului:
—Ţine-o pe cursul ăsta.Siren era o navă executată cu doar un an înainte,după planurile lui Ozanne pentru vasul francez Diligente,socotită drept cea mai rapidă navă construită vreodată.Cunoscătorii susţineau că acum Siren era cea mai rapidă.în câteva minute,dacă putea evita tunurile franceze,Siren avea să depăşească navele inamice..
—Au deschis focul,sir,anunţă Berry,care stătea lângă Beau.La bordul proreivr.
Beau privi la timp ca să vadă un norişor de fum împrăştiat repede de vânt.Zgomotul proiectilului nu ajunse la ei.Era o dovadă de tactică proastă să deschidă focul ia o asemenea distanţă.în acel moment,neliniştea lui Beau legată de priceperea inamicului se mai potoli.Era mai bine să aştepte până ce se ivea posibilitatea de a cauza stricăciuni maxime.

—Uşurel,domnule Slade,strigă Beau.Nu trageţi.
Un alt norişor de fum,de la tribordul prorei de această dată.Acum se auzi zgomotul făcut de proiectilul care căzu în apă.
Beau aruncă o ultimă privire spre morişca de vânt şi spre pânze.
—Acum,domnule Slade,comandă el.Să le arătăm ce pot să facă tunarii englezi.
Echipajele de la tunuri erau excelent instruite,prin antrenamente repetate.
Ambele tunuri de la proră traseră simultan,făcând iahtul să vibreze din tot corpul.Norul de fum care învălui pe moment puntea fu aproape instantaneu destrămat de vânt,astfel că văzură cu toţii cum bombele proiectile se înfig în cele două corvete.
—Chiar la ţintă,sir,zise Berry,adulmecând mirosul amărui al prafului de puşcă din jurul lor.
—Bună lovitură,domnule Slade,strigă Beau.Foloseşte tunurile lungi până ce ne întâlnim cu ei,apoi opreşte focul până la ordinul meu — după care distruge-le tunurile.Privind cu ochi îngustaţi corvetele franceze care veneau neabătut asupra lor,trăgând proiectil după proiectil,cu apa înspumându-se în dreptul prorei,Beau făcu nişte calcule rapide,apreciind vântul şi apa mării,timpul şi distanţa,comparând vitezele,imaginându-şi cel mai mic spaţiu de care avea nevoie ca să se strecoare printre navele inamice şi sperând că loviturile francezilor aveau să rămână la fel de ineficiente încă vreo câteva minute.Tunurile de pe corvete trăgeau în draci.
—Mergi drept spre ei,rosti el spre timonier.Distanţa scădea vizibil cu fiecare clipă.Dacă navele franceze le făceau loc,n-aveau cum să tragă în Siren de teama de a nu se lovi reciprioc.Astfel,tunarii lui aveau ocazia să tragă în plin cu tunurile laterale.Pentru corvete alternativa ar fi fost o coliziune în mare viteză.Ca să câştige,Beau trebuia să joace la cacealma.Îşi simţi pulsul cum o ia razna în vreme ce studia tunurile inamice cu luneta,gândind că loviturile

acestora mereu în sus nu reprezentau decât fie o nepricepere în ochire,fie o tentativă de a le distruge pânzele.Când ajunseră la o sută de iarzi distanţă,tunurile de distanţă de pe Siren loviră iarăşi în plin ambele corvete.
Şaptezeci de iarzi.Şi insuficient spaţiu pentru a trece printre ele.
—Ţine bine cârma,strigă Beau spre timonier când puntea vasului fu măturată de la un capăt la altul de proiectile pentru prima dată.
Preţ de un minut,Beau avu sentimentul că se prăvăleşte cerul peste el.Simţi puntea trosnind,auzi ţipetele oamenilor lui,simţi tot felul de aşchii şi de şrapnele ţluind pe la urechile lui,apoi fu el însuşi lovit şi căzu în balta de sânge de pe punte.Imediat,peste el se prăbuşi o bună parte din velatura mizenei.Se luptă să se elibereze,reuşi şi se ridică în picioare,ameţit,îl zări însă pe timonier continuând să stea la timonă şi îşi dădu seama că Siren îşi menţinuse direcţia.
—Intendent! urlă el cu o voce răguşită.Vino aici cu topoare şi taie frânghiile astea!Mai mulţi oameni veniră în fugă cu topoare şi cuţite de abordaj.Alţi oameni îi cărau pe răniţi de pe punte prin tambuchiuri spre interiorul iahtului.
Beau se sprijini de balustradă,aşteptând să-i treacă ameţeala şi ştergându-şi sângele care îi şiroia pe un obraz.Treizeci de iarzi,în continuare pe curs de coliziune.Nu prea mai aveau timp.Beau se forţă să se concentreze.
—Nu trageţi,urlă el cu glas înecat de fum.Douăzeci de iarzi — care însemnau câteva secunde la o asemenea viteză.
Oare aveau să rişte francezii p ciocnire cap în cap?
în clipa următoare corvetele cârmiră violent spre tribord,respectiv babord,iar Siren trecu ca o săgeată printre ele,la câţiva metri distanţă.Proră pe lângă proră,apoi catarg pe lângă catarg.Beau privi înapoi.Imediat ce tunurile din pupa avură câmp liber de acţiune,comandă:
—Foc!Tunarii domnului Slade traseră,făcând ca Siren să tresalte în urma reculului armelor.Ghiulelele măturară punţile corvetelor de la un capăt la altul,cu un zgomot înfiorător.Apoij înainte ca vântul să împrăştie fumul,tunarii reîncărcară

armele,le armară şi traseră din nou.Ghiulelele de pe Siren se înfipseră iarăşi în corvetele franceze.De-acum tunurile erau atât de încinse,încât picăturile de apă care cădeau pe ţevi sfârâiau şi se evaporau imediat la atingerea metalului fierbinte.Beau numără trei salve — un timp incredibil de scurt de încărcare — înainte ca Siren să iasă din încleştare.Fumul se înălţa gros peste vas,astfel încât nu se puteau zări decât flăcările portocalii de la gura tunurilor.
Din corvete nu se mai zăreau decât vârfurile înalte ale catargelor peste marea de fum.
—Ia priviţi,sir! rosti Berry,o siluetă pierdută în ceaţa prafului de puşcă.Sunt distruse!Beau încercă să zărească ceva prin ceaţă.În clipa următoare,vântul împrăştie o mare parte din fum,dezvăluind peisajul din spatele lor.
Cele două nave franceze se transformaseră în epave.Pânzele rămase atârnau zdrenţuite.Nu se mai vedeau mizenele şi o buna parte din catarge.Toate vergile dispăruseră.În acea clipă se auzi un urlet de triumf din partea echipajului,în vreme ce Siren se îndepărta tot mai mult de inamic.Prin lunetă,Beau zări punţile corvetelor înnegrite de oamen care se luptau cu rămăşiţele catargelor.Orice urmărire devenise imposibilă.Beau expiră profund şi închise luneta.
—Excelente lovituri,sir; zise Berry,cu un zâmbet strălucitor în fumul subţiat de pe punte.
—I-am trimis la dracu,îi aprobă,fericit,Beau,zâmbind.Transmite oamenilor felicitările mele,domnule Berry.
—Broaştele n-au învăţat să tragă mai bine după Noirmoutier,sir,continuă căpitanul.Noi am suferit doar avari uşoare.
Beau trecu în revistă catargele şi velatura iahtului.O singură velă superioară şi mizena erau ruinate.
—După ce sunt îngrijiţi răniţii,ai grijă de pânzele alea,domnule Berry.Eu trebuie s-o calmez pe domnişoara Blythe,după care mă întorc să vă ajut.
—Pun pariu că domniţele n-au parte de astfel de emoţii în fiecare zi,rosti căpitanul,radiind încă de pe urma triumfului lor.Lăsaţi restul în seama mea.

—Spune echipajului că toată lumea va primi o permisie în Minorca şi un salariu suplimentar de cheltuit pe cucoane,zise Beau.
—Foarte bine,sir.Vedeţi că sunteţi rănit,sir,adăugă scurt Berry,abţinându-se de a-i sugera lui Beau să treacă pe la doctor.
—O să am grijă de asta mai târziu,replică Beau,după care,răsucindu-se pe călcâie,,porni spre tambuchiuri,pe unde fumul gros de sub punte continua să iasă încă.Cum ajunse lângă cabină o strigă pe Serena ca s-o avertizeze cine se apropia de uşa ei.Cu toate astea ea icni când el se ivi în prag,şocată de cum arăta.Trupul lui era plin de praf de puşcă şi de sânge de la bucăţelele de aşchii şi de la tăieturile pe care le suferise când căzuse verga peste el.O rană lungă de deasupra ochiului drept continua să sângereze şiroind în pârâiaşe pe obraz.
—Nu-i nimic grav,rosti Beau cu un ton calm,sperând să potolească panica ei.(Imediat zări însă cât de palidă era Serena,aşa că se apropie de ea şi o întrebă): Eşti rănită?Căută înfrigurat cu privirea să descopere avarii ale cabinei care ar fi putut-o răni.Cioburi de sticlă îi scrâşneau sub picioare.Serena clătină din cap,incapabilă să scoată o vorbă.O dureau încă urechile de la canonada tunurilor.Gustul prafului de puşcă îi amărea încă gura,iar imaginea lui Beau acoperit de sânge contrazicea flagrant declaraţia lui că totu-i bine.
—Te-aş lua în braţe,dar ţi-aş distruge hainele,zise el,aplecându-se peste chipul ei înspăimântat.Am scăpat de franţuji,adăugă el.Totu-i în regulă și ne îndreptăm spre Minorca.Eşti sigură că nu eşti rănită? repetă el cu gingăşie:
Dă-mi voie să-l trimit pe doctor să te vadă.Înghiţindu-şi nodul din gât,Serena se chinui să vorbească,pentru că n-avea chef ca el s-o considere prea timorată sau laşă.
—Nu sunt rănită,şopti ea,tremurând în ciuda eforturile de a părea curajoasă.
—Poţi să mai stai singură un pic? întrebă el,aplecându-se la nivelul ochilor ei şi atingându-i mâna cu degetele pătate de

sânge,nevoit să aleagă între starea ei deplorabilă şi oamenii răniţi.Trebuie să dau o mână de ajutor răniţilor.
Serena încercă să nu tremure la gândul oamenilor loviţi,la vederea mâinilor lui însângerate şi a petei de pe pielea ei acolo unde fusese atinsă.
—Da,icni ea înecându-se,dând din cap ca să întărească afirmaţia,încă prea şocată de realitatea unei bătăi navale ca să revină la un ton normal.
—O jumătate de oră,nu mai mult,şi apoi mă întorc promise Beau,ridicându-se la loc în picioare şi ştergându-şi o picătură de sânge care ameninţa să-i intre în ochi.N-ar fi bine să te duci pe punte încă,o avertiză el cu un ton moale.
—N-o voi face,şopti ea.
—Deci o jumătate de oră.
Şi dispăru.Numai că nu dură o jumătate de oră.O oră mai târziu,domnul Berry coborî ca să transmită regretele lu Beau.
—Lordul Rochefort a trebuit să se îngrijească şi de alte câteva lucruri,zise căpitanul.Aţi vrea să vă trmită ceva de mâncare?
Trecu încă o oră până ce Beau se întoarse,pentru că doi din oamenii lui fuseseră grav răniţi şi el stătuse lângă ei în vreme ce doctorul le îngrijea rănile.
Când Beau ajunse în sfârşit în cabină,toate resturile bătăliei fuseseră curăţate.
Făcuse repede un duş sub jetul unei pompe,se îmbrăcase în haine curate şi se dusese la doctor să-i coasă tăietura de deasupra ochiului.Îl trimise pe Stewart jos ca să culeagă cioburile de sticlă de pe podeaua cabinei,astfel încât acum „singurele dovezi ale luptei lor de pe mare erau bucăţile de pânză care serveau drept geamuri la ferestre.
—Ar trebui să ajungem la Minorca în câteva ore,rosti el intrând în cabină.Ţi-au adus micul dejun? întrebă închizând uşa şi văzând că îi revenise puţină culoare în obraji.
—Da,mulţumesc.
Serena lăsă cartea din mână.Încercarea ei de a citi ca să treacă timpul nu fusese prea reuşită din pricina gândurilor la evenimentele prin care trecuse.

—Ce e cu răniţii? se interesă ea.Mă întrebam dacă-i nevoie de ajutor,însă…
Vocea i se stinse.Rana adâncă a lui Beau,cusută cu o jumătate de duzină de cusături deveni brusc vizibilă când ei se apropie de ea.
—N-am avut nevoie de ajutor…oamenii sunt bine.(Se prăbuşi pe scaunul moale de lângă ea.)Doar doi au fost serios răniţi,zise el,epuizat de oboseală,iar McGuane mi-a spus că o să-şi revină amândoi.Speram,continuă el cu un oftat,
să-i evităm pe francezi ca să nu fii nevoită să treci prin acest calvar.
—Mi-am asumat un risc când am hotărât să plec spre Italia,replică Serena cu amărăciune.Sau cel puţin am făcut-o,teoretic.De fapt,n-am luat în considerare posibilitatea unei bătălii.Îmi cer scuze pentru lipsa mea de curaj.
—Nimeni nu se aştepta ca tu să participi la aşa ceva,zise Beau.Iar acum,că ai primit botezul focului,şocul n-ar mai trebui să fie atât de mare.
—Crezi că va mai urma ceva?Serena încercă să pară indiferentă,însă pulsul i-o luase deja razna.
—Ar trebui să fim în siguranţă acum.Drumul de laj Minorca la Palermo e scurt
— Cât de des se întâmplă aşa ceva?
—Depinde,rosti el vag.
—De ce anume?
— De locul în care te afli,dragă.Berry se strecoară zilnic prin blocadă.
—Poate că ar trebui să-mi înteţesc rugăciunile zise ea,doar pe jumătate în glumă.
Beau zâmbi.
—Nu-i nevoie.Siren e o nava rapidă Iar eu o să am grijă de tine.
Serena simţi nu numai că se relaxează,dar chiar că se bucură de cuvintele lui,deşi se avertiză singură să nu acorde prea mare semnificaţie unei fraze întâmplătoare.Ca atare,răspunse cu acelaşi ton de neutralitate:
—Îmi place încrederea ta.

— Am şi eu doza mea de noroc,declară el simplu,fără a mai menţiona şi experienţa căpătată.Mă gândeam,continuă el,dornic să abordeze subiecte mai puţin înfricoşătoare,că am putea profita de şederea noastră în Minorca să petrecem câtva timp la o mică vilă pe o plajă pe care o cunosc.Ce zici?
—După prima mea bătălie navală sună ca un rai pe pământ.Ţi-aş spăla chiar hainele şi ţi-aş pregăti masa ca să-mi exprim sentimentul viu de recunoştiinţă.
— Mă gândeam la alte modalităţi de a ne petrece timpul,murmură el.
—Cum ar fi să-ţi fac portretul?
—Nu chiar,răspunse el cu voce joasă şi îngroşată.
—Nu vrei să gătesc sau să spăl pentru tine — nici să pictez.Din nefericire,nu cânt bine şi nu ştiu să recit poezii.Cu siguranţă,comentă ea în joacă,că pe o plajă îndepărtată ca aia nu se găseşte un pianoforte...
—Foarte nostim,replică el.Ca şi cum asta vreau eu de la o femeie.
—Vrei să spui că toate mamele,care îşi intruiesc fiicele să-şi dezvolte astfel de talente pentru a atrage un soţ bun,greşesc?
—Pot vorbi numai în numele meu şi al prietenilor mei,dar eu aş zice că prăpastia dintre sexe e enormă din punctul ăsta de vedere.Însă mai avem cam o oră la dispoziţie să discutăm până ajungem în port,continuă el ironic,întinzându-se după o sticlă de coniac din dulăpiorul lui personal.Aşa că distrează-mă cu viziunea ta în această privinţă.,
—Viziunea mea n-are nimic de a face cu momirea de posibili soţi,fapt pentru care eşti recunoscător,o ştiu,zise ea încet.Vreau să pictez,ţelurile mele sunt simple iar tu ar trebui să mănânci mai întâi,adăugă ea preocupată,gândindu-se că era complet nesănătos să-ţi începi ziua bând coniac.
—Găteşti tu?Privirea lui sclipi,ironică,în vreme ce el scoase dopul şi duse sticla la gură.
—Nu pot acum,la bordul vasului,dar ţi-aş putea aduce resturile de la micul meu dejun.Trage şi Remy cu arma? întrebă ea brusc,gândindu-se cum reacţiona tânărul şi temperamentalul bucătar la luptele de pe mare.

—Nu ne putem permite să-l pierdem.Stă jos,în cambuză.
—Înţeleg,rosti ea cu o expresie modificata dintr-odată.Regretând că vorbise cu atâta neglijenţă,Beau întrebă:
—Aş putea să iau nişte pâine şi friptură? Recunoştinţa ta merge până într-acolo încât să mă serveşti?Zâmbetul lui era cald şi evoca intimitate.
Se luptă cu ea însăşi să răspundă,neobişnuită să accepte consecinţele sângeroase ale bătăliilor navale.Gândul îi umbla aiurea,către lupta care tocmai se încheiase.
—Ai promis să mă serveşti cu nişte mâncare,îi reaminti el.
—Da,bineînţeles.Ce ţi-ai dori?
—Orice,câtă vreme îmi ţii companie.
Ea îl privi cu atenţie.Sunetul molcom al vocii lui o umplea de amintiri — ale altor timpuri,ale acestei mici cabine cu prima ocazie când îl cunoscuse,în acea clipă simţi cum o bucurie inexplicabilă îi invadează simţurile.Lui îi plăcea de ea aşa cum şi ei îi plăcea de el,iar acea fericire putea şterge ca prin farmec orice lucru care o deranja.
—Trebuie să-mi pozezi aşa în Minorca,zise ea încet,vrând să prindă pe pânză esenţa frumuseţii lui; virilitatea debordantă,graţia zâmbetului,forţa nemăsurată emanată de trupul lui tânăr şi puternic — iubirea pe care o nutrea pentru el.
—Te avertizez că am de gând să beau o bună parte din zilele cât stăm pe uscat.
—Nu mă voi plânge,răspunse ea amabilă.Un model odihninduse ar fi perfect.
în acea clipă Serena înţelese cum reuşea el să uite tragedia unei bătălii.

CAPITOLUL 13

Câteva ore mai târziu,după ce echipajul de pe Siren ajunse pe ţărm,după ce comandantului britanic din Port Mahon îi fură livrate personal depeşele lui Damien,după ce ordinele pentru repararea iahtului fură date unei companii din fort,Beau o conduse pe Serena într-o mică şaretă pe marginea drumului,către un sătuc izolat de la marginea mării.Pe panta

unui deal care străjuia Mediterana se găsea o vilă mică şi cochetă,cu faţada plină de stucaturi zugrăvite într-un ocru stins încadrat de azuriu.Numeroasele terase mărginite de flori şi alcovuri cu boltă ofereau o privelişte încântătoare.întreaga construcţie semăna cu un palat miniatural înălţat în joacă.De pe ţărm,drumul cotea lin,printre lămăi şi mimoze înflorite,în sus pe deal mireasma îngemănată a florilor şi a mării era atât de puternică,încât Serena inspiră adânc şi avu senzaţia că se află în rai.
După ce coborâră într-o curte pavată,centrată în jurul unei fântâni acoperite cu muşchi,Beau dădu jos valizele şi o invită pe Serena într-un foaier pavat cu dale albastre.
—Aici n-avem servitori care să ne deranjeze,nu există obligaţii oficiale care să ne răpească din timp,e doar pace şi linişte,tu şi cu mine,şi poate o bucătărie bine aprovizionată,zise Beau zâmbind.Mor de foame.
În afară de resturile de la micul dejun al Serenei,el nu mai mâncase nimic din seara precedentă.În plus,fiindcă băuse o cantitate serioasă de coniac,mâncarea devenise acum o cerinţă fundamentală.
—A cui e casa asta? întrebă Serena,vrăjită de o asemenea bijuterie de,vilă.
Cele două salonaşe de-o parte şi de alta a holului de la intrare erau aranjate şi mobilate în mod clar de o femeie.Scara interioară era decorată cu trandafiri sălbatici sculptaţi,iar lângă casa scării se vedea portretul unei doamne,îmbrăcată după moda continentală de acum două decenii,după aspect în mod clar o englezoaică.
—Gillian a fost o prietenă de-a tatei.A murit tânără şi i-a lăsat lui casa — mama zice că motivul a fost acela că el era iubitul ei favorit.În schimb,tata susţine că el a fost singura familie,mai mult sau mai puţin,pe care a avut-o Gillian.
—Ce romantic,zise încet Serena,încântată de atmosfera locului.Dar cum a murit?
—Localnicii preferă să spună că de inimă rea, tata mi-a zis că ea a avut întotdeauna o stare de melancolie.

—Pare a fi fost ca o eroină din comedia dell'arte.El o privi întrebător,mânat de pragmarism ca şi tatăl lui.
—Cred că era originară din Sussex.
—Poate că atunci când vei fi mai sătul,comentă Serena cu umor,o să apreciezi această ambiance d'amour.Chiar dacă nu-l cunoştea personal pe ducele de Seth,auzise suficiente poveşti despre Sfântul în timpul cât fusese angajată la familia Totham ca să privească această vilă într-un mod clar romantic.
În scurt timp,Beau pregăti o masă cu ce găsi.Turnând vin în pahare,îi făcu semn Serenei să se aşeze la o masa rustică de bucătărie,unde mâncară şuncă rece,pui,măsline şi pâine.Aranjamentul simplu o absolvi pe Serena de obligaţia de a găti şi pe el de'obligaţia de a gusta din diverse experimente culinare.
—Să încerc să pregătesc şi nişte mâncare caldă? întrebă ea,având impresia că e de datoria ei să se ofere ca să gătească ceva mai substanţial.Poate că o să găsesc pe aici şi o carte de bucate.El ridică o sprânceană,prefăcându-se îngrozit şi făcu semn înspre paharul propriu.
—Doar mai toarnă nişte vin,dragă.Ajunge atât...Dar tu nu mănânci — ce s-a întâmplat?
—Am chef de nişte prăjituri.
—Există două feluri în cămară,confirmă el,tăindu-şi o altă felie de şuncă.
—Şi de ce nu mi-ai spus nimic? El o privi surprins.
—În principal pentru că nu-ţi pot citi gândurile,iar apoi pentru că erai prea ocupată cu studierea încântătoarelor dale vopsite din jurul ferestrelor,astfel încât am uitat.Vezi că mai sunt şi alte dulciuri acolo,adăugă el,în vreme ce Serena se afla deja la jumătatea drumului către cămară.Dacă tot te-ai sculat,zise Beau,în urma ei,mai adu încă o sticlă cu vin.
Exclamaţiile înfundate de plăcere din camera învecinată aduseră un zâmbet pe chipul luiBeau, îşi notă în minte să nu uite de dulciuri pe viitor.Când ieşi din cămara răcoroasă,săpată chiar în deal,Serena căra o sticlă cu vin sub braţ şi două platouri cu prăjituri în mâini.
—Sunt absolut minunate,zise ea,radioasă.

—Îmi dau seamă,replică el cu bunăvoinţă,fermecat ca întotdeauna de deliciul pe care îl găsea ea în plăcerile simple.O astfel de recompensă din partea iubitelor lui obişnuite l-ar fi costat cel puțin o bijuterie sau două.Stai,dă-mi voie să te ajut,se oferi Beau,sculându-se de pe scaun şi luând din mâinile ei platourile,pe care le puse pe masă.
—Cred că aia e însiropată în sos de rom caramel,rosti Serena,făcând semn spre o prăjitură de formă ovală,ia uită-te la cireşele astea din marţipan,exclamă ea,
luând un fruct de zahăr de pe vârful celei de-a doua prăjituri.
Cu o limpezime de cristal,care i-ar fi ţintuit locului pe prietenii lui plictisiţi de viaţă,Beau îşi dori să oprească timpul în loc.Farmecul şi căldura Serenei erau mai mult decât încântătoare.Purta mereu rochiile ei simple,de modă veche,dar care se potriveau de minune cu casa de ţară a lui Gillian.Părul ei zburlit sclipea auriu în lumina soarelui care scălda bucătăria: Serena îl privea cu o asmenea fericire pe chip,aşa cum stătea arătându-i cireaşa,încât Beau se gândi la posibilitatea de al rămâne în Minorca pentru totdeauna.
—Încearc-o,îi propuse ea,aplecându-se peste masă şi oferindu-i cireaşa de
marţipan.
—Mai degrabă te-aş încerca pe tine.
—Dar asta poţi s-o faci oricând,replică ea firesc,băgând fructa din zahăr în gură.
Brusc,Beau,nu mai putu aştepta.Foamea clasică făcu imperios loc unui alt gen de foame.
—Am nevoie de tine acum,zise el încet.Se sculă brusc,se întinse peste masă,îşi petrecu mâinile pe sub braţele ei şi o ridică şi pe ea în picioare,mânat de o dorinţă de a o poseda care îi făcea nările să freamăte.Înconjurând colţul măsuţei,el o cuprinse în sfârşit în braţe şi plecă împreună cu ea din bucătărie în fugă,ca şi cum îi mai rămăseseră doar câteva minute de trăit.
—Dragă „Gloriosule”,am crezut că n-o să mai ceri asta niciodată,şopti Serena,cu faţa ridicată spre el,cu nevoia ei de el

dincolo de orice raţiune sau simţ — o dorinţă irezistibilă, dureroasă chiar.
Cuvintele ei i se întipăriră lui Beau în minte în vreme ce urca treptele două câte două mânat de o dorinţă nebună.
—Îmi pare rău,murmură el traversând coridorul spre dormitorul dinspre mare.Iartă-mi egoismul.O să mă revanşez faţă de tine.
—Ce bine e să te am înapoi,toarse ea,înţelegând intensa concentrare necesară pentru a face faţă unui inamic,unei bătălii,propriului echipaj...
—O,da,murmură el,deschizând ca o furtună uşa dormitorului.Sunt aici.
Posedat de dorinţă,nerăbdător,Beau nici măcar n-o dezbrăcă pe Serena.Îi ridică doar fustă în sus şi o pătrunse instantaneu,ajungând la orgasm aproape în acelaşi timp cu ea.Sălbatic,posesiv,flămând,el o mai posedă o dată înainte de a se descotorosi de hainele lui şi ale ei,ca şi cum numai o eliberare pur animalică i-ar fi putut şterge amintirea recentelor violenţe din minte.Chiar dacă motivele Serenei erau diferite,ea simţea aceeaşi nevoie intensă,aşa că,înfierbântată,ieşi în întâmpinarea lui,vrându-l adând înăuntrul ei,vrând atingerea lui,apropierea lui,extazul orbitor,neştiind mai mult decât el de ce dorinţa se hrănea din dorinţă,ştiind doar faptul că fiecare nou orgasm o ducea pe culmi tot mai înalte.
Foarte târziu în acea seară,zăcând unul în braţele celuilalt cu simţurile în sfârşit satisfăcute,în vreme ce luna scălda încăperea în lumina ei argintie,Beau zise:
—Îmi faci...ceva...nu ştiu ce e...dar e al naibii de bine.
—Da,nu-i aşa,murmură ea,plimbându-şi un deget peste torsul lui bine făcut; gândindu-se la gradele infinite de plăcere despre care ştia acum că există pe lume.Ştergând fruntea ei cu un sărut,Beau întrebă:
—Ţi-e somn?Serena clătină din cap,încălzită de focul interior al satisfacţiei,
simţindu-se ca şi cum n-ar mai fi avut niciodată nevoie de somn.Vrând să-şi menţină intacte senzaţiile din acele clipe,aşa cum mulţi voiau să menţină întreg un fragil balon de săpun.

—Vrei să înoţi?Nu înotase de patru ani,de la moartea tatălui ei.Răsucindu-se ca să se sprijine de pieptul lui,îi zâmbi:
—Mi-ar place la nebunie.Deşi mă întrebam...am putea...adică e posibil să...în apă?El zâmbi incitat.
—Chiar foarte posibil.
—Păi atunci? se miră ea cu o privire provocatoare.
—Vrei să nu-ţi întârzii următorul orgasm?
—Ador experienţele noi,toarse ea replica.
Dormiră până târziu a doua zi,pentru că înotul era epuizant în tot felul de moduri noi şi încântătoare şi ei se întoarseră la vilă aproape în zori.După un prânz uşor,compus din fructe, cornuri şi cafea,pregătit de Beau întrucât Serena nu mai fiersese nici măcar apă mai înainte,ea îşi pregăti pânzele şi vopselele pe o terasă cu vedere spre mare.Beau o mulţumi pozându-i gol pe o banchetă,cu sticla de coniac alături şi cu trupul lui bronzat umbrit de o tufă de iasomie cățărătoare.
Schiţând fundalul mai întâi în galben deschis,Serena zugrăvi cerul şi marea în tonuri deschise de albastru şi verde,desenă zidul acoperit de flori şi bancheta,apoi se concentră asupra frumuseţii masculine din faţa ei.
Lucră fără să scoată o vorbă cam o oră,definind cu griji curbele graţioase din postura lui lejeră,lărgimea umerilor şi forţa oaselor lui,ţinuta indolentă a capului,sclipirea şuviţelor de păr în razele soarelui.Mâinile lui erau puternice,zvelte având capacitatea de a oferi o plăcere nemăsurată.Îi picta mâinile cu grijă.Iar când începu să schiţeze chipul într-o succesiune de umbre şi lumini,cu puritatea structurii osoase,cu nasul drept şi elegant şi cu gura senzuală,Serena lucra cu febrilitate vrând să surprindă imaginea înainte de schimbarea luminii.Se strădui mult cu ochii,construindu-i din tuşe fine ale pensulei,punând culoare peste culoare,vrând să le redea,profunzimea şi personalitatea,licărul amuzat,temperamentul donchijotesc fermecător şi ademenitor.La sfârşit adăugă și cusăturile de deasupra ochiului drept,o simplă tuşă de culoare,dar o amintire,nepreţuită pentru ea,a bătăliei navale.
Beau goli o jumătate de sticlă cât ea lucră,întrebând politicos din când în când cât mai dura toată treaba,agitându-se uneori

pe loc,schimbându-şi poziţia,însă îndatoritor,cu o graţie neobişnuită pentru un om energic.
—Faţa e aproape gata,răspunse Serena la ultima lui întrebare, consolându-l.Acum îţi încep corpul.Nu va dura la fel de mult.
—Mă vrei într-o postură erotică? întrebă el cu un zâmbet insinuant.
—Nu dacă vreau să arăt tabloul cuiva.
—Vrei să-l arăți...ca portret?
—Unul anonim,dragă.Asta dacă nu cumva vrei să te afişezi în văzul lumii.
—N-am făcut chestia asta de câtva timp.
—Începem să ne maturizăm,nu? îl tachina ea.
—Un pic,replică el.Ai terminat? Ea izbucni în râs.
—Stai nemişcat încă vreo cinsprezece minute şi după aia pot să continui fără tine.
—Sună cunoscut.
—Taci,rosti Serena.Sunt prea ocupată pentru aşa ceva.Turnându-şi o altă băutură el se aşează la loc cu un oftat.Ca doar peste câteva minute să se ridice brusc.
—Scuze,am nevoie de o pauză.
Ridicându-se,se postă în spatele ei şi o supraveghe pe Serena în vreme ce ea continuă să lucreze,definind umbrele de pe picoarele lui musculoase,adăugând o tuşă de un ocru stins în zonele cele mai întunecate,subliniind câte o porţiune
cu o linie pierdută galben închis. .
—Eşti la fel de bună ca Gainsbordugh,zise el după câteva minute de contemplare.Mai bună decât Reynolds sau Romney.Întrezăresc un viitor profitabil pentru tine.
—Mersi.Ai ochi buni.Reynolds e la fel de plictisitor ca marmurile moarte pe care le copiază!
—Chiar am un ochi buni,nu-i aşa? murmură el,apropiindu-se de ea.
Serena simţi prezenţa lui în spate,simţi sărutul lui uşor pe ceafă.
—Iar această tânără artistă de pe terasa mea este cât se poate de bună,murmură el.

—Lasă-mă să termin corpul înainte ca lumina să se schimbe,îi ceru ea.La fundal pot lucra mai târziu.
—Nici o problemă.Se îndepărtă de ea şi privi marea.
Însă se întoarse în scurt timp,ca un copil neastâmpărat,stând în spatele ei,cu trupul atingând corpul ei,astfel că Serena îi simţi erecţia.
—Lumina va fi la fel şi mâine.(Beau luă pensula dintre degetele ei.) Lasă-mă
să-ţi arăt priveliştea de pe terasa vestică,unde umbra e mai plăcută.
Lăsând pensula jos,el o luă pe Serena de mână şi o conduse pe un şir scurt de trepte către un alcov umbrit unde se găsea o bancă.
—N-ai răbdare,zise ea încet,îndepărtându-se de el ca să admire peisajul.
—În unele privinţe,răspunse el,privind-o cum păşeşte desculţă pe marmură.
—În privinţa sexului,replică ea,întorcându-se spre el.Beau zâmbi.
—Ăsta e doar un aspect.
—Ai fost cuminte prea mult timp.
—O să te bosumfli dacă te răpesc de la munca ta?
—Nu,răspunse ea,inhalând aerul înmiresmat.Prefer întotdeauna să fiu cu tine.
N-avea nici un ascunziş.Pentru el asta însemna farmec.
—Aş putea să mă grăbesc.
—Câtă vreme plăcerea mea nu are de suferit.El îşi duse mâna la cap şi o privi uşor ironic.
—Te aştepţi la satisfacţie de fiecare dată?
—De fiecare dată,declară Serena,fluturându-şi braţele ca un copil fericit.Altfel va trebui să-mi găsesc un alt partener de dans.
— Care va trebui să treacă mai întâi de pistoalele mele în duel.
—Atunci va trebui să caut un pistolar de primă mână.
—Eşti mult prea obraznică.Nu cred că-mi place aşa ceva la o femeie.

—Singurul lucru care-ţi place ţie la o femeie,dragule,este accesibilitatea.
—O calitate de prim rang,într-adevăr.Am menţionat şi goliciunea? Tu eşti mult prea îmbrăcată.Serena râse şi trase de cordonul veşmântului cu care era acoperită,după care îşi deschise braţele spre el.
Beau o privi o clipă,şocat de abandonul ei,întrebându-se cum supravieţuise ca o roabă atâta vreme în casa Totham.Era bucuros că se eliberase pentru el.
Iar când se aplecă şi o trase la pieptul lui şi o ţinu acolo,Beau crezu pentru o clipă că o aude pe Gillian urându-i bun venit în casa ei.
—Hai să rămânem aici pe vecie,şopti Serena,cu bărbia îngropată în pieptul lui.
—Am putea dacă s-ar opri războiul.
—Atunci să stăm multă vreme.
—Da,rosti el,deşi ştia cât de presante erau ordinele de a ajunge la Palermo.
Spune-mi ce-ai vrea să faci.
—Să fac dragoste cu tine şi să pictez.Paradisul pe.pământ.
—Lasă pictatul pentru genul meu de paradis.
—Eşti obsedat.
—Da,de tine.O sărută ca şi cum n-ar mai fi sărutat niciodată o femeie,cu afecţiune profundă,cu o plăcere lipsită de orice pasiune,cu o atracţie ciudată,de care era el însuşi surprins.
—Te-ai gândit vreodată să ai copii? întrebă ea învăluită de dulcea senzaţie a acelui sărut gingaş.Instantaneu,simţi Beau un fior rece parcurgându-i şira spinării.
—Poate…peste foarte multă vreme,răspunse el.
—Te-am alarmat?Serena sesizase brusca rezervă din vocea lui.
—Nu dar lasă-mă să găsesc bureţii.N-am în plan să devin tată astăzi.
Serena şedea tolănită pe banchetă când el se întoarse,cu trupul emanând o lumină palidă în umbra încărcată de miresme.
— Îmi pare rău că te-am făcut să intri în panică.
—Nu e panică.

—Teamă?
—Asta e,rosti el cu un zâmbet.Aş fi un tată cumplit și un soţ şi mai groaznic.
—E un avertisment? Ochii ei sclipeau amuzaţi.
—Putem să schimbăm subiectul? Are un efect neplăcut asupra libidoului meu.
—Ca o nouă formă de contracepţie?
—Exact.Aşezându-se lângă ea,Beau se lăsă pe spate Puse punga cu bureţi pe burta ei şi zise: Nu cred că pot s-o fac.
—Atunci trebuie să te relaxez,să te ispitesc sau amândouă,îl provocă ea,apucând punga şi desfăcând şiretul.Luă unul din bureţii pe care îi tăiase astfel încât să se potrivească înăuntrul ei şi îl ţinu ridicat,ca el să îl vadă.Ce-ar fi să urmăreşti asta,propuse ea,ca să te linişteşti.Acum fii atent dragule.Iau acest burete poros,
continuă Serena cu un zâmbet,şi îl pun aici.(Degetele ei se strecurară în vagin şi presa buretele în sus.) Vrei să verifici dacă a ajuns la capăt? întrebă ea încet.
Beau o privi o clipă,măsurându-i trupul.Clătină din cap.;
—Trebuie să beau ceva.
—Ai nevoie de curaj?
—De o întârziere.
—Am impresia că niciuna din doamnele tale nu te-a întrebat de copii?
—Nu.Era îngrozitor de serios,de grav chiar.Serena fu uluită de schimbare.
—Ce-ar fi să-ţi aduc coniacul? întrebă ea,ridicându-se de pe banchetă.Şi nu-ţi mai face,griji.Nici eu nu vreau un copil. (Zâmbetul ei era plăcut,confortabil.) Am pus întrebarea doar din curiozitate — fără alt motiv.
—Bine,replică el,însă fără a-i întoarce zâmbetul.
Se răzgândi însă un pic mai târziu,când ea reapăru în raza lui vizuală.Pe chipul lui străluci un zâmbet larg,apreciativ,care îi şterse şi cea mai mică urmă de încruntare de pe chip.
—Asta e ideea ta despre ispită?
—Băutură,goliciune şi dulciuri.Cum să greşeşti?' Serena se opri la câţiva paşi,cu sticla de coniac pe jumătate ridicată spre

el în chip de salut,cu paharul lui în cealaltă mână.Două cireşe de marţipan mulate pe sfârcurile sânilor sclipeau strălucitoare în contrast cu pielea ei albă — ca nişte ornamente delicioase.pentru sânii ei plini.
—Întrebarea e ce ar trebui să fac acum mai întâi,rosti el,jucăuş.
—Ţi-a trecut dispoziţia de eunuc?
—Roşul aprins e foarte atrăgător,declară el politicos,cu un surâs viclean cate spunea altceva.
—Mi-am zis că poate îţi plac cireşele.Ţi-am spus că sunt înmuiate în coniac?
—Ce femeie inteligentă,murmură el.
—Şi el te aprobă,rosti ea încet.Beau furişă o privire spre erecţia lui.
—Marţipanul se numără printre favoriţii dânsului.
—Trebuie să bei ceva înainte de a mă atinge.
—Nu zău,rosti el leneş.
—Dacă vrei tot tacâmul,lord Rochefort,ţi-aş recomanda.
—Am auzit fraza asta de nenumărate ori prin bordelurile din toată lumea.(Vocea lui părea din nou prudentă.) Cât mă va costa povestea asta?
—Nimic din ce nu-ţi poţi permite.Doar folosirea lui,rosti ea cu blândeţe,făcând semn cu paharul gol înspre penisul lui complet ridicat.Un pahar.Ce rău îţi poate face când ai golit deja cea mai mare,parte a sticlei ăsteia?
Turnând băutură în pahar,Serena îi întinse obiectul.El ezită o fracţiune de secundă,vigilent acum după atâtea femei care voiau de la el lucruri pe care el
n-avea chef să le ofere.
—N-am cum să-ţi fac rău,zise Serena.

—Da şi nu,murmură ei,luând paharul.Ar fi fost mult prea puţin periculoasă dacă el ar fi vrut să se descotorosească de ea după două zile,în bunul lui obicei.
—Acum bea.
—E otrăvit?
—Cu dragoste,toarse ea,zâmbind.

—Ce fel de dragoste?
—Sexuală.Beau surâse imediat într-un fel cald şi familiar.
—În sănătatea ta,mademoiselle,rosti el cu voce mătăsoasă,ducându-şi paharul la gură.
—Acum mi se permite să te ating? îl tachina ea.
—Eşti invitata mea,zise el cu o fluturare a mâinii şi dispoziţia sufletească radical schimbată.Când ea încalecă peste şoldurile lui şi îi zâmbi o clipă mai târziu de foarte aproape,el atinse cu delicateţe sfârcurile modelate în marţipan şi zise:
—Desertul.Sprijinindu-se de spătar,Beau îşi bău relaxat coniacul savurând priveliştea şi aroma trupului Serenei,întinzând mâna s-o atingă uşor,cu degetele mângâind sânul umflat,alunecaţi în sus spre scobitura caldă din spatele urechii,coborând spre maxilar şi plimbându-se peste buze.
—Ai putea aduce un eunuc la orgasm,şopti el,mângâind buza de jos a gurii ei.
—Credeam că s-ar putea să fiu nevoită s-o fac.
—Un acces temporar de groază.
—Înlăturat.
—O,da,icni,el răguşit.
Serena îi putea simţi erecţia pe spate,pielea fierbinte şi catifelată frecându-se de pielea ei în ritm uşor.Iar când se aplecă să ia paharul lui gol,penisul lui Beau alunecă senzual între fesele ei.
—Şi-acum,desertul,murmură ea,aşezând paharul jos şi ridicându-şi uşor sânul astfel încât cireaşă de un roşu aprins şterse gura lui: Să nu te grăbeşti…şopti ea,toropită de dorinţă.
E1 se conformă.Supse cu încetineală şi fineţe bomboana dulce,apoi linse tot siropul rămas pe sfârcuri,plimbându-şi limba în sus şi în jos printre sânii ei sumeţiţi,acordându-le aceeaşi atenţie în mod democratic şi echitabil,şi atât de senzual,încât Serena se înfiora brusc,cotropită de orgasm.
—Eşti aşa de simplă,o tachină el,plimbându-şi limba pe sub sânul ei,înainte de a se lăsa pe spătarul banchetei.Şi de sigură.
Ochii ei erau închişi.Aerul avea o atingere mătăsoasă pe pielea ei întinsă,iar corpul îi vibra şi îi tremura ca un zumzet de albine într-o zi fierbinte de

vară.Serena se întrebă uşor alarmată dacă avea să se sature vreodată de el.Apoi mintea ei înregistra vorbele lui.
—Sigură? întrebă ea,deschizând ochii.
—Nu poţi rămâne gravidă făcând asta.
—Eşti obsedat.
—Bineînţeles că da,bombăni el—discuţiile despre copii şi dragoste îl împungeau ca un spin în creieri.Reveria Serenei fu întreruptă de un mic acces de iritare.
—Dar n-am intenţia să mă mărit cu tine.
—Am mai auzit asta.
—Nu-mi pasă ce-ai mai auzit,i-o întoarse ea.Aşadar nu mai facem dragoste? Asta vrei să spui?
—Isuse,Serena,linişteşte-te.
—Găsesc că e o ofensă să fiu comparată cu toate femeile care s-au cramponat de tine în trecut.Şi nu vreau să fiu penalizată pentru păcatele lor.
—Penalizată? (Cuvântul rămase suspendat între ei.) Detectez cumva un citat aici?
—Nu,presupun că nu,dar...
—Doamne,izbucni el zâmbind,am intrat în rai.Vrei să te regulezi şi mai mult?
—Habar n-am de acest mai mult,dar...în fine...nu poţi aştepta să prind gustul acestei mâncări delicioase şi apoi brusc,să n-o mai mănânc.
—Convinge-mă. în ochii lui se citea amuzamentul.
—Adică?
—Nu ştiu dacă mai am chef să fac dragoste,îi explică el.
—Vorbeşti serios?El îşi arcui sprâncenele şi dădu din umeri.
—Beau...începu ea cu aprindere.
—Probabil că m-ai putea face să mă răzgândesc.Vorbele lui rostite tărăgănat aveau o dulceaţă aparte.
— Aha.(Un mic sunet de revelaţie.Apoi ea zâmbi,își arcui spatele şi se întinse ca o pisică.) Lasă-mă să mă gândesc la ceva.Ceva sigur,adăugă ea cu delicateţe.
—Câtă vreme eşti fericită,vrei să spui,replică el schiţând un zâmbet.

—Nu-i ăsta scopul? (Privirea Serenei întruchipa virtute inocenţei.) Acum,dacă te-ai lăsa un pic în jos,zise ea,bătând cu palma uşor bancheta,o să continui să-mi caut fericirea.Când Beau se lăsă în jos pe banchetă,Serena se ridici în genunchi şi zise:
—Priveşte în sus.El chicoti când se uită în sus spre sexul ei care aproape că îi atingea faţa.
—Astea sunt pentru mine? întrebă el amabil.
—Sunt doar două.
—Văd,şi foarte drăguţe.(De labiile ei stăteau lipite două cireşe din marţipan.) Dacă vrei să le gust,trebuie să vii mai aproape,şopti Beau.
Ea se conformă şi el făcu ce promisese.În umbra alcovului se făcu dintr-o dată cald când el începu să ungă şi să guste dulceaţa îngemănată a Serenei Blythe şi a fructelor din zahăr.Orgasmul cotropitor care o cuprinse pe Serena îi încinse trupul până în creieri.Beau trebui să o ridice ca să nu se prăbuşească peste el.
—Mă bucur,îi zise el când ea îi mulţumi.
Ceva mai târziu Serena se apucă să-i lingă trupul în locul pe care stătuse.Marţipanul se lichefiase şi apoi o luase în jos pe trupul lui.Urmări ea acelaşi drum,ajungând cu buzele dincolo de bune,până la baza penisului rigid.
El îşi opri respiraţia o secundă când buzele ei atinseră vârful turgescent.Într-o fracţiune de secundă hotărî că celibatul durase prea mult — cel puţin cinci ore şi atunci Beau o ridică pe Serena ,o rostogoli sub el şi,nemailuând seama la consecinţe,procedă după cum era obişnuit să procedeze.
Intră în ea cu uşurinţă şi avu sentimentul că revine într-un cămin părăsit de prea mult timp.
— Mulţumesc,zise ea din nou,într-o şoaptă pare îl excită şi mai tare.
Recunoştinţa ei inocentă şi nevoia de el îl vrăjeau în vreme ce foamea ei de sex şi de el reprezentau un afrodisiac.
Serena era la mila lui,primind tot ce-i dădea el.Numai că Beau nu era deloc sigur că apetitul lui avea un grad mai mic de dependenţă.Hotărâse deja să rămână în acel loc până la limita

maximă a timpului permis pentru livrarea depeşelor.Iar în acele clipe de indiferenţă faţă de o posibilă paternitate,în vreme ce plonja şi se scufunda tot mai profund în adâncurile Serenei,Beau începu să se gândească chiar la soluţii alternative de trimitere a mesajelor la Palermo.
în acea clipă ea şopti:
—Am nevoie de p…ta în mine tot timpul.
O asemenea viziune erotică şterse totul în afara febrei senzaţiilor din mintea lui.

CAPITOLUL 14
În acelaşi timp în care Serena îl picta pe Beau,un curier depuse poşta pe biroul mare de la intrarea din Casa Seth.Uşa se închise tăcută în urma lui,iar ducele şi ducesa de Seth îşi zâmbiră unul altuia peste vraful de hârtii.Afară cădea o ploaie uşoară iar ferestrele erau inundate de stropi de apă.Biroul unde Sinjin şi Chelsea studiau rapoartele despre stocul lor de cai pursânge era luminat de lămpi.
Vânzarea de a doua zi,de la Tattersalls' includea câteva exemplare cabaline promițătoare.
—O scrisoare de la Damien,anunţă Sinjin,.ridicând o foaie împăturită din maldărul de corespondenţă.Şi uite una: şi pentru tine de la Jane Maxwell,adăugă el,dându-i plicul lui Chelsea peste biroul acoperit cu piele verde.Vrei să vezi
invitaţiile acum? (Văzând refuzul ei, dădu câteva misive la o parte şi continuă să trieze poşta.) De ce ne scrie Edward Dufferin?
—Presupun că despre vreo petrecere la vânătoare,murmură Chelsea,strecurând un mic cuţit de argint sub sigiliul de ceară de pe scrisoarea lui Jane.Ştiai că Vivian e din nou la Londra?
Sinjin îşi înălţă privirea din scrisoarea deschisă a lui Damien.
—Din nou? Câtă vreme nu trebuie s-o văd,nu-mi pasă unde e.Din punctul meu de vedere,e cu atât mai bine pentru Damien.Păcat că nu va divorţa de ea,murmură el.Damien spune că Beau s-a oprit în Lisabona.Ştiai că plănuieşte aşa ceva? .

—Nu mi-a spus nimic.Şi Jane e la Lisabona,observă Chelsea,citind primele rânduri ale scrisorii ei.Credeam că ea şi Toni sunt încă la Hammond Hill.
—I s-a dat o misiune la ambasada din Lisabona luna trecută,zise Sinjin,
parcurgând în fugă uluitorul mesaj al lui Damien.Ia ascultă aici,dragă.Se pare că Beau a îndrăgit o tânără domniţă şi vrea să danseze cu ea diseară...adică acum şase — nu,şapte seri,adăugă el,verificând data de pe scrisoare.Damien pare alarmat sau îngrijorat,nu-mi dau seama prea bine, mai spune că fata asta călătoreşte cu Beau spre Italia.
Chelsea se opri din lectură și înălţă surprinsă sprâncenele.Faptul că fiul ei pierduse un pariu celebru era mai puţin important decât faptul că avea o femeie la bord pe Siren.
—Nu detestă prezenţa femeilor în călătoriile pe mare?.
—Aşa ştiu şi eu,răspunse,oarecum ironic,Sinjin.Damien descrie această întruchipare a feminităţii în termeni extaziaţi şi.Beau trebuie să fie de acord cu el dacă a primit-o la bord pentru întreaga călătorie.
—Cine e?
—O oarecare domnişoară Serena Blythe din Gloucestershire.Damien mai spune că e o fată săracă,deşi eu cred că finanţele ei stau bine acum dacă l-a fermecat pe Beau.
—Ce cinic eşti,dragă.Vrei să spui că e o vânătoare de zestre?
—După prima impresie,da.
—Şi după a doua?Pe chipul lui frumos înflori un surâs.
—O femeie atrăgătoare cu imaginaţie.
—Deci nu crezi că o fată bine crescută l-ar putea fascina pe fiul nostru.
—Cred că el are aversiune faţă de fetele de familie bună.De vină e şi vârsta lui.Când ai douăzeci şi doi de ani,e bine să eviţi tinerele dornice de măritiş.
—Ăsta ar fi cel mai dificil lucru la bordul lui Siren.
—Da,nu-i aşa? replică încet Sinjin.Un mic complot bine gândit de domnişoara Blythe.
—Ca al meu când te-am întâlnit pe tine.

—Propunerea ta avea o anumita...ăă...valoare de şoc răspunse Sinjin,amintirile aducându-i un zâmbet pe chip.
—Poate că e nevoie de o inspiraţie extraordinară ca să-i captezi atenţia Sfintei Perechi,murmură Chelsea,cu ochii mijiţi.Trebuie să i se acorde credit domnişoarei Blythe pentru îndrăzneala ei.

—Bănuiesc că s-a dovedit puternică pentru tânăruli nostru fiu neîmblânzit.Deşi n-am nici o îndoiaiă că această domnişoară va fi de domeniul istoriei când el se va întoarce.
—Tu nu m-ai uitat pe mine.
—Dar,dragă,în toată lumea e una singură ca tine,murmură el cu voce afectuoasă.
—Mi-ai rezistat luni de zile.
—Până ce m-ai convins cu o doză de cantaridă.Zâmbi amintindu-şi cum îi strecurase ea afrodisiac în coniac în acea noapte petrecută la Casa Seth.
—Imaginaţia nu e o trăsătură întâlnită exclusiv în Gloucestershire,dragă.
—Fapt pentru care mă consider cel mai fericit dintre bărbaţi.Ce păcat că Damien n-a avut acelaşi noroc.Numai că,murmură Sinjin,amintindu-şi felul de a fi al fratelui său,el a fost întotdeauna prea amabil cu femeile.
—Spre deosebire de tine.
Ducele ridică din umeri în semn de scuze sau de indiferenţă,realist în privinţa trecutului şi a femeilor care se perindaseră prin el.
—Eu căutam altceva.
—Ştiu ce căutai tu,dragă,ca şi restul Angliei,de altfel.Crezi că Damien a fost vreodată îndrăgostit de Vivian?
Sinjin privi o clipă afară pe fereastră,ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească.
—Când Damien s-a însurat,noi doi nu eram foarte apropiaţi,răspunse el într-un târziu.Nu sunt sigur.
—Presupun că n-a existat nici o îndoială că Vivian voia să pună mâna pe averea lui Damien.
—Nu s-a măritat din dragoste,o întoarse Sinjin,pe un ton în care se citea cu uşurinţa dispreţul faţă de cumnata lui.Să

sperăm că Damien va divorţa de ea cândva.De această dată a adăugat numele Emmei la sfârşitul scrisorii.Dar poate că e doar o dovadă...
—Chiar aşa? Arată-mi!
—...de curtoazie,încheie Sinjin fraza,dând foaia de hârtie nevestei sale.
Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.
—Damien nu e recunoscut pentru spontaneitatea lui.Măi să fie,exclamă ea,privind semnătura şi zâmbind larg.Cred că ar trebui să-i anunţi pe avocaţii familiei să înceapă să adune sprijin în Parlament.
—Ia dă-mi să mă uit din nou.Hmmm.(Privirea lui scrută semnătura ca şi cum ar fi vrut s-o determine să vorbească.) Dacă ai dreptate,atunci ar cam fi timpul,rosti el,lăsând scrisoarea jos.Cu băieţii mari,departe de casă,de ce să nu-şi îngăduie puţină fericire.În plus,îmi place Emma.E o fată bună pentru el.
—Toată lumea ar fi mulţumită dacă s-ar însura cu Emma.Cu toate astea,ar trebui să renunţe la viaţa de diplomat — nu prea cred eu că se acceptă un divorţ în străinătate.
—Poate că Vivian are un accident şi moare,murmură Sinjin.
Chelsea făcu ochii mari o clipă,după care se uită mustrător la soţul ei.
—Nu face glume proaste,Sinjin.
—Cine glumeşte? replică el leneş.
—Chiar dacă mulţi oameni ar fi de acord cu tine,recunoscu ea,n-ar fi corect.
Sinjin coborî puţin pleoapele.
—Iar eu am fost întotdeauna preocupat de corectitudine.
—Sinjin!
—Gata,gata,nu mai fac.Promit,zise el imediat,zâmbind.N-are de ce să se teamă de mine câtă vreme nu-mi stă pe aproape.Dincolo de asta nu pot garanta nimic.E suficient de corect?Deşi erau căsătoriţi de ani de zile,Sinjin îşi iubea soţia mai profund acum decât în tinereţe.Tocmai de asta,n-avea de gând să ofenseze firea ei îngăduitoare,chiar dacă cruzimea lui Vivian merita o răsplată pe măsură.

—Presupun că Damien e suficient de mătur va să se descurce singur cu nevastă-sa.
—Probabil că aşa simte şi el,dragă,chiar dacă tu doreşti altceva.
—Nu trebuie să te uiţi la mine,replică el,cu privirea asta îngrijorată şi alarmată.O să am grijă cum mă comport.Intenţiona însă să se ducă la avocaţi dis-de-dimineață a doua zi.Nu strica să fie totul aranjat dacă Damien avea să se descotorosească în sfârşit de nemernica aia de soţie a lui.”
—Doamne,şi Jane l-a văzut pe Beau,remarcă Chelsea descifrând scrisul înflorit al lui Jane Maxwell.E mai discret decât Damien.Spune doar că s-a întâlnit cu Beau şi cu domnişoara Blythe lângă atelierul unei croitorese.
—A...deci domnişoara din Gloucestershire e mult mai bine îmbrăcată acum.Îmi imaginez că are şi nişte bijuterii noi.
Sinjin era familiarizat cu tinerele care ştiau cum să-și adune mici averi din distracţii.Vizitele făcute de el în tinereţe la croitorese şi la bijutieri reprezentau întotdeauna un subiect de discuţii aprinse între el şi bancheri.
—Tom şi Jane au fost şi ei la ambasadă în seara cânt a dansat Beau,zise Cheisea.Iar domnişoara Blythe purta o rochie ameţitoare — Jane spune că avea o superbă culoare trandafirie.
—Menţionează cât a costat? întrebă sardonic Sinjin.Nevastă-sa se uită la el cu reproş.
—Jane ne dă de ştire doar,politicoasă,că fiul nostru era mai vrăjit decât de obicei.Domnişoara Blythe trebuie să fie foarte bună la pat,gând Sinjin.”Vrăjit” nu era cuvânt pentru un bărbat.
—Însă nimeni nu i-a mai văzut după aceea,continuă Jane,iar acum Siren a plecat din port.Pricepând ce atracţie extraordinară trebuia să fi exercitat pentru ca fiul lui să renunţe la un pariu,Sinjin îşi spuse că domniţa voise probabil tare mult să danseze — şi ştia cum să fie convingătoare.Poate că era bine să-i pună pe avocaţi să facă o inspecţie şi prin trecutul acestei domnişoare Blythe.
—Sper cu adevărat,zise el,uşor îngrijorat dacă se gândea la cât de mult timp vor avea,Beau şi această femeie,de petrecut

împreună până la Napoli,că nu vom deveni bunici în curând.Un copil însemna un mijloc puternic de negociere.
—Crezi că Beau are intenţii,serioase cu această femeie? Chelsea îşi privi soţul cu interes.
—Cred că femeia are intenţii serioase în privinţa lui,ceea ce mă îngrijorează şi mai tare.O să-i scriu lui Damien să-mi trimită şi alte detalii.
—Poate că Beau a găsit femeia pe care să o iubească.
—N-aş paria pe iubire,indiferent cine ar fi cucoana.Însă nu mi-ar plăcea ca el să fie escrocat de cine ştie ce femelă calculată.
—Seamănă prea mult cu tine,draga —e lipsit de scrupule cu femeile.Mă îndoiesc că există vreo femelă care să-şi calculeze accesul în inima lui,comentă Chelsea,sperând că domnişoara Blythe nu-şi deschisese porţile afecţiunii,căci legăturile lui Beau erau întotdeauna scurte,dar dacă tot vorbim de calcule,continuă ea încet,am o mărturisire de făcut.
—Să nu-mi spui că ai invitat-o deja pe Vivian aici.
—Nu.
—Slavă Domnului.
—E ceva…mai personal.
—Ţi-ai depăşit bugetul.(Sinjin zâmbi.) Nu-mi pasă,o ştii.Îi spun lui Berkley să suplimenteze suma.
—Nu-i vorba de bani.
—Ai cumpărat mânza arabă pentru care ne-am certat.
—Ar fi trebuit s-o fac,dar n-am făcut-o şi acum Kendall are mânza.E vorba de altceva.Ţii minte noaptea aceea din Oakham când am hotărât să rămânem în han în loc să călării înapoi spre cabana de vânătoare?
—Da.Cu mare plăcere.Ochii lui se încălziră de amintiri.
—Cât de mult ţii tu să nu mai ai copii?
—Ce vrei să spui? Sinjin dădu brusc hârtiile la o parte,ca şi cum,avea nevoie de spaţiu în faţa lui pentru a înţelege implicaţiile întrebării ei.
—Spune-mi..Chelsea îl urmări atentă.
—Nu vreau să-ţi rişti viaţa.Unele femei pot naşte în fiecare an,altele nu.Tu nu poţi.Chelsea pierduse primul lor copil,iar ultima sarcină fusese destul de dificilă.

Inima ei bătea mult prea repede.Când vorbi,Chelsea făcu pe un ton stins.
—În acea noapte la Oakham n-am folosit burete.
—M-ai minţit?!Tonul lui rece se potrivea cu privirea.
—Totul era încins.Nu gândeam raţional în acele clipe,îmi pare rău.
El inspiră adânc,sfredelind-o cu privirea.
—Eşti însărcinată? Ea dădu din cap,incapabilă să răspundă teribilei acuzaţii
din ochii lui.Apoi rosti,foarte,foarte încet:
—Vreau să fii fericit în privinţa asta.
—Nu,mârâi el.Inspirând adânc,se agită pe scaun şi îşi trecu nervos;
degetele prin părul negru.Un copil! Groaza îi inundă simţurile.Se ridică brusc în picioare,făcu doi paşi,se opri,apoi se răsuci pe călcâie.
—Isuse,Chelsea,rosti el incredul.Isuse! (Privind-o,cu mintea înfierbântată,nu se putea gândi decât la pericolul prin care trecea ea.) Aş fi găsit o altă cale de a te mulţumi în acea noapte.De ce nu mi-ai spus?
—De această dată n-am să mai călăresc,promise ea în grabă,şi nici n-am să mai fac antrenamente cu caii.Dacă n-aş fi participat la curse atât de târziu poate că
n-aş fi avut probleme la naşterea cu Sally.
—N-ai de unde să ştii.Poate ca asta n-a avut nimic de-a face cu călăria,replică el,încruntându-se.Crezi că vreau să te pierd? (Zguduit,lovit în adâncul fiinţei lui,Sinjin întrebă): Eşti sigură? Nu te poţi înşela?
—Sunt sigură,rosti Chelsea amărâtă vorbele.Dar Sally are cinci ani acum,Sinjin.
Mi-ar place să am un alt copil.El se întoarse şi se îndepărta.Se postă nemişcat în faţa ferestrei şi privi încordat spre piaţa maturată de ploaie.Ramurile golaşe ale copacilor păreau negre şi ude pe fundalul cenuşiu al cerului.Atrnosfera melancolică se potrivea cu ştirile primite.

—N-ar fi trebuit să fie doar decizia ta,rosti el,punându-şi palmele pe geamul rece şi întrebându-se cum avea să supravieţuiască dacă o pierdea pe Chelsea.
— N-am plănuit-o dinainte.N-am fi rămas acolo dacă vremea ar fi fost mai bună.Îmi pare rău,nu m-am gândit.Îmi pare rău,şopti ea.
Oare de ce nu era şi el mulţumit aşa cum era ea?
—O naştere în septembrie,murmură el înspre piaţa de afară.
Îşi amintea de acea noapte de la han.Ningea tare afară.
—Vrei copilul?întrebase cu voce prea mică pentru a fi auzit,aşa că se
întoarse şi repetă întrebarea cu voce mai tare.
—Nu mă întreba asta cu o privire atât de rece în ochi.Faptul că el îi putea răpi plăcerea şi bucuria o făcea pe Chelsea să se irite cumplit.Nu-mi pasă ce crezi tu,adăugă ea cu aprindere.Eu sunt fericită.
—Vreau să angajezi moaşe.Le vreau aici mâine,zise el scurt,ca şi cum ea nici
n-ar fi vorbit.Şi nu-ţi permit să mai călăreşti.
—Să nu îndrăzneşti să-mi dai mie ordine.(Sculându-şe de pe scaun,Chelsea îl privi mânioasă.) Când vei fi capabil să gândeşti logic în privinţa asta; atunci să vii ca să discutăm.După care se întoarse ca să plece din încăpere.Furios,Sinjin alergă după ea,o prinse de braţ şi o răsuci pe călcâie înainte ca să să apuce să facă câţiva paşi.Ochii lui ardeau de furie.
—Cum dracu să gândesc logic! izbucni el.Ai putea să mori în septembrie! Spune-mi cum să dau gândul ăsta la o parte,să zâmbesc şi să-ţi spun că sunt fericit,zise el,îmbufnat.
—Mă doare,sâsâi ea,cu două pete de culoare îmbujorându-i obrajii.
Mâna lui slăbi strânsoarea şi un muşchi îi tresări pe obraz.
— Nu pleca.Rămaseră despărţiţi.Între ei domnea o tensiune aproape palpabilă.
—E singurul lucru care mă înspăimântă,zise el.(Se simţea cumplit de neajutorat — un bărbat cu o asemenea forţă şi o

asemenea bogăţie.).Vreau cel puţin să reduc riscurile la minimum.
—Şi eu vreau să te bucuri pentru noi,şopti Chelsea! purtând în pântec copilul lor..El expiră profund şi se uită în sus la tavan,la un duce da Seth din alte vremuri,portretat alegoric triumfător în trăsura lui,în drum spre rai.O imagine nefericită pentru dispoziţia în care se afla el.Privirea i se întoarse,brusc spre soția lui,pe care o iubea mai mult decât propria lui viaţă.
—Acum nu pot să fiu fericit,declară el,vrând să ia înapoi acea noapte petrecută în Oakham.
—Ai putea măcar să încerci? întrebă ea cu blândeţe,atingând mâna lui puternică.
iubirea lor era rară într-o lume a privilegiilor,unde căsătoriile se aranjau din raţiuni financiare şi prin influenţă politică.
Degetele lui strânseră cu forţă mâna ei,făcând-o pe Chelsea să scâncească uşor.
—Dacă încerc să mă adaptez la situaţie,o să asculţi de moaşe?
—Câte moaşe? se interesă ea,schiţând un zâmbet.
—Câte pot găsi.Zâmbetul lui era încă trist.
—O să încerc,promise ea.
—Dacă ţii se întâmplă ceva…
—Taci,o să înfricoşezi copilul.
Sinjin vizualiza copilul pentru prima dată în acea clipă.Chelsea avusese săptămâni de zile la dispoziţie ca să se obişnuiască cu ideea.
—Sally va fi geloasă.
—Pe tine te place cel mai mult.Va trebui să petreci mai mult timp cu ea.
—Nell va fi supărată,bineînţeles.Va întreba cum i-am putut face aşa ceva? (Gura lui se strâmbă într-un rânjet la gândul care îi trecuse prin minte.) Iar Jack…
—Va ignora totul.(De fiecare dată când vorbea despre copil,Chelsea simţea o dragoste copleşitoare pentru el.) Cel puţin indiferenţa lui Jack e preferabilă resentimentelor,zise ea,iar pentru Nell am putea angaja un nou maestru de dans italian.Orice fată uită de toate când lângă ea e un tânăr drăguţ.
—Câtă vreme tu nu te vei uita la el.

Sunt convinsă că o matroană cu patru copii nu va intra în raza lui de interes.
—Tot nu-ţi dau voie să te uiţi,rosti el abrupt.
La treizeci şi unu de ani,Chelsea era una din cele mai frumoase femei din Londra.Iar Sinjin atrăsese la pat destule femei măritate în trecut ca să ştie că maternitatea nu împiedica aventurile amoroase.
—Bine,dragă,murmură ea dulce.Crezi că acest al cincilea copil ar putea să le oprească în sfârşit pe unele din femeile care încearcă din răsputeri să-ţi câştige favorurile?
—Care femei? Privirea lui era intenţionat lipsită de expresie.
—Cele care încă îţi mai trimit bileţele de amor.
—Pims are ordine stricte să le arunce la gunoi. Sinjin ştia.Cum să nu? La patruzeci şi unu de ani,continua să atragă orice privire prin graţie şi frumuseţe.
—Atunci m-am calmat.
—Aşa şi trebuie când ai un soţ credincios.
—Ceea ce e o raritate,ştiu.Îţi mulţumesc pentru asta.
—Acum trebuie să fii atentă să nu-ţi asumi nici un fel de riscuri.(Degetele lui îşi întăriră strânsoarea din pricina frici care îi pusese stăpânire pe gânduri.) Promite-mi.
—Promit.
—Fără călărie.
—Fără călărie.
—Şi drumuri cu trăsura doar pe străzi bine întreţinute.
—Da,dragă.!
—O să duc armăsarul tău la Enfield.
—Zău,nu e necesar.
—Ba da,o contrazise el cu fermitate.Şi n-ar trebui să-mai mergi pe jos.Te car eu în braţe.Chelsea izbucni în râs văzând expresia lui de îngrijorare.
—Te rog,dragul meu,mă simt foarte bine.Însă după ce se naşte copilul,poţi să-l cari sau s-o cari în braţe cât pofteşti.
—Prefer să te car pe tine.
—Ştiu,şopti ea,mângâindu-i mâna.Acum vrei să mă duci spre dormitorul nostru? Am o poftă nebună de sărutări.
—Doar de sărutări,o avertiză el,iritat de fragilitatea ei.

—Bineînţeles,minţi ea.Brusc mă simt atât de obosită...iar tu eşti atât de puternic,toarse Chelsea,şi n-am mai făcut dragoste tocmai de azi-noapte.
—Nici n-ar fi trebuit să facem.
—Dar am făcut şi vezi...n-am nimic.
Îl sărută în vreme ce el o cără în braţe de-a lungul coridorului.Servitoarele chicotiră şi se îmbujorară la trecerea lor,însă ducele de Seth nu le auzi,imun la vederea servitorilor într-o casă în care personalul număra optzeci de persoane.Nici Chelsei nu-i păsa,căci simţurile ei erau deja încinse de dorinţă.
Scrisoarea iritată a lordului Dufferin rămăsese nedeschisă pe birou.
Numai că ducele şi ducesa de Seth ştiau deja prea bine că fiul lor cel mai mare era un impulsiv şi avea un temperament vulcanic.

CAPITOLUL 15
În vreme ce Siren naviga liniştit spre Napoli,Bonaparte se învârtea prin Malmaison şi Tuileries împreună cu Duroc,Lauriston şi Bourrienne,pregătindu-se pentru marşul asupra Italiei.în Dijon se constituia Armata Rezistentă,din-unităţii transferate de pe tot cuprinsul Franţei.Chamberlac de Lambespin,un fost ofiţer regal în vârstă de patruzeci şi şase de ani,porni din Paris ca şef al Diviziei întâi.Trupele lui Watrin veniră din Nantes.La ele se adăugară oamenii lui Loison din Rennos şidivizionul Chabran.Din Indiile de Vest veni Bondet,originar din Bordeaux,pentru a prelua comanda batalioanelor formate din trupe experimentate dar şi din noi recruţi.La Lyons se înjgheba artileria şi intendenţa.
Generalul Dupont fusese făcut şef de stat major pentru Berthier,în vreme ce Macdonald fusese avansat la gradul de general-locotenent.Generalii Victor,Duhesme şi Lannes fuseseră promovaţi la gradul de general-locotenent.
Aghiotantul Primului Consul,Marmont,conducea artileria,iar Marescot,
inspectorul general al armatei lui Napoleon,comanda trupele de ingineri!

Sosirea lui Murat la cartierul general din Dijon fu o ocazie de sărbătoare generală.Era un tânăr curajos şi inteligent,având în acelaşi timp o căsnicie fericită cu Caroline,sora Primului Consul.Ca ajutor,Murat îl avea pe generalul d'Harville şi 2300 călăreţi comandaţi de Champeaux şi Keliermann,fiul învingătorului de la Valmy.
Tot la Dijon veniseră o mulţime de actori şi muzicieni,circulambulant „Franconi” .cu trupa lui,precum şi Garnerin — acrobatul cu balonul său.Trupele încartiruite în regiune se distrau de minune.În castele se organizau mereu baluri,iar toţi tinerii ofiţeri debordau de veselie şi optimism.Doar în câteva
săptămâni,Napoleon avea să provoace soarta şi 60.000 de soldaţi vor invada Italia.Iar când totul era pregătit,Napoleon avea să părăsească Parisul pentru a comanda personal Armata Rezervistă.

CAPITOLUL 16

În prima săptămână din martie,când Siren ancoră portul Palermo,oraşul era rece şi aglomerat.Cu greu se pute găsi găzduire acolo după ce curtea regală fusese exilată francezi din Napoli.
—Nu trebuie să stăm mult,îi promisese Beau Sererf când ea îşi exprimase neplăcerea de a se apropia de viaţa la curte.O să înmânez depeşele lui Damien reprezentantul britanic,Sir Hamilton,şi chiar dacă el insistă să ne ofere
ospitalitate,voi refuza.Ar trebui să plecăm din nou a doua zi.
—Bine,replicase Serena,deşi sentimentele ei erau împărtite între tristeţea dată de diminuarea timpului rămas până la despărţire şi dorinţa de a pleca mai departe.
Portul florentin de la Leghorn se afla la numai două zile pe mare de Palermo.
Iar după aceea bărbatul pe care îl iubea avea s-o părăsească.

Însă Beau nesocotise interesul lui lady Hamilton pentru tineri frumoşi,aşa că,înainte de a părăsi casa ambasadorului britanic,apucă să promită că-şi va aduce însoţitoarea şi bagajul la reşedinţa familiei Hamilton.
—Pur şi simplu nu poţi rata cina noastră de sărbătorit a amiralului Nelson,lord Rochefort,se ambalase lady Hamilton,cu o voce cu accente dramatice.El e salvatorul Angliei!
Aşa şi era,după cum putea atesta orice observator a războiului.Dacă Nelson nu ar fi învins francezii la Aboukir în vara lui '98,Napoleon şi-ar fi continuat netulburat marşul victorios.
În acea vară Anglia aproape că intrase în stare de revoluţie,atât de mari erau nemulţumirile poporului.înfrâna gereâ şi umilirea lui Bancy la Aboukir însemnaseră o răsturnare glorioasă a situaţiei.La Weymonth,unde aflase vestea,regele citise scrisoarea amiralului Nelson de patru ori cu voce tare în faţa diverşilor nobili de la curte.După cinci ani ruşinoşi de război cu Franţa,Marea Britanie avusese nevoie disperată de acea victorie.
—Nu pot sta la familia Hamilton,protestă Serena când Beau se întoarse cu invitaţia.
—Aici nu se poate vorbi de protocol,dragă,ia gândeşte-te,Emma Hamilton,fata unui fierar,a ajuns confidenta reginei.Blazoanele de familie nu reprezintă o cerinţă la curtea Siciliei.Iar placă din întâmplare îţi pace să vânezi,ţi-ai câştigat favorurile regelui — căci asta cam este singura lui activitate,
—Oricât ar fi de lejeră convenţia,poziţia mea de amantă a ta n-are cum să-mi fie favorabilă.Beau n-o crezuse atât de naivă.
—Crede-mă,nimeni nu va comenta nimic,zise el cu simplitate.
Societatea siciliana era mai licenţioasă decât multe altele,deşi nici în Anglia şi nici pe continent nu exista o singură casă regală unde să nu existe amante de prim rang.
—Cu toate astea,nu mă voi simţi bine.
—N-a fost cazul la ambasada din Lisabona.Aici termenul „verişoara” nu înseamnă altceva.
— N-am cu ce să mă îmbrac,zise ea cu acea finalitate feminină menită să oprească scurt o discuţie prelungită.

—Ai rochia de bal de la Lisabona sau,dacă nu-ţi mai convine,găsim noi altceva,declară el sec,ştiind că o întreagă garderobă de la doamna Moore aştepta încă,într-un loc,pe bordul iahtului.Pe parcursul călătoriei de la Lisabona avuseseră prea puţină nevoie de haine.Serena clătină din cap.
—Tu du-te la Hamiltoni.Eu rămân aici.
—Nu poţi.Oamenii au primit permise la ţărm iar Remy a plecat deja spre Napoli.N-ar fi sigur pentru tine să rămâi singură pe front.
—Te-ai gândit la toate? Beau zâmbi generos.
—Ne aşteaptă o trăsură afară.
Emma Hamilton fusese una din marile frumuseţi ale epocii sale.Fusese pictată de celebrii artişti Romney Lawrence în nenumărate ocazii,iar portretele ei fuseseră expuse mulţimii de admiratori în cadrul expoziţiilor Societății Regale.Chiar dacă îşi pierduse strălucirea din tinereţe,la ce treizeci şi opt de ani pe care îi împlinise,şi care îi dădeau acea maturitate a femeii pe deplin adulte,Emma avea încă cei mai frumoşi ochi şi cel mai expresiv chip de pe şapte continente.Manierele şi originea ei erau prea rustice pentru aed membri ai societăţii engleze care socoteau sângele albaştrii drept unica trăsătură de valoarea a unei persoane.În acelaş timp,căsătoria ei cu mai vârstnicul Sir Hamilton,după ce fusese ani de zile amantă,era tratată de mulţi cu dispreţ .Însă Serena o plăcu din prima clipă pe gazda lor expansivă.
—Intraţi,intraţi,dragii mei tineri,exclamă Emma la sosirea lor,ieşind în curte ca să le întâmpine trăsura.(După ce se făcură prezentările,se întoarse spre Beau şi-i zise cu un zâmbet dulce): E la fel de încântătoare ca mama ta,lord Rochefort.Îmi amintesc când toată Londra nu vorbea decât despre fetişcana din Scoţia care a răpit inima tatălui tău.Privirea ei se întoarse spre Serena.
—Ţi-a plăcut la Minorca? întrebă ea.Lordul Rochefort mi-a spus că aţi petrecut câtva timp acolo.
—A fost încântător,răspunse Serena,roşind când îşi aminti de acele zile pasionante.

—Ce divin,rosti soţia ambasadorului britanic.Roşeşte.Unde ai descoperit-o pe această tânără fermecătoare,lord Rochefort?
—E o verişoara îndepărtată,lady Hamilton.Din Gloucestershire.Şi i-am promis doamnişoarei Blythe că n-o s-o stânjenesc cu rudenia noastră.
—Atunci nu voi pomeni de ea şi o să pretindem că domnişoara Blythe ne face o vizită pe contul ei.Ceea ce nu mă deranjează deloc,rosti Emma,răsucindu-se spre Serena.Lordul Rochefort mi-a spus că eşti o pictoriţă de marcă.
—Nu.. nici pe departe.Adică — poate,într-o bună zi,lady Hamilton.Lordul Rochefort e prea amabil.
—Da,cred că e,rosti Emma cu blândeţe.Şi de ce n-ar fi cu o tânără aşa de minunată ca tine? Tu poţi să pleci,lord Rochefort,şi să-i umpli capul lui Sir William cu toate chestiile alea îngrozitoare legate de război.Domnişoara Blythe şi cu mine vom sporovăi despre toaletele noastre pentru diseară.
Beau se uită întrebător la Serena.
—Poate că lady Hamilton îmi va spune dacă rochia mea de bal e suficientă,zise Serena.
—Bineînţeles.Acum lasă-ne,lord Rochefort.O să fie în siguranţă cu mine.După ce tu și William veţi termina ce aveţi de discutat,o s-o găseşti pe domnişoara Blythe în apartamentul Pompei.El continua să ezite.Serena zâmbi.
—Sunt sigură că tu şi Sir Hamilton aveţi multe de discutat,rosti ea politicoasă.Eu mă simt bine.Înclinarea lui reprezenta întruchiparea graţiei.
—Pe mai târziu atunci.
Lady Hamilton o escortă pe Serena către apartamentul Pompei,unde,făcându-i semn către o măsuţa de ceai aranjată deja lângă ferestre,o invită să se aşeze.Două servitoare le ocupau de despachetatul bagajelor aduse în cameră,în vreme ce doamnele îşi băură ceaiul,savurând superba privelişte din faţa ferestrelor.
—Nu trebuie să ai emoţii în legătură cu cina de diseară declară lady Hamilton când conversaţia lor ajunse la subiectul ei favorit,amiralul Nelson.Horatio este cel mai galant dintre bărbaţi şi compania lur va fi veselă şi lejeră.A promis şi regina

că vine.O s-o găseşti fermecătoare ca şi sora ei,Maria Antoaneta,biata nefericită.Însă dragul meu Horatio a salvat familia regală de aici,aducând curtea de la Napoli în cea mai îngrozitoare noapte de coşmar.Întreaga şi unica încredere a majestăţilor lor se regăseşte în dragul lord Nelson,declară teatral Emma,în ciuda declaraţiilor acelei amiralităţi stupide.Măi,măi exclamă ea pe neaşteptate,întrerupându-şi discursul despre amiralitatea cu vederi înguste,care insista ca Nelson să plece din Palermo,atrasă brusc de numărul imens de rochii împrăștiate prin încăpere.Garderoba dumitale e extraordinară,domnişoară Blythe.Cu spatele la servitoare,Serena nu văzuse ce se întâmplă.Surprinsă de comentariul Emmei,cu gura plină de ceai se înecă.Sărind imediat de pe locul ei,lady Hamilton se repezi şi o bătu pe Serena pe spate,cerându-le pe un ton imperativ servitoarelor să aducă apă! Câteva secunde mai târziu,după ce bău puţină apă,Serena îşi recapătă suflul şi fu capabilă schiţeze un zâmbet şi să-şi ceară scuze.

—Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze,draga mea,declară Emma,făcându-le semn servitoarelor să plece şi aşezându la loc pe scaun.Nu-i deloc nevoie.Însă trebuie să-mi dai numele croitoresei tale.Ce rochii încântătoare,minunate.Trebuie să fie franţuzeşti.Cum ai reuşit să le obţii în aceste vremuri de restrişte?

—Nu…adică…sunt sigură că nu sunt franţuzeşti,îngăimă Serena,privind rochiile înghesuite pe pat şi pe diversele obiecte de mobilier,şi pricepând imediat de ce închiriase Beau o căruţă pentru bagajul lor.Se pare că…adică — cred că o croitoreasă din Lisabona poate fi creditată pentru confecţionarea lor.

—Crezi? Mica dramă care se desfăşura în faţa ochilor ei trezi interesul lui lady Hamilton.Era clar că tânăra nu-şi văzuse garderoba înainte.

—Adică…totul a fost făcut aşa în grabă,cât am stat în Lisabona,încât nu-mi amintesc de fiecare rochie.

—Lordul Rochefort şi-ar putea aminti,rosti dulce lady Hamilton,urmărind-o pe Serena.

—Amintirile lui legate de îmbrăcămintea feminină sunt destul de acute,replică Serena,începând să se enerveze,nu numai din pricina priceperii lui la haine femeieşti ci şi datorită presupunerii lui arogante că putea ignora dorinţele ei.Sunt convinsă că el îşi va aminti toate detaliile,adăugă ea iritată.
—Tinerii bogaţi au un farmec aparte,nu crezi? zise lady Hamilton,ea însăşi având o experienţă vastă şi diversificată cu tineri bogaţi.
—Uneori depăşesc limita replică Serena glacial,deşi zâmbetul ei era graţios.
—Dar sunt cu toţii nişte copii mari,nu-i aşa,draga mea — bărbaţii adică.Eu aş zice să le îngădui micile lor toane.Şi trebuie să recunosc,dragă,că garderoba ta încântătoare va tăia răsuflarea tuturor.Hai să alegem o rochie pentru diseară,zise veselă Emma,ridicându-se de pe scaun.Habar n-am de unde să încep cu o asemenea înşiruire delicioasă,adăugă ea,stând un moment în cumpănă.Ce culoare îţi place în special?
Lady Hamilton păru să îndrăgească o catifea violet cu perle brodate pe mâneci şi cu un decolteu adânc,încadrat de un guler de dantelă crem.
—Pe asta trebuie s-o porţi,declară ea după ce inspectă toate rochiile.Reginei îi va plăcea la nebunie,exclamă ea,mângâind catifeaua moale.Iar la gât trebuie să porţi perle.Şi Horatio o va adora.Gata,s-a aranjat totul,pronunţă ea cu aceeaşi siguranţă care o adusese de la o origine umilă la o poziţie de confidentă a unei regine.O să-ţi trimit coaforul meu după ce termină cu mine.O,ce distractiv va fi! Bărbaţii o să roiască în jurul tău ca nişte albine.
După plecarea gazdei,Serena dădu frâu liber furiei.Se plimbă nervoasă în sus şi în jos,supărarea ei crescând cu fiecare rochie pe lângă care trecea.Se simţea rănită în respectul ei pentru propria persoană de gestul lui Beau,care o aducea în rând cu întreg haremul St.Jules datorită privilegiilor şi favorurilor.
Numără o duzină — ba nu,douăzeci de rochii,după care deschizând uşile dulapului,îşi dădu stupefiată seama că înăuntru se găseau alte rochii.În total treizeci! Dulapul era plin

pe lângă rochii,acolo găsindu-se lenjerie,ciorapi de mătase, cămăşi de noapte şi corsete de lux,toate atent împachetat i-au plăcut toate,bineînţeles,îşi zise ea furioasă,ajungând aproape de punctul de fierbere.Pentru o clipă se gândi să facă pe toate zdrenţe,însă un răgaz de luciditate sau poate regretul pentru irosirea unor asemenea splendori o împiedică Numai că dispreţuia gestul lui — ce-i făcuse el ei.
—Cum ai îndrăznit! izbucni ea când Beau intră în sfârșit pe uşă.
—Ai văzut rochiile,comentă el calm,survolând cu privirea colecţia, colorată împrăştiată prin cameră.
—Asta-i tot ce poţi spune — „ai văzut rochiile”?
—Ai găsit şi diamantele?
—Oh! ţipă ea,învineţindu-se la faţă.
—Le-am adus de pe iaht în eventualitatea că vreun brigand ar fi avut chef să cotrobăie pe acolo în noaptea asta Doar suntem în Sicilia,adăugă el cu nonşalanţă,slăbindu-și nodul cravatei.
—Naiba să te ia! Să nu crezi că mă poţi ignora cu calmul tău!
Serena stătea rigidă,cu mâinile înfipte în şolduri.
—Când te vei îmbogăţi din tablourile tale,îmi poţi da banii înapoi,zise el,dându-şi jos haina,ca şi cum ar fi fost imun la furia ei.Nu au costat prea mult având în vedere rata de schimb a monedei portugheze.În plus,având-o aici pe regină diseară,mi-am zis că ţi-ar plăcea să ai de unde să alegi.
—„Ţi-ai zis”.(Serena tremura de mânie.) Te-ai gândit vreodată ce-mi place mie?
—Ştiu ce-ţi place,rosti el moale,aşezându-şi haina pe pat peste o piesă de îmbrăcăminte verde.Minorca,murmură leneş,cu un surâs păcătos — am adăugat câteva subtilităţi pe listă.
—Nu totul se reduce la sex,sâsâi ea.Şi la bani,şi la politică îşi zise el cu cinism.
—Ştiu,dragă,murmură Beau,cu voce catifelată,liniştitoare,desfăcându-şi cravata de la gât.Şi îmi pare rău dacă te-am ofensat.
—Îţi pare rău?

Vocea ei se redusese la o şoaptă slabă.Serena nu mai găsea cuvinte,înecată cum era de furie şi de indiferenţa lui îngrozitoare.
—Îmi pare foarte,foarte rău,continuă el cu blândeţe,stând la mică depărtare,relaxat,cu gâtul şi cu pieptul dezgolite sub cămaşa desfăcută,cu o expresie de aşteptare pe chip,sau poate de amuzament.
—Nu sunt târfa ta.
—Ştiu,bineînţeles,că,nu eşti.Făcu un pas spre ea.
—Ce-ai de gând?
—Nimic.(Făcu încă un pas şi o văzu retrăgându-se.) Ţi-a plăcut ceaiul luat cu lady Hamilton?
—Nu…da…a fost doar…ceai,pentru numele lui Dumnezeu.Să nu crezi că o să mă atingi,se stropşi ea,atingând cu mâinile o măsuţă din spatele ei.
—Nu vreau să mă cert cu tine pentru nişte rochii idioate,rosti el încet,urmărind-o pe Serena încălţat cu cizme care nu scoteau nici un sunet pe covorul fin.
— Atunci să ne certăm pentru diamante.
—Care diamante?
—Cele pe care presupuneam că le-ai dat înapoi.
—Nu sunt sigur.Poate c-am făcut-o,minţi el.Era clar că Serena nu le descoperise încă.
—Opreşte-te!Serena îşi ridică mâinile,cu palmele în afară.El se opri,alertat pe moment de atitudinea.ei.După care rosti încet;
—Nu vreau.Şi închise distanţa dintre ei,ridicând-o pe,Serena într-o imensă îmbrăţişare,răsucind-o în aer şi zâmpindu-i.
—Nu-mi pasă dacă faci rochiile bucăţi,dar nu fi supărată,dulceaţo,murmură el.Îmi cer iertare pentru toate — toate.
O sărută,apoi râse,spre surprinderea ei,apoi o sărută iarăşi — un sărut cast,ademenitor la început,provocator şi jucăuş,care se transformă într-un sărut aprins,devorator,disperat.Când o lasă în fine jos,Serena descoperi că agitaţia ei îşi schimbase profund cauza.
—Nu vreau să mă cert,murmură el,ştergând buzele,ei cu buzele lui şi masându-i blând spatele cu mâinile.

—Iar eu nu vreau să fiu tratată ca cea mai nouă curvă a ta.În vocea ei se citea mai mult decât simplă mânie.
—Niciodată,şopti el,ştergând colţul gurii ei cu un sărut.
—M-ai făcut să mă simt jenată.
—Îmi pare rău.Buzele lui alunecară uşor pe curba buzei ei superioare.
—Beau,ascultă-mă,rosti ea,luptându-se cu îmbrăţişarea lui de urs.
—Ascult.Nu vrei rochiile,deci aruncă-le,Hmmm…ai gust bun,murmură el,
strângând-o la loc şi,lipindu-şi trupul de trupul ei.El era delicios ca întotdeauna şi ispititor…atât de ispititor,încât Serenei îi trebuiră câteva clipe ca să-şi recapete
luciditatea.
—Lady Hamilton a ales deja una pentru mine ca s-o port diseară.
—Atunci ţine-o pe aia şi aruncă-le pe celelalte.
Cu partea inferioară a trupului Beau se freca deja de ea.
—Ai spune orice,nu-i aşa,când eşti în călduri?
—Nu chiar orice.(Vocea lui părea amuzată.) Ai văzut oglinda de deasupra patului?
— Nu e nici o oglindă.Dându-i puţin drumul,Beau o ţinu la distanţă de un braţ.
—E o oglindă sub tapiţeria baldachinului,zise el încet. De unde ştii?
în ochii ei sclipi ciuda.
—Mi-a spus Sir William.
—Asta-i cusută cu aţă albă,Rochefort.
—E adevărat.N-am mai stat aici înainte.
—Crezi că pot să fiu amăgită acum de posibilităţile oferite de o oglindă?
—De ce ne certăm? Procedăm de-a dreptul trivial,dulceaţă.Dacă rochiile sunt o problemă,ne descotorosim de ele.
—Nu e vorba doar de rochii,oftă Serena,întrebîndu-se dacă nu cumva aştepta prea multe de la un bărbat care privea femeile

ca pe nişte obiecte ale plăcerii şi noua ei garderobă ca insuficientă.
—Ştiu.Tonul glumeţ dispăruse din vocea lui.
—Zău?Beau dădu din cap.
—Ți-am judecat greşit.…
—Reacţia?
—Nu,simţul respectului.Chiar dacă s-ar putea să nu cădem de acord asupra definiţiei — el trăise prea mult ca om de lume ca să mai fie preocupat de reputaţie —îţi înţeleg sentimentele.
—Deci ştii să pătrunzi în sufletul omului.
—Dar nu sunt obtuz,dragă.
—Nu,asta în mod cert nu,răspunse ea încet.Bărbatul de lângă ea înţelegea rafinamentul unei senzaţii mai bine decât majoritatea oamenilor.
El auzi nota împăciuitoare din vocea ei,potolirea mâniei,ei şi,fiindcă învăţase cu multă vreme înainte cum să profite de aprobarea unei doamne,o sărută cu acea notă fină dintre gingăşie şi ispită care era darul lui special.
—Să ştii că tot vei plăti,şopti ea când gura lui se desprinse în sfârşit de a ei,lăsând-o cuprinsă de dorinţă.
—Orice,icni el.Sunt la ordinele tale..
—Voi flirta fără milă diseară.
—Atunci o voi face şi eu.Privirea lui ironică o întâlni pe a ei.
—Nu ţi se dă voie.Trebuie să te uiţi ta mine drept pedeapsă.
—Mai bine mi-ai scoate inima din piept,zise el cu un scâncet.Cum să te urmăresc,râzând cu alţi bărbaţi când eu te ador?
—Chiar aşa?
Flatată şi lipsită de prefăcătorie,Serena uită că un bărbat de notorietatea lui adora femeile fără discriminare,dar nu pentru mult timp.
—Chiar aşa,cu disperare,şopti el,trăgând-o mai aproape.Deci trebuie să stai lângă mine diseară,să nu te uiţi la alţi bărbaţi şi să mă faci fericit.
—Atunci şi tu trebuie să faci la fel pentru mine.
—Nu-mi plac bărbaţii — în felul ăsta.(Ochii lui negri o tachinară până ce ea îi trase un pumn în stomac şi

amuzamentul fu înlocuit de o căldură delicioasă.) Cât despre femei adăugă el încet,te prefer pe tine faţă de toate celelalte.
Serena nu ştia să lupte împotriva unui asemenea farmec curgător,aşa cum de altfel nu ştia nici o femeie când frumuseţea virilă a lui.St.Jules se găsea atât de aproape.
—Nu te vei uita la alte femei?
—Niciodată.Gura lui încălzi tâmpla ei,apoi obrazul,apoi acoperi blând gura ei,
şoptind.
—Promit.O clipă mai târziu,Beau aruncă o jumătate de duzină de rochii pe podea,fără să-l intereseze delicateţea sau costul lor după care,ridicând-o pe Serena în braţe,o aşează uşor pe pat.Lăsându-se peste ea,îi ridică fusta,se aşeza cu uşurinţa unei practici îndelungate între coapsele ei,cu pantalonii deja desfăcuţi şi îşi potrivi erecţia rigidă în dreptul cuibului ei umed,murmurând:
—Bun venit în Sicilia.
Membrul lui tare o pătrunse cu o încetineală chinuitoare,astfel încât Serena îşi simţi corpul,deschizându-se cu o poftă care o surprinse şi pe ea.Se întrebă dacă el ştia ceva despre Sicilia de care ea n-avea habar.Trupul lui emana căldură prin materialul fin al cămăşii,încingând pielea Serenei.Coapsele ei goale se frecau de stofa pantalonilor,iar pielea moale a cizmelor lui îi ştergea călcâiele.Ritmul puternic af bazinului lui trezea în ea cele mai pătimaşe senzaţii.
Şocul,nevoia copleşitoare,plăcerea acută — toate treceau dincolo de capacitatea ei de înţelegere.O simţea întotdeauna...întotdeauna cu el.
Numai că nu trăia singură în astfel de păcere rară.Beau St.Jules nu era deloc sigur că ea nu-i tăiase cheful de alte femei.Un gând nepotrivit,pe care el îl înlătură imediat în favoarea senzaţiilor.Se afundă tot mai profund,iar ea ţipă de plăcere.Apăsă şi mai mult şi ea îi ieşi în întâmpinare,ca întotdeauna,cu mici gemete gâfâite care îl excitau şi mai tare,împingându-l spre propriul lui orgasm extaziat.Beau o aduse la orgasm de încă două ori într-o succesiune rapidă,care o făcu pe Serena să simtă că se topeşte,apoi făcu dragoste cu

ea încet şi măsurat,prelungind fiecare senzaţie diafană,temperându-şi graba,făcând-o să aştepte până la limita insuportabilului.Iar când ea atinse culmea extazului sălbatic,el făcu doar o scurtă pauză înainte de a începe din nou.
—Nu,nu...şopti ea.Nu.Pe jumătate stupefiată,ea îl privi şi se privi în oglinda de deasupra.Avea ochii înlăcrimaţi de fericire.
—Ba da,murmură el,intrând la loc în ea,încă puţin...
Poate că avea importanţă faptul că în acea seară bărbaţii aveau s-o dorească,poate că el dorea să-şi lase amprenta asupra ei tocmai din această cauză sau poate că voia doar s-o ţină în braţe,sub el,înfiptă în obiectul virilităţii lui pentru că vraja satisfacţiei era atât de intensă.
Ceva mai târziu,când Serena se simţi mai mult decât satisfăcută,el o ţinu în braţe pe un fotoliu lângă fereastră câtă vreme ea reveni treptat la realitatea mai puţin fierbinte a apusului de soare din Palermo.Cerul înnorat deveni cenuşiu,apoi tot mai negru cu cât se lăsa mai mult seara şi Beau îi vorbi încet Serenei,ca unui copil somnoros,povestindu-i lucruri despre oficialităţi şi regalitate,despre nobili şi personajele bizare din societatea siciliana.Făcu să pară straniu de reală şi de ireală în acelaşi timp curtea regală,aşa cum cărţile ilustrate aduc la viaţă un teritoriu necunoscut într-un spaţiu strâmt.Îi explică binecunoscutul menaj în trei din casa lui Sir Hamilton.Lady Hamilton şi amiralul Nelson,amanţi şi
îndrăgostiţi,se bucurau de prietenia şi favorurile soţului ei,Sirl Hamilton,
însărcinat Extraordinar şi Ministru Plenipotenţial al Marii Britanii la curtea din Napoli de peste douăzeci de ani, un om care,la şaizeci şi nouă de ani şi cu o sănătate şubredă,.! înţelegea prea bine frumuseţea şi corupţia lumii şi recunoştea; inutilitatea geloziei.
Regina Maria Carolina,singurul bărbat din Napoli,cum o descrisese Bonaparte,
tânjea după o răzbunare înpotriva francezilor încă de când sora ei,Maria Antoaneta,fusese ghilotinată.Ea îi ceruse deja ginerului ei,împăratul Austriei,să-i trimită un general bun,care să pună la treabă ceea ce se numea armata napolitană.Ea

era,de fapt,cea care conducea practic regatul după ce soţul ai începusă să evite să se achite de îndatoririle regale.El era un individ profund dedicat activităţilor de măcelărire a animalelor și de cotrobăire pe sub diverse fuste,activităţi care nu-i mai lăsau loc şi pentru domnie.
— Regina e inteligentă,vicleană,devotată şi mândră de pielea şi de mâinile ei albe.Ar fi bine s-o complimentezi pe tema asta,îi spuse Beau Serenei,dar evită orice discuţie despre francezi.N-o avertiză însă asupra numărului imens de femei care păreau să-l cunoască personal.Când intrară în sala de recepţii de la Palazzo Reale, în acea seară,Beau fu imediat înconjurat de o suită de femei interesate să afle ce planuri avea.Cât avea să stea la Palermo? Dar la Napoli? De când lazzaronii, gloata,preluase controlul,oraşul era periculos.Mai târziu avea să danseze sau să joace cărţi? îşi amintea el unde se cunoscuseră? Putea fi convins să stea lângă ele la cină?
Ţinând-o pe Serena ferm de mână,el pară cererile şi întrebările cât de elegant putu.Mânia Serenei deveni de-a dreptul palpabilă când contesa Niollo îi aminti fără ruşine de întâlnirea lor din insula Capri din anul precedent.Ignorând insolenţa Francescăi,Beau răspunse că nu,nu va sta mult în Palermo,nici la Napoli,şi îi era dedicat domnişoarei Blythe în acea seară.Era prima ei seară în Palermo.Un oftat de regret străbătu mulţimea,alături de reacţii mai puţin benigne legate de frumoasa şi superb îmbrăcata englezoaică de lângă el— căutături de gheaţă,priviri aprinse,mânioase,comentarii acide,impertinente,legate de budoare şi experienţă.Beau reuşi să iasă împreună cu Serena din cercul de admiratoare,însă tăcerea iubitei lui îl avertiză că trebuia să se comporte cu mare delicateţe ca să refacă plăcuta tovărăşie de care se bucuraseră înainte de a sosi la palat.
—Ţi-am spus că nu vreau să vin la curte,sâsâi Serena,încercând să-şi elibereze mâna din mâna lui şi zâmbindu-i artificial Emmei,care le făcea semn din cealaltă parte a încăperii.
—Dacă amiralul Nelson n-ar fi fost celebrat în seara asta,poate că am fi refuzat,replică el.Iată-i că vin încoace.Ar trebui să

putem pleca în trei sau patru ore.Amirale,ce plăcere să te revăd.Iar tu,Emma,arăţi extraordinar în albastru.
Rochia ei era decorată cu motive nautice în onoarea succeselor iubitului ei,în vreme ce bentiţa de pe frunte îi era împodobită cu ordinele „Nelson” şi „Victoria”.
—Îmi permiteţi să v-o prezint pe domnişoara Blythe,amirale? Domnişoară Blythe,amiralul Nelson,cel mai mare erou al Angliei.
Nelson era un individ mic de statură,şters ca persoană,deşi era îmbrăcat în cea mai înaltă ţinută de gală,cu uniforma împodobită cu toate medaliile şi decoraţiile primite.Mâneca goală a braţului drept,amputat după bătălia de la Santa Cruz,stătea prinsă de piept cu ajutorul Stelei Ordinului Băii.Fiul unui diacon,
care îşi croise drum în viaţă pe calea fragilă a promovării prin îndrăzneală şi curaj,Nelson păru închis într-o tăcere care-i dezicea glorificarea sa publică.
—Este o onoare să vă întâlnesc,amirale,rosti Serena,înclinându-se cu graţie.
—Nu e adorabilă,Horatio? zise Emma,ţinându-şi mâna pe braţul iubitului.Ţi-am spus că are cel mai dulce zâmbet.Serena roşi auzind o asemenea laudă.
—Şi mai şi roşeşte.Nu-i minunat?
—Ca un trandafir englez,răspunse Nelson cu un zâmbet de adoraţie pentru amanta lui,după care se întoarse spre Serena.Mă tem că veţi găsi Sicilia mult diferită de casă.
—Însă un aliat sigur pentru Anglia,se interpuse lady Hamilton.Graţie prezenţei lui Horatio.
—Nimic n-o poate consola pe regină mai mult decât permisiunea mea,de a nu-i părăsi.Pielea arsă de soare şi vânt de pe faţa amiralului se încreţi într-un zâmbet vag.La patruzeci de ani ai săi,arăta mult mai bătrân.Pierderea câtorva dinţi de sus îl împiedica să zâmbească larg; un ochi îşi pierduse vederea datorită unui şrapnel,iar celălalt ochi era parţial acoperit de albeaţă; părul îi albise complet.
—Primăvara e cel mai frumos anotimp aici,continuă el.Sper să vă placă vizita pe care o efectuaţi.

—Vă mulţumesc,graţia voastră.Beau îi acordă curtoazia cuvenită noului titlu al amiralului,duce de Bronte,care-i fusese acordată de curând de regele Ferdinand.
—Lady Hamilton face ca şederea noastră aici să fie extraordinar de plăcută,adăugă Serena.În vreme ce Emma radia,amiralul se întoarse să-l asculte pe un ofiţer.Câteva clipe mai târziu,el şi lady Hamilton se îndepărtară ca s-o aştepte pe regină.
—Nu arată ca un erou.E atât de mic şi de tăcut,rosti Serena,uitând de ciuda ei pe Beau după întâlnirea cu o asemenea personalitate.
Numele şi victoriile lui Nelson erau sărbătorite de ani de zile în Anglia,începând cu victoria lui asupra flotei spaniole de la Capul Sf.Vincent,urmată la scurt timp de Aboukir.Primul ministru oferise un banchet în onoarea lui la Guildhall,regele îl primise şi îl investise cu Ordinul Băii; un întreg domeniu,apoi o baronie îi fuseseră acordate; Compania Indiilor Orientale îl răsplătise cu zece mii de lire sterline,elevilor de şcoală li se dădu vacanţă cu ocazia victoriilor lui,clopotele bisericilor sunau,focuri uriaşe erau aprinse,se spuneau rugăciuni speciale şi se compuneau cântece în onoarea lui.
—Felul lui de a fi îl aşează deasupra altor comandanţi,zise Beau.Oamenii lui vor lupta pentru el împotriva oricui,indiferent de şansele de izbândă.Însă lui Nelson îi place să fie aclamat.Priveşte cum îl prezintă Emma în seara asta.Îl mulţumeşte nespus.Cina se transformă într-un festin spre gloria amiralului,cu dicursuri,
cântece şi sonete proslăvind victoriile lui.Regina îi dărui o sabie bătută în diamante pentru salvarea curţii din Napoli.Emma cântă „lată-l venind pe eroul cuceritor”,în acompaniamentul orchestrei curţii regale..Mai multe oficialităţi locale îşi prezentară în discursuri mulţumirile către amiral,iar focurile de artificii completară festivităţile.După cină,Serena fu prezentată reginei.La patruzeci şi opt de ani,după ce născuse optsprezece copii,din care supravieţuiseră opt,Maria Carolina nu mai era o femeie răpitoare,ceea ce,de fapt,nu fusese niciodată,căci femeile din Casa de HabSburg puteau fi socotite

cel mult atrăgătoare,însă se arătă binevoitoare faţă de Serena şi mai mult decât amabilă faţă de Beau,pe care îl răpi câteva minute pentru o conversaţie particulară.
—O altă cucerire? întrebă Serena când regina şi Emma se îndepărtară pentru a se amesteca printre ceilalţi oaspeţi.
—O cunosc de ani de zile,răspunse sec Beau.Cum grajdurile noastre se află lângă Napoli,curtea napolitană mi-e desul de cunoscută.
—O cunoştiinţă de-a reginei,repetă Serena.Asta presupune şi ceva îndatoriri speciale?
—Îi plac bărbaţii tineri,comentă el cu indiferenţă.O să vezi câţiva roind în jurul ei în seara asta — dar nu pe mine.
—Ce amabil din partea ta,lord Rochefort,să te abţii astfel.Spune-mi însă,există vreo femeie aici cu care să nu te fi culcat?Beau n-avea chef să răspundă la o asemenea întrebare,cel puţin nu cu sinceritate,astfel că zâmbi strengăreşte.
—M-am reprofilat de când te-am întâlnit pe tine dragă.
—Ăsta nu prea e un răspuns.
—Începe muzica.Vrei să dansezi?
—Credeam că nu-ţi place să dansezi.
—Cu tine da.
—Toate femeile care îţi fac ochi dulci speră același lucru.Aş zice că o să fii tare solicitat pe ringul de dans.
—În schimb,tu o să dansezi cu mine.Cum putea el să concedieze aşa de uşor toate acele femei? Cum putea ignora gelozia ei? Probabil că era rezultatul
unei practici îndelungate.O asemenea reflecţie o stârni pe Serena şi mai tare.
—Îmi displace mai ales contesa Nicollo,zise ea ţâfnoasă,zărind-o pe femeia pe care o socotea doar o vulpe îmbrăcată elegant..
—Trebuie să treci peste Francesca.E recunoscută pentru tupeul ei.
—Tu pari că n-ai trecut peste ea.
—Anul trecut nu te cunoşteam pe tine.O,la naiba,scrâşni el..
Doamna în cauză venea acum spre ei într-o fluturare de muselină albă care abia îi ascundea formele voluptuoase.

—Dragă,gânguri ea,cu buze roşii,carnale,cu un zâmbet intim,cu o expresie de dispreţ faţă de Serena şi de toţi ceilalţi oaspeţi din încăpere.Ştii cât îmi place să dansez,scumpul meu „Glorios”.Vino…Întinse mâna spre el.
—Am promis că dansez cu domnişoara Blythe,declină invitaţia Beau,cu un zâmbet politicos.
—Ce-ar fi să pretind eu mâna tinerei doamne în schimb,se interpuse generalul Mack.Chipeşul nobil austriac trimis de curtea austriacă pentru a comanda armata napolitană sosi la o jumătate de pas în urma contesei Nicollo.
—Ce bine,Karl,toarse contesa,atingând braţul generalului cu o mângâiere afectuoasă care nu putea fi în nici un caz interpretată drept recunoştiinţă
ad-hoc.Dragul meu „Glorios” şi cu mine nu te-am văzut de prea multă vreme.Sunt convinsă că această micuţă domnişoară va prefera să danseze cu un general.
—Nu va prefera.Beau răspunse sec,fără intonaţie.Îl cunoştea pe baronul Karl Mack von Leiberich.Individul era un depravat şi un ticălos care petrecea mai mult timp cu femeile decât cu trupele lui.
—Mi-ar plăcea enorm să dansez,anunţă pe nepregătite Serena,privindu-l pe general şi zâmbindu-i cu amabilitate.
—Dacă ne vei scuza acum,Rochefort,rosti austriacul cu voce batjocoritoare,îi voi arăta doamnei cum…ezită o fracţiune de secundă,valsăm noi în Palermo.
Gura lui Beau se strânse într-o expresie de crispare.Abia reuşea să se stăpânească.O privi fix pe Serena o clipă înainte ca ea să fluture evantaiul înspre el şi să-i întoarcă spatele.
—Pare a avea capul pe umeri,dragă,toarse contesă.Sunt sigură că asta face parte din atractivitatea ei.Ai vrea să mă baţi în seara asta,dragă „Gloriosule”,ca să te eliberezi de frustare?
—E o idee,Francesca,murmură Beau,privind spre cuplul care se depărta valsând.
Capetele lor blonde erau prea apropiate iar zâmbetele prea intime.Furia lui deveni atăt de intensă,încât Beau îşi încleşta degetele ca să-şi uşureze încordarea.

—Dansează cu mine,şopti contesa.Sau,mai bine,hai să plecăm împreună.M-a cuprins dorinţa din clipa în care te-am văzut în această seară; tu ştii ce să-mi faci — zilele de la Capri...Oftă,strângându-se mai aproape de el,ca acesta să-i simtă sânii plini.Ar trebui să plec,îşi spuse el.Cu o lună înainte ar fi făcut-o fără ezitare.În fond,o femeie nu se deosebea de alta.Virilitatea lui nu ţinea cont de deosebiri.Eliberarea sexuală reprezenta ţelul final,în vreme ce plăcerea însemna doar un produs secundar al jocului amoros.
Oare de ce nu plec?Privirea lui trecu repede de la Serena la contesă şi înapoi,ca şi cum comparaţia dintre cele două i-ar fi oferit răspunsul.Nimic însă nu se potrivea.
Cu toate acestea,el ştia în adâncul sufletului că n-o putea lăsa pe Serena în braţele acelui depravat.
— Eşti gelos,murmură Francesca,surprinsă. Beau se răsuci spre ea.
—Nu fi ridicolă
—E foarte proaspătă.Nu era deloc proastă contesa.
—Nu e mai tânără ca tine.
—Ah...şi totuşi...şopti femeia cu care el făcuse în continuu dragoste timp de două săptămâni la Capri,cu un an înainte.Karl o s-o mănânce de vie,continuă ea,privind spre ringul de dans.Beau zâmbi pentru prima dată.
—Nu cred.
—Deci te ţine sub papuc,zise amuzată Francesca.Se pare că sub catifeaua aia pastelată şi sub părul ăla blond se află o femeie formidabilă.
—Îmi menţine treaz interesul.
—Asta-i şi mai rău,dragă,pentru un bărbat cu distracţiile tale.
Unde ai descoperit-o?
—E o rudă îndepărtată,răspunse el.
—Foarte îndepărtată,bănuiesc.Ce politicos eşti,Rochefort,pentru un om care nu e niciodată politicos.
—Are nevoie de protecţie,rosti el,uitându-se înapoi spre dansatori.Nu e obişnuită cu acest gen de lume.

—Cu atât mai bine pentru ea.I-ai povestit ce plictisitor e totul în acest univers în care monotonia e alunecată doar de oameni strălucitori ca tine?
Beau o privi surprins.
—Ar trebui să te măriţi din nou,Francesca.
—Mă ceri de nevastă? Genele lui coborâră milimetric.
—Ştii prea bine răspunsul.Îmi pace libertatea pe care o am.
—Şi mie libertatea mea.Slavă cerului că a murit contele,înainte de a-l omorî eu.Era cel mai supărător om.Dac-aş fi în locul tău,dulceaţa mea,n-aş lăsa-o pe acea tânără domnişoară prea mult cu Karl.Farmecul lui suav şi blond a sucit gâtul multor tinere.
—Poate că mă ajuţi să scap de el în seara asta.Contesa îşi bătu capul cu degetul.
—Ca pe o favoare personală?
—Da.
—Atunci aştept o răsplată pe măsură după ce ea...se duce acolo unde se duc în cele din urmă femeile din viaţa ta.Am cuvântul tău?
—Ai cuvântul meu..
Păi atunci,zise ea,ajustându-şi decolteul adânc al rochiei astfel încât orice mişcare suplimentară risca să-i dezvelească sânii complet,hai să vedem dacă observă Karl noua-mea rochie.
—Care rochie? murmură sardonic Beau.
—Exact.Ce plăcere că sunt încă la modă stilurile astea greceşti de îmbrăcăminte,care te lasă mai mult goală,câtă vreme sunt încă suficient de tânără ca să profit de ele.Şi,ca să fie totul şi mai interesant — un mic pariu? Vor trezi sânii ăştia un interes mai mare decât,dulcea inocenţă?
—E doar o chestiune de timp,dragă,rosti tărăgănat Beau,cunoscând gusturile generalului Mack.Pariez...pe treizeci de secunde.
—Ţi-l prind în plasă în douăzeci şi atunci îmi datorezi o noapte de distracţii speciale.Beau ezită,înţelegând semnificaţia cuvântului „special” în limbajul ei.

—Nu neapărat cu ocazia acestei vizite,dragă,oricând poţi,reveni imediat Francesca,o femeie a cărei principală calitate era talentul de a înţelege bărbaţii.
—S-a făcut.Beau o escortă pe contesa Nicollo pe ringul de dans,unde făcură doar câţiva paşi înainte de a-i intercepta pe general şi pe Serena şi de a-i opri.
— Karl,dragule,exclamă contesa aferat,pur şi simplu trebuie să dansezi cu mine.Nu-ţi aminteşti că am dansat pe această muuzică vara trecută la Viena?
Inspirând adânc,ca şi cum şi-ar fi amintit extraordinarele momente de atunci,contesa îşi arcui sânii superbi,făcându-i aproape să sară din strâmtoarea corsetului.Generalul era vrăjit,avea privirea unui înfometat ce era poftit la un ospăţ.
—Nu-i aşa că adori Viena vara? murmură Frances.Toată acea căldură înăbuşită şi frişca de pe toate băuturile reci...
—Mie îmi place frişca în mod special,rosti Beau,văzând că generalul e incapabil să scoată o Vorbă.
—Karl şi cu mine am urcat sus pe munte într-o zi,nu-i aşa,Karl? îi aminti contesa,strecurându-şi un deget pe sub marginea aurită a gulerului tunicii lui.Era atât de răcoare:de înviorător acolo.Am şi înotat.Îţi aminteşti,dragă? continuă
ea,ştiind că el nu uitase joaca lor perversă.Dacă nu te deranjează,lord Rochefort,
merse Francesca mai departe,apucând mâna generalului,mi-ar plăcea la nebunie să-l am pe Karl numai pentru mine.
—E practic dezbrăcată,comentă Serena,urmărind cum se depărtează cei doi.În plus,bănuiesc că tu ai pus totul la cale.
—Sunt vechi prieteni,replică neutru Beau.
—Se vede.Aluziile alea la căldură şi frişca n-au fost deloc subtile.
—Din nefericire,Karl nu e o persoană prea fină.Însă dansează bine,ca toată lumea de la curtea habsburgică. Te-ai distrat?
—Nu trebuie să fii atât de discret în privinţa micii tale maşinaţiuni.Mă gândeam chiar să-mi expun pieptul şi să pun pe bietul Karl să aleagă.
—În primul rând că n-aş fi permis aşa ceva,zise Beau zâmbind şi privind spre sânii ei plini,ieşiţi pe jumătate din corset,iar în

al doilea rând orice decizie,oricât de simplă,copleşeşte pe generalul Mack,aşa cum ţi-ar putea confirma orice om familiarizat cu modul în care comandă el armata napoletană.
— Deci trebuie să mă mulţumesc cu tine.
—O să văd ce pot face ca să te distrez..
Privirea lui cercetă iute sala de recepţii.Sânii ei ispititori îl făceau să se gândească la activităţi mai interesante decât să facă pe gentlemanul de curte.
—Vrei să mai stai sau să pleci?
—Va observa cineva dacă plecăm?
—Nu şi dacă ne strecurăm mai întâi afară pe terasă.Făcându-şi ieşirea discret,se întoarseră pe jos,mână în mână,la Palazzo Patagonia,prin grădinile Reale,
călăuziţi de lumina argintie a lunii.
—Iartă-mă dacă ţi-am stricat seara,zise el ,la un moment dat,dar nu ţi-ar fi plăcut de Karl.Repertoriul lui sexual e destul de limitat.
Serena privi spre faţa lui şi îi zări zâmbetul.
—Aşadar m-ai scăpat de o seară plicticoasă.
—Mai mult sau mai puţin.
—Să ştii că n-aveam de gând să mă culc cu el,rosti dulce Serena.
—Nu zău.
—Probabil că te gândeşti la celelate femei pe care le cunoşti.
—Nu zău,repetă el,uşor uimit.
—Generalul era tare drăguţ,dar prea limitat,dragă.Şi îmi tot spunea „domnişoară Blight”.Să ştii că m-ai stricat,Rochefort,murmură ea,în privinţa altor bărbaţi.
—Nu zău,rosti el a treia oară,de această dată atât de încet încât ea nu auzi nimic,în mod curios pentru un bărbat care considera libertinajul sexual ca pe o formă nepericuloasă de viaţă socială,cuvintele ei îi încălziră sufletul.
Siren părăsi portul foarte devreme a doua zi,tocmai ca Serena să nu se răzgândească în privinţa generalului.Dacă ar fi fost întrebat asupra motivului însă,Beau ar fi răspuns că fusese nevoie să ridice ancora atât de timpuriu pentru a prinde fluxul.

CAPITOLUL 17

La data de 5 martie,în aceeaşi zi în care Siren pleca spre Leghorn,Bonaparte îşi dezvăluia,în sfârşit,planurile generalilor săi.Generalul Massena,comanadantul şef al armatei Italiei,primi următoarea directivă:

„Strâng o Armată Rezervistă la Dijon,armată pe care o voi comanda personal.În opt sau zece zile am să-ţi trimit unul din curierii mei cu planurile de operaţiuni pentru campania care vine,în care vei vedea că rolul tău e important şi poate fi îndeplinit cu mijloacele pe care le ai la dispoziţie.Dac-aş fi în locul tău,în martie şi aprilie aş avea pregătite cam patru cincimi din forţa necesară,să spunem 40.000 de oameni la Genova.Nu m-aş teme că inamicul ar putea sa captureze Genova,lunile mai şi iunie sunt o altă chestiune,însă până atunci noi ne vom fi început campania,iar instrucţiunile pe care ţi le trimit în zece zile îţi vor servi drept ghid…în final repet,,am sentimentul că ai o poziţie solidă.Fructific-o la maxim.Cu poziţiile pe care le deţinem acum,nu putem fi învinşi dacă vrem cu adevărat să câştigăm.Aminteşte-ţi zilele noastre de glorie! Atacă duşmanul cu toată forţa de îndată ce face o mişcare.”

Planul de invazie al Italiei era gata să fie pus în aplicare.

CAPITOLUL 18

Pe parcursul călătoriei până la Leghorn,Serena avu sentimentul că timpul devine preţios.Se trezi privindu-l pe Beau cu mai multă atenţie,vrând să-şi amintească exact cum arăta când stătea în picioare,când se plimba sau când şedea întins,cum zâmbea,cum ţinea strâns timona iahtului cu aceeaşi graţie a mâinilor ca atunci când acestea se plimbau pe trupul ei,cum o privea cu afecţiune şi cu pasiune.Avea nevoie de amintiri pentru a avea un punct de sprijin în sălbăticia singurătăţii care o aştepta.Îl atingea din când în când ca să se liniştească singură

şi atunci el se uita la ea şi îi zâmbea,îndurerându-i sufletul de tristeţe.Prea de Vreme...prea timpuriu —el avea să dispară din viaţa ei.
Iar când portul aglomerat se ivi în raza vizuală,în cea de-a doua zi,Serena fu,copleşită de disperare.
Era ea în stare să fie politicoasă la sfârșit,când el îşi va lua rămas bun? Putea fi cervicală şi calmă,aşa cum era de aşteptat,ba chiar de pretins de la o iubită părăsită?Se va putea purta cu graţie şi bune maniere?
Vederea portului stârni emoţii neobişnuite şi în sufletul lui Beau.Sentimentele lui exprimau o curioasă nemulţumire,o agitaţie aparte,fără un motiv sau o explicaţie clară.Erau senzaţii cu totul noi pentru un bărbat care îşi lua adio de la amantele sale cu uşurare.Uşor surprins,îşi dădu seama că avea să-i ducă cu adevărat dorul Serenei — şi nu doar trupului ei ispititor şi primitor.În câteva minute avea s-o părăsească,un gând deloc satisfăcător,până ce o idee neaşteptată apăru la orizont — motivele legate de recompensa personală sugerând o reexaminare,a opţiunilor pe care le avea.
—Ai vrea să te însoţesc până la Florenţa? întrebă el minunându-se singur de propunere şi gândindu-se că probabil nu scăpase de efectul alcoolului consumat cu o noapte înainte.
—Da,da,răspunse Serena,al cărei univers plumburiu căpătă brusc o sclipire aurie.Mi-ar plăcea foarte mult.
—Bine,răspunse scurt Beau,mulţumit,entuziasmat,o senzaţie pe care el n-o diseca dincolo de implicaţiile carnale imaginându-se deja întins pe un pat mare în cel mai apropiat han.
Călătoria de şaizeci de mile până la Florenţa dură câteva zile,căci hanurile de provincie erau mult mai tentante decât trăsura şi drumul prăfuit,dar sexul era mult mai ispititor decât rămasul-bun.Niciunul dintre ei nu era împăcat cu ideea de a pune capăt legăturii lor plăcute.În cele din urmă însă,chiar şi într-un ritm atât de lent şi de boem,ajunseră la Florenţa.Când poposiră la adresa familiei Castelli descoperiră că gazdele Serenei erau plecate la Roma pentru două luni.Vecina familiei înţelegea situaţia oaspeţilor,dar n-avea la dispoziţie,

mijloacele de a le deschide uşa apartamentului.Îi părea foarte rău…poate că proprietarul avea să se lase convins s-o lase pe Serena înăuntru,numa că şi el era plecat la Pisa,în vizită la fiica lui.
—Nu mă aşteptau până în iulie,rosti Serena cu un oftat privind spre ferestrele închise întristându-se la gândul că va petrece următoarele câteva luni singură într-un oraş străin.Mai lamentabil decât singurătatea însă,era faptul că fără familia Castelli,avea să-i fie refuzat accesul la atelierele unde voia ea să studieze.
—Trebuie să-ţi găsim o gazdă,decise rapid Beau.Ce parte a fluviului Amo preferi?
—Cel puţin îmi pot permite o gazdă,declară Serena,schiţând un zâmbet,abătută de la gândurile ei negre de reacţia energică a lui Beau.Mulţumită ţie.
—Nu — mulţumită talentului tău.Ţi-aş sugera partea de nord — aşa o să fii mai aproape de orice.(Luând-o de mână,o mângâie de încurajare.) O să-i spun vizitiului să ne aştepte în Piazza della Signoria câtă vreme noi căutăm un apartament.(Aproape plină cu bagaje,trăsura închiriată bloca străduţa îngustă.) Şi mă mai gândeam să mai stau câteva zile până te acomodezi cu Lumea.
—Ai vrea? răspunse cu răsuflarea tăiată Serena,după care,dându-şi seama ce stângaci reacţionase faţă de un bărbat ultrafamiliarizat cu femeile tampon,
adăugă cu mai multă circumspecţie: deşi mă tem că aş profita prea mult de tine.
—Hai să nu ne mai gândim cine profită de cine,altfel s-ar putea să fiu forţat să recunosc că am o conştiinţă,zise el,zâmbind.Cât despre statul meu aici,m-aş bucura teribil.(Privind în josul străzii pavate,cercetă clădirile care umbreau razele soarelui.) Acum spune-mi ce crezi că-ţi poţi permite,adăugă el,prudent după cearta lor legată de rochii.
Trei ore mai târziu,după ce urcară nenumărate scări şi îşi croiră drum prin diverse locuinţe şi pasaje înguste de trecere,ajunseră în camera de zi a unui apartament care dădea spre fluviul Arno.În stânga se vedea podul aurarilor.Soarele

după-amiezii făcea să sclipească apa care curgea leneşă dedesubt,în vreme ce dealurile verzi de la orizont întregeau superbul peisaj,ca şi cum ar fi fost puse acolo pentru deliciul Serenei şi a lui Beau.
—Nu-mi vine să cred că acest apartament este la un preţ atât de rezonabil,rosti fericită Serena,întorcându-se de la fereastră pentru a-şi cerceta noul ei cămin.După toate locuinţele mai mici şi mai scumpe pe care le-am văzut.
—Cred că te-a plăcut propietăreasa — sau a încântat-o să aibă o chiriaşă englezoaică în casa ei.Beau se postă în spatele Serenei,mulţumit că ea era încântată.Banii pe care el îi oferise proprietăresei o determinaseră pe aceasta să renunţe la ideea de a închiria apartamentul doar pe două luni.
—Ce-ar fi să vă plătesc pentru tot restul anului înainte,îi propuse el propietăresei în vreme ce Serena inspecta bucătăria din spate.V-ar ajuta?
Bineînţeles că propunerea fusese acceptată.Iar când Serena ieşise din coridorul care ducea spre bucătărie,fusese întâmpinată de zâmbetul radios al proprietăresei,care îi dădu un set de instrucţiuni clare şi precise privind pieţele,bisericile şi magazinele cele mai apropiate.Pentru că italiana vorbită de Serena era fără cusur,iar propietăreasa părea extrem de încântată de donna inglese care vorbea cu accent florentin,conversaţia lor ajunse să includă şi o lungă discuţie referitoare la familia mamei Serenei.
— Pare cu siguranţă să cunoască pe toată lumea de nord de Roma,remarcă Beau după plecarea proprietăresei.Cel puţin nu-ţi va lipsi un partener de conversaţie,adăugă cu un surâs.
—Poate că mă va ajuta să aflu câte ceva despre familia mamei mele.Tata deţinea prea puţine amănunte.
—O greşeală tipică bărbaţilor,zise Beau,concediind astfel orice interes
suplimentar pentru antecedentele familiale.Mă duc să aduc trăsura şi bagajele.
Ce-ar fi să te gândeşti între timp unde vrei să-ţi amenajezi atelierul? Şi gândeşte-te cum să reamenajezi dormitorul.Mă duc să văd dacă proprietăreasa are un alt pat.

—Nu-ţi place patul?
—Mi-ar fi plăcut dacă eram cu vreo treizeci de centimetri mai scund.
—Deci mai stai?Chipul Serenei radia de bucurie.
—Cel puţin câteva zile şi n-am chef să nu mă simt bine.Serena nu presupunea că gloriosul fiu al ducelui de Seth s-ar fi simţit prost de multe ori în viaţa lui.De asemenea înţelegea perfect că el n-avea cum să încapă în acel pat îngust.
—Întreab-o pe proprietăreasă şi unde putem mânca.
—Dacă ţi se face foame,ia din pâinea şi brânza pe care le-am cumpărat în Badia.O.să aduc eu ceva pentru cină.Ciao,dragă,zise el,sărutând-o dih vârful buzelor.Serena se plimbă prin încăperi,mulţumită de aranjamentul şi mărimea apartamentului.Camera de zi era mare,cu un balcon minuscul care dădea spre fluviu.Din ea se deschidea un mic salon potrivit pentru un birou.Dormitorul acoperea toate nevoile ei,în vreme ce bucătăria avea o mică verandă,care mirosea toată a crini de la florile din grădina de dedesubt.Putea picta în camera de zi; lumina de acolo era excelentă.Era primul ei cămin adevărat după casa din Fallwood şi asta o făcea să se simtă surprinzător de fericită,chiar dacă era singură într-o ţară străină.De fapt nu chiar singură,şi tocmai acest amănunt contribuia decisiv la buna ei dispoziţie.Cât despre viitor,nu-şi îngăduia să se gândească la plecarea lui Beau.
Beau se întoarse două ore mai târziu,urcând scările în fugă,strigând că ajunsese acasă şi bucurând sufletul Serenei.Spusese „acasă”.
Chiar dacă ştia bine care era situaţia,Serena se simţea mângâiată de acel cuvânt intim.Mai mulţi oameni veneau după el pe scări,cărând porţiuni dintr-un pat găsit de Beau,bagajele,flori şi vaze.
—Patul ăsta nu e de la propietăreasă — e nou.Nu mi-l pot permite,rosti Serena,dorindu-şi să găsească o cale de a-l reţine pe Beau acolo.
—Hai să ne luptăm mai târziu,murmură el cu ochii lui negri scânteind,când patul va fi montat.Te las să câştigi.
—Dacă voi câştiga,îl duci înapoi?

—Dacă o să câştigi,te las să-l cumperi de la mine.
—Cu ce,mă rog?
—Mă gândeam că putem face un troc...cu ceva,zise el,surâzând viclean.
—Am de ales?Beau pretinse că se gândeşte o secundă,apoi zâmbi.

—Nu chiar,înainte de a te burzului toată,adăugă observând îmbujorarea care-i colorase obrajii,să ştii că am adus şi mâncare pentru o cină frugală.
—Deci n-am voie să protestez?
—Nu până ce patul nu e asamblat..
Vocea lui era calmă iar pe chip îi înflorea un alt zâmbet.
—Eşti imposibil,zise ea.Insistent ca un berbec (Scoase un oftat prelung.) Ai de gând să eviţi orice discuţie,nu-i aşa?Nu putea fi furioasă pe el.Beau ignora cu desăvârşire frustarea ei,cuprins de bună dispoziţie,având farmecul impertinenţei irezistibile.
—Hai să vorbim după ce mâncăm,propuse el cu amabilitate.
Era clar că n-avea s-o facă.Poate că era o prostie din partea Serenei,fie şi măcar să se gândească la a opune rezistenţă generozităţii lui.
Câtă vreme mâncară,băură vin şi urmăriră soarele coborând încet dincolo de linia joasă a dealurilor care înconjura oraşul,lucrătorii montară patul pe locul lui.
—Dacă mai stai mult pe-aici,devin iarăşi o răsfăţată să ştii,comentă Serena.
—Ai timp suficient să lucrezi după ce plec.Cuvântul „plec” râmase suspendat între ei.Serena avu un sentiment şocant şi de neînţeles de frustare,mai ales că ştiuse dintotdeauna că drumul lor împreună avea să fie scurt.
—Dar mai rămân o vreme...murmură el,sesizând starea ei de disconfort.Asta dacă nu te deranjează.
—Mi-ar plăcea să stai,răspunse încet Serena.
Nu putea să se prefacă nepăsătoare,chiar dacă pentru contele de Rochefort era preferabil ca relaţiile lui amoroase să presupună cât mai puţine sentimente.

—Aşa deci.(Beau inspiră ca şi cum ar fi alergat un maraton,după care,zâmbind,o întrebă): Mâine ce facem?

Rămase cu Serena o săptămână,în care făcură zilnic lungi plimbări pe străzile oraşului Renaşterii,pierdură ore întregi admirând,toate comorile de artă cunoscute,se căţărară pe Dom şi în clopotniţe de biserici ca să privească oraşul de sub ei,se rătăciră pe coridoarele nesfârşite ale palatului Pitti şi pe cărările în serpentină ale grădinilor Boboli din vecinătate,se minunară de frumuseţea uşilor de la abaţie,sculptate de Ghiberti,rămaseră înmărmuriţi în faţa lui David al lui Michelangelo — sculptura în marmură cu ochii atât de vii încât părea însufleţită.Palazzo Vecchio,impregnat de sute de arii de istorie a Florenţei; îi aminti Serenei de perenitatea vieţii,că şi palatul Uffizi,încărcat de capodopere strânse de familia Medici,oameni cu pasiuni şi puteri nemăsurate,care urţipluseră cameră după cameră cu opere de artă atât de preţioase încâ't Serena rămase fără grai în faţa lor.
Făcură,de asemenea,dese plimbări călare în afara oraşului,admirând ruinele etrusce şi romane de la Fiesole,ca şi mănăstirea pe care Michelangelo o decorase şf care se afla pe un deal,la nord de oraş.Pe lângă toate astea,mâncară,băură şi se iubiră,aşa cum au procedat îndrăgostiţii de la începutul veacurilor,total preocupaţi unui de celălalt,delec-tându-şe cu toate variantele posibile ale plăcerii,scufundaţi în universul voluptuos al senzualităţii.
Într-o seară târziu pe Serena o apucară durerile ciclului.Ridicându-se în capul oaselor după ce ea îl părăsise,Beau aprinse o lumânare şi o urmări în tăcere pe Serena cum îşi spală sângele de pe coapse şi cum se ocupă de toate amănuntele necesare.După ce termină,ea îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se întinse la loc lângă el,cu o expresie stranie de rezervă pe chip.
—Te doare? întrebă Beau,luând-o în braţe.
—Un pic.
—Vrei un coniac? Ea murmură un „nu”,după care se cufundă într-o tăcere

nefirească.
—Credeai că ai rămas gravidă?
—Mă preocupa gândul.Serena rostea cuvintele încet dar precipitat,ca şi cum
nu-i făcea plăcere să vorbească,
—După…în fine,după atâta timp,zise el neîndemânatic,am crezut şi eu acelaşi lucru.Şi-a dat seama,îşi zise ea,ca şi cum ar fi avut vrea importanţă.
—După cum vezi,se forţă Serena să rostească cu glas tare,eşti în siguranţă.
—Ceea ce înseamnă că am avut noroc,răspunse Beau,gândindu-se la scăpările pe care le avuseseră în unele ocazii mai intempestive de a se proteja.Căci n-am fost mereu prudenţi.
—E un mare noroc pentru mine,i-o întoarse ea glacial,întrebându-se de câte ori fusese,nevoit Beau-St.Jules până atunci să fugă de responsabilităţi paterne.
El sesiză iritarea din vocea ei,
—Dacă era vorba de un copil,aş fi avut grijă de tine.
—Îmi imaginez.Eşi un bărbat foarte generos.
Tonul ei implica mai multe.Beau auzise şi mai înainte înţepătura şi aluzia — nu în privinţa vreunui copil,căci era de obicei prudent,ci în legătură cu numeroasele lui ieşiri din budoarele şi vieţile femeilor.
Nu-i răspunse.Ştia cât de inutile erau vorbele într-un astfel de moment.Însă o ţinu în braţe pentru că aşa dorea şi ea îi permitea.În inimă i se strecurase o senzaţie ciudată de tristeţe,ca şi cum pierduse ceva,o emoţie imposibil de ignorat,chiar şi pentru un bărbat căruia nu-i păsa de obicei de sentimentele legate de femei şi amoruri.Stând în braţele lui,Serena îşi spuse că ar trebui să se simtă uşurată că îi venise ciclul.Cu o parte a creierului aşa şi gândea.Însă cu cealaltă parte,cea care visa,cea în care dorul şi nevoia depăşea orice logică,Serena plângea după copilul pe care l-ar fi putut avea.Ar fi putut avea copilul lui,pe care să-l iubească după ce Beau avea să dispară din viaţa ei.Aşa însă,visul se destrămase.Iar lacrimile ei erau reale.

Beau simţi umezeala pe piept,auzi scâncetele ei înfundate,însă nu era deloc sigur că voia să afle motivul lacrimilor.După atâtea aventuriere din viaţa lui,devenise suspicios şi din cale afară de precaut.
Indiferenţa lui Beau o răni profund pe Serena.Tăcerea lui era mai elocventă decât orice cuvânt.Peste câteva clipe lacrimile izbucniră şuvoi şi instantaneu Serena se smulse din braţele lui şi se dădu jos din pat.Dându-şi seama aproape prea târziu că ea intenţiona să plece,Beau se repezi şi îi prinse încheietura mâinii exact când picioarele ei atingeau podeaua.
—Ce-am făcut?E vorba de ce n-ai făcut,îşi zise ea,trăgându-şi nasul şi ştergându-şi lacrimile cu mâna liberă.
—N-ai făcut nimic,minţi ea.E doar ciclul…plâng uşor când…Vocea ei tremură şi se opri.
—Lasă-mă să te ajut.Trebuie să facem ceva…să mergem undeva?
Muşcându-şi buza,ea clătină din cap.Se simţea abandonată,deşi ar fi trebuit să ştie mai bine ce o aştepte,din moment ce nu-i promisese nimic..
—Eşti sigură?Privirea lui era blândă,dar şi perplexă.
Serena încercă să zâmbească,însă buzele îi tremurau.Beau se trezi cuprins de nişte remuşcări uluitoare pentru el.Rostogolindu-se pe o parte,o trase la loc lângă el şi,ţinând-o strâns la piept,îi mângâie părul, faţa,şoptindu-i vorbe liniştitoare,dulci,consolatoare,cu voce blândă.
—Totul o să fie bine…nu plânge.Nu plânge.,sunt aici.Dar n-ai să mai fii mult ţipă ea tăcut,ceea ce o făcu să izbucnească şi mai aprig în plâns.Sughiţând,reuşi să îngaime:
—Îmi…pa…pa-re…rău…că…plâng.
—Să nu-ţi pară,murmură el,îndepărtându-i cu blândeţe părul de pe tâmple.
Voia să-i dăruiască ceva.Era singura modalitate de a c consola pe care ostia.Gândindu-se înfrigurat,se întrebă ce ar fi putut cumpăra în mijlocul nopţii.
—Dă-mi voie să-ţi cumpăr ceva,rosti el,zicându-şi că poate o promisiune era suficientă până dimineaţă.

—Nu…poţi.Serena sughiţă din nou,plângând şi mai tare.Nu-i mai păsa de discreţie sau stânjeneală.Nu-i mai păsa de nimic.Beau putea cumpăra orice.
—Spune-mi doar şi e al tău.Ea îl privi prin ceaţa lacrimilor,frumuseţea lui ieşind în evidenţă chiar şi printr-o astfel de pânză udă.
—Te vreau,pe tine,izbucni ea,cu cuvinte care sunară ca o salvă de artilerie.
Şocată ca şi el de îndrăzneală,Serena bătu cu pumnii în pieptul lui,se smulse din strânsoare şi fugi din încăpere.
Beau rămase nemişcat şi ascultă respiraţia ei precipitată: din camera alăturată.Mintea lui se blocase asupra cuvintelor ei,ca şi cum acestea îi acoperiseră rotiţele gândirii.Aşa cum se,întâmpla mereu când se confrunta cu pretenţiile femeilor.Expiră cu zgomot.După care se dădu jos din pat şi îşi căută pantalonii.Urma o conversaţie care necesita minimum de îmbrcăminte.
Când intră în camera de zi,Serena îşi înălţă privirea de pe canapeaua pe care şedea ghemuită într-un colţ şi rosti cu fermitate:
—N-am nici o scuză.N-ar fi trebuit să spun ce-am spus.Eşti liber să pleci — acum dacă doreşti.Beau se aşează pe un scaun în cealaltă parte a încăperii.
La adăpost,îşi zise ea.Era clar că el mai făcuse asta,înainte.
—Nu vreau să plec,murmură el,însă nici nu pot rămâne la nesfârşit.
—Cum vrei tu.Lacrimile dispăruseră,secate de sentimentul de umilinţă.
—Îmi place să fiu cu tine.Însă păstrezi distanţa,observă ea în minte,îngrijorat după ce atâtea femei te-au rugat să rămâi.
—Nu-mi vine să cred că am spus ce-am spus.Serena îşi trase picioarele sub bărbie şi se uită la el pe deasupra genunchilor acoperiţi cucămaşa de noapte.
Beau găsi încântătoare sinceritatea din ochii ei,ca întotdeauna.
—Eşti mai emotivă acum,cu…
—Ciclul meu lunar,zise ea,ajutându-l.

Avusese timp să-şi controleze emoţiile şi să reintre într-un soi de normalitate.
—Aşa.
—O să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.Luându-se după poza lui degajată,Serena putu chiar să zâmbească.
—Ar fi al naibii de plăcut.Beau se lăsă mai jos în scaun,relaxându-se cu picioarele întinse înaintea lui.
—Şi eu ţi-am apreciat plăcerea ta,zise ea,cu o voce familiar de sardonică.Toţi cei douăzeci de centimetri ai ei.
—Când te vei simţi iarăşi mai bine,eu şi plăcerea mea îţi vom sta la dispoziţie,rosti el tărăgănat.Între timp,dă-mi voie să te duc la cumpărături mâine.
—Vrei să răscumperi lacrimile unei femei,Rochefort? întrebă ea uşor ironică,dar cu o privire amuzată.
—Vreau să-mi liniştesc conştiinţa.
—Nu credeam că ai aşa ceva.
—Nici eu,răspunse el încet.A doua zi merseră la cumpărături,fiindcă Beau o convinsese că era inutil să-i reziste.Serena ar fi trebuit să înţeleagă asta până acum.Înţelesese.El avea dreptate.
Aşa că,preţ de încă alte câteva zile,ea îi permise luţ Beau să-şi calmeze conştiinţa,căci era inutil să lupte împotriva dorinţelor lui.În plus,principiile şi etica ei îşi pierduseră din forţă în acea noapte,când fuseseră inundate de şuvoiul lacrimilor ei.După discuţia lor cordială din mijlocul nopţii,reieșise foarte clar că el n-avea să se mai întoarcă după ce va pleca.
Beau îi cumpără o duzină de perechi de balerini de diferite culori,două covoare luxoase de Bagdad,canapelele, scaunele,oglinzile şi mesele pe care nu îndrăznise să 1e cumpere în ziua în care adusese patul acasă.După aceea achiziţionă superba tapiserie intitulată Primavera pe care o admirase Serena.În opinia lui,fetişcana blondă pictată de Botticelli semăna foarte bine cu Serena Blythe din Gloucestershire.Pe lângă toate astea,trecând peste protestele ei,pentru că preţul exorbitant era mult prea mare chiar şi pentru principiile ei decăzute,Beau cumpără un colier din aur şi perle cu un rubin cât oul de struţ ca pandantiv.

—Să te gândeşti la mine când îl vei purta,îi zise el.Serena ştia că se va gândi la el în fiecare minut,cu sau fără colier.Beau ar fi putut să economisească acei bani.Rămase aproape încă două săptămâni în apartamentul acum bogat mobilat.Într-o după-amiază însă,se,răsuci pe călcâie,din faţa,ferestrei unde contempla priveliştea fluviului de o bucată de timp,şi zise:
—S-ar putea ca la Palermo să mă aştepte mesaje pe care trebuie să le duc înapoi în Anglia,
—Înţeleg.
—Mi-ar plăcea să stau mai mult.
—Ştiu.
—M-aş putea întoarce dacă Sir Hamilton n-are veşti.N-avea s-o facă.
—Mi-ar face plăcere,răspunse ea.
—O să-ţi fie bine până se întoarce familia Castelli?
—O să încep să pictez.Aşa o să am ceva de arătat când o să intru într-un atelier.
N-avea să plângă.Îşi putea controla emoţiile dacă nu se gândea la plecarea lui.
—Ai destule vopsele?Îi cumpărase două magazine cu vopsele.
—Da,mulţumesc.
—Ce-o să facem diseară?
—Mă gândeam că o să mor regulându-te.El râse şi se simţi mai bine.
—O femeie după sufletul meu.
Dacă ai un suflet,dragul meu „Glorios”,îi răspunse ea în gând,înţelegând acum de ce un bărbat ca Beau St.Jules nu legase niciodată o relaţie permanentă.
—Atunci ne potrivim bine,căci mie îmi place p…ta.
Beau acoperi într-un salt scurta distanţă dintre ei.Apucând-o pe Serena de umeri,o ridică pe jumătate de pe scaun şi se apleca să o sărute cu buze înfometate,cu degetele înfigându-se în carnea ei.O secundă mai târziu o ridică complet în picioare şi,presându-şi trupul de trupul ei,o forţă pe Serena să-şi deschidă gura şi îşi înfipse limba în gâtul ei,mânat doar de mânie şi frustare.N-ar fi suportat ca ea să rostească acele cuvinte în faţa altui bărbat.Serena era a lui.

Sau cel puţin era în seara asta.Suprimându-şi instinctele de posesie,o luă pe Serena în braţe şi o purtă în dormitor.
Rămaseră treji toată noaptea,niciunul dintre ei nevrând să irosească vreo clipă din ultimile petrecute împreună.Făcură dragoste cu gingăşie,cu încetineală rafinată,iar la sfârşit,în zori de zi,se treziră amândoi arzând ca două lumânări,mânaţi doar de finalitatea sfâşietoare,de inexorabilul sfârşit al poveştii lor de dragoste.
Întrebat de Serena dacă vrea micul dejun,Beau răspunse că nu. Se apucase deja de împachetat,înghesuindu-şi hainele în valize.Când se uită la Serena, privirea lui era uluitor de goală.
—Dacă ajung în Leghorn până la cină,prind fluxul de seară.
Şi vocea lui era lipsită de orice emoţie.
—Vrei să-ţi pregătesc un prânz?Atunci el zâmbi — un crâmpei din bărbatul pe care-l ştia ea.
—Nu te-aş refuza dacă ai fi în stare.(Până atunci ea nu reuşise să gătească absolut nimic.) Dar îţi mulţumesc că ai întrebat.
—Te-aş putea ajuta să împachetezi.
—Aproape că am terminat.Mi-ai văzut ceasul?
—E în hol.Ţi-l aduc eu.Când se întoarse în dormitor,valiza lui era închisă și Beau îşi îmbrăca haina verde închis.Luă ceasul de la ea,îşi petrecu lanţul prin butonierii vestei şi strecură orologiul în buzunar.
—Îţi mulţumesc pentru tot,rosti el,stând la doar un pas de ea,dar având deja o voce distantă.
—Mulţumesc foarte mult.Însă tu ai fost infinit mai generos decât am fost eu.Îţi rămân îndatorată.Vorbea cu un ton egal,lipsit de pasiune,capabilă ca şi el de politeţe.
—Categoric nu.(Tonul lui era precipitat.Apoi ochii lui se închiseră pentru o clipă.) Îţi doresc numai bine,adăugă el moale,după care,apucând-o de mână,o trase pe Serem aproape.Sărută-mă murmură el,deşi urăsc sărutările de adio.
—Nu mai mult ca mine,şopti ea,înălţându-şi gura spre el şi străduindu-se să nu plângă.În scurtul moment cald şi tandru cât buzele li se întâlniră,universul se umplu iarăşi de magie.Serena era singura femeie din viaţa lui pe care Beau o părăsea cu regret,pentru că era plină de dulceaţă şi pasiune —

şi totuşi el n-avea nici o intenţie de a se lega de o singură femeie,oricât de ispititoare ar fi fost.
Gura lui se îndepărtă.
—Probabil că data viitoare când te văd vei ţine un discurs în faţa Societăţii Regale.Pictezi ea un înger.
—Îţi voi trimite o invitaţie la prima mea expoziţie.Spera să sune la fel de neutră ca şi el.Însă îşi dorea ca el să plece înainte ca ea să se umilească implorându-l să rămână.
—Călătorie plăcută,îi ură Serena.El o privi încă o clipă,cu o expresie indescifrabilă pe chip,apoi se întoarse să apuce bagajul…….îndreptându-se de spate,zâmbi,înclină din cap şi în următoarea secundă se făcu nevăzut.
—Uită-te în sertarul de sus al noptierei,mai strigă el înainte de a trânti uşa apartamentului.După care Serena îi auzi paşii coborând scările.
Alergă la fereastră şi îl urmări urcându-se în trăsură,apoi stătu acolo până ce trăsura dispăru din raza ei vizuală.Ducându-se înapoi în dormitor,Serena trase de sertarul noptierei.Cutiile din piele roşie stăteau cuibărite lângă ciorapii ei de mătase,având un bilet prins de cea mai mare dintre ele.„Fiecare doamnă are nevoie de diamante”,scrisese el cu măzgăleala lui specifică,neglijentă şi înfloritǎ.Apoi semnase: „Cu dragoste,Beau.”
Serena deschise cutiile elegante una câte una.Uluitoarea colecţie de diamante îi ajungea ca să-şi cumpere ani buni de siguranţă materială — căci colierul,cerceii şi brăţara erau încrustate cu sute de diamante enorme.Beau St.Jules nu-şi putea dărui inima,însă în toate celelalte privinţe era cel mai generos bărbat din lume.
Plânse toată dimineaţa,apoi dormi două zile,evadând din calea durerii şi nefericirii în cuibul oferit de patul pe care i-l cumpărase Beau.Când decise să revină la viaţă,în seara celei de-a doua zile,începu să picteze: Se apucă de lucru ca şi cum întreaga ei viaţă depindea de asta.Şi poate că aşa şi era,cel puţin în primele două zile.Abia dacă dormi câteva ore şi doar ciuguli câte ceva de mâncare.Picta cu furie şi pasiune,cu fervoare şi ură.Picta bărbaţi înalţi şi chipeşi în toate poziţiile şi

stările sufleteşti posibile.Plânse uneori împrăştiind vopsea pe pânză,îndureratăde nedreptatea vieţii.Alteori se simţea atât de copleşită de iubirea din amintirile ei fericite,încât zâmbea şi fredona tot felul de cântecele în vreme ce lucra.
Cel mai rău însă era noaptea.Adesea se apuca de pictură în asemenea clipe de melancolie,când îşi dorea cu disperare să se regăsească în braţele lui.Iar în acele nopți în care nu mai găsea apărare în calea durerii,spera dincolo de orice speranţă să se fi înşelat şi să poarte în pântec copilul lui.Însă ciclul îi veni din nou luna următoare,iar roșul aprins al sângelui îi distruse visele în asemenea măsură,încât Serena nu mai putu picta o săptămână după aceea.
Ştia că Beau o uitase deja.

În vreme ce Serena îşi îneca melancolia în pictură,Beau se ocupa tot mai abitir de sticlele cu băutură în încercarea inutilă de a suprima imaginile care îi înfierbântau creierii imagini pline de pasiune şi dorinţă în care era mereu prezent un cap blond şi o pereche de ochi verzui-albaştri.După ce desfăcuse prima sticlă de coniac când se urcase la bordul lui Siren nu se mai oprise din băut,stând pe punte pentru prima noapte singur,fără a vorbi cu cineva şi refuzând ofertele lui Remy de mâncare.A doua zi de dimineaţă se spălă şi se bărbieri.Îşi puse şi un rând de haine noi.Numai că pe dinăuntru era schimbat,se simţea consumat.
Nimeni de pe iaht nu ştia cum să reacţioneze la noua dispoziţie sufletească a patronului.Vocea lui era diferită când vorbea.Observaţiile erau cinice şi fiecare cuvânt era marcat de o amară deziluzie.
Când ajunseseră la Palermo era beat criţă.O zi mai târziu,când se întorcea de la vizita făcută lordului Hamilton și curţii regale,la braţul lui se găsea contesa Niollo.Proprietatea Francescăi,Baccate,se învecina cu domeniul St.John. Contesa se invitase singură,sub pretextul că vrea să-şi inspecteze proprietatea.

—Foarte bine,acceptase Beau când fusese abordat de ea,privind-o cu o uşoară ironie.Eu te voi salva de republicani şi tu mă vei salva de plictiseală.
Ambele domenii se găseau la distanţă suficient de mare de Napoli ca să fi scăpat de distrugerile războiului.Când ajunseră la vila lui Beau,Di Cavalli,văzuseră că peisajul bucolic de acolo fusese neatins de armate şi revoluţii.
—Nu trebuie să pleci la Baccate imediat,nu-i aşa? întrebă Beau,ajutând-o pe Francesca să descalece în curtea interioară a vilei.
—Ai vrea să stau? propuse ea pe un,ton de flirt..
—Aş vrea să te regulez,vreo săptămână,răspunse el leneş.Eşti interesată?
—O propunere fermecătoare,Rochefort,replică ea.
—Vrei sau nu?
—Nu sunt sigură,om lipsit de graţie ce eşti.Beau căuta uitarea şi nu dragostea.În plus,nu-i oferise niciodată Francescăi vreun semn de dorinţă pentru o legătură serioasă.
—Cum vrei..Am nevoie de o băutură.
—Trebuie să-mi acorzi atenţie şi mie,rosti ea,nu doar coniacului tău.
Femeie directă,binevoitoare,Francesca ştia întotdeauna ce vrea.
—Nu-ţi face griji,dragă,o să ai parte de toată atenţia pe care ţi-o doreşti.(În neagra dispoziţie sufletească în care se găsea,gândul de a muri regulându-se părea o soluţie perfectă.) Sper doar ca tu să poţi ţine pasul.
—Sună interesant.Privirea ei căpătă o strălucire puternică.
—Am intenţia ca realitatea să fie şi mai interesantă,dragă,replică el cu voce lipsită de emoţie.Se ţinu de cuvânt.Iar ea ţinu pasul.Şi nici unul dintre ei nu observară când se scurse o săptămână.
Beau bea din clipa în care se scula dimineaţa.Ţind pemanent o sticlă cu alcool la îndemână,lângă pat.Reuşi însă să-şi menţină un aer de sobrietate,în ciuda negurei din suflet ca şi cum gândurile acide ar fi consumat tot alcoolul,ca şi cum nevoia lui arzătoare de Serena şi-ar fi găsit alinarea în vigoarea dată de

coniac.Iar Francesca de Bruni,contesa Niollo,se bucura de răsplata pasională a urii şi frustării lui Beau.
Când plecă contesa,găsi o servitoare să-i încălzeasci ,patul o vreme,cât ea plecase să îngrijească de proprietăţi Când se întoarse şi găsi o fată drăguţă în braţele lui Beau,fiind o femeie cu gusturi rafinate,Francesca se alătură celor doi.
Beau nu mai ştia ce zi e.Nici nu-i păsa.Nu-l interesa să-i pese.Voia doar să uite frumuseţea blondă care îi bântuia gândurile şi visele.
Iar după o lună descoperi că nu-i mai pasă absolut de nimic.

CAPITOLUL 19

În vreme ce pe moşia St.Jones începea un menaj în trei,departe înspre nord,austriecii porniseră ofensiva şi făcuseră progrese rapide împotriva francezilor în toate sectoarele.Pe flancul estic generalul Ott capturase Recco şi înălţimea dominantă Monte Becco,forţând aripa dreaptă a armatei franceze să se retragă la Nervi,la cinci mile este de Geneva.în centru,Hohenzollern trecuse ca o furtună prin importaiitul pas Becchetta,pe drumul principal care lega Genova de Tortona în nord,în vreme ce şarja lui Melos asigura pasul Cadibona creând o breşă spre coastă,la Vado,separând prin aceasta armata lui Soult de cea a lui Suchet.După trei zile de lupte grele Melos îşi.îndeplinise obiectivele primite şi îi îndepărtase pe francezi de pe liniile lor de avangardă aflate pe crestele Apeninilor Lingurici,deşi preţul plătit era un număr imens de pierderi.Massena opusese o rezistenţă încăpăţânată înpotriva unor forţe net superioare; austriecii erau de cinci ori mai numeroşi.
În vreme ce locuitorii vilei Di Cavalli îşi petreceau luna aprilie cufundaţi în plăceri,în împrejurimile Genovei presiunea austriacă era tot mai mare şi francezii erau treptat forţaţi să se retragă prin Voltri şi Sestri,hărţuiţi tot timpul de canonada navelor britanice care blocau coasta.Până la data de 20 aprilie flancul stâng al francezilor ajunsese şă se retragă spre gurile râului Polcevera,aflat la doar trei mile vest de Genova.Pe flancul drept se retrăseseră deja spre râul Sturla,în vreme ce în centru reuşeau să menţină o poziţie fortificată şi câteva forturi

izolate înspre nord şi înspre est.Aflat în Genova,generalul Massena era acum complet izolat de baza sa din Nisa şi de armata lui Suchet.
La 24 aprilie,amiralul Keith trimise un mesager de pe vasul amiral HlvlS Minotaur către Massena,cerându-i generalului francez să se predea deoarece poziţia lui era fără speranţă.Altfel amiralul se vedea nevoit să bombardeze Genova.Massena replică prompt: „Genova va fi apărată până la ultimul om”.Imediat,deschise focul asupra vaselor britanice cu bateria de coastă de la Lanterna.în aceeaşi zi,Massena îl trimise pe maiorul Franceschi,unui din curierii lui Soult,să străpungă blocada şi să-i ducă un mesaj lui Bonaparte,în care îi făcea un bilanţ al operaţiunilor până în acea zi şi îi scria că,prin reducerea în continuare a raţiilor pentru trupe,putea menţine poziţia pentru încă zece,dousprezece,poate chiar cincisprezece zile.Căpitanul Berry ajunse la Di Cavalli spre sfârşitul lunii,încărcat cu veşti şi scrisori.Îl găsi pe Beau afară,însoţit de micul său harem.Femeile şedeau tolănite pe şezlonguri în grădină şi beau şampanie,privindu-le leneşe pe Beau,care lucra cu unul dintre armăsarii aduşi de la Tunis.Verdele grădinii era,înspicat cu o mulţime de culori ale florilor,iar aerul era încărcat de parfumul trandafirilor.
— Pot să-ţi ofer ceva de băut? întrebă degajat Beau după ce Berry ajunse în dreptul padocului de călărie,descăleca şi dădu frâul unui băiat de la grajduri.
Îi oferi căpitanului un păhărel pe care îl ţinea în buzunarul vestei.
—Mulţumlesc,domnule,mi-ar prinde chiar bine.Călătoria până aici m-a cam încins şi m-a umplut de praf.
—Iar aici e şi mai cald.Bea-l pe tot.Am o rezervă mare acolo,adăugă Beau,făcând semn înspre doamne.Broboane de transpiraţie i se îngrămădeau pe piele.Era îmbrăcat doar cu pantaloni strâmţi şi încălţat cu cizme de călărie.De la mijloc în sus purta doar o vestă descheiată,cu buzunarul necesar să-şi păstreze băutura.Braţele şi umerii - bronzaţi,ca şi pieptul puternic,toate exprimând forţă pură masculină,contrastau flagrant cu ţesătura delicată a materialului vestei.

Căpitanul goli păhărelul,după care,înapoindu-l cu un zâmbet,zisa:
—Dacă sunteţi angajat în alte probleme,sir...Privi înspre femeile aşezate în umbra parţială a unui măr înflorit.Halatele fine de dantelă le ascundeau prea puţin senzualitatea voluptuoasă.
—Vă aştept în birou.
—Am fost ocupat cu ele,de altfel,săptămâni de-a rândul,murmură cu sarcasm Beau.N-o să-mi simtă prea mult lipsa dacă te duc înăuntru.Ai cunoscut-o pe contesa Niollo?
—O singură dată,sir,pentru foarte scurt timp — la Capri.
—Ah...da,în fine,vino să te prezint după care ne vom retrage în răcoarea biroului meu.Cu un gest politicos al capului,îi făcu semn lui Berry să i-o ia înainte.
Distanţa până la grădină nu era mare.Când Beau prezentă femeile,le tratã fără discriminare,indiferent că una era contesă iar cealaltă era servitoarea lui din casă.Contesa dădu scurt din cap în direcţia căpitanului,poziţia ei socială permi-ţându-i să se comporte astfel cu un bărbat de rangul lui.Thebia,servitoarea drăguţă,sări în picioare şi făcu o plecăciune pentru căpitan,zâmbindu-i cald şi generos.Trebuie să am grijă s-o recompensez când plec,îşi zise Beau,zâmbetul generos al fetei aducându-i zâmbetul pe chip.
—Dacă vreţi să ne scuzaţi,doamnelor,rosti el politicos,ca şi cum cele două femei în neglije-uri se găseau în salonul pentru regine şi nu se sculaseră doar de puţin timp din pat.Căpitanul are nişte mesaje pentru mine.
—Să nu lipseşti mult,zise Francesca,simţind că-şi poate aroga din plin unele prerogative după o lună de stat împreună cu Beau.
—Ne va lua mult timp,Berry? întrebă leneş Beau.Contesa e nerăbdătoare.
—Nu sunt sigur,sir.Deşi simţea că veştile pe care le aducea erau suficient de importante ca să întrerupă distracţia lui Beau,Berry avea ordine clare să nu-l deranjeze....
—Chestiuni de onoare,Francesca,declară neutru Beau,înţelegând prea bine că Berry n-ar fi venit până acolo

fără un motiv serios.Poate că te va distra vreunul din grăjdarii mei în absenţa mea.Mă refer bineînţeles la călărie.Încearcă armăsarul ăla frumos.Contesa se uită o clipă chiorâş la Beau,apoi rosti:
—L-am găsit tare dornic,dragă,nu-ţi aminteşti? Scandalul n-o afecta niciodată pe Francesca.Frumuseţea o proteja de cenzură,aşa cum o proteja şi averea soţului
ei mort.—în cazul ăsta,trebuie să mă grăbesc,replică Beau.
Berry îl informă că unul din subordonaţii lui Nelson,căpitanul Tronbridge,
cucerise insulele Ishia şi Capri.Berry îi dădu chiar şi detalii asupra campaniei de cucerire.Britanicii controlau din nou portul Napoli.
—Pitt nu va trimite trupe de uscat,zise Beau,aşezat la birou,faţă în „faţă cu căpitanul.Cum cred ei că-i vor alunga pe francezi din Napoli?
—Ruffo e în plin marş cu a sa Armată a Sfintei Credinţe.
—A...braţul divin şi sângeros al lui Ferdinand.Probabil că banditul a acumulat o pradă bogată până acum.Berry făcu o grimasă.
—Iar la Genova se spune că Massena e terminat.
—Şi Bonaparte?
—Nimeni nu ştie nimic.Beau se uiţă la căpitan cu o privire sfredelitoare.
—Poate că va trebui să afle cineva.
—Exact la fel gândeam şi eu,sir.
—Deci trebuie să renunţ la distracţiile mele?Se lăsă pe spate,cu un zâmbet vag pe chip,cuprins de un.fior dp emoţie după o lună de desfrâu.
—Mi-am luat libertatea de a le cere servitorilor să vă facă bagajul,sir.
—Contesa nu mă va ierta niciodată,zise Beau.
—Eu mă gândeam că da,sir,având în vedere cum aţi părăsit-o anul trecut la Capri şi cum pare să vă fi...ăă...iertat.
—Chiar aşa?
—V-a înjurat groaznic,sir.Îmi amintesc perfect plecarea noastră de atunci.

—Probabil că i-am trimis ceva.
—Două coliere cu diamante,sir.
—Aha.Presupun că n-ai adus nimic cu tine,nu?

—Caseta cu bijuterii e în camera dumneavoastră.Beau surâse.Talentul de organizare al lui Berry funcţiona impecabil.
—Îmi imaginez că intinerariul e planificat la fel de bine.
—Mai întâi Palermo,sir,şi apoi.
—Genova.
—Da,sir.
—Va trebui să ajung treaz la Palermo.
—Îl veţi găsi pe Lock în funcţie acolo,sir,remarcă Berry cu calm,ştiind că Beau era competent în ce făcea,treaz sau beat.Sir Hamilton a fost chemat oficial înapoi.
—Deci toate acele aranjamente familiare au ajuns la urechile regelui.
—Sunt unii care iau orice scandal în serios,milord.
—Din fericire,asta nu mă afectează pe mine.
—Exact,sir.
Beau şi căpitanul Berry părăsită Di Cavalli în mai puţin de o oră.Contesa fu mai puţin-dispusă să aibă o criză de isterie când i se oferi să-şi aleagă ce-şi pofteşte dintr-o casetă cu bijuterii.Era lacomă,aşa cum se aşteptase Beau,și pufni iritată când el alese două articole pe care i le dărui Thebiei.Lăsase ordine administratorului să plătească tinerei o sumă frumuşică de bani după ce avea să plece Francesca,tocmai în eventualitatea că Thebia avea să-şi piardă iremediabil reputaţia pentru că trecuse prin patul lui.Administratorul îi spusese că nu era cazul de aşa ceva,întrucât tânăra nu era interesată prea tare de reputaţie şi proprietăţi — ci mai mult de doi dintre servitorii de la vilă.
Informaţia îl absolvi pe Beau de orice remuşcare serioasă,astfel că porni la drum într-o stare de spirit excelentă.
În luna care trecuse îşi ostoise dorul cumplit de Serena şi acum,era aproape de a se convinge singur că o va uita complet cu timpul.N-avea nici un chef să se gândească serios la însurătoare şi nu-i putea oferi Serenei mai puţin de atât în

cazul unei legături permanente.Sau putea? îi şopti o voce perversă din interior; chiar şi o fată de viconte putea fi convinsă să accepte statutul de amantă.Numai că el nu ştia dacă era chiar în stare să renunțe la libertăţile lui de burlac şi,amintindu-şi felul ei de a fi,îşi dădu seama că Serena n-ar fi fost de acord cu o licenţă amoroasă doar de dragul lui.Oricum ideea era născută moartă,căci cea mai mică referire la permanenţă într-o relaţie avea darul de a-l enerva.
—De ce nu te-ai însurat niciodată? îl întrebă el pe Berry,dând glas gândurilor lui încâlcite.Căpitanul se răsuci uşor în şa,surprins de întrebarea lui Beau.
—Era o întrebare aşa,în general,minţi Beau.
—N-am găsit niciodată o femeie pe care s-o iubesc atât de mult,răspunse Berry.
—La fel gândeam şi eu,murmură Beau.
După ce ajunseră la Palermo,Beau îi făcu o vizită lui Charles Lock,consulul general interimar britanic,care ocupa acest post doar până la sosirea înlocuitorului lui Hamilton.Interesându-se ce mai era nou,Beau află de la majordomul ambasadei că familia Hamilton,însoţită de Nelson,se găseau într-o croazieră de plăcere către Malta şi Siracuza înainte de a pleca în lunga călătorie de întoarcere în Anglia.În plus,în drumul spre birourile de la etajul întâi,
majordomul îi mai spuse lui Beau că toată lumea nu discuta decât despre succesele cardinalului Ruffo în înaintarea lui spre Napoli.
Existau indicii că francezii începeau să se retragă din Napoli.Cel puţin aşa îi spuse consulul interimar lui Beau după saluturile şi schimbul de amabilităţi de rigoare.
—Conform ordinelor primite,fără îndoială,zise Beau, aşezându-se confortabil pe un fotoliu.
—Cu Genova sub asediu şi aflat la mare strâmtoare,cred că Massena avea nevoie de întăriri.(Charles Lock îşi bătu nervos cu degetele capacul ceasului.) Napoleon,însă,păstrează o tăcere mormântală.Sursele noastre de informare par să fi secat.

—Cu siguranţă că Napoleon trebuie să-şi înceapă campania în curând,mai ales că Massena şi trupele lui sunt prinse în menghină.
—Săptămâna trecută Moreau a atacat Kray,în Prusis.
—Crezi că Bonaparte se gândeşte la o campanie germană? Lăsându-l pe Massena pradă sorţii?Consulul dădu din umeri.
—Nimeni nu ştie — cu siguranţă că blestematul de consilier al primului ministru nici macat atât,.,după cum n-are habar să conducă un război.
—Iar austriecii nu sunt de încredere.Thagut are propria lui agendă teritorială.
Lock oftă.
—Încă de la început.
—Mă gândeam să urc până la Genova şi să vorbesc cu cineva din personalul austriac pe care îl cunosc.De acolo,Berry şi cu mine am putea plecă în recunoaştere spre nord ca să vedem ce mai descoperim.
—Toată lumea ţi-ar fi recunoscătoare,Rochefort,zise Charles Lock,uşor încruntat.Cu lordul Hamilton plecat şi cu Sir John Acton în voiaj de nuntă,cele mai multe surse ale noastre sunt nesigure.
—S-a însurat cu adevărat şir John cu nepoata lui înj vârstă de treisprezece ani?
Beau înălţă uşor din sprâncene.
—Un fapt împlinit,chiar dacă e sordid.
—Cât de scumpă a fost dispensa papală?
—Destul de convenabilă,se pare.Tânăra domnişoară a încercat să fugă,deghizată în băiat,dar a fost prinsă şi,acum fericitul cuplu,comentă sarcastic Lock,e la bordul lui Foudrayant,alături de Nelson şi compania.
—Sir John e al naibii de bătrân.
—Şaizeci şi patru.
—N-aş putea să fac aşa ceva unui copil.
—Actorii vor să păstreze averea în familie.
—Mie mi se pare că un avocat bun sau niscai manevre politice în parlament ar fi rezolvat la fel de bine treaba.

—Da,dar nici unul dintre noi nu are şaizeci şi patru de ani,rosti Lock.Mai vrei coniac?
—Nu.(Beau îşi ridică mâna spre a-l opri pe consul.) Fac cură de dezalcolizare.Berry mi-a spus că trebuie să-mi funcţioneze totul perfect pentru călătoria noastră spre nord.
—Dacă o poate face cineva,acela eşti numai tu,Rochefort,rosti consului genera) cu un zâmbet benign.Şi fără a vrea să te mai încarc cu o povară,trebuie să-ţi spun că ne bazăm cu toţii pe tine.Zâmbind,Beau se sculă din fotoliu.
—Iau şi această povară asupra mea,replică el leneş şi îţi urez o zi bună.O să ne trimitem rapoartele către escadronul naval de blocadă..După aceea,îi voi ura prim-ministrului succes în a-i convinge pe austrieci să lucreze alături de el.
—Ar trebui să avem propria noastră armată în Mediterana.Sunt perfect de acord cu comandantul-şef Stuart. Campania din Olanda a fost un dezastru,aşa cum le-ar fi putut spune oricine cu un pic de judecată.
—O să văd ce argumente găsesc ca să-l conving,pe Pitt să trimită trupa de uscat în Italia.
— Iar eu o să transmit informaţiile tale pe tonul cel mai alarmant cu putinţă.
Între timp,în Paris,în aceeaşi noapte de 6 mai,la ora patru dimineaţa,Bonaparte coborî în fugă,însoţit de secretarul său,Bourrienne,marea scară interioară de la Tuileries care ducea din apartamente spre curtea interioară,unde aştepta o trăsură neagră,mânată de un atelaj de cai de poştă.Imediat porţile castelului se deschiseră şi trăsura trecu printre ele în galop.Tuturor li se spuse că Napoleon
n-avea să lipsească mult fiindcă pleca într-o inspecţie de rutină. Călătoriră cu cea mai mare viteză posibilă.Duroc plecase cu două zile înainte ca să pregătească schimburile.Şefii oficiilor de poştă erau la datorie,aşteptând,cu cei mai buni cai gata înşeuaţi.Schi mbarea atelajelor se făcu fără schimbarea poştalionului.Secretarul lui Napoleon întreba doar care era numele satului,după care galopul reîncepea.
Ajunseră în Avallon la ora 7:30 seara —150 mile în cincisprezece ore — zece mile pe oră,inclusiv schimburile.Pe 7

mai Napoleon ajunse în Dijon,iar în seara zilei de 8 se găsea îri Geneva,unde Berthier pregăta totul de zor,astfel încât deplasarea Armatei Rezerviste să poată începe pe 10,conform planului Primului Consul.Apăruse deja o întârziere de trei zile în aşteptarea artileriei,aşa că Napoleon se apucă să inspecteze trupele şi să ţină discursuri menite să înşele spionii austrieci în privinţa destinaţiei Armatei Rezerviste.
După care începu ascensiunea Alpilor prin pasul Marelui St.Bernard.
în acea perioadă a anului pasul era o masă imensă de gheaţă.Accesul spre pas se făcea printr-o biată potecă de asini,acoperită de zăpadă zece luni pe an.Poteca lega valea elveţiană a Ronului de câmpia Lombardiei.53.000 de oameni,5.000 de cai,60 de tunuri şi 300 de căruţe trebuia să treacă în valea Aosta,cea care deschidea accesul spre Piedmont,prin parcurgerea a 25 de mile de văi golaşe,defilee,stânci şi porţiuni de gheaţă,într-un anotimp când frigul şi vântul erai încă extrem de puternice,iar avalanşele surveneau zilnicii pregătirea acestei călătorii,fiecare soldat primi raţii pentrt nouă zile şi 40 de cartuşe.Din Martigny,drumul,suficient de larg ca să permită trecerea unei căruţe mici,se căţăra pe versantul sălbatic şt amenințător al masivului Drance,traversând zone în care prăpăstiile se căscau neprotejate,trecând peste poduri fragile şi şubrede şi ajungând în final la Bourg St.Pierre.Dincolo de acest punct nu mai exista drum.De acolo nu era decât o potecă pe care se putea ajunge la St.Remy primul sătuc de pe versantul italian.
Cu cât armata ajungea mai sus,cu atât drumul devenea ,mai abrupt şi mai îngust.În Bourg St.Pierre mecanicii dezmembrară tunurile,numerotară afeturile şi roţile de tunî împachetară totul în cutii pe care le încărcară pe asini şi legară ţevile de tun cu frânghii pe trunchiuri de copaci pe care le traseră ca pe o sanie.Oamenii lui Watrin şi Loisou se apucară să tragă de ţevi; fiecare tun fiind tras de 100 de oameni şi fiecare sanie fiind supravegheată de alţi zece,gata să intervină dacă se întâmpla ceva.Când armata ajunse la limita zăpezii eterne,gheaţa începu

să taie încălţările oamenilor,astfel că aceştia fură obligaţi să le schimbe la fiecare trei-patru sute de mile parcurse.
Fu nevoie de două zile pentru mutarea artileriei din St.Pierre la mănăstirea St.Bernard,din punctul cel mai înalt al pasului.După zece ore de marş prin regiuni de deşert sălbatic,furtuni şi zăpadă,cruci de lemn şi avalanşe,soldaţii ajunseră lângă zidurile mănăstirii,unde călugării pregătiseră masa la comanda lui Bonaparte,care trimisese înainte bani şi vin.Pe data de 16 mai platoul golaş şi bătut de vânturi prezenta priveliştea unui întreg arsenal de război cocoţat la aproape 3.000 de mertri înălţime,cu soldaţi la mese şi ospătându-se cu carne de vacă fiartă şi sărată,friptură de berbec,legume uscate,brânză de capră şi vin vechi şi alb de Aosta.Apoi Aramata Rezervistă începu coborâşul,mai dificil decât urcuşul.
Pe data de 14 mai,Beau se găsea la cartierul de comandă al generalului Ott din Rivarolo di Sapra.Îşi reînnoi cunoştinţele cu ofiţerii austrieci pe care îi întâlnise la Viena cu o toamnă înainte,în timpul negocierilor,pentru cea de-a Doua Coaliţie împotriva Franţei.Nimeni nu se aştepta ca Massena să mai reziste mult.Austriecii tăiaseră la sfârşitul lui aprilie apeductul Due Fratelli,cel care furniza apa pentru morile de grâu din oraş.Navele amiralului Keith îşi făceau apariţia în fiecare noapte şi bombardau Genova în formaţii stânse.
În disperare de cauză,Massena încercase o spargere a blocadei pe data de 11 mai,însă trupele lui erau prea epuizate fizic ca să lupte,astfel că fuseseră obligate să se retragă în oraşul asediat,Massena însuşi acoperindu-le retragerea.
Austriecii habar n-aveau de Napoleon,însă erau de părere că francezii aveau să se organizezse pentru a apăra Provence împotriva ameninţării de invazie după ce avea să cadă Genova...ceea ce avea să se întâmple cu siguranţă,între timp,austriecii se distrau asediind oraşul.
Părăsind Rivarolo a doua zi,Beau şi Berry călătoriră înspre nord,pentru o recunoaştere a împrejurimilor Alessandriei,plănuind ca apoi să se îndrepte spre Pavi şi Milano.Dacă n-avea să audă nici un zvon despre trupele franceze şi

n-avea să găsească nici un indiciu al prezenţei acestora în zona păsurilor alpine spre Franţa,atunci era foarte posibil ca ţinta campaniei de vară a lui Napoleon să fie Germania.
Pe data de 16,avangarda Armatei Rezerviste ajunse în Aosta şi cuceri localitatea.A doua zi,Lannes încercui 1.500 de asutrieci la Chatiîlou.Dădu însă de necaz pe 19,când ajunse la Fortul Bard,uh obstacol formidabil în calea înaintării lui.O mică fortăreaţă cocoţată pe vârful unei stânei controla singura cale de acces prin valea îngustă.
În data de ,21 mai,austriecii fuseseră goniţi din satul Bard,însă cei 400 de soldaţi ai garnizoanei fortului,cu cele 26 de tunuri ale lor,continuau să ţină piept asalturilor disperaţi ale lui Lannes.Comandantul fortului trimisese imediat un curier către generalul Melas,aflat la Torino,înştiinţându-l despre invazia franceză; dacă generalul reacţiona prompt,înaintarea franceză putea fi blocată.
Beau şi Berry întâlniră curierul comandantului Bernka pe când acesta călărea în cea mai marş viteză,ducând veși despre invazia franceză cartierului general al austriecilor Napoleon făcuse imposibilul dacă îşi trecuse întreaga armată peste trecătoarea acoperită de zăpada.Dându-i curierului un bilet cu observaţiile proprii să-l înmâneze amiralului Keith,Beat se îndreptă spre Bard,împreună cu căpitanul.Aveau nevoie de cifre ca să estimeze forţa lui Napoleon.Oare era vorba doar de o diversiune prin St.Bernard sau de o întreagă armată care înainta spre Genova? Melas trebuia să afle totul.
Două zile mai târziu,în vreme ce se apropiau de fort zgomotele tunurilor se auziră tot mai distinct.Când ajunseră în raza lor vizuală,zăriră întregul sat invadat de trupe franceze însă după estimarea forţei inamicului,îşi dădură seama că asaltul fusese dat doar de o mână de oameni.Îşi petrecură restul zilei cercetând împrejurimile.După-amiază târziu descoperiră două urme adânci care ocoleau fortul prin vest.Stânt tăcuţi în şa,Beau şi Berry priviră nemişcaţi dovada clară trecerii unei forţe masive de atac prin defileul îngust.
—Se îndreaptă spre est,rosti Berry.

—A căzut ca un trăsnet,murmură Beau,încruntându-se văzând pământul bătătorit de paşii miilor de soldaţi.Câţi or fi şi încotro de îndreaptă? continuă el încet,gândindu-se la tot felul de posibilităţi.
—Pariez că nu spre Genova,rosti Berry.Şi unde-i artileria?
—Aş zice că la capătul îndepărtat al fortului.Potecile alea nu le-ar permite să aducă şi artilerie.Trebuie însă să găsim armata înainte de a-i da raportul lui Melas.Seara ajunseră aproape de Ivrea,care căpătase aspectul unul centru de operaţiuni.Beau şi Berry habar n-aveau că Napoleon dormea liniştit în acele momente,cu conştiinţa împăcată că duşmanul nu ştia încă nimic despre locul în care se afla el.Beau şi Berry dormiră sub cerul liber în-acea noapte.Aveau nevoie de lumina zilei ca să estimeze mai bine forţa inamică.În zori armata franceză strânse corturile şi îşi continuă marşul spre est.
—Isuse,sunt cel puţin paisprezece sau cincisprezece divizii.(Cu luneta la ochi,Beau cercetă trupele înşirate pe mai multe mile de drum.) Şi se îndreaptă spre Milano,după părerea mea.Bonaparte o să-l lase pe Massena să piară.
—Bonapart,e are nevoie de artilerie ca să ducă un război.
—Iar arsenalul austriac e doar la nouăzeci de mile de Milano.La dracu',înjură Beau.Străbătură cele patruzeci de mile până la Torino în timp record,făcând dese opriri ca să-şi schimbe caii.Când ajunseră însă la cartierul general al lui Melas,bătrânul comandant de şaptezeci de ani bătu pasul pe loc alte două
zile,încă neconvins că o armată de asemenea dimensiuni pătrunsese pe valea râului Po.Şocat de mecanismele arhaice şi ruginite ale lanţului de decizie din aramata austriacă — nimic nu se mişca fără ordinul Consiliului Aulic din Viena — Beau se adresă oricui dispus să-l asculte,îndemnând la grabă.Numai că Melas îi dădu ordin lui Ott să ridice de urgenţă asediul Genevei şi să pornească în marş spre nord abia la 1 iunie,când unul dintre comandanţii săi îl informaseră despre atacurile franceze.Trebuia,în sfârşit,să reacţioneze de îndată ce francezii se apropiau de Milano şi Torino..

La Genova,Ott tocmai fusese înştiinţat că Massea se gândea la termenii capitulării.Ca atare,băgă ordinul lui Melas în buzunar şi uită de el.După opt săptămâni de asediu,n-avea nici un chef să renunţe când mai avea doar câteva ore până la victorie.Avea să primească capitularea lui Massena.Numai că acesta tărăgăna negocierile,cumpărându-i lui Napoleon timpul de care acesta spusese că are nevoie,adică până pe 4 iunie.În acea zi se semnară termenii finali ai capitulării.Numai că până atunci Napoleon intrase deja în Milano şi acum stătea înfipt în calea retragerii austriecilor.
Când auzi de căderea oraşului Milano,Beau se simţi pe moment curpins de panică.Un război pustiitor avea să se răspândească în curând peste întreg nordul Italiei.Iar Serena se găsea la Florenţa,poate că nu chiar pe linia frontului,dar era oarecum în pericol.În zilele în care el şi Berry căutaseră inamicul,Beau se gândise la o posibilă invazie a Florenţei,dar gândul nu-i provocase prea multe bătăi de cap.Poate că luptele aveau să se oprească pe valea răului Po,în zona Veneţiei şi în regiunii cisalpine,toate zonele oferind pradă bogată cuceritorilor.Dacă Milano căzuse însă atât de rapid,atunci era semn că toată Italia putea fi trecută prin foc şi sabie.
Cât de profund era el preocupat...sau responsabil de siguranţa Serenei? Era oare el păzitorul ei,chiar şi în cel mai îndepărtat sens al cuvântului?
Îşi îndeplinise misiunea pentru care venise — adică să îl informeze pe amiralul Keith şi pe Charles Lock care era situaţia exactă.Restul nu mai depindea de el.N-avea nici o bligaţie s-o salveze pe Serena Blythe.După ce-şi luă rămas bun de le amiral,Beau ridică ancora spre Palermo,de unde,după un scurt ocol până la Cavalli pentru recuperarea cailor,Siren avea să navigheze spre Anglia.Numai că Beau deveni tot mai agitat pe măsură ce Siren se apropia de Leghorn.Se plimba mai des pe punte tăcut şi cu o expresie de îndârjire pe chip.Berry observă totul
dar îşi ţinu gura închisă,ştiind că orice comentariu de-al lui nu-şi avea rostul.

Trecură de port,lăsând oraşul la orizont,şi intrară în ape tot mai aglomerate.
Leghorn era baza comerţului englezesc în Italia.
La un moment dat,Beau coborî brusc sub punte.
Intrând în cabina sa,se duse drept la dulapul cu băuturi şi îşi umplu un pahar cu o mână care-i tremura uşor.În ultimele săptămâni nu-şi permisese să-şi analizeze sentimentele.El şi Berry fuseseră oricum permanent în mişcare,şi chiar dacă Beau se mai gândise ocazional la Serena,orice ocazie de introspecţie prelungită fusese anulată de raţiuni de supravieţuire.
Iar în ultimele zile scăpase şi de sentimentul de obligaţie,N-avea nici una.
Se trezi preocupat de aceeaşi obsesie pe măsură ce Leghorn devenea tot mai vizibil.Oricât căuta să elimine imaginile din minte,acestea reveneau,
provocatoare şi ispititoare.Nu găsea nici o explicaţie pentru intensitatea lor.Le crezuse dispărute după luna petrecută la Di Cavalli.Crezuse că revenise la obiceiurile lui,la libertinajul la care ţinea atât.Şi chiar dacă ar fi cedat impulsului şi ar fi apărut brusc la uşa Serenei,ce i-ar fi putut spune?
Gândul la o asemenea situaţie îl făcu să se înfioare,ca şi cum' s-ar fi legat de un sentiment necunoscut şi nedorit,căruia îi opusese întotdeauna rezistenţă.
Golindu-şi paharul,şi simţind cum alcoolul îi arde gâtul,turnă repede o nouă porţie.Bău coniacul cu furie,hărţuit de tot felul de gânduri,stând tolănit pe fotoliu şi privind patul pe care făcuse dragoste cu Serena pentru prima dată.Iar acum o dorea din nou — tot mai tare cu fiecare secundă care trecea.
Imaginea ei îl momea ca o Fata Morgana— o viziune încântătoare,al cărei farmec lua amploare cu fiecare pahar de coniac consumat.Se imagină întâlnind-o iarăşi.Când avea să-l vadă,el avea să zică simplu:
— Fii amanta mea.Îţi dau orice...inclusiv protecţie faţă de francezi.
Sau poate,gândi el cu cinism,ar fi mai practic să spun: „Nu mă pot însura cu tine,domnişoară Blythe,dar îţi ofer tot ceea ce

vrei altceva.O casă,un domeniu,o răsplată în bijuterii,intrarea în Societatea Regulă”.
În lumea mercenară a aristocraţiei,nu i se ceruse nimic altceva până atunci.Chiar dacă unele doamne doriseră titlul lui,se mulţumiseră mereu,în cele din urmă,cu averea lui.Numai că nu era şi cazul Serenei.Ea nu era de vânzare.
Un concept usturător şi implacabil.La naiba cu ea.Beau desfăcu o a doua sticlă.
Se ridică de pe fotoliu abia după ce termină şi a trei sticlă.Se îndreptă spre soarele şi briza marină de deasupt şi o luă agale de-a lungul punţii,cu acel mers prudent al omulj bine afumat.
—Unde ne aflăm? îngăimă el,postându-se lângă căpiţa şi scrutânt ţărmul îndepărtat cu o privire distratată.
—Ne apropiem de Piombino,sir.
—Noi ordine de navigaţie,Berry,rosti Beau cu un zâmbet,în ciuda privirii dure.Ne întoarcem la Leghorn.

CAPITOLUL 20

Familia Castelli se întorsese în Florenţa cu o lună în urmă şi Serena era acum înscrisă la două ateliere: studioul unui pictor portretist la modă şi studioul unui peisagist de marcă.Era extrem de ocupată.Sosea la studiouri foarte devreme dimineaţa,iar după ce ziua de lucru se încheia,picta acasă.
Descoperise că chiria îi fusese plătită pe întregul an,când se dusese la propietăreasă s-o anunţe că se mută la familia Castelli.Aşa că preferase să rămână în casa ei decât să deranjeze prietenii.Beau dăduse dovadă de multă amabilitate şi ochii ei se umpluseră de lacrimi când se gândise la înţelepciunea lui.Poate că-l dispreţuia pentru egoism,pentru că nu avea destulă afecţiune,dar generozitatea lui nu putea fi uitată.
În cursul ultimei luni,Julia şi profesorul Castelli o prezentară tuturor prietenilor lor.Recepţiile pe care aceştia le dădeau săptămânal erau garnisite bine cu intelectuali,cu prieteni de o viaţă,cu verişori şi rude de toate categoriile.Iar Serena fusese asediată încă de la început de curtezani.Un tânăr avocat îi făcea o curte asiduă de când se cunoscuseră,iar Sandro,vărul

Juliei,un sculptor de renume,îi oferise inima lui dacă ea ar fi vrut-o.Doi fii mai tineri ai unui conte din partea locului,superbi în uniformele lor austriece,veneau permanent la recepţiile familiei Castelli şi căutau mereu să-i atragă atenţia Serenei.Prefectul local îi trimitea zilnic flori şi un tânăr preot se lupta cu conştiinţa proprie pentru signorina Serena.Aşa că avea din plin parte de distracţii şi de prieteni,comportându-se cu graţie şi bunăvoinţă în toate ocaziile şi faţă de toţi.Admiratorilor ei însă nu le oferea niciodată prilejul de a dobândi ceva mai mult decât un flirt uşor.Nici unul nu îi răpea inima precum i-o răpise Beau.

Uneori mai plângea după el,însă ocaziile erau tot mi rare acum,când peste dragoste se aşternuse un val de melancolie.Fiecare săptămână care trecea îi uşura sarcina de a uita. Sau poate că era implicată în prea multe probleme ca să-şi mai dea seama că Beau St.Jules lipsea din viaţa ei.Informaţiile despre marşul triumfal al lui Napoleon prin Milano ajunsese în Florenţa la scurt timp după eveniment,iar dezastruoasa înfrângere a austriecilor de la Marango, douăsprezece zile mai târziu,dovedea că Franţa avea din nou sub control Italia.Cetățenii florentini care aveau motive să se teamă de francezi începură să-şi facă bagajele sau să-şi ascundă comorile.De exemplu,întreg personalul din casa Marelui Duce al Austriei instalat în palatul Pitti,precum şi acele oficialităţi locale aflate sub hegemonia guvernului părăsiră oraşul.

Julia îi relatase istoria înscăunării franceze în Florenţa din 1799 şi,după ce o avertizase pe Serena în privinţa posibilelor violenţe ale mulţimii,ce puteau fi evitate dacă se stătea acasă noaptea,încheiase prin a remarca faptul că desfăşurarea vieţii oamenilor obişnuiţi rămânea în general neschimbată.

Adormită de un sentiment de securitate în lipsa unei armate franceze care să mărşăluiască prin Florenţa şi cu un război care se desfăşura undeva,departe,în nord,Serena şocată când,într-o după-amiază de miez de iunie,o trupă de soldaţi francezi îşi făcu pe neaşteptate apariţia în Tribuna palatului Uffizi.

Serena tocmai copia lucrarea lui Bronzlo,Lucreziei Panciatichi,împreună cu alţi câţiva studenţi,ca exerciţiu pentru ora de portretistică.
Ofiţerii de avangardă erau husari superb îmbrăcaţi,cu pelerinele din piele de leopard fluturându-le pe umeri,cu şepci de blană împodobite cu şnururi împletite şi ciucuri aşezate în unghiuri semeţ pe cap,cu tunici bogat brodate,cu săbii şi centuri bătute în aur.
Soldaţii intrară în camera octagonală,fără a da atenţie privirilor uimite ale studenţilor.Ofiţerul care îi comanda arătă înspre una din picturile de pe perete,apoi spre alta,în vreme ce un funcţionar de lângă el nota cu înfrigurare pe o hârtie iar soldaţii începeau să scoată tablourile selectate de pe perete şi să le ducă afară.Grupul se opri puţin în faţa Lucreziei Panciatichi,admirând modul în care Bronzio descrisese frumuseţea elegantă.
— Şi acela,îi zise ofiţerul funcţionarului de lângă el.
În clipa în care dădu să plece,privirea ofiţerului căzu asupra Serenei.
Individul se opri,ridică o mână ca să-şi oprească oamenii,apoi întoarse capul pe jumătate,murmurând ceva spre însoţitorii lui.Imediat toţi acei husari magnifici se uitară la ea...După care tânărul comandant al trupei veni lângă Serena,cu pintenii zornăindu-i delicat în tăcerea care se lăsase brusc.
— Bonjour,mademoiselte.(înclină graţios din cap.) Semănaţi aproape identic cu o persoană pe care am cunoscut-o odată.
—Trebuie să vă înşelaţi,sir,răspunse ea politicos,în franceză,încercând să rămână calmă şi lăsându-şi pensula jos astfel încât să nu i se vadă mâna tremurând.
—Vorbiţi franceza?!Afirmaţia lui suna mai degrabă a interogaţie.
—E limba Europei,sir,replică ea neutru,sperând că nu o va mai întreba altceva,
că individul se va întoarce şi va pleca la fel de abrupt precum venise.

—Generaului Massena îi va plăcea că vorbiţi franceza.Vorbeşte franceza,repetă el,întorcându-se spre colegii de arme.O s-o luăm şi pe ea,îi zise el scurt funcţionarului.
—Nu! ţipă Serena.
—Nimeni nu vă va face rău,mademoiselle,declară omul cu blândeţe,privind-o iarăşi de sus până jos.Generalului Massena îi plac femeile blonde.
Nu-i mai spusese că părea sora geamănă a contesei Gonchanka,femeia care îi oferise atâtea plăceri generalului cu un an înainte.În haosul care cuprinsese Europa,frumuseţea reprezenta o monedă de schimb cinstit.Omul făcu semn soldaţilor s-o înşface.
—Unde mă duceţi?Vocea Serenei tremura,în vreme ce soldaţii care îi ţineau braţele o ghidau spre uşă.
—La general,răspunse binevoitor ofiţerul.
—Trebuie să-mi înştiinţez familia.(Serena încerca să nu intre într-o criză de isterie.) Lăsaţi-mă cel puţin să trimit un bilet.
—Bineînţeles,mademoiselle.(Parcă ar fi cerut să-i împrumute o batistă,atât de indiferent fusese tonul.) Spuneţi-i șui Francois ce vă doriţi.El o să aibă grijă ca mesajul să ajungă la destinaţie.
Fu luată de acolo,pe jumătate în stare de şoc.Ea și escorta ei trecură pe lângă soldaţii care goleau pereţii palatului Uffizi de comori ca şi cum ar fi fost într-o piaţă.Iar în piaţeta din josul străzii,Serena văzu zeci de căruţe cu coviltir încărcat cu opere de artă.Înainte de a fi urcată într-o trăsură,funcţionarul se ivi în fugă şi Serenei i se permise să dicteze un scurt mesaj.„Sunt dusă la generalul Massena”,
scrise ea prietenilor.”Vă rog,ajutaţi-mă”.
Pe biletul pe care Julia îl primi câteva ore mai târziu scria doar: „Mă duc să-l văd pe generalul Massena”.Iar semnătura nu era a Serenei.!
Orice rugăminte de ajutor adresată autorităţilor locale fu întâmpinată cu refuz.Trupele de avangardă ale generalului Massena,proaspăt numit comandant şef al Armatei Italiei,se aflau mai presus de autoritatea locală.
Ceva mai târziu în cursul acelei săptămâni,când îşi făcu apariţia la adresa unde locuia Serena,Beau fu întâmpinat de

proprietăreasă,care îi căzu în braţe plângând şi cerându-i ajutor.
—S-a dus,luată pe sus de francezi.Domnul să ne ajute aţi venit — eu m-am rugat,m-am rugat să veniţi.Beau o îndepărtă blând,înspăimântat de vorbele ei şi zicându-şi că auzise greşit.Ţinând-o la mică distanţă şi încercând să rămână calm,zise:
—Vorbeşte foarte rar.
Femeia îi povesti ce auzise,răspunzând întrebărilor lui scurte şi la obiect,repetând tot ce ştia de o duzină de ori.
Câteva minute mai târziu Beau bătea la uşa familiei Castelli.Julia îl recunoscu imediat ca fiind subiectul numeroaselor picturi din apartamentul Serenei.Aceasta îi povestise prea puţine,însă Julia ghicise că Serena avusese o relaţie amoroasă în timpul voiajului dinspre Anglia.Beau era sălbatic de frumos.Acum Julia înţelegea prea bine de ce Serena căzuse pradă vrăjii lui.
Când Beau se prezentă drept prieten al Serenei,cei doi Castelli îl invitară înăuntru.Scuzându-se pentru lipsa de formalism,el ceru imediat să afle orice informaţie ar fi avut-o cei doi privind răpirea Serenei.
Ascultă explicaţiile lor sumare,.îşi încruntă sprâncenele,apoi cercetă biletul trimis de Serena şi se blestemă în gând că nu venise mai devreme.Când descoperi că Serena se afla în mâinile inamicului deja de patru zile,i se puse un nod în capul pieptului,,căci ştia prea bine cum se distrau trupele trimise la jefuit.
Julia vorbea cu voce joasă,descriind toate persoanele cu care discutaseră: studenţii care fuseseră martori la răpirea Serenei,muncitorii care ajutaseră la încărcarea căruţelor,băiatul care livrase biletul pentru funcţionar.Ascultând relatarea femeii,Beau lăsă deoparte orice frământări inutile şi îşi întocmi un plan de urmărire.Puţin mai târziu,când îşi făcu cunoscut planul,Julia îi oferi ajutorul lor.
—Daţi-ne voie să vă ajutăm.Mergem cu dumneavoastră.

—Cartierul general al generalului Massena se află în Milano,adăugă profesorul Castelli.Avem prieteni acolo care ne-ar putea fi de folos.
—Apreciez oferta,răspunse politicos Beau,dar călătoresc mai repede singur.
—Cu britanicii în război cu Franţa,aţi fi într-un pericol mai mic dacă aţi călători împreună cu noi,sublinie Julia.
— Noi mergem des la Milano să autentificăm picturi.(Prfesorul Castelli era un bărbat scund,nu cu mult mai înalt dec fiica sa.) Eu trag bine cu pistolul şi ştiu să mânuiesc o sabie milord,continuă el,ridicându-se în picioare.Aş fi onorat să vă ajut.
— Mulţumesc,dar o călătorie incognito,e mai uşoară dacă e făcută în cât mai puţini oameni.Iar dacă Serena se întoarce cumva în absenţa mea,spuse Beau,făcându-se că nu ştia că ea n-avea cum să se întoarcă aşa de uşor,m-aș simţi mai bine să vă ştiu aici.Dar o să am nevoie să trec pe un bancher înainte de a pleca,dacă îmi puteţi aranja continuă el,estimând iute de ce bani avea nevoie şi sperând că aghiotantul lui Massena rămăsese acelaşi avar pe care îl cunoştea
el.Cineva care să-mi poată oferi o sumă mare de bani în schimbul scrisorilor de credit.Lăcomia lui Solignac era binecunoscută, unii spuneau că şi Massena nutrea o dragoste aparte pentru ducaţi.Beau conta enorm pe asta.
Chiar dacă ei înşişi nu aveau o stare materială excepţională,cei doi Castelli cunoşteau mai mulţi cămătari bogați. Până la sfârşitul acelei zile,Beau avea suficient aur în bagaj cât să cumpere o duzină de femei de la general.În plus,
poseda un document care îl legitima drept reprezentantul băncii „Allori şi Fiii”.
Îşi jură s-o recapete înapoi indiferent de mijloace.
Beau porni la drum în aceeaşi noapte,însoţit de o lună plină şi strălucitoare,o lună a drumeţilor şi a hoţilor,potrivită de planurile lui,căci intenţiona să-l prade pe general de una din frumoasele lui însoţitoare — dacă se putea în schimbul uni preţ substanţial,dacă nu,prin violenţă.Indiferent dacă ea îşi dorea asta sau nu.

Nici nu se întrebă măcar cum avea să-şi îndeplinească misiunea.Era un maestru în arta de a profita de ocazii,a cărui talente se șleluiseră cu timpul,în urma sarcinilor îndeplinite pentru Pitt.
Cele mai multe însărcinări primite de genul celor pe care cei mai mulţi dintre oameni le-ar fi respins.Însă lui îi plăcea pericolul,ca şi cum nevoia de emoţii tari îl făcea să nesocotească primejdiile.Cei care îl ştiau mai bine recunoşteau că potenţialul lui era pe măsura sarcinilor primite.
Serena fu tratată în mod curtenitor în cursul călătoriei spre Milano,întârziată de dese opriri pe la mănăstiri bogate,de unde colonelul Solignac,aghiotantul lui Massena,primea „donaţii”.Oriunde se opreau noaptea,ea avea o cameră proprie.Solignac îşi pusese ordonanţa să-i servească personal mesele.În prima dimineaţă după răpire i se pregătise o baie fierbinte şi i se dăduse din senin o garderobă.Solignac îi trimisese chiar şi un bilet plin de amabilităţi,împreună cu câteva cărţi care să-i mai alunge din plictiseală.
Se simţea ca o gâscă pusă la îngrăşat pentru masa de Crăciun.Chiar dacă era uşurată că nu fusese molestată de vreun husar până atunci,înţelegea prea bine că singurul lucru care o proteja era faptul că era socotită ca fiind proprietatea lui Massena.Încerca să nu facă o speculaţie privind rezultatul călătoriei lor.Refuza să se abandoneze fricii dacă nu era absolut necesar,preferând să se gândească la căi de soluţionare a dilemei în care se găsea.Cu siguranţă că,în vastitatea teritoriilor cucerite,alţi subordonaţi de-ai lui Massena vor fi găsit o femeie mai atrăgătoare decât ea pentru general.Poate că doamna respectivă era deja instalată în apartamentele generalului,făcând ca apariţia Serenei să fie superfluă.
Îşi dădu brusc seama că o asemenea idee nu avea de ce să-i facă plăcere,înconjurată cum era de tot cârdul acela de ofiţeri inferiori aflaţi,fără îndoială,în lipsă de companie feminină.Poate că era cazul să-şi reconsidere opţiunile.Aceea cu Massena drept protector era fără îndoială mai bună decât oricare alta.Însă nici un raţionament,oricât de obiectiv,nu

putea rezista prea mult în faţa disperării care îi cuprindea sufletul.
Sprijinindu-şi capul de speteaza din piele a canapelei trăsurii, Serena închise ochii ca să se protejeze de lacrimile ce ameninţau să se reverse.Simţindu-se pierdută,având în faţă o perspectivă necunoscută şi mai degrabă îngrozitoare,
Serena era copleşită de disperare.
De ce eu? se lamenta ea,cu lacrimile începând să-i curgă pe obraji.Lipsită de speranţă,se întrebă ce alte nenorociri o mai aşteptau.
Numai că la un refugiu poştal aflat la nord de Parma unde aştepta în trăsură schimbarea cailor,Serena zări o tânără cu doii copii cerşind pomană la marginea drumului.În acea clipă,problemele ei i se părură prin contrast,triviale.Spre
deosebire de tânăra familie înfometată şi în zdrenţe,ea era bine hrănită,bine îmbrăcată,ba chiar cocoloşită de colonel — astfel încât să ajungă teafără,în cea mai bună formă la general.Luându-şi perlele de la gât,cele pe care Beau i le dăduse cadou în Lisabona,Serena o chemă pe femeie până la trăsură şi,punând colierul în mâna ei,îi ură să folosească bijuteriile cu folos.
—Ia astea şi hrăneşte-ţi familia.
Tânăra mamă izbucni în lacrimi la vederea cadoului generos.Îi sărută Serenei mâna,şi îi mulţumi în cuvinte înecate de emoţie,în vreme ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe chip.Încercând să-şi pună zdrenţele cu care era îmbrăcată,cât de cât în ordine,femeia se scuză pentru aspectul ei stingherită,de halul în care ajunsese.
—Să ştiţi că nu suntem,cerşetori,signorina,rosti femeia încet.Sau mai bine zis
n-am fi dacă soţul meu n-ar fi murit.Da copiii…
—Te rog,înţeleg,interveni Serena,simţindu-se ca o filistină în rochia ei elegantă şi vinovată de autocompătimire când vedea că acea femeie n-avea nici măcar haine să se acopere cum trebuie sau hrană ca să supravieţuiască.Nu-i nevoie de scuze.Te rog — adu-ţi copiii încoace să-i cunosc; adăugă ea,vrând să curme şuvoiul de recunoştiinţă al femeii şi zărind

privirea sfioasă a fetiţei care îşi ţinea de mânuţă fratele mai mare.
Aducându-şi copii în faţă — un băieţel firav şi o fetiţă care îi zâmbi timid Serenei — femeia îşi îndemnă odraslele să-i mulţumească generoasei străine.
—Mulţumesc,signorina,rosti băiatul cu voce gravă.Tatăl nostru a murit în război.Ochii lui păreau prea mari pe chipul acela mic,iar braţele şi picioarele parcă nu mai aveau muşchi.Însă băiatul îşi păstra ţinuta protectoare faţă de sora lui,ţinând-o ferm de mână.
—Tata mort,izbucni şi fetiţa,înţelegând măcar tragedia dacă nu şi conceptul exprimat de vorbe.Ochii Serenei se înlăcrimară la auzul unor asemena cuvinte sărace,dar relevante.
—Giovanni a murit primăvara trecută,în bătălia de la Magnano,rosti tânăra mamă.Şi...a fost tare greu...(Vocea ei se stinse pentru o clipă.) Noi n-avem rude şi e tare greu să găseşti de lucru cu doi copii mici,încheie ea cu voce joasă.
—Cunosc pe cineva care vă poate ajuta,rosti Serena,hotărâtă să ajute nefericita familie.Ştii cum să iei diligența până la Florenţa?
La încuviinţarea imediată a mamei,Serena caută prin buzunar,amintindu-şi de unicul florin pe care îl ţinea permanent la ea pentru urgenţe.Scoase moneda din buzunar şi i-o dădu femeii..
—Ia diligența până la Florenţa şi du-te la profesorul Castelli de la „Academia dell'Arte”.Spune-i că eu te-am trimis.Profesorul ştie cine vă poate cumpăra colierul.Licărul de speranţă care se aprinse în ochii tinerei mame o izbi pe Serena cu o asemenea violenţă încât uită pe moment de propriile ei probleme.Înainte ca Solignac să ordone plecarea,Serena reuşise să-i dea femeii îndrumări complete ca să ajungă la familia Castelli.
—Spune-le că n-am păţit nimic,adăugă ea la sfârşit,şi că am impresia că mă îndrept spre Milano.O să iau legătura cu ei imediat ce o să fiu în stare,încheie ea în grabă,căci trăsura tocmai se punea în mişcare.Copiii îi făcură cu mâna şi îi zâmbiră,iar mulţumirile femeii răsunară în urechile Serenei multă vreme după ce trupa părăsi popasul.Simţindu-se aproape

înviorată după întâlnirea cu acea familie nefericită,atât cât se putea simţi în circumstanţele în care se găsea,Serena îşi îndreptă fusta,netezi faldurile elegantei rochii albe pe care i-o trimisese colonelul şi îşi potrivi mai bine fundele de mătase,galbenă care decorau mânecile ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ofrandă.Privind afară,spre peisajul strălucitor de vară,starea ei sufletească aproape că deveni veselă.
Doar nu era singura doamnă din Italia confruntată cu perspectiva de a se arăta conciliantă cu noii stăpâni ai ţării.După cum n-avea să fie nici ultima dacă jaful practicat de colonelul Solignac şi de compatrioţii lui avea să continue necontrolat.Şi acum,cum putea intra cineva pe sub pielea unui comandant şef?
În aparenţă nu pe căile obişnuite,descoperi Serena a doua zi,când fu introdusă în apartamentele generalului Andrea Massena.
Generalul îşi înălţă privirea din spatele biroului când colonelul Solignac o introduse pe Serena înăuntru,o cercetă în tăcere preţ de două bătăi de inimă — ale ei foarte violente,în ciuda intenţiilor de a părea calmă — după care,întorcându-se la hârtiile din faţa lui,rosti:
—Du-o în apartamentul meu.
Când Serena părăsi încăperea,Massena se apucase deja să dicteze ceva secretarilor lui.În apartamentul comandantului şef din Pallezo Mombello o întâmpină o servitoare,care îi arătă dulapurile pline cu îmbrăcăminte feminină aflate într-o încăpere specială şi îi spuse să-şi aleagă de acolo orice şi-ar fi dorit.După care,cu o scurtă plecăciune,zise că avea să-i aducă signorinei ceva de băut,şi că signorina trebuia să considere apartamentele generalului ca pe ale ei proprii.După vorbele experimentate ale servitoarei,Serena îşi dădu seama că nu era prima doamnă care împărţise locuinţa cu generalul.
Massena nu arăta aşa cum se aştepta ea.În viziunea ei,generalii erau bătrâni şi burtoşi.Massena avea păr cărunt — ca rezultat al înfometării din timpul asediului Genovei — dar trupul lui era zvelt şi faţa osoasă.Avea aerul unui corsar.Ochii lui,albaştrii şi reci ca gheaţa,o măsurară cu aroganţă,însă el

deţinea acum autoritatea supremă în Italia.Probabil că o astfel de poziţie presupunea şi un anumit grad de aroganţă.Cu toate astea,nu purta nici un fel de însemne ale autorităţii.Tunica lui albastră şi simplă era parţial deschisă,lăsând să se vadă o cămaşă la fel de simplă ca şi haina.Părea chiar deplasat în opulenţa afişată de interiorul palatului.
După ce se întoarse cu un serviciu de ceai,servitoarea îşi făcu de lucru prin încăpere,turnând ceai Serenei,despachetând câteva lucuri ale ei pe care un soldat le adusese din trăsură,punând cărţile pe o măsuţă de piatră lângă canapeauna din salonul unde se decisese Serena să se aşeze.Ocupându-se cu îndeletnicirile ei,femeia o cercetă pe Serena cu un interes evident,ca şi când ar fi ierarhizat — în cadrul vieţii private a generalului.
—Generalul e foarte amabil,signorina,rosti servitoarea,încurajând-o pe tânăra domniţă care şedea ţeapănă pe canapea,ca o elevă de şcoală.
—Mă bucur să aud asta,răspunse Serena cu voce neutră,neştiind dacă servitoarea se afla acolo ca s-o slujească sau s-o păzească.
—Şi este devotat ofiţerilor săi.Aşa cum şi ei îi sunt lui,gândi Serena,întrebându-se câţi alţi ofiţeri obişnuiau să răpească femei pentru şefii lor..
— Ce drăguţ,comentă ea cu glas tare.
—Mai vreţi ceai?Servitoarea îşi făcea de lucru chiar lângă ea.
—Nu, mulţumesc.
—O altă prăjitură?
—Nu,mulţumesc.
—Vreţi să vă găsesc ceva mai confortabil de îmbrăcat? întrebă fata.Generalul cinează foarte târziu.S-ar putea să aşteptaţi câtva timp.
—Nu,mi-e bine,replică Serena,încordată,incapabilă să joace cu uşurinţă rolul unei curtezane.
—Foarte bine,signorina.(Servitoarea bătu ultima pernă de pe patul din faţa Serenei,inspecta rapid încăperea cu privirea ca să vadă dacă nu mai era ceva de făcut,apoi zise): Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

Serena petrecu pe ghimpi trei ore,aşteptând nervoasă apariţia generalului,
repetând în gând tot felul de pretenţii şi de rugăminţi,mai mult sau mai puţin amabile,dezbătând cu sine însăşi cele mai bune procedee care i-ar fi putut grăbi eliberarea.Însă el nu se ivi şi cina trecu fără nici un semn din partea lui.Serena mâncă singură la o masă imensă într-o sufragerie enormă,al cărui interior era bogat decorat,acoperit cu oglinzi şi luminat cu sute de lumânări.Bucătarul lui Massena era excepţional,mâncarea extraordinară iar serviciul demn de o familie regală.Preţ de câteva minute înaintea mesei.Serena se gândi să refuze hrana ca formă de protest împotriva răpirii ei,însă îi fusese imposibil să treacă la fapte când zărise felurile delicioase înşirate în faţa ei,masa era plină cu mâncăruri,extrem de apetisante: zeci de opţiuni la aperitiv — supe hors d'oeuvre, tot felul de mâncăruri şi antreuri,înainte de a lua prima îmbucătură de viţel în sos de oţet,Serena se admonesta pentru lipsa ei de principii,dar merse mai departe.După cină îşi petrecu seara pretinzând că citeşte o carte,iar la ora zece refuză oferta servitoarei de a o ajuta să se bage în pat.Îi spuse acesteia că prefera să mai citească o vreme şi o concedie pentru tot restul nopţii,cu intenţia de a evita să doarmă — prea înfricoşată la gândul de a fi asaltată în somn de un necunoscut.Adormi pe fotoliu,cu toate lumânările arzând.
Ca un copil care se teme de întuneric,reflectă generalul,cu un zâmbet,aproape de miezul nopţii,când trecu înspre camera lui ca să ia un document şi se opri o clipă să admire frumosul cadou al lui Solignac.Ce ruşine că,în loc să se ocupe de trupul delectabil al tinerei,era obligat să rezolve probleme presante legate de corespondenţă.Asta e și n-am ce face,hotărî el oftând în sinea lui,după care,înapoindu-se la birou,îşi ţinu secretarii treji până la ora trei noaptea.După aceea,trase un pui de somn şi se sculă iarăşi în zorii zilei pentru a începe o nouă zi de rezolvare a îndatoririlor administrative presante.
La puţin timp după înfrângera Austriei la Marengo,Napoleon îl chemase pe Massena la Milano,după care plecase imediat spre

Paris,unde intrigile şi comploturile cereau ca el să fie prezent pentru a nu avea nici o neplăcere.
Massena rămase pe cap cu sarcina îngrozitoare de a reorganiza şi reechipa cei 70.000 de soldaţi reuniţi din Armata Rezervistă şi Armata Italiei,care nu-şi mai primiseră solda de şase luni.Activitatea de dimineaţă din camerele alăturate o trezi pe Serena,sunetul apei şi numărul vocilor alertându-i iarăşi simţurile.Ce-ar fi trebuit să-i spună generalului? Ce-ar fi putut să-i spună,fără teama de a fi pedepsită? Numai că vocile rămaseră confortabil de îndepărtate,permiţându-i Serenei să se trezească încet şi să-şi întindă muşchii înţepeniţi.Chiar dacă luxos de moale,fotoliul nu-i oferise tot confortul unui pat.
În vreme ce Serena aştepta nervoasă,Franco,lacheul personal al generalului,îl distra pe stăpân cu cele mai noi bârfe în vreme ce îi pregătea ţinuta pentru acea zi.Din când în când,râsetele groase ale celor doi bărbaţi ajungeau la Serena prin uşile închise.Valetul asculta mereu cu atenţie ultimele zvonuri pentru edificarea lui Massena.Generalul înţelegea,ceea ce se întâmpla pe plan local,în parte,datorită rapoartelor informative furnizate de Franco.După ce acesta îşi termină repertoriul de bârfe mondene,continuă cu un semn din cap înspre dormitorul învecinat:
- Sylvie mi-a spus că mademoisele n-a vrut să se bage în pat oricât de tare s-a străduit ea s-o convingă.
—Am observat,murmură Massena.Trimite-i nişte bijuterii din partea mea,astăzi.
—Contesei îi plăceau smaraldele.
—Îi plăceau,nu-i aşa? Bine,trimite-i şi ăsteia smaralde.Domniţa lui Solignac seamănă cu Natalie, nu-i aşa?Amintindu-şi de contesa Gonchanka,Massena schiţă un zâmbet.
—Solignac are ochi buni.Massena râse.
—Acum dacă aş găsi timp ca să mă bucur de premiu.
—Nu e vina voastră că armata e în haos,mormăi servitorul,loial unei singure fiinţe şi înţelegând prea bine care era politica militară după de fusese cincisprezece ani în slujba lui Massera.Toţi aşteaptă prea mult de la dumneavoastră.

—Ca de obicei,Franco.Iar apoi încep văicărelile când caut să îi ţin pe toţi în formă.
—Sunt nişte porci ingraţi.
Franco scutură o cămaşă curată.Neplăcerea i se citea în fiecare gest.
—Tu şi cu mine ştim asta,rosti Massena cu un surâs,strecurându-şi braţele prin cămaşa apretată pe care i-o ţinea valetul.Însă trebuie să ne gândim la o politică de supravieţuire.
—Hm. ca şi cum Bonaparte ar fi fost prim consul fără dumneavoastră,care să-i câştigaţi războaiele.
—Sau eu soldat eficient fără tine,care mă îngrijeşti,murmură generalul,stând nemişcat,ca Franco să-i aranjeze cum trebuia cravata.
—Sunt onorat,domnule.
—O să încerc să cinez cu tânăra în seara asta.(Massena îşi închise butonii la manşete.) Vino şi aminteşte-mi de asta pe la ora opt.
—Dacă nu cumva mai sosesc câteva sute de depeşe după-amiază,bombăni Franco,îngrijorat de munca grea pe care o depunea Massena după suferinţele îndurate în vremea asediului din Ganova.(Generalul îndurase aceleaşi privaţiuni ca şi oamenii lui,iar starea lui de sănătate părea încă destul de precară.)
—Ar trebui să dormiţi mai mult,adăugă valetul.
—O să încerc,încuviinţă politicos Massena,cu gândul zburând deja către cea mai grea întâlnire din acea zi.Adu-mi cafeaua în birou,aădugă el,apucându-şi tunica şi făcându-i semn valetului că e liber.Ai grijă să fie foarte tare şi foarte dulce,Franco(Era deja la jumătatea drumului spre uşă.) Primul lucru pe care îl am de făcut e să mă văd cu monseniorul,care îmi dă mereu dureri de cap.
—Spânzuraţi-l pe păcătos.Cu zel republican,Franco socotea papalitatea ca inutilă.
—Uneori,când mă minte cu neruşinare,tare aş vrea s-o fac,replică Massena zâmbind scurt şi îmbrăcându-şi haina.Numai că trezoreria Franţei are nevoie de banii pe care

el îmi tot spune că nu-i are.Procurarea banilor pentru plata trupelor era întotdeauna o problemă exasperantă,deşi nu era pentru prima dată când Massena se vedea confruntat cu aşa ceva.Guvernământul consular francez moştenise de la predecesori,Directoratul şi Convenţia,principiul că armata franceză trebuia să fie hrănită,îmbrăcată şi plătită pe socoteala teritoriilor inamice ocupate.La drept vorbind însă,provinciile din nordul Italiei ocupate de armata lui Massena nu reprezentau teritorii inamice,ci state neutre.Guvernul voia să atragă populaţia de aici în cadrul sistemului politic francez,ca pe un tampon împotriva Austriei.Ca atare,era clar încă din start că orice contribuţii financiare stoarse de la guvernele locale n-aveau cum să producă plăcere şi ar fi fost insuficiente pentru nevoile trupelor franceze.
Napoleon promisese că orice lipsuri vor fi suplinite cu bani din trezoreria Franţei.Massena ştia însă că e o promisiune şi atât,şi atunci cea mai mare problemă devenea impunerea de contribuţii financiare celor care,în opinia lor,
şi-ar fi permis cel mai uşor să le plătească.
Îşi petrecu dimineaţa cu oficialităţi locale,încercând să pară cinstit şi rezonabil în faţa unor oameni care se opuneau cu înverşunare să plătească birurile cerute.
După-amiaza se pierdu în dispute obositoare cu înaltul comandament austriac în privinţa liniei de demarcaţie care urma să fie trasă între Franţa şi Austria prin Convenţia de la Alessandria,care marcase sfârşitul campaniei militare — un instrument care mai trebuia ratificat de guvernul de la Paris şi de Consiliul Aulic din Viena.Iar datorită termenilor vagi înscrişi în Convenţie de reprezentantul lui Napoleon,Berthier,şi de şeful de stat major austriac,Zach,dezacordurile aveau să dureze săptămâni întregi.
După Ce austriecii plecară în acea după-amiază,lui Massena i se înmânară o duzină de alte depeşe.Când îşi ridică privirea din hârtii,Solignac îi introduse în cabinet un curier de la Napoleon.Chipurile ambilor bărbaţi erau scăldate de zâmbet.Curierul de la Paris adusese nouă milioane în aur

pentru casierul armatei.Era o ocazie de sărbătoare.Solignac lăsase deja instrucţiunile necesare.
Prin aceasta,toate celelate îndatoriri administrative pentru acea seară puteau fi oprite.Secretarii din cabinet izbucniră în urale,iar Massena îi aprobă,cuprins de bună dipoziţie.

CAPITOLUL 21
Serena primi ordinul,prezentat în termeni politicoşi,de a se prezenta în sufragerie la ora nouă.Samaraldele din partea generalului sosiseră în acea după-amiază,sub forma unui magnific colier,însoţit de cercei,adus de Franco,care îi înmânase cutiuţa de aur în care se găseau bijuteriile cu o înclinare graţioasă a capului,spunându-i:
— Cu complimente din partea generalului Massena.
Iar când sosi servitoarea s-o ajute la îmbrăcat,Serena primi un bilet de la general în care acesta îi scria că ar fi „mulţumit dacă mademoisellear purta smaraldele în acea seară”.Ce drum lung străbătuse Serena de la viaţa ei paşnică din Gioucestershire,întrebându-se ce alte ordine urma să îndeplinească până la sfârşitul serii,Serena îi urmări pe servitori cărând găleţi cu apă fierbinte pentru baia ei.în această seară era programată să devină cea mai proaspătă cucerire a generalului Massena.Şi ea nu ştia ce să facă.
Dacă l-ar fi refuzat? Ce s-ar fi întâmplat? Un fior rece îi cuprinse şira spinării.Sau ar fi trebuit să fie binevoitoare şi să pretindă că nu conta faptul că era redusă la statutul de curtezană?
Nu scoase o vorbă câtă vreme fu îmbăiată şi îmbrăcată.Se simţea ca un prizonier condus pe drumul spre eşafod.Tăcerea ei părea a nu fi luată în seamă de servitoare,care le comanda ajutoarelor ce să facă cu,autoritatea poziţiei deţinute.Ea comanda şi ajutoarele se supuneau,aducând săpun,prosoape şi apă proaspătă.Servitoarea schimbă de două ori şamponul până găsi aroma convenabilă.Probabil că generalul prefera iasomia,căci baia încărcată de aburi sa umplu de o astfel de mireasmă.

- Când Serena zise că nu-i pasă ce va purta,servitoarea se apucă să-i aleagă lenjeria adecvată.Pielea ei fu mângâiată de mătasea delicată a unui furou şi de balenele tari dar catifelate ale unui corset.Era înfrumuseţată pentru plăcerea generalului.Corsetul nu era de fapt altceva decât un şir de balene acoperite în dantelă,care serveau să-i înalţe şi să-i umfle sânii peste decolteul adânc al unei museline albe şi subţiri care trecea drept rochie.Într-o astfel de ţinută era evident scopul urmărit,căci jupa de mătase de culoarea pielii i se lipea de şolduri şi de picioare ori de câte ori Serena făcea un pas.Părul îi fu coafat a 1'antique,într-o cascadă de şuvițe blonde prinse în creştetul capului,iar colierul de smaralde se odihnea pe pieptul expus ca o invitaţie senzuală de a privii,de a atinge.

Arăta ca o vedetă de primă mână,aşa cum traseră concluzia toţi bărbaţii din încăpere când intră ea.Toţi se întoarseră s-o privească stând la uşă.Smaraldele şi sânii ei opulenți atraseră toate privirile.Fiecare ofiţer din acea cameră îl invidia pe generalul,care se îndreptă s-o întâmpine pe domniţa pe care Solignac i-o aduse din Florenţa.

—Bună seara,mademoiselle,rosti Massena când ajunse lângă ea,înclinându-se uşor.Solignac mi-a spus că vă numiți Blythe.Bine aţi venit la Milano.

Generalul nu se prezentă și Serena nu ştiu ce să creadă! dacă era vorba de aroganţă sau timiditate.Spre deosebire de mulţi dintre ofiţerii săi,spilcuiţi în uniforme încărcate cu broderi din aur,generalul purta o uniformă simplă neagră,fără medali sau alte decoraţii.

—Smaraldele vă vin de minune,adăugă el cu vocea lipsită de expresie.

—Nu prea ştiu ce să răspund,domnule.Oare să-i mulţumească răpitorului pentru cadoul car aparţinuse,probabil,altcuiva în trecutul nu prea îndepărtat?

El zâmbi şi o luă de mână,trăgând-o după el în încăpere şi arătând cu cealaltă mână înspre ea.Serena observă că mâinile lui erau puternice,bronzate,lipsite de orice bijuterii.

—Camarazi,anunţă el,domnişoara Blythe a consimţit să ne ţină companie la cină în seara asta.Vă rog s-o primiţi cum se cuvine.
Un ropot de aplauze însufleţite întâmpină anunţul lui,ca şi un număr de chiote exuberante din partea subalternilor mai tineri.
—După cum vezi,domnişoară Blythe,rosti încet generalul,schiţând un zâmbet,prezenţa dumitale este foarte apreciată.Îţi pot oferi nişte vin?
—Nu,mulţumesc.Serena încerca să-şi ascundă tremurul vocii,însă balenele evantaiului pe care îl ţinea în mână stăteau să pleznească.
—Să ştii că nu voi profita de dumneata,domnişoară Blythe,dacă bei nişte vin,comentă el amuzat,observând curbura stranie pe care o luase evantaiul din fildeş şi dantelă.(Făcu semn unui servitor să se apropie.) Doamna ar dori un pahar cu vin.Servitorul reapăru cu paharul plin,pe care Massena i-l oferi,urmărind cum ea i se supune şi îl duce la buze.
—Seara nu va mai părea chiar atât de ameninţătoare după un pahar de vin,zise el.N-am nici o intenţie de a-ţi face rău.Acum vino,continuă el pe un ton mai rece.Solignac e nerăbdător să-ţi vorbească.E un bun cunoscător de artă şi mi-a spus că pictura pe care o făceai era foarte bună.O să-ţi vorbească la nesfârşit despre colecţia lui,aşa că poţi să pleci pur şi simplu de lângă el când te-ai plictisit.L-am avertizat deja ca ai permisiunea mea să-l ignori.
Ea zâmbi,aşa cum ştia că trebuie s-o facă,moment în care,aplecându-se uşor,
astfel ca gura să-i ajungă la urechea ei,generalul murmura:
—Aşa-i mai bine.Poate că vinul ajuta cu adevărat sau poate că purtarea civilizată a generalului şi a ofiţerilor lui îi linişti cele mai negre temeri căci,după o vreme,Serena se trezi relaxându-se în compania acelor comeseni.Aşezată lângă general la masă,ea ascultă poveştile ofiţerilor,axate nu pe război ci pe familii,cai şi căminele pe care le lăsaseră în urmă,pe viitorul câştigător la cărţi din acea aseară.Se trezi chiar izbucnind în râs din când în când,iar când Massena i se adresa,nu mai cântărea fiecare vorbă înainte de a răspunde.I se păru foarte

bizar început,când îşi dădu seama că acei oameni erau prea puţin diferiţi de cei cu care ar fi luat masa la o petrecere câmpenească în Glouеestershire,iar pentru o vreme uită chiar că e captivă şi nu o musafiră.
După cină se retraseră într-un salon mare special aranjat pentru jocul de cărţi.În vreme ce alţi ofiţeri se apucară de faro,generalul o invită pe Serena la masa lui,unde juca loo.Îi dădu Serenei câteva monezi de aur şi,fără a-i cere părerea,îi spuse celui care împărţea cărţile să-i dea şi ei mână.În atare circumstanţe,ar fi fost riscant pentru Serena să refuze.
Iar el ştia asta,bineînţeles.Văzuse cum se diminuează starea de alertă din ochii Serenei în cursul serii şi îi făcu plăcere să o curteze.Voia ca să joace cărţi pentru că avea grijă ca ea să câştige,iar doamnelor le plăcea să câştige.
Iar mai târziu în acea seară avea să joace un altfel de joc cu ea.Unul în care el va fi învingătorul.
În scurt timp Serena ajunse mai bogată cu mulţi ducaţi aşa cum ordonase generalul,deşi domnița avea o măiestrie care îl făcea pe el să se întrebe dacă era chiar atât de inocentă pe cât părea.Din experienţă ştia că femeile atât de talentate la jocul de cărţi erau talentate şi la alte modalităţi mai plăcute de distracţie.Contrastul dintre naivitatea ei şi uşurinţa cu care mânuia cărţile,găsită mai degrabă în lumea demimondenă,îi treziseră interesul; trebuia să afle mai mult despre trecutul ei.Deşi plăcerea oferită era aceeaşi,indiferent că era vorba de o servitoare sau o contesă,Massena nu căuta o relaţie de durată,ci doar o diversiune orgasmică.Băură mai multe vinuri excelente şi râseră tot mai tare pe măsură ce orele înaintau în noapte şi sticlele goale se acumulau în stivă.
Serena hotărâse că generalul avea dreptate.Finalul inevitabil al serii avea să fie mai uşor de suportat alături de un pahar sau două de vin.Căci ea nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa intenţiilor generalului.La puţin timp după miezul nopţii,o ordonanţă le întrerupse jocul,scuzându-se şi înmânându-i un bilet lui Massena.
Citind mesajul,generalul rosti:
—Pofteşte-l înăuntru.După care termină de împărţit cărţile..

—Un negustor din,Florenţa doreşte să dicute despre o donaţie din Fiesole,rosti el sec,văzând privirea întrebătoare a lui Solignac.Plusez cu patru mii....
—Cine din Florenţa? întrebă Solignac,întotdeauna precaut când auzea de sosirea vrunui om de afaceri la o oră atât de înaintată.
—Un oarecare signore Allori.Un bancher.Joci,Solignac?
Şeful de stat major îşi privi cărţile şi le lăsă jos.
—Solignac pasează,comentă sec Massena.Merge cineva?
—Eu,răspunse Serena.Aţi spus patru mii sau zece mii? întrebă ea pe un ton indiferent.
—Îmi plac doamnele care joacă tare,zise încet Massena.Cred că zece mii,domnişoară,adăugă el,aşezând alte câteva fise în centrul mesei.Şi acum ce veţi mai face?Gheaţa din ochii lui se topise.Generalul avea un farmec aparte.Atunci Serena începu să înţeleagă de ce oamenii lui l-ar fi urmat oriunde şi de ce zvonurile privind apetitul lui pentru femei erau atât de numeroase.
—Cred că voi lua banii,mon general.Culoare spartă,rosti ea încântată,întorcând încet cărţile ei până ce ajunseră toate cu faţa în sus pe postavul verde — patru carale şi valetul de treflă.
—E o plăcere să pierd în faţa frumuseţii dumitale,miss Blythe,murmură Massena,lăsându-şi cărţile jos.Ce o să-ţi cumperi cu tot ce-ai câştigat?
Înainte de a putea răspunde,atenţia lui Massena i abătu de la tovarăşii lui de distracţie.
—Văd că a sosit bancherul nostru,rosti el aplecându-se să-i şoptească ceva lui Solignac,care înălţă imediat capul,concentrându-şi atenţia asupra bărbatului care se îndreptă spre ei.Observând privirea atentă a individului,Serena se uită în sus şi icni.Întorcându-se la auzul acelui sunet,Massena văzu chipul Serenei cum se îmbujorează.
—Îl cunoşti pe domnul Allori? întrebă el încet.
—Nu...nu sunt sigură...nu cred,murmură ea,evitândsă se uite la Beau,ca să nu-l dea de gol şi să nu pericliteze și mai tare poziţia lui.

Înaintarea lui lentă prin încăpere atrase atenţia tuturor nu numai din pricina orei neobişnuite,ci şi a aspectului lui. Praful drumurilor se lipise de haine şi de cizme.Mantaua neagră căpătase o nunaţă de ocru,săculeţii de piele aruncați peste umăr sunau puternic iar zgomotul pintenilor părea asurzitor în tăcerea bruscă care se lăsase în salon.Beau înainta încet,cu o expresie de fermitate pe chip,conştient de interesul trezit de apariţia lui.Îşi amintea că-l mai văzuse o dată pe Massdena cu ocazia Armistiţiului de la Leoben.Oare şi-l mai amintea generalul din acea mulţime de oameni care umpluse castelul Schloss Eggenwald în acea zi? Apropiindu-se de masa lui Massena,ordonanţa îi anunţă numele:
—Domnul Allori,domnule generat.
—Ce te aduce la Milano,Rochefort? întrebă direct generalul.Şi mai ales în asemenea grabă.Privirea lui albastră şi rece scrută îmbrăcămintea prăfuită a lui Beau.
—Chestiuni de afaceri,generale,răspunse Beau.Memoria generalului era prodigioasă.Evenimentul de la Leoben se consumase cu trei ani înainte,în sala de conferinţe se găseau peste o sută de oameni,iar el nu fusese niciodată prezentat oficial.
—Afaceri de stat? continuă Massena,cu un calm perfect.
—Nu.Afaceri particulare.Beau se uită la Serena,îmbrăcată ca o curtezană lângă general — sau mai degrabă dezbrăcată ca o curtezană.Îl încercă un fior de gelozie şi ură.
—Colecţionaţi bijuterii,mademoisele? murmură el cu voce tăioasă când zări smaraldele ce se odihneau pe sânii ei.Doar ruşii puteau să confecţioneze astfel de coliere.Serena îşi ţinu respiraţia ca şi cum ar fi fost pălmuită,apoi se îmbujoră toată.Cum îndrăznea el să creadă că se afla acolo din propria ei voinţă.
—Ah...izbucni generalul,înţelegând imediat situaţia.Uitându-se iute la ceilalţi ofiţeri de la masă,îi concedie cu un gest al capului.Ofiţerii se supuseră imediat,în vreme ce generalul îi făcu semn lui Beau să ia loc.
—Deci o cunoşti pe domnişoara Blythe? întrebă Massena pe ton neutru.

Mânia din ochii lui Rochefort în clipa când o privise pe Serena fusese evidentă.
—Foarte bine.O şoaptă mai degrabă decât o vorbă.
—Domnişoara Blythe nu era convinsă că-şi aminteşte de tine când am întrebat-o.Beau o privi scurt pe Serena..
—Poate că o să am ocazia de a-i împrospăta memoria.
—Şi de ce te-aş lăsa să o faci? îl întrebă cu indolenţă.
—Pentru că va merita efortul,răspunse încet Beau.
—Negociem favorurile doamnei?Beau clătină din cap cu o mişcare abia perceptibilă.
—Am venit s-o cumpăr.Massena înălţă din sprâncene,însă continuă să vorbească cu voce calmă.
—Ai mai cumpărat femei înainte,Rochefort? N-aş fi crezut că ai nevoie.
—Amantele costă întotdeauna,generale.Dumneata ştii asta la fel de bine ca şi mine.
—Unele mai mult ca altele,încuviinţă generalul,amintindu-şi gusturile extravagante ale contesei Gonchanka,deosebite de cele ale drăguţei balerine de şaptesprezece ani care se mulţumea cu dulciuri şi rochii noi.Mai era şi Teo,care dorise doar dragostea lui.Iar el o înşelase.
—Ştiam că vei înţelege,rosti Beau,întrerupând reveria lui Massena.Fixează preţul,generale,şi ţi-o iau pe domnişoara Blythe din grijă.
—Nu sunt de vânzare,lord Rochefort,izbucni Serena,furioasă pe Beau.Nu sunt o iapă,un tablou sau vreo proprietate de-a ta!
—Domnişoara Blythe a fost amanta dumitale? întrebă Massena,cu interesul trezit de izbucnirea revelatoare a Serenei.Părea oarbă faţă de parada nepotrivită pe care o făcea,cu sânii ei albi şi plini aproape ţâşnind afară din corsajul rochiei.Beau ar fi vrut să acopere goliciunea ei cu haina lui,iritat de faptul că o priveau atâţia ochi.
—Am adus-o aici din Anglia,replică el.Un muşchi al obrazului începu să-i tremure.Doar o voinţă de fier îl menţinea apezat pe scaun.
—Ai fost la Florenţa? Un loc cam prea ferit pentru un om cu talentele dumitale.

Massena ştia că Beau St.Jules era unul din cei mai buni şi mai străluciţi tineri ai lui Pitt.
—M-a părăsit la Florenţa,preciza Serena,cu o privire dispreţuitoare.
—Ţi-ai pierdut interesul,Rochefort?
—El îşi pierde întotdeauna interesul,se interpuse,oţărâtă,Serena,urându-l pe Beau pentru că intrase acolo cu atâta nonşalanţă,pentru că discuta despre ea ca şi cum n-ar fi fost acolo,dar mai ales pentru atracţia şocantă,carnală,pe care o emana — ca o întruchipare a poruncii,a pretenţiei şi a autorităţii.
—Nu sunt sigur că doamna vrea să plece cu tine.
Privirea şireată a generalului se plimba de la unul la celălalt.
—Nu ştie întotdeauna ce vrea,replică agasat Beau,cu o privire mânioasă.
—Pare mai degrabă dezgustată de tine,Rochefort.
—Am fost mereu capabil să-i schimb părerea când mi-am folosit imaginaţia.
Serena roşi.
—O aluzie sexuală,presupun,rosti tărăgănat Massena.În vreme ce eu n-am gustat încă din farmecele domnişoarei Blythe.Mă tem că ai venit prea devreme,
Rochefort.Doar nu te aştepţi să renunţ la ea fără...— înălţă el din umeri — ...să mă bucur de puţină plăcere.Oare chiar şi-o doreşte pe Serena sau ridică doar preţul se întrebă Beau.Nu că ar mai fi contat ceva,real sau imaginar,după ce Beau pricepu că Serena nu fusese încă atinsă de general.
—Poate că te ajut să te răzgândeşti,generale,zise el.Apucând sacii de piele,îi puse pe masă,unde aterizară cu un sunet metalic sec.
—Treaba asta se petrece fără legătură cu ceva oficial? întrebă Massena,greutatea evidentă a aurului schimbându-i dispoziţia.Treburile rutiniere cereau tot felul de negocieri şi de aranjamente — politica coruptă a victoriei mai cinică decât un război propriu-zis.Aurul acela era binevenit pentru a umple nevoile constante cu care generalul era nevoit sa se confrunte.Iar dacă era aur englezesc,cu atât mai bine.

—E strict personală,declară Beau.Şi n-are nici un sens s-o mai târâim.Plătesc oricât.
—Staţi aşa,izbucni indignată Serena,atinsă de târguiala pentru trupul ei.Staţi naibii o clipă!Amândoi bărbaţii o priviră o clipă,surprinşi de izbucnirea ei.În lumea lor masculină,femeile n-aveau prea multe de spus.
—Am o propunere,rosti ea în tăcerea lăsată,hotărâţi să se răzbune pe Beau St.Jules pentru presupunerile lui.Ceva mai interesant decât schimbul ăsta burghez de aur.Massena înclină uşor din cap.
—Chestiunea să fie tranşată de o partidă de loo.Dacă eu câştig,plec de aici în seara asta.Dacă nu,rămân cu cel care învinge.
Vocea ei era încordată.Serena simţea o asemenea furie încât nu mai avea nici o teamă.Poate că ar fi avut curajul să propună aşa ceva mai devreme dacă mânia ei ar fi fost stârnită din timp.Massena nu ezită nici o secundă.Una din cele mai mari calităţi de strateg pe care le avea era capacitatea de a lua decizii rapide.Întinse mâna după pachetul de cărţi.
—Loo sau faro? întrebă el.Alegerea îţi aparţine,domnişoară Blythe.
—Loo.Era specialitatea ei,aşa cum sexul era pentru Beau St.Jules.
—Îţi convine,Rochefort? întrebă generalul,cu o curtoazie desăvârşită.
Era într-o dispoziţie excelentă.Un joc de noroc cu o femeie ca premiu era întotdeauna mai interesant.Plus că avea două şanse să câştige — mâna lui sau cea a lui Rochefort.Dacă St.Jules câştiga,avea să-l taxeze pentru plăcerea de a o lua pe doamnă.Şansele erau de partea lui.
—Perfect,răspunse Beau,dând jos sacii de pe masă.Tăiară pachetul şi Massena se trezi cu' ea mai mare carte.Avea avantajul de a juca ultimul însă,aşezată în stânga lui,Serena era cea care ataca — un uşor beneficiu pentru ea.
Fiecare jucător primi câte trei cărţi,iar ca atu fu întors decarul de cupă.

—Cred că merge cinci mii de ducaţi ca miză de început,rosti Massena,numărând fisele,sau echivalentul sumei în florini,Rochefort daca preferi.Jocul începu.
Serena avea un singur atu,regele de cupă — o carte mare,dar nu un as.Să-l joace acum,sperând ca nimeni să n-aibă asul sau să joace mai conservator şi să aştepte să vadă ce au ceilalţi? Trebuia să câştige două mâini din trei ca să învingă.Hotărî că nu era momentul să joace conservator şi se lăsă în voia instinctului.Puse regele de cupă pe masă.O mutare riscantă,gândi Beau,apreciind-o pe Serena pentru curaj.Dacă Massena avea asul,Serena pierdea iniţiativa.Îşi puse nouăle de cupă pe masă.Massena închise turul cu o damă de cupă.
Iar pulsul Serenei reveni la cote mai normale.Câştigase prima mână..
—Felicitări,domnişoară,rosti Massena,schiţând un zâmbet şi recunoscând că ea riscase să piardă orice avantaj atacând cu cea mai mare carte pe care o avea.Norocul ţine cu dumneata,adăugă el plin de curtoazie.
—Poate de aceea i se spune Lady Luck răspunse,plină de inspiraţie Serena,
animată de un sentiment irepresibil de şansă.Beau se încruntă.Serena riscase
să-şi rupă gâtul cu acel atac—în mod clar o mişcare de profesionist.
—Unora le place să piardă,zise Serena cu dulceaţă în glas,uitându-se la Beau peste cărţile din mână.
—Să ţii minte asta.
—Cu siguranţă c-o voi face,lord Rochefort.Însă mai ai două şanse să câştigi,aşa că nu trebuie să te îmbufnezi deja.
—Copii,copii,interveni Massena.Îmi displac aşa de tare certurile.
—Scuzele mele,domnule,replică iute Serena,neavând chef să-l irite pe omul care putea s-o lase să plece liberă.Sunt gata să reîncep.
Îşi cercetă în grabă cele două cărţi rămase.Tatăl ei obişnuia să spună că vântul providenţei putea fi uneori adulmecat.Nările ei se dilatară de emoţie.Socotind că Massena n-avea un alt

atu,altfel n-ar fi jucat dama şi sperând că Beau n-o aştepta cu asul de atu,Serena puse pe masă asul de pică.Pentru o clipă speră că
n-ajunsese să ispitească providenţa!Avea nevoie disperată de acea mână.Ultima carte rămasă în mână era inutilă.La naiba,joacă extrem de dur,gândi Beau,obligat să-i admire curajul — putea pierde asul cu oricare atu mic.Forţat
însă să respecte culoarea,se văzu nevoit să joace singura lui carte mare— regele de pică.Massena puse pe masă cinciul de pică.
Iar Serena schiţă un mic zâmbet de triumf.Luase cea de-a doua mână.
—Vă mulţumesc domnilor,rosti ea politicoasă,ca şi cum nu viaţa ei ar fi atârnat în balanţă.A fost o plăcere:
— Eşti o minune la casa omului,domnişoară Blythe,declară Massena,
impresionat de măiestria desăvârşită afişată de tânără pentru prima dată în acea seară.Unde ai dobândit un asemenea talent?
—Pe genunchii tatălui meu,generale.
—Până acum n-ai jucat aşa niciodată,rosti Beau cu o privire rece şi sfredelitoare.
—Până acum n-am fost niciodată în postura de a fi cumpărată ca o marfă.În plus,mă cunoşti prea puţin,lord Rochefort,rosti ea ironic.
—Deocamdată,răspunse el printre dinţi.
—Pentru totdeauna,domnul meu,ripostă ea,ridicându-se de pe scaun.Iar acum vă rog să mă scuzaţi,dar abia aştept să mă întorc la Florenţa.
—Trimit pe cineva să te escorteze.Solignac,strigă Massena,chemându-şi şeful de stat major.
—Apreciez oferta,domnule.Serena nu era proastă să refuze.O femeie singură pe drum putea să cadă pradă oricui.
—Domnişoara ne părăseşte,Solignac,zise Massena când adjunctul lui se apropie.Aş vrea s-o escortezi înapoi până la Florenţa.

—Da,domnule.Chipul lui Salignac era lipsit de expresie.Ştia că avea să afle mai târziu în amănunt ce se întâmplase.
—Pregăteşte o trupă,îi ceru Massena.Domnişoara Blythe va coborî imediat.
—Mulţumesc,domnule,rosti Serena,în vreme ce colonelul se răsuci pe călcâie şi plecă.
—Solignac nu face mereu cele mai înţelepte alegeri,comentă Massena înălţând din umeri,însă poate că ne vom mai întâlni.
—Apreciez amabilitatea.
—Ia smaraldele.Ca răsplată a victoriei.Şi câştigul.
—Nu pot,domnule.
—Insist.Expresia lui se schimbase uşor.Era din nou comandantul-şef.
—Mulţumesc,răspunse ea.Sunteţi mult prea generos.
—Aminteşte-i lui Solignac că aveam nevoie de el când veţi ajunge în Florenţa.
Ştiu ce pasiune îl apucă când vrea să-şi completeze colecţia.
—Nu cred că mă va băga în seamă,domnule.Massena râse.
—Domniţa e o realistă,nu-i aşa,Rochefort? Generalul aruncă o privire către Beau,care şedea tolănit pe scaunul lui.
—Categoric,murmură el.
—Ei,hai,Rochefort,domnişoara Blythe a câştigat cinstit.Acordă-i toate meritele.
—Aşa şi intenţionez,replică ameninţător Beau.
—Iar eu vă spun adio,domnilor,zise,fericită,Serena,ignorând ameninţarea lui Beau.Călătorie plăcută spre casă,lord Rochefort şi mulţumirile mele,domnule general.Execută o mică plecăciune,gest care făcu smaraldele să-i tremure pe sânii plini şi,o clipă mai târziu,dispăru lăsând în urma ei doar o mireasmă de iasomie.
—Rochefort,iei chestiunea prea în serios,rosti Massena.N-ai pierdut chiar atât de mult — câteva mii de florini; cât depre femei,sute dintre ele abia aşteaptă s-o înlocuiască pe domnişoara Blythe,oricât de încântătoare e ea.(O amărăciune filozofică nuanţa vocea generalului,a cărui stare de bine era pusă la încercare în acel an fără Teo.)Ce cotează pe cine regulezi,continuă el,câtă vreme femeia e disponibilă şi

dornică.Spune-i asta lui Pitt — bea prea mult şi regulează prea puţin.Asta îl face lipsit de imaginaţie.
—Ceea ce nu e problema lui Bonaparte,replică sardonic Beau.
—Exact.(Generalul păru să se relaxeze din nou,recăpătându-şi obişnuitul ton autoritar.) Spune-mi ce vrei o altă frumuseţe bălaie? Londes va găsi una care
să-ţi aline starea sufletească,iar acum,că vom semna un tratat de pace cu Austria,nici măcar n-o să-ţi confisc aurul.Zâmbeşte pentru asta.
Massena rânji,lăsând amintirile la o parte.Putea lua acel aur dacă vroia.Îl putea lua pe tot şi îl putea închide şi pe Beau dacă voia.Anglia se găsea încă în război cu Franţa.Însă regatul insulelor se găsea momentan izolat,acum,că armistiţiul fusese parafat,fără o armată terestră importantă şi deci imposibilitatea de a se dovedi un adversar dificil,cel puţin pentru viitorul imediat.Massena îşi putea permite să fie generos.Beau zâmbi gazdei sale,celui mai capabil general dintre toţi mareşalii Franţei.Apoi zise:
—Ce fel de blondă?Massena izbucni într-un hohot de râs şi îi făcu semn lui Londes.
—Lordul Rochefort ni se va alătura în seara asta şi preferă o blondă.Pe cine avem la dispoziţie care să-i facă plăcere?Prin înclinare,dar şi prin împrejurări,
Hippolyte Londes se bucura de poziţia lui de agent de recrutare pentru statul major.Existau întotdeauna dispuse să se bucure de favorurile învingătorilor.
—Contesa Figlio,domnule,o blondă pasională.
—Poţi s-o aduci aici în,să spunem,o oră?
—Iar pentru dumneavoastră,domnule?
—Adu-mi o ţigancă.Mă simt brusc obosit şi fără chef de preludii amoroase.
Şi prada deziluziilor şi melancoliei trezite de amintirea lui Teo.
CAPITOLUL 22
Londes apăru la masa generalului într-o oră,aşa cum se ceruse.
—Doamnele aşteaptă,domnule.Massena se uită peste masă la Beau.
—Te-ai săturat de cărţi,Rochefort?

Cei doi bărbaţi băuseră şi jucaseră douăzeci-şi-unu din plăcere,discutând despre prietenii comuni din corpurile de ofiţeri ale naţiunilor lor.Massena servise paisprezece ani în Royal Army înainte de revoluţie.Avea cunoştiinţe atât în Anglia cât şi în tabăra regalistă,în vreme ce Beau cunoscuse mulți ofiţeri francezi în ultimii ani,în cursul misiunilor pe care le îndeplinise pentru Pitt.
—Nu trebuie să lăsăm doamnele să aştepte,rosti Beau deşi după atâtea zile fără odihnă aş fi mai înclinat să dorm ca lumea în noaptea asta.
—Nu şi după ce o vezi pe contesa Figlio,Rochefort comentă Massena,ridicându-se în picioare.Soţul ei era foart bărtân.
—Era?
—A murit în pat după oarece activitatea epuizantă.Zâmbetul generalului era elocvent.
—În mod clar un mod plăcut de a muri,murmură Beau sculându-se de pe scaun.
—Vă garantez că veţi fi satisfăcut,lord Rochefort,inter veni Londes,îndrumându-i pe cei doi cu un gest al capului spre uşile duble care dădeau spre noi.
—Ai testat-o,zise încet Beau,cu o vagă urmă de curiozitate în voce.
—Hippolyte se mândreşte cu dedicarea faţă de datorie nu-i aşa,băiatul meu? rosti,protector,Massena.
—Mă preocupă doar ca femeile să merite interesul dumneavoastră,domnule.
Ochii tânărărului blond erau la fel de inocenţi ca şi vocea.
—Face o treabă a naibii de bună,Rochefort.-N-o să fii dezamăgit.Ai adus-o pe Delfine? continuă generalul,parcurgând cot la cot cu Rochefort coridorul ornat cu picturi de zei şi zeiţe ale Olimpului.
—S-a arătat extrem de dornică,domnule.
—E o mică lacomă în toate privinţele.Mersi,Hippolyte.Cred că am muncit prea mult.
—Aşa faceţi mereu,domnule.O să-i spun lui Franco că dormiţi până târziu mâine.

—Micul dejun la nouă,Rochefort? întrebă Massena.Sau e prea devreme pentru tine?
—Nouă e foarte bine.Ar trebui să plec înapoi spre Leghorn mâine.
Chipul lui se întunecă o clipă la gândul călătoriei lui inutile,la gândurile irosite pe o femeie care avea alte priorităţi.
—Transmite salutările mele Madelinei,zise Massena,oprindu-se la intrarea în apartamentul său.Hippolyte te va conduce spre camerele tale.(Ochii lui erau pe jumătate închişi de oboseală,însă generalul găsi puterea de a zâmbi cu graţie.) O aventură plăcută,Rochefort.
Londes îl însoţi pe Beau către o uşă apropiată,după care,ca o gazdă perfectă,îl introduse în încăpere şi îl prezentă contesei.Parcă ar fi fost cea mai onorabilă situaţie cu toate acele formalităţi îndeplinite.Parcă n-ar fi fost ora unu şi jumătate noaptea,cu o partidă de sex ca miză a tranzacţiei.
—Iertaţi-mi aspectul,rosti Beau când uşa de închise în urma lui.O să fac o baie mai întâi.
— Fac şi eu baie cu tine.Ne-am întâlnit odată în Napoli,dar nu-ţi mai aminteşti.
Beau înălţă privirea.Tocmai îşi lăsa sacii pe podea.
—Unde?Zgomotul aurului punctă întrebarea lui.
—În Reale şi apoi în apartamentul tău din oraş.
—În apartamentul meu? (Beau o privi pe femeie mai îndeaproape.) Probabil că nu eram prea treaz.
—Nu,dar ai fost excepţional,zise femeia cu o nuanţă lubrică în voce.
—Îmi pare rău,replică el cu un zâmbet amar.Demonii din alcool şi toate astea.Scuzele mele.Încercă s-o plaseze în panoplia de femei care trecuseră prin viaţa lui.Micuţă,cu păr auriu,de nuanţa porumbului.Sâni perfecţi şi ea era conştientă de asta.Rochia era edificatoare.
—Nu prea l-am crezut pe Londes când mi-a spus că eşti la Milano.Dar a meritat să vin ca să mă conving cu ochii mei.Beau surâse.
—Ei bine,sunt încântat să reînnoiesc cunoştinţa,contesă.

Iar când ea adormi,în zori,Beau se trezi că nu poate închide ochii în ciuda eliberării orgasmice,în ciuda orelor de amor şi a zilelor de nesomn.O voce ascunsă undeva în fundul creierilor nu-i dădea pace,devenind tot mai puternică.
Du-te după ea,Spunea mica voce.Du-te după ea şi ia-o înapoi.
Câteva clipe mai târziu se trezi îmbrăcându-se în grabă ca şi cum ar fi întârziat într-o misiune.Lăsă un bilet femeii — altă scuză şi o sumă generoasă de bani ca răsplată pentru timpul ei.Scrise un alt bilet scurt pentru Massena,mulţumindu-i pentru ospitalitate şi,peste alte câteva minute,se găsi pe drumul spre Florenţa.
Serena avea cinci ore avans.Însă ea călătorea într-o trăsură,permiţându-i lui Beau s-o ajungă din.urmă.Calculând repede în minte,el decise că putea ajunge alaiul pe la amiază.Mort de oboseală şi ros de ciudă,acceleră ritmul.
Solignac dăduse voie soldaţilor să se odihnească la periferia Piacenzei,căci nimeni nu dormise noaptea şi căldura zilei era enervantă în vreme ce oamenii găsiseră nişte paturi moi în grajduri,colonelul închiriase camere pentru el -şi Serena la un han,după care,frânt de oboseală,adormise imediat.
Serena descoperi,că somnul nu i se lipeşte de gene,deşi avusese parte de o masă pe săturate şi că era teribil de îngreunată de delicioasele prăjituri cu care fusese servită.Stând întinsă pe un pat rustic de brad în camera de la etajul doi,cu fereastra deschisă spre după-amiaza de vară ar fi trebuit să adoarmă de mult,fie şi numai din pricina zumzetului constant ar albinelor care zburau prin grădina de dedesubt.Numai că gândurile ei erau total răvăşite.Prin minte i se perindau tot felul de raţionamente împănate cu emoţii şi impulsuri,îşi repetă pentru a suta oară de la plecarea din Milano că avusese dreptate să fugă de Beau St.Jules.
Bineînţeles că avusese dreptate.
Era un egoist,dincolo de orice limită îngăduită.Ce aroganţă din partea lui să creadă că putea să cumpere eliberarea ei fără să îi ceară măcar consimţământul.
Ca şi cum nu el fusese cel care o părăsise pe ea.Se aşteptase să o găsească aşteptându-l exact în locul unde o abandonase,ca

o păpuşa aşezată pe un raft până ce avea el chef să se joace din nou?
Evident că aşa crezuse el.Cu atât mai rău.Să-i ofere una din celelalte mii de femei cu care el împărţise patul o astfel de supunere.
Dar cu aceeaşi măsură cu izbucnirile de mânie,o copleşea o nevoie cumplită de el. Numai că se învăţase minte să nu se mai lase pradă unor asemenea sentimente nesăbuite.El nu putea decât s-o rănească din nou,exact atunci când nu vroia.Se întorsese pentru ea?
Şi totuşi ce conta motivul pentru care venise la Florenţa şi apoi la Milano? Comportarea lui din Milano fusese scandaloasă şi grosolană.Iar dragostea pe care ea o dorea de la el nu se văzuse prin nici o vorbă şi prin nici o privire.Zâmbind brusc amintindu-şi de jocul de cărţi,Serena se gândi cu plăcere la victoria ei măiastră şi la îmbufnarea lui Beau.Era aşa de bine să triumfe,să-şi câştige libertatea în proprii ei termeni.O lecţie pentru Beau St.Jules că nu toate femeile se supuneau voinţei lui.Cu o seară înainte,în clipa în care propusese acel joc de noroc,se simţise invincibilă.Chiar înainte de împărţirea cărţilor,ca şi cum ar fi ştiut ce avea să-i pice în mână.Tatăl ei o învăţase să recunoască acea senzaţie,acel mic fior de emoţie,astfel că ei aproape îi venise să ţipe: „Am să câştig”atât de intensă fusese senzaţia.
Însă îşi mascase emoţiile.Şi asta o învăţase de la tatăl ei.În plus,mai ştia că îl părăsise pe Beau întrebându-se dacă nu cumva ea îl lăsase pur şi simplu să câştige în trecut,dacă nu cumva o femeie putea constitui cu adevărat o provocare.La miezul zilei în iunie soarele ardea cumpit.Beau și-ar fi pierdut oricum buna dispoziţie,chiar dacă n-ar fi fost atât de obosit şi de amărât.Asta fără a mai menţiona faptul că urma să abordeze unul din cei mai corupţi oameni din Italia în încercarea de a-l convinge să nu se supună ordinelor şi de-a preda o femeie care l-ar fi putut interesa.Beau îşi făcea iluzia în privinţa moralităţii lui Solignac.Ca şi Londes,probabil că el testa femeile luate cu japca pentru plăcerea lui Massena.Singurul aspect pozitiv în toată această împrejurare neplăcută era faptul că Solignac

putea fi cumpărat.Era un fapt de la sine înţeles.Întrebarea era cât de directă putea fi aceasi abordare? Sau în ce măsură era nevoie de diplomaţie pentru a-l convinge pe Solignac să dea drumul prăzii?
Colonelul Solignac era poreclit şantajistul Lui Massena. Cei loiali generalului spuneau că lucra pe cont propriu.Era o distincţie dubioasă într-un sistem social care îşi plătea şi își hrănea armata prin jafuri şi confiscări parcticate pe teritoriile cucerite.Oprindu-se să schimbe caii la o mică staţie de poştă ceva mai târziu în acea dimineaţă,Beau află că o trupă franceză care escorta o doamnă într-o trăsură trecuse pe acolo cu mai puţin de o oră înainte.Animat de veste,el dădu o mână în ajutor la înşeuarea noului său armăsar,prea nerăbdător să aştepte ca flăcăul de la grajduri să-şi termine treaba.Aproape am pus mâna pe ea,îşi zise el fixând frâul şi ajustând zăbala.Douăzeci de minute mai târziu,ochiul îi fu atras mai întâi de trăsură.Vehicolul era tras în afara drumului,la umbra unor copaci.Ce grijuliu era Solignac pentru confortul domnişoarei.Cât de prudent fusese el ca interiorul trăsurii să fie ţinut la răcoare pentru domniţă.Ştiind că Solignac lua ce voia Beau hotărî că acesta dormea probabil cu ea acum,iar furia de gelozie pe care şi-o stăpânise pe drum reveni năvalnică în mintea lui.
Prudent din pricina unei întregi trupe franceze ca escortă,el determină în primul rând unde se aflau soldaţii,după care,descoperindu-i că dorm în grajduri,trecu la descoperirea lui Solignac.Proprietarul hanului îl informă că îl putea găsi pe colonel sus.Nu voia să fie deranjat din somnul lui.
Dându-l pe hangiu la o parte,Beau urcă scările în fugă şi se năpusti în camera colonelului,deschizând uşa cu o asemenea forţă,încât aceasta se trânti de perete cu un zgomot răsunător.Stând în prag,el o căută din priviri pe Serena.În cameră se găsea doar un pat şi Solignac — singur.
—Unde-i ea? lătră el,uitând de orice diplomaţie din pricina geloziei.
Impactul uşii de perete lăsase urme pe zugrăveală şi făcuse un crucifix de pe perete să se bălăngăne ameninţător.Ca şi cum

vocea lui puternică ar fi tăiat brusc sfoara care îl ţinea în loc,crucifixul căzu pe podea şi se sfărămă.Solignac se uită ameţit la omul din pragul uşii,apoi la statueta sfărămată şi la bucăţelele colorate de gips zăcând pe podea.Apoi,când identitatea intrusului se clarifică,îşi coborî picioarele din pat şi se ridică.
—Te pot ajuta cu ceva,Rochefort? întrebă el,oftând din rărunchi.Nu m-ai lăsat să dorm prea mult.
—Nu-i aici.Sub pat nu exista suficient loc,iar camera nu avea o altă ușă.
Încă incomplet treaz,colonelul aştepta o clipă ca să poată răspunde coerent.
—Massena n-ar fi dorit-o aici,rosti el într-un târziu cu voce uscată.
—Şi tu te supui întotdeauna?
—Întotdeauna,dragul meu tânăr înfierbântat,răspunse sec colonelul.
Bineînţeles că lucrurile nu stăteau aşa,însă i se poruncise să asigure securitatea femeii.Iar fără un motiv de profit substanţial,n-avea nici un sens să încalce porunca lui Massena.
—Unde e?Scurt,tăios,mai sumbru decât prima dată când întrebase.Solignac înălţă capul şi ochii lui cercetară pe sub sprâncenele groase chipul dur al lui Beau.
—Mai jos pe coridor,dormind.Singură.Asta voiai să ştii în primul rând,nu-i aşa? Stând în picioare,el se întinse leneş şi apoi cercetă încăperea ca şi cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată, sticla cu băutură de pe masă îi trase atenţia.
—Vrei un pic de grappa? întrebă el,greu de intimidat după ce luptase în războaiele Franţei în ultimul deceniu.
—Nu. Beau închise uşa.
—Cred că eu o să-mi torn o porţie de vreme ce va fi probabil să mă culc la loc acum,zise ironic colonelul, dându-și seama că lordul Rochefort căuta intimitatea şi recunoscând motivul probabil.
Solignac se specializase în negocierea de afaceri,mod pentru care gândea adesea că Napoleon ar fi trebuit să-i fie profund recunoscător.Îndreptându-se încălţat doar cu ciorap spre o

măsuţă,îşi turnă un pahar de tărie,după care,făcându-i semn lui Beau să ia loc,se aşeză pe un scaun.
—Probabil că ştii de ce sunt aici,zise Beau,traversând micuţa încăpere şi lăsându-se să cadă pe un scaun butucănos vopsit într-un galben ţipător.
—Am o bănuială,murmură Solignac,mângâind suprafaţa aspră a paharului şi măsurând cu privirea săculeţii grii pe care Beau îi pusese pe podea lângă scaun.
—Păi atunci...(Un oftat de vexare sau neplăcere punctă tăcerea,iar colonelul îşi zise că nu dorea să se afle în piele cucoanei peste câteva minute.) Vrei să fixezi un preţ,continuă Beau,sau să fac eu o ofertă?
— Tu mai întâi,Rochefort.Sunt curios cât o să plăteşti pentru domnişoară.
—Nu prevezi nici o problemă cu schimbul? întrebă Beau.
—Nici una,răspunse Solignac,zâmbind uşor.
—Am florini de aur.
—Foarte bine.
—Am ceva mai puţin de o sută de mii.
—Merge.
— Massena va fi informat de această tranzacţie?
—Probabil că nu.(Colonelul dădu din umeri.) Nu se ştie niciodată când e nevoie de o confesiune,dar mă îndoiesc că va fi vorba de aşa ceva în cazul ăsta.
Acum,că afacerea noastră s-a încheiat,vrei un pic de grappa?
—Nu,mulţumesc.Ridicându-se iute în picioare,Beau aşeză săculeţii pe masă,
mânat evident de o stare de agitaţie interioară.
—Îmi amintesc de o femeie care cu multă vreme în urmă mi-a înfierbântat sângele aşa cum ţi-l înfierbântă ţie domnişoara Blythe,rosti cu blândeţe Solignac.Îţi invidiez sentimentul.Scoţând o mică gentuţă dintr-un compartiment ascuns al unui sac de piele,Beau se întoarse spre colonel şi îl privi rece.
—Iar eu îţi apreciez înţelegerea.Deci poate că nu era vorba de dragoste,îşi zise Solignac,reevaluând motivele tânărului.

—Pentru o sută de mii de florini,băiete,pot să înţeleg orice,zise el zâmbind,căci doamna nu mai intra în grija lui.Camera ei se află trei uşi mai jos pe dreapta,ia cheia de pe birou.Nu eram sigur că se poate avea încredere în ea,aşa c-am încuiat-o în cameră.
—Încă un lucru,murmură Beau,strecurând gentuţa în buzunarul hainei.Cât de curând veţi pleca?Nu vrea martori,gândi Solignac.
—Imediat ce caii sunt înşeuaţi.O sută de florini cumpărau şi o ieşire grabnică din scenă.
— Atunci îţi urez o zi bună,colonele.Beau se înclină plin de curtoazie,zâmbind puţin forţat.
—O după-amiază plăcută,lord Rochefort.O să-ţi placă mâncarea de aici.Nevasta hangiului e o bucătăreasă excelentă.Solignac presupunea că tânărul gelos nu va părăsi hanul prea curând,acum,că o avea pe cucoană doar pentu el.
Beau înclină din cap.
— Mulţumesc pentru timpul acordat,colonele,zise el,sopru.
După care,înşfăcând cheia,dispăru din încăpere.

CAPITOLUL 23
Stătu în fața uşii Serenei o clipă,inspirând adânc să se calmeze,după care ridică mâna şi ciocăni în uşă. Fără a aştepta răspuns, băgă cheia în broască şi intră
în încăpere.Serena stătea,lângă pat,deşi cuvertura era crâmpoţită în locul unde stătuse întinsă până de curând.
—Nu poţi intra.
—Prea târziu,murmură el,închizând uşa şi aproape dând cu capul de tavanul scund.
—Nu vreau să te văd.
—Atunci închide ochii,sunt aici.
Ea încercă să rămână calmă,în vreme ce prezenţa lui îi dădea fiori de nelinişte.
—Probabil,că ai negociat cu Solignac,trase ea concluzia.Omul ăsta are mai puţine scrupule decât Massena,
—N-are nici un fel de scrupul,dragă.Beau zâmbea triumfător.

—Nu sunt draga ta,i-o întoarse Serena,observând zâmbetul lui şi ştiind motivele prezenţei lui acolo.Dragele tale au fost celelalte mii de femei din viaţa ta.M-ai părăsit în Florenţa acum trei luni şi eu te-am uitat.Îşi ridică un pic bărbia,
provocându-l.
—Chiar aşa? întrebă el moale.
—Da,chiar aşa,minţi ea; Aşa că aş prefera să nu te întorci în viaţa mea.Îmi pare rău dacă l-ai plătit pe Solignac,dar el n-ar fi trebuit să ia banii.N-are autoritatea necesară.
—Credeam că eşti realistă,dragă.Momentan el are o autoritate imensă,motiv pentru care l-am plătit.Acolo unde Massena are principii,Solignac n-are nici unul.Ne-ar fi putut omorî pe amândoi,luând banii şi dormind netulburat la loc.
—Atunci mulţumesc că mi-ai salvat viaţa,rosti ea cu sarcasm.Sunt convinsă că ai avut motive altruiste.
—Depinde de interpretarea pe care o dai altruismului.
—A ta fiind care?
—O grijă generoasă pentru plăcerea ta.Serena arăta splendid,proaspătă în rochia ei de muselină galbenă,cu părul răvăşit de la somn,cu parfumul ei înmiresmând întreaga încăpere.
—În acest caz,plăcerea mea ar fi împlinită dacă ai pleca.
—S-ar putea să nu fiu complet lipsit de egoism,rosti el cu voce mătăsoasă.
—Ai făcut degeaba un drum atât de lung,lord Rochefort ripostă ea.Plăcerile noastre nu conicid.
—Înainte coincideau.
—Între timp mi-am descoperit alte interese.
—Cum ar fi Massena,replică el blând.Te-a plătit pentru timpul acordat,nu-i aşa? Smaraldele alea valorează o avere murmură el,citindu-i-se încordarea cu fiecare silabă.Sunt surprins că ai plecat atât de repede.Te-am speriat cumva?
—Am fost luată captivă,rosti ea cu calm,sfidându-l pe Beau cu privirea.De ce m-ar interesa Massena?
—Păreai să te distrezi când am intrat în salonul de joc.Un reflex de vină o făcu să se simtă stingherită când se gândi la râsul ei zglobiu din acea seară.

—Erau amabili cu mine,răspunse ea.
—Aşa cum pot fi şi eu,dragă,i-o întoarse el,ca şi cum ar fi aşteptat să-i fie servită mingea.Aşadar fii practică.Am venit aici să-ţi ofer un cec în alb ca amantă a mea,alături de o viaţă mai puţin zbuciumată.Austriecii vor rupe clar armistiţiul în curând,aşa că e foarte posibil să te trezeşti în miezul războiului dacă mai stai aici.
—Ai bătut atâta drum ca să-mi oferi o postură de amantă? (Răceala din vocea ei ar fi îngheţat un om mai slab de înger.) Ce onoare,lord Rochefort,deşi şirul trebuie să fie tare lung.Eu ce număr aş fi?Beau nu răspunse imediat.Când o făcu,vocea lui era pierită:
—N-am mai întreţinut o amantă până acum.
—Deci e o onoare.Inima mea palpită sălbatic,declară ea cu voce spartă.Ce-am făcut ca să merit,o asemenea recunoştinţă din partea celui mai depravat bărbat al Londrei? Lămureşte-mă,căci poate îmi vând talentele unui public mai larg.Ţi-a plăcut modul meu de a săruta — sau răspunsul meu instantaneu la dorinţa ta?
Ţi-a plăcut că stăteam trează toată noaptea regulându-mă cu tine? murmură ea sardonic.Sau aprecierea ta se datorează măiestriei mele la cărţi?
—Ai terminat? întrebă el rece.Abia se mai stăpânea.Tonul ei îl scotea din minţi,mai ales când se gândea la toate schimbările din viaţa lui pe care le făcuse pentru ea,la zilele şi nopţile în care încercase să înece amitirea ei în alcool,la,caracterul excepţional al ofertei pe care i-o făcea — dacă nu pentru ea,măcar pentru el.
—Ce-ar mai fi de spus? Vrei să-ţi sărut şi mâna? Spune-mi,care e protocolul familiei St.Jules în ocazii monumentale ca aceasta?
—Nu mă mai f….la cap,mârâi el.
—Exact ceea ce voiam să-ţi propun şi eu,i-o întoarse ea.
—Îmi pare rău,asta nu-i o opţiune.
—Şi atunci ce opţiuni am?Sfidătoare,furioasă,ea se uită cu o privire imperială la el.
—Nici una.

—Aşadar,rosti ea,trăgând scurt aer în piept şi dilatându-şi nările,voi fi amanta ta,sau...
—Nu există sau.Categoric şi decisiv.
—Înţeleg.Pentru cât timp?
—Ne tocmim? o ironiza el cu un rânjet vicios.
—Nu e o simplă întrebare.Cât timp voi fi amantă? Răspunde-mi.
Bineînţeles că nu putea.Habar n-avea.Ea aşteptă şi,când văzu că tăcerea se prelungeşte,rosti:
— Vezi?
—Nu-i nimic de văzut.(Vocea lui avea acea nuanţă tipică celor care impuneau regulile.) Vreau să fii amanta mea,preferabil de bună voie,dar dacă nu — voi găsi o cale care să-mi convină.
—Adică?
—Adică îmi aparţii pe termen nelimitat,răspunse el.Brusc el păru şi mai mare decât era în încăperea strâmtă— masiv,puternic şi bogat.Aşa că oamenii îl ascultau când el vorbea atât de răspicat..Numai că ea nu era o dansatoare sau o curtezană.Cel puţin nu în sufletul ei — căci altfel lăsase o astfel de impresie,după cum nu mai era o sărăntoacă ca pe vremuri,sau o negustorească,o servitoare sau o nobilă oarecare,care dorea ceva de la el.
—Nu poţi avea mereu tot ce vrei, ripostă ea,ştiind că nu putea fi forţată să se supună,cu graţie.
—Ba pot.Întotdeauna putuse.
—Nu şi de această dată,Beau.Nu-mi pasă cu cât l-ai plătit pe Solignac.Nu mă poţi obliga să te doresc.
—Dar te pot determina să mă doreşti.Reconfortat,încrezător,Beau vorbea încet,ca şi cum vorbele n-aveau nevoie de nici o intonaţie.
—E un altfel de dorinţă.Privirea lui parcurse încet silueta ei voluptuoasă.
—Mă mulţumesc cu asta,rosti el,cu un zâmbet pe jumătate obraznic.
—Nici măcar aşa nu mă poţi face să rămân.N-avea s-o facă.Nici dacă zâmbea cum zâmbea acum.Beau nu-i răspunse imediat,căci prin minte îi treceau tot felul de răspunsuri dure.

—Te pot păstra,rosti el într-un târziu.
—Da,dar spune-mi pentru câtă vreme,insistă ea.
—Cât am chef.Sprâncenele ei se înălţară.
—Mă surprinde că te-ai deranjat atât de tare,zise ea cu sarcasm.Cu siguranţă că există suficiente femei pe care nu trebuie să le forţezi.Uşor descumpănit de o asemenea declaraţie simplă,Beau privi afară,pe fereastră,acolo unde zumzăitul albinelor rezona cu căldura verii.Însă scurtul moment de incertitudine trecu repede.Beau se obişnuise să ia mereu taurul de coarne.
—Te prefer pe tine.
—Dar eu nu te prefer pe tine....El se agită pe picioare,enervat de iritarea ei.
—Nu complica şi mai tare lucrurile.
—Adică să mă supun,nu?
—Isuse,Serena,rosti el cu voce grea,izbit brusc de un val de oboseală.N-am dormit de zile întregi.Nu putem amâna discuţia pe mai târziu?
—Eu n-am prea dormit de când m-ai părăsit.
—La dracu,icni el,sprijinindu-se de uşă şi închizând exasperat ochii.La dracu,înjură el încet.Deschise ochii şi plecă de lângă uşă.Făcu câţiva paşi,apoi se lăsă să cadă pe un scaun.,Tăcerea păru brusc palpabilă,greu şi adâncă,plină de insatisfacţie,iar Serena simţi tristeţea cum îşi croieşte loc pe lângă mânia şi ciuda ei.”Nu-l voi putea avea niciodată”îşi zise ea ca şi cum o uşă grea se închisese brusc peste amintirile lor.Beau îşi contempla vârfurile cizmelor prăfuite întinse în faţa lui când reîncepu să vorbească.Părea o întruchipare a dezamăgirii.
—Nici eu nu sunt convins că am dormit,murmură el cu voce înnăbuşită şi aspră.Nu de când am plecat din Florenţa,numai că nu prea am fost treaz de atunci.Iar dacă altă femeie m-ar fi făcut să te uit, te-aş fi uitat,crede-mă.
Făcu o grimasă când îşi aduse aminte
—Şi atunci ce-o să facem? întrebă cu prudenţă Serena.Beau părea altfel— dispăruseră tonul,cuvintele şi dispreţul.
El îşi înălţă privirea şi se uită la ea pe sub gene.
—Ştiu ce vreau eu să fac.

—Cel puţin eşti insistent,şopti ea.
—Sunt mai mult obosit.Dacă mai vorbeşti mult o să adorm şi n-o să mai fiu nici un fel de pericol pentru tine.
—Dar nu eşti periculos pentru mine.Epuizarea deveni evidentă pe chipul lui şi Serena îşi dădu seama că alergătura lui după ea se datora unor cauze mai profunde decât simpla dorinţă şi forţa majoră.
—Atunci vino mai aproape.(Vocea lui era înfundată şi somnoroasă.) Nu-ţi voi face rău.N-am energia necesară.Ea se dădu jos din pat şi se apropie încet de el.
—De cât timp eşti pe drum?Serena observă efortul lui de concentrare.
—Patru sau cinci zile, nu sunt sigur.
—Pentru că mă iubeşti.Serena rosti cuvintele aproape în şoaptă,aproape tremurând,devenind îndrăzneaţă poate din pricina succesului avut cu Massena,gândindu-se că n-avea oricum nimic de pierdut dacă Beau o privea ca pe o distracţie oarecare.El clătină din cap şi se uită în altă parte.
—Nu cred...După care se agită pe scaun,încrucişându-şi încet picioarele şi lăsând adâncituri în covor de la cizme.
—Nu ştiu,poate...Se făcu mai mic pe scaun,ca şi cum s-ar fi protejat de duhurile rele.
—Dar încerc să rezist cât pot,încheie el,privind pierdut afară,pe fereastră.
În mod clar,nu era o recunoaştere dătătoare de bucurii,dar Serena zâmbi oricum,admiţând marele efort pe care îl făcu el de a da glas acelor cuvinte,oricât de ambigue ar fi fost ele.
—Presupun că nu vrei să te căsătoreşti.El ridică privirea,surprins şi şocat.
—Isuse,nu.Am doar douăzeci şi doi de ani.
—Ar trebui să fim raţionali atunci,zise ea,cu fericirea distrusă.Tu nu vrei să te căsătoreşti.Eu nu vreau să-ţi fiu amantă — e un rol atât de trecător în viaţa ta,sublinie ea,ca şi cum el nu observase asta.
Un compromis cu astfel de vederi diferite nu era posibil.Oricât l-ar fi iubit pe el,Serena se iubea în aceeaşi măsură şi pe ea însăşi.

—Aşa că îţi mulţumesc că ai venit după mine,continuă ea,cu glas tremurător de regret,dar eu văd o soluţie rezonabilă la această problemă.
Lui Beau îi venea greu să mai gândească după ce nu dormise atâta timp,dar nu voia s-o lase pe Serena să plece şi mai ştia că n-o putea forţa să mai rămână mult acolo.Mai mult,ea devenise o preocupare obsesivă pentru el de luni de zile,ceea ce trebuia să însemne ceva,mai ales pentru un bărbat practic ca el.
—Ce-ar fi dacă...rosti el,paralizat pe moment de gândul care îi trecuse prin minte...ce-ar fi dacă ne-am căsători?Plonja cu prudenţă într-o lume necunoscută.Cuvintele sunau străine şi de neînţeles în urechile lui.
—Nerville şi Harper s-au căsătorit şi viaţa lor nu s-a schimbat prea mult,murmură el,mai mult pentru sine.Şi Freddie Stennis la fel.
—Eu nu vreau un astfel de mariaj,replică ea,ştiind că ar fi trebuit să fie mai indulgentă şi să accepte propunerea.El se uită la ea cu pleoapele pe jumătate închise.
—Eşti al naibii de greu de mulţumit.
—Mi s-ar rupe inima de o mie de ori mai mult dacă te-aş vedea părăsindu-mă pentru altă femeie sau aş auzi aşa ceva într-o zi la ceai.
—Alte soţii supravieţuiesc.Doar se culcase cu sute dintre ele.
—Eu nu vreau să supravieţuiesc doar.
—Isuse,murmuă el,îngrozit la gândul fidelităţii.Habar n-am cum să fiu credincios.Nu pot.
—Înţeleg.Şi chiar înţelegea.Beau era prea tânăr şi era fiul bogat al unui duce bogat,care putea ţinti mult mai sus pentru o soţie—în acel viitor îndepărtat când se va putea gândi la acest pas fără un asemenea tremur nervos.
Ştiuse asta încă de la început.Ştiuse că el n-avea să fie niciodată al ei.
Ce nu înţelegea însă era forţa voinţei lui Beau St.Jules—arbitrară,uneori despotică,netulburată de vreo discreţie. Iar când el se ridică brusc din scaun,ca o forţă letală ameninţătoare,a cărei letargie era înlocuită acum de energie,Serena se trezi înfruntând acea voinţă hotărâtă.

—Şi acum,zise el încet,aplecându-se asupra ei,forţând-o să facă un pas în spate,vrând să-şi împlinească voinţa vei înţelege tu,indiferent ce naiba mai înseamnă şi asta,însâ înţelegerea ta nu-mi rezolvă problema.Am venit aici,de fapt am străbătut călare jumătate din Italia,ca să te regulez și continuă el,forţând-o pe Serena să mai dea un pas înapoi..asta şi intenţionez să fac.
El înainta şi ea se retrase într-o tăcere tensionată,până ce spatele i se lipi de perete.Când el vorbi din nou,gura i se găsea la câţiva centimetri de gura ei.
—Ce-ai zice de un orgasm reciproc? murmură Beau punându-şi palmele pe zid,încadrând capul Serenei şi aplecându-se până ce corpul i se frecă uşor de corpul ei.Sau ai vrea să fim doar prieteni?Zâmbetul lui era păcătos,erecţia i se umflase apăsată pe trupul ei,în vreme ce gura îi era atât de apropiată încât ea îi simţea căldura răsuflării.
—M-ai forţa? întrebă ea şoptit.
—Astă e semnificaţia îmbujorării din obraji? replică el încet Eu ziceam că înseamnă altceva.
—Te rog,Beau…Serena încercă să-l respingă cu mâinile,însă el i le prinse rapid şi le ţintui de perete.
—Cred că o să te las gravidă de data asta,zise el,dominator şi neclintit.Te voi ţine aici,în acest han de ţară şi te voi umple cu spermă…zi după zi…(Ochii lui negri o sfredeliră,obraznici şi neruşinaţi.) îţi doreşti copilul meu?
Bineînţeles că da.Gândul la un copil fusese o speranţă de viaţă în săptămânile după ce el o părăsise,însă Serena reuşise în sfîrşit să-şi depăşească durerea plecării lui.Muncise din greu pentru a-şi crea o viaţă pentru ea însăşi,fără el,şi acum era mult mai înţeleaptă şi voia mai mult decât o construcţie bazată pe vise inutile.
— Atunci vei fi credincios? întrebă ea.
Uluit,Beau se trase uşor înapoi şi se uită la ea.Când vorbi,o făcu precipitat:
—Nu ştiu.De unde dracu să ştiu?Acoperi acea distanţă mică şi în acelaşi timp imensă care îi despărţea.Întrebarea ei lovea drept în gândurile lui măcinate de îndoieli şi gelozie.Mârâi:

—La dracu.După care gura lui se repezi flămândă asupra gurii ei.Lua ceea ce venise să ia,ce îl mânase de la spate zile întregi şi îl chinuise săptămâni şi luni de zile.
—Eşti a mea,şopti el cu înfierbântare.Acum,mâine,luna viitoare...poate anul viitor,înşfăcă poalele fustei ei şi le trase în sus,îşi băgă genunchiul între picioarele ei,forţându-le să se depărteze,şi se propti în ea.
—Prima dată o s-o facem în picioare.Îţi plăcea asta,murmură el,cu trupul cuprins de poftă,cu degetele umblând febrile să-şi deschidă pantalonii.Şi după aceea,o să dăm asta...— desprinse fusta de pe trupul Serenei — ...jos.
Intrând însă în ea,amintirile îi copleşiră simţurile.Mâinile lui îşi slăbiră strânsoarea pe umerii ei.
—Mi-a fost dor de tine,zise el.Mireasma trupului ei trezea amintiri plăcute.
Senzaţia trupului ei îl copleşea din nou.O sărută cu gingăşie.
Dorindu-şi să n-o facă,în ciuda propriei voinţe,ea icni:
—Te iubesc.Ochii lui se închiseră o clipă.Un sentiment de pace şi de mulţumire îl copleşea.Era a lui.O căpătase înapoi.Nu conta unde se afla.Nu conta că erau împreună copleşiţi de frustare şi mânie.Conta doar faptul că se întâlniseră iarăşi în pasiune.
—Rămâi cu mine,zise el cu voce joasă,intensă.
O ţintuia pe Serena cu jumătatea inferioară a trupului,plonjând în ea şi retrăgându-se într-un ritm dezlănţuit,devastator.Serena se agăţă de el,dorindu-l ca întotdeauna,cu sângele aprins de poftă.Simţea că toate problemele dispar ca prin farmec.
—Rămâi,repetă el,strecurându-şi palmele în jos pe spatele ei şi cuprinzându-i fesele ca s-o proptească mai bine pentru loviturile lui.
—Nu ştiu,murmură ea slab,tremurând,apropiindu-se deja de orgasm.
—Ştiu eu,zise el întărindu-şi strânsoarea şi plonjând mai adânc.De această dată o să ai un copil de la mine,şopti el,retrăgându-se uşor,apoi plonjând la loc,
forţând limitele suportabiluluîl.Mă auzi?Serena tremura la marginea extazului.

—Da,icni ea,copleşită de o patimă care arunca realitatea în ceaţa neantului.
Simţi cum începe explozia de strălucire,delirul de nestăvilit.Trecuse atâta vreme…Şi el avu aceleaşi senzaţii.Ca şi cum n-ar mai fi putut aştepta nici măcar o secundă.Nevoia lui de a o poseda era atât de violentă,încât trupul îi era scuturat de frisoane.Degetele lui se înfipseră în carnea gingaşă a feselor ei,trupul îi căpătă o forţă devastatoare.
—Eşti a mea,mârâi el,convulsionat,jeturile de fluid vital punctându-i cuvintele.A mea…a mea.
—Ar trebui să te urăsc,rosti ea gâfâit,cu simţurile inundate de fericire.Ar trebui…
—Nu acum,murmură el,ţinând-o bine în vreme ce ea se sprijinea,vlăguită de el.
Poate mai târziu,continuă el în gând,sprijinindu-şi fruntea de zid şi inspirând aerul cu nesaţ.Când fu în stare să respire iarăşi normal şi să gândească cât de cât firesc,Beau observă patul.Ridicând-o pe Serena în braţe,o duse într-acolo şi o depuse pe aşernuturile boţite,îi scoase rochia şi cămaşa,pantofii şi ciorapii,în vreme ce ea rămase amorţită şi mulţumită.Acţiunile lui se dovediseră competente şi eficiente — ca ale unui om care avea o misiune de îndeplinit.
Şi acum o să începem să ne scoatem pârleala pentru suta de mii de florini cheltuită,zisei el,strecurându-şi un deget posesiv în crăpătura ei umedă.
—O sarcină formidabilă,chiar şi pentru tine,„Gloriosuie”,icni Serena,cu chipul aprins de pasiune,cu trupul încă tremurând.Dezbracă-te pentru mine,zise ea încet.Nu te-am văzut de luni de zile.
Sprâncenele lui se arcuiră uşor — Beau era întotdeauna surprins de acceptarea calmă a sexualităţii din partea ei — după care se descotorosi rapid de haine,ca un om care făcuse asta de nenumărate ori înainte.
—Ei bine? întrebă el câteva clipe mai târziu.Trec examenul?
Privirea ei apreciativă evalua încet silueta lui înaltă şi atletică.

— O,tu treci întotdeauna examenul,Rochefort,zise Serena,zâmbind aşa cum ar fi zâmbit el dacă voia să flateze o femeie.Am prins un gust deosebit pentru tine.
Lui Beau nu-i plăcea uşurinţa ei.Îi amintea de privilegii masculine şi de accesibilitate uşoară,când el ar fi dorit s-o vadă pe Serena păstrată doar pentru ochii lui.
—Gustul meu pentru tine se învecinează cu obsesia murmură el,înciudat.
—Chiar aşa? toarse ea.Şi urăşti chestia asta,fără îndoială.
—O să supravieţuiesc,îngăimă el.
—Aşa cum vei supravieţui fără mine,vrei să spui.Nu mai fi atât de îmbufnat,
dragule.Nu te voi face să te însori cu mine. Nici n-aş putea.Aşa.Imi place mai mult să te văd zâmbind, îmi place şi regulatul,Rochefort.Nu e domeniul tău exclusiv.Sprâncenele lui se încruntară din nou.
—Nu-i aşa că doamnele nu trebuie să vorbească aşa?
—În nici un caz tu.Serena nu păruse niciodată la fel cu celelalte femei.
—Nu mă poţi opri.
—Ba pot...şi o voi face...
—Dar nu pentru mult timp,şi amândoi ştim asta.Vezi şi eu pot să fiu realistă.Nu toate femeile vor să fie legate de titlul tău Ai mai slăbit,dragule.(Privirea ei se plimbă în voie pe trupul lui,pe silueta lui puternică şi armonioasă,dar uşor slăbită acum,ca a unui călugăr care stătuse prea mult în solitudine.) Iar te-ai regulat până 1a extenuare? Contele de Rochefort n-avea cum să fie un călugăr.
—L-am căutat pe Bonaparte,zise el,cu vocea încă îmi bufnată,nesigur dacă îi plăcea postura şi degajarea ei.Am fost permanent în mişcare.
—Atunci poate te mişti şi în direcţia mea.P...aia tare a ta mi-a aprins poftele.
—Nu vorbi ca o curvă.
—Tocmai ai plătit o sută de mii de florini pentru mine.Să mă socotesc curtezană pentru o astfel de surnă? Ţi-ar plăcea mai

mult? Deşi mie chiar că îmi place p...ta,adăugă ea cu voce mătăsoasă,urcându-se mai sus pe perne.Întotdeauna
mi-a plăcut.Aşa că vino şi dă-mi jucăria mea favorită murmură ea,strecurându-şi mâna între coapse.Voluptuos de goală,roză de la orgasm,Serena îşi desfăcu languroasă picioarele şi îi oferi lui Beau o privelişte aţâţătoare.Uitându-se la el,începu să-şi mângâie clitorisul cu buricele degetelor.
—Tu m-ai învăţat asta,îţi aduci aminte? rosti ea cu obrăznicie.Tu m-ai învăţat toate astea,Rochefort — această dorinţă fierbinte,această patimă incontrolabilă,
această foame de sex...ar trebui să-ţi mulţumesc.
Genele ei se lăsară seducător în jos,privirea i se încălzi,iar degetele i se umeziră.
O furie barbară îl cuprinse pe Beau gândindu-se la ea oferindu-se unui alt bărbat sau altor bărbaţi...Massena sau Solignac,sau Londes,care testa toate doamnele.
Serena era cea mai înfierbântată femeie pe care o avusese el vreodată.
—Îmi poţi mulţumi regulându-mă,zise el,pătimaş şi copleşit de gelozie..
—Bineînţeles,dragule.Nu-mi spune „dragule”,sări el ca ars,iritat de bunăvoinţa ei.
—Da,milord..iartă-mă.Preferi mai multă deferență din partea curvelor tale?O să ţin minte.
—Prefer mai multă tăcere la curvele mele, replică el sumbru,străbătând distanţa până la pat dintr-un salt,dând mâna ei la o parte şi aşezându-se între picioarele ei.Aşa că te rog să mă regulezi fără alte comentarii.
—Da, domnule,murmură ea cu uşoară ironie,privindu-l drept în ochi.Cum vreţi dumneavoastră,domnul meu.
El îi acoperi gura cu gura lui,retezând sarcasmul ei cu un sărut înfocat,după care cu,sângele aprins,plonja în trupul ei ispititor.Picioarele ei se încolăciră instantaneu în jurul şoldurilor lui şi Serena scoase un mic scâncet de încântare,iritându-l pe Beau şi amintindu-i cât de receptivă era ea la impulsuri.

—Ai scâncit aşa şi pentru alţi bărbaţi? întrebă el cu voce joasă,sălbatică.
—Poate că da.Furioasă,Serena îşi înfipse unghiile în spatele lui. Gemând din pricina durerii ascuţite şi arzătoare,el se smulse din strânsoare.
Înjurând birjăreşte el apucă trupul Serenei şi îl răsuci pe burtă.
—Mai bine să-ţi ţinem mâinile la vedere,mormăi el.În genunchi,îi ordonă el,pleznind-o peste fese ca pe o iapă caee trebuia pornită din loc.
Văzând că ea nu răspunde,Beau îşi strecură mâinile pe sub şoldurile Serenei,
ridicând-o pe cele patru membre.Cuprinzându-i mijlocul cu braţul ca s-o ţină locului,se lipi de ea din spate şi atinse vulva ei cu vârful penisului,atingând,
frecând uşor carnea sensibilă până ce Serena încetă lupta și începu să scâncească şi să geamă.
—Aşa-i mai bine,şopti el,mângâind fesele ei cu palma înfierbântată într-o voltă largă,de la mijloc pînă la sexul încins proptindu-şi în crăpătura umedă vârful umflat al erecţiei ca s-o pregătească.O vrei aşa tare acum? Să-ţi plătesc pentru picăturile de sânge de pe spate? O penetră înainte ca Serena să-i poată răspunde.
Însă când el începu să se mişte înăuntru,ea se trei acompaniindu-l — dintr-o nevoie neruşinată,împingând în contră ca să absoarbă mai profund fiecare lovitură.Cu fiecare mişcare se intensifica o foame insuportabilă.Senzaţiile era atât de copleşitoare,atât de acute,încât Serena crezu că o să leşine de plăcere.
Se frecă de el tot mai intens,insistentă,cerând tot mai mult.Fără a mai fi nevoie s-o ţintuiască locului,mâinile lui își schimbară poziţia, cuprinzând sânii ei grei,mângâindu-i în vreme ce aceştia se legănau în ritmul şoldurilor,strângând între degete sfârcurile erecte,astfel încât Serena simţi frisoane de plăcere de-a lungul şirei spinării până la călcâie şi apoi până în miezul topit al trupului ei.
Aplecându-se peste spatele ei,Beau îi muşcă lobii urechii şi ceafa,gustând,din carnea ei.

—Doamne,te-aş regula încontinuu,şopti el,cu o voce îngroşată,aspră,ţinându-şi palmele presate,pe sânii ei și făcând-o,cu trupul lui puternic,să tremure de dorinţă.Se împinse în ea mai adânc şi mai tare,cu o poftă inconfundabilă,ca şi cum ar fi putut să o pedepsească cu penisul lui şi să o determine să se supună.
—Spune-mi că o vrei,gemu el răguşit.Serena gâfâia,ameţită,dorindu-l atât de mult încât simţea că e pe cale să leşine.
El o penetra încă o dată şi ea ţipă.Orgasmul o făcu să tresară ca scuturată de un şoc.Genunchii îi cedară când senzaţia orbitoare îi inundă corpul.Ţinându-i isonul,Beau continuă loviturile,prelungind orgasmul într-o dimensiune de negândit.Câteva minute mai târziu,satisfăcut pe moment şi prăbuşit pe spatele ei,Beau îngăimă printre gâfâieli:
—Dumnezeule,da tare bine te regulezi.Răsucindu-se,ea îl muşcă.
—Ce dracu' ai?Surprins,Beau îşi duse palma la umăr şi se rostogoli de pe ea.
Serena se dădea jos din pat.O secundă mai târziu,baricadată în spatele mesei solide,dincolo de limita la care putea el ajunge,rosti glacial:
—Nu sunt aici pentru uzul tău.
—Ba da,eşti,răspunse el,cu voce joasă,încărcată de furie,ridicându-şi palma însângerată.Şi dacă mă mai muşti din nou,adăugă el,lingându-şi sângele de pe mână,te muşc şi eu.Acum mută-ţi fundul încoace.
—Prima dată când o să te uiţi în altă parte o să fug.Serena rostea vorbele cu obidă.
—N-o vei face,ripostă el,abia înfrânându-se,sculându-se din pat.Îţi place prea mult să te regulezi.Era încă excitat când se îndreptă spre ea.Erecţia lui era dură,imensă şi pulsa.Dându-se înapoi,Serena se retrase până ce ajunse la bariera solidă a zidului.
—Vino aici,porunci el,cu voce şfichiuitoare,ajungând de cealaltă parte a mesei.

Ea nu se mişcă.Beau o privi scurt,după care începu să cureţe masa.Puse candelabrul greu pe podea,aranja frumos farfuriile de la prânzul Serenei şi le puse pe un scaun,totul într-o tăcere atât de intensă,încât clinchetul vaselor părea asurzitor.Îndreptând faţa de masă din in aspru,îi netezi marginile,ca şi cum simetria ar fi contat enorm.
—Pune-ţi c...l chiar aici,zise el,bătând în tăblia mesei cu degetul.
—Nu sunt o marionetă să joc la ordin..
—Dar joci întotdeauna magnific,i-o întoarse el.Mai bine decât Julia Johnstone sau Amy Dubechet sau,oricare alt damă de societate.Cred că o să te mănânc mai întâi.Chipul ei se înroşi când el făcu referirea la curtezanele de modă ale Londrei,în vreme ce ultimele lui cuvinte îi aprinseră trupul.
— Nu te apropia de mine,rosti ea autoritar,uitându-se când la el,când la masă.
Beau clătină din cap.
— Nu cred.(Vocea lui părea cumplit de calmă.) Mă întreg dacă mai ai acelaşi gust.Căldura din sângele ei se înteţi.
—Îţi aminteşti de terasa din Minorca? (Privirea lui coborî şi se opri pe pubisul ei mătăsos.) Aici n-am marţipan,dar pot să improvizez.
Serena simţi un nod în gât.El observă.
—Vrei să te car în braţe?Serena se menţinea rigidă şi lipită de perete,dar Beau
ştia că nu de teamă.
—De atunci n-am mai putut să văd cireşe de marţipan fără să mă gândesc la tine,murmură el,înconjurând masa? către ea.Ai fost într-o formă rară în ziua aceea.
—Dă-mi o limită de timp,rosti ea iute la apropierea lui, Când îmi vei da drumul?
—De ce?
—Am nevoie de asta.
—Iar eu am nevoie de tine.(Beau se opri şi inspiră; profund.) Nu-ţi pot da o dată anume.
—Am plâns săptămâni întregi după plecarea ta.

—De această dată nu te voi lăsa să plângi,zise el,ca şi cum ar fi putut opri universul în loc.
—Beau,te rog...lasă-mă să plec.
—Nu pot.Străbătu ultimii doi paşi.Serena simţi căldura trupului.
—Aş vrea să fi putut,rosti el abrupt,după care se aplecă,îşi strecură mâna sub genunchii ei,o ridică în braţe şi o purtă spre masă.
—Stau cu tine azi şi la noapte,se târgui ea.Apoi dă-mi drumul.
—Îmi pare rău.O depuse pe masa rustică şi îi atinse buzele cu buricele degetelor când ea deschise gura să vorbească.
—Nu e negociabil.Dac-ar fi fost,nu m-aş fi aflat aici.Discută cu mine mâine sau peste două zile.Poate că atunci n-o să-mi pese.
—Deci n-am de ales?
—Cam aşa ceva,murmură el,plimbându-şi palmele pe interiorul coapselor ei şi desfăcându-i picioarele cu o apăsare blândă.Spune-mi cât de mult urăşti asta.
Podurile palmelor lui ajunseră să se odihnească pe baza osului pelvian,în vreme ce degetele larg desfăcute mângâiau petalele moi ale sexului ei.Privind-o,zise:
—Spune-mi că ăsta e iadul pentru tine.Că p...ta nu tremură în jurul degetelor mele.Că ţi-e imposibil să ajungi la orgasm.Că nu ne potrivim perfect împreună.
—Şi când mă vei părăsi — ce va urma? Dorinţa o făcea neajutorată,şi asta o îngrozea.
—Nimeni nu te părăseşte.Ţi-am oferit carte albă.Îţi voi aşeza Londra la picioare.
Mâinile lui o mângâiau,exercitând o presiune senzuală.Ea simţi cum se deschide larg pentru el.Simţurile îi erau invadate doar de clipa prezentă.
Conştient şi cunoscător al excitării femeilor,Beau agăţă un scaun cu piciorul,îl trase aproape,după care,aşezându-se pe ei,ridică picioarele ei pe umerii lui.
—Poţi avea tot ce vrei,şopti el,aşezând şoldurile ei în unghiul potrivit şi deschizând delicat cu degetele.Îţi dau orice,mai icni el,după care,aplecându-se în faţă,trasă o cărare cu limba pe labia ei umedă.Valul brusc de plăcere care îi inundă simţurile

Serena explodă într-un ţipăt uşor.Înainte ca ea să răsufle sau să se mai gândească la justeţea pasiunilor ei,limba lui plonjă adânc înăuntru,
făcând-o pe Serena să capituleze printr-un mic scâncet.
Beau lucra cu o atenţie meticuloasă,străduindu-se s-o mulţumească.Limba lui mângâie vulva şi clitorisul ei încet, blând,până ce ea se arcui de dorinţă! Degetele lui mângâiară ţesuturile ei moi şi umflate,testând pasajul umed dintre ele până ce ea începu să se zbată sub mâinile şi gura lui,cu degetele încurcate în părul lui,ţinându-l acolo,captiv.Era udă de dor şi aşteptare — iar esenţa ei perlată începu să conveargă în mici picături nepreţuite care îi acoperiră carnea moale,alunecară peste limba lui şi căzură pe faţa de masă ca o dovadă ispititoare a dorinţei sexuale.
— Crezi că eşti gata pentru mine? întrebă el inutil,ridicându-se de pe scaun şi postându-se între picioarele ei,pe care le susţinu uşor pe antebraţe.
Cu ochii închişi,ea se prinse de marginea mesei,cu spatele arcuit,cu pelvisul înălţat provocator în întâmpinarea lui.
—Deschide ochii,ceru el încet.Ca să mă vezi cum te f...Acum,adăugă el cu voce aspră.Genele ei se ridicară cu o mişcare leneşă şi languroasă.
—Mă uit,şopti ea.E mai bine? Beau zâmbi.
—Pentru mine,da.Acum deschide-te.Ea ezită o fracţiune de secundă,apoi mâinile ei coborâră şi desfăcură petalele roz şi umede ale sexului.
—Roagă-mă,zise el încet.
—Te rog,lord Rochefort,se conformă ea,fără a mai ezita,privindu-l drept în ochi.Am nevoie de tine.
—Doar de mine.Nu se putea abţine.Era o fiinţă prea somptuoasă ca să i se acorde libertate.
—Doar de tine în toată lumea,şopti ea.Atinsese punctul egoismului şi a miezului incandescent al dorinţei — acolo unde nu contau nici un fel de bariere,ci numai senzaţiile brutale.
—O să am grijă de tine.(Ochii lui păreau ciudat de gravi,iar din voce îi dispăruse cheful de confruntare.) Deşi nu-ţi pot pune sufletul la picioare.

—N-am nevoie de asta.
—Mulţumesc,zise el,gândindu-se la cu totul altceva.Apoi o sărută — un sărut fragil,gingaş la început,apoi sălbatic.Ea îl călăuzi în cuibul ei cu miere,lăsându-se în voia propriilor emoţii,primindu-l cu fala din vremurile bune.Dispunea de o energie agresivă care îl ademenea şi îl nedumerea pe Beau,provocându-l aşa cum nu reuşise nimeni până atunci.Însă în relaţia lor haotică exista şi o rară puritate a pasiunii — sălbatică,tumultoasă şi primitivă — ca şi cum ar fi fost destinaţi unul altuia.
Ţinându-se strâns de masă,Serena se înălţă ca să întâmpine asaltul lui impetuos,oferindu-se şi abandonându-se total.Ţintuindu-și mai bine picioarele pe podea,el se apleca deasupra ei,apucă marginea mesei pentru un echilibru mai bun şi începu s-o devoreze pe Serena.
Iar când ajunseră la climax în hanul rustic de lângă Piacezza,în mijlocul miresmei de vară,se simţiră vii din nou,împreună,mulţumiţi şi satisfăcuţi — într-un loc aparte,numai al lor.
Însă privaţiunea fusese prea dureroasă,prea disperată,aşa că nu rămaseră prea mult timp mulţumiţi.Aveau nevoie să atingă, să guste,să miroasă şi să simtă căldură,să simtă contactul şi apropierea,unirea fără de echivoc: Făcură dragoste în acea după-amiază fermecată în toate modurile posibile,feroce,amăgitor dar şi languros,luând și cedând iniţiativa pe rând.Senzaţiile reprezentau singura realitate într-o lume în care restul era haos.

CAPITOLUL 24

Serena rămase o săptămână,pentru că el nu-l dădu drumul.N-o lăsase să iasă din raza lui vizuală,iar după o scurtă vreme petrecută în dulceaţa paradisului,nici ea nu mai dori să plece.
Beau o cocoloşea,galant şi plin de solicitudine,amuzant şi chinuitor,mereu satisfăcând-o,oricare i-ar fi fost dispoziţia.Iar ea ardea pentru el,dornică şi nerăbdătoare,era flămândă de el şi îl iubea cu tot sufletul.Şi aşa trecu a doua săptămână.Se trezea uneori în acel rai al simţurilor,sfâşiată de îndoieli şi

auto-incriminare,făcându-se singură slabă şi laşă,întrebându-se cum de putea ceda atât de uşor şi se putea preda atât de lesne seducţiei lui.Cum îşi putea permite să vrea numai atingerile,săruturile şi sexul lui?
Dacă cineva ar fi forţat-o să răspundă în acele zile de pasiune aprinsă,n-ar fi putut s-o facă.Era doar un receptor de senzaţii şi sentimente,dornică de plăceri încântătoare.îşi deschidea braţele pentru el…,şi trupul şi sufletul.
Îl iubea aşa cum o femeie poate iubi un bărbat.
Iar Beau îi arătă plăceri noi şi ciudate în dormitorul acela rustic,O recompensa — şi îi dovedi că anumite lucruri nu se puteau explica prin cuvinte.Sau prin logică.Îşi îndeplini cu conştiinciozitate promisiunea de a o lăsa gravidă,
depunându-şi sămânţa în trupul ei fertil de nenumărate ori.
Era binevoitor faţă de toanele ei,indulgent,acum că ea se predase complet.Într-o zi îi compuse o odă,o joacă drăguţă de cuvinte care o făcu pe Serena să zâmbească.Însă cel mai mult se îngriji de nevoile ei carnale,mulţumind-o cu bucurie — cu inspiraţie,cu competenţă şi cu sufletul deschis.
La sfârşitul primei săptămâni ştiu că trecuse de graniţele familiare ale senzaţiilor într-o nouă sferă a sentimentelor mirifice.Poate că acestea nu erau foarte închegate,dar Beau era fericit cum nu mai fusese în viaţa lui.
Într-o după-amiază târziu,întorcându-se de la pescuit în micul pârâu din spatele hanului,Beau hotărî să facă un drum până la podgoria unde se producea vinul favorit al Serenei şi să aranjeze trimiterea unei rezerve substanţiale către Anglia.
Referirea lui la Londra şi la casă o făcu pe Serena să-şi aducă imediat aminte de nesiguranţă.Contemplarea viitorului era cumplit de deprimantă.Nu putea accepta să devină amanta sau soţia lui de paravan.Ambele roluri nu însemnau decât accesorii lipsite de importanţă ale vieţii lui.Oricum,el nu mai adusese în discuţie subiectul.Poate că în ziua în care vorbise despre asta,epuizarea fusese stimulentul necesar.De atunci însă nu mai făcuse nici o referire la căsătorie.
Însă după ce el plecă zâmbind şi făcându-i cu mâna,ea alergă la fereastră ca o adolescentă îndrăgostită,vrând să-l vadă în

vreme ce-aştepa să-i fie înşeuat calul în grajdul de dedesubt,era complet vrăjită.Ce înalt şi frumos era,ca un tânăr zeu.Trupul lui armonios şi musculos,muşchii umerilor care-i jucau sub materialul subţire al cămăşii în vreme ce se juca cu cravaşa.Părul lui negru sclipea în razele soarelui; bucle mătăsoase îi încadrau faţa,în vreme ce profilul lui părea pur şi clasic,aşa cum îşi ţinea capul,uşor aplecat,ascultând-l pe grăjdar.

Omul părea că povesteşte o istorioară amuzantă în vreme ce înşeua calul,pentru că Beau izbucni de câteva ori în rîs.Conversaţia îi absorbea pe cei doi bărbaţi în asemenea măsură,încât nici unul dintre ei nu observă tânăra servitoare care ieşise din căsuţa lipită de grajduri.Însă când ea zise ceva,ambii bărbaţi îşi înălţară privirile,Beau clătină din cap în semn de nu şi îşi întoarse din nou atenţia spre grăjdar.Câteva secunde mai târziu,fata se găsea suficient de aproape de Beau ca să-şi arunce braţele în jurui gâtului lui.Îl trase atât de brusc,încât Beau se împiedică uşor înainte de a-şi recăpăta echilibrul.În următoarea secundă ea îl săruta strângându-se în el.O clipă mai târziu el se desprinse din îmbrăţişare,dar cu un zâmbet politicos,după care,îndepărtându-se de fată,se aruncă în şa.Grăjdarul o admonestă iute pe fată,dar aceasta îl ignoră şi se agăţă de piciorul lui Beau.Aplecându-se,Beau îi spuse ceva — câteva cuvinte,pe jumătate zâmbind,după care îşi îndemnă calul din pinteni.Răspunzând printr-un râset la un comentariu al grăjdarului dispăru din curtea interioară.

Inima Serenei bătea ca şi cum ar fi alergat mile întregi. Scenariul care se petrecuse în faţa ochilor ei o alarmase până la tăierea răsuflării.Profeţia lucrurilor care aveau să se întâmple era înfricoştoare.Beau nu putea fi credincios.Fusese destul de clar în această privinţă.Iar dacă ea ar fi rămas cu el,ar fi fost obligată să accepte acest comportament licenţos din partea lui.În fond,se aştepta la o libertate personală,ca toţi bărbaţii din clasa lor socială.Serena avea să audă despre tot felul de amante în lumea bârfelor londoneze sau avea să-l vadă împreună cu vreo iubită în cine ştie ce ocazie publică aşa cum se întâmplase puţin mai devreme,râzând amândoi şi sărutându-

se.Simţi un junghi în inimă doar gândindu-se la o asemenea umilinţă.N-ar fi putut niciodată să rămână pasivă şi indulgentă,în vreme ce el s-ar fi complăcut în intrigi amoroase.Ar fi murit de inimă.
Stând în faţa ferestrei deschise,scăldată în aerul cald de vară,un fior rece o cuprinse când ajunse la cumplita concluzie.Deşi ştiuse mereu că întâlnirea lor va lua sfârşit odată,nu crezuse că lucrurile se vor petrece chiar atât de rapid.
Întorcându-se de la fereastră,privi o clipă mica încăpere unde trăise fericiri fără precedent şi plonjase în adâncurile plăcerilor senzuale,vrând să fixeze imaginea pentru totdeauna în memorie.Se uită la pat o bună bucată de timp,după care închise ochii şi inspiră adânc.Sosise clipa plecării.
Nu-şi permise să raţioneze dincolo de acest adevăr crud,pentru că n-avea să-l mai părăsească nicodată dacă-şi permitea cel mai mic pretext ca să rămână.Iar atunci n-ar mai fi fost decât o amantă întreţinută şi,eventual,o amantă aruncată — ambele ipostaze imposibil de acceptat.Mişcându-se cu iuţeală,Serena îşi luă bagajul din dulap.Numără atâta aur cât să-i ajungă până la Florenţa,după care,lăsând restul în urmă,coborî scările în fugă şi alergă spre grajduri,ca şi cum graba ar fi fost soluţia pentru a-i potoli dorinţele.
Câteva minute mai târziu era deja pe drum,după ce închiriase un grăjdar ca s-o escorteze.Ultima inagine pe care o prinse ieşind pe poartă fu cea a servitoarei,care stătea în poartă,cu un zâmbet triumfător pe chip.
Ca un simbol al viitorului ei dacă ar fi rămas acolo.N-ar fi devenit altceva decât o jucărie amoroasă pentru un om cu gusturi perverse.
Iritarea îi înfrâna depresia câteva ore,dar resentimentul lasă în curând loc tristeţii şi,când Serena ajunse la Parma,începu deja să se întrebe dacă fusese alegerea corectă.Beau se întoarse puţin înaintea amurgului.Când intră în încăpere ştiu imediat că ea plecase.O ştiu chiar înainte să o vadă pe servitoarea care şedea pe un scaun lângă fereastră.

—Aşadar,rosti el,inspirând adânc,şi zicându-şi că i-ar fi prins bine acum să izbească ceva.Te pot ajuta cu ceva?
—A plecat.
—Văd şi eu.
—Mi-am zis că v-ar plăcea puţină companie.
—Înţeleg.Beau îşi scoase haina,o lăsă să cadă pe podea şi întinse mâna după o sticlă de băutură.Nu se aşeză jos.Scoase dopul sticlei şi o puse la gură.După ce trase un gât zdravăn,privi pentru prima dată în jurul lui.
Serena nu îşi luase hainele,cele pe care Solignac i le dăduse în cursul călătoriei spre Milano.Toate erau frumos împachetate,aşa cum le aranjase servitoarea când îl părăsise Serena pe Massena.Uşile dulapului erau deschise.Ca atare,Serena plecase în grabă.De ce,oare lăsase aurul câştigat la cărţi şi smaraldele?
Punga din piele cu banii înăuntru şi cutiile cu bijuterii se puteau vedea bine pe unul din rafturile dulapului,în ciuda luminii slabe.
Ca şi cum ar mai fi contat.Ca şi cum mai conta ceva din ce făcea ea.La dracu.
Nu intrase niciodată în atâta buclucuri pentru o femeie.O înjură că se urcase în acea noapte furtunoasă la bordul lui Siren.O înjură pentru frumuseţea ei răpitoare şi corpul ispititor, pentru dorinţa ei flămândă şi pasiunea înflăcărată.
Şi se înjură pe sine pentru că o dorea încă.
—Doreşte domnul o baie?Fata se materializă brusc lângă el.Vocea ei sugera
ceva mai mult decât o simplă baie.Beau ezită o secundă,nesigur pe ceea ce voia,apoi dădu din cap.
—Şi o altă sticlă,adugă el tare.O clipă mai târziu încercă să zâmbească,pentru că
fata făcu o grimasă auzind tonul lui.
—Nu sunt supărat pe tine,explică el.A fost o zi lungă, o lună grea,sau poate două…sau cinci.Amintirea unei nopţi de februarie pe mare îi ardea sufletul.

Fie ca Serena Blythe să ardă,în iad,îşi zise el,ducându-și iarăşi sticla la gură şi apoi folosind-o ca să o salute pe fată Părea foarte tânără,deşi nu se comporta ca o neştiutoare.
—O baie mi-ar prinde foarte bine,zise el politicos.
Nu peste mult timp se trezi aşezat într-un soi de cadă surpinzător de confortabilă,în compania tinerei signorine înfocate.Se achită aşa cum trebuia de renumele lui de armăsar,chiar dacă fără pasiune,cu dorinţa ca totul să se sfârşească cât mai repede.Iar când pofetele tinerei fură în sfârşit satisfăcute,el o expedie politicos,ceru o ladă cu vin,apoi încuie uşa şi căută în băutură evadarea din starea de mânie şi frustare.În după-amiaza celei de-a doua zi se terminase lada şi se simţea ca naiba.Uitându-se în oglindă,într-un moment de trezie,fu şocat de ceea ce văzu.Se năpusti imediat la uşă,ieşi pe coridorul îngust şi strigă după mâncare,apă caldă,bărbier,un servitor să împacheteze lucrurile şi un grăjdar să-i înşeueze calul.Beat criţă,tremurând de foame,nesigur că nu-şi pierduse minţile,Beau se sprijini de tocul uşii,ascultând paşii care urcau în fugă scările,şi.zâmbi.Pleca spre Florenţa.
În vreme ce Beau se făcea prezentabil pentru drumul spre Florenţa,Serena şedea îngenuncheată peste un lighean în apartamentul ei şi vomita.Era a doua oară în acea zi şi a doua zi la rând,fapt care o făcu să se întrebe dacă nu se stricase la stomac pe drum.
Imediat ce intrase în apartamentul ei,mirosul de mâncare care venea dinspre bucătăria de dedesubt a proprietăresei îi provocase greaţă.Înainte,Serena nu remarcase niciodată astfel de mirosuri,aşa că îşi spusese că era doar epuizată după două zile de călătorie.Dormise neîntoarsă până la ora zece a doua zi,după care trimisese un bilet familiei Castelli,anunţându-şi întoarcerea.
Julia venise imediat la ea acasă şi,în cursul următoarei ore,Serena fusese nevoită să o calmeze.O asigură că nu păţise absotut nimic şi că nu i se făcuse nici un rău pe drumul către Milano.Da,îl văzuse pe lordul Rochefort,care se afla probabil în Piacenza.Nu.Massena nu era un monstru cu trei capete şi cu copite,deşi nu era chiar atât de sigură că Solignac n-ar fi făcut

un pact şi cu diavolul dacă era vorba de bani.Da,era fericită că se întorsese cu bine în Florenţa, da,avea categoric să vină „acasă” la familia Castelli joi seara. Nu se simţea deloc rău.
Însă nu, nu trebuia să i se spună părintelui Danetti că se întorsese în oraş pentru că voia să mai doarmă încă o zi şi n-avea chef să-l asculte citind rugăciuni sau să-l vadă privind-o cu ochi compătimitori — cel puţin nu până joi.
Julia zâmbise şi zisese:
—S-ar putea să trebuiască să te hotărăşti în curând,să alegi pe unul dintre peţitori drept soţ.Nu-i drept să faci| nefericiţi atâţia bărbaţi.
—Dar eu nu caut un soţ,replicase Serena.Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai transmite informaţia asta oricui dispus să asculte.
—Mă tem că o vor găsi inacceptabilă,draga mea,zii Julia.Va trebui să le dai tu însăţi vestea cea proastă.
—Ca şi cum n-aş fi încercat de nenumărate ori până acum,declarase Serena cu un uşor oftat.
—Lordul Rochefort părea preocupat de siguranţa ta, comentase Julia,cu o notă de curiozitate în voce.Credeam că se va întoarce cu tine.
—Mă tem că e ocupat.(Serena se luptase să-şi menţină vocea calmă.) S-a angajat asiduu în diverse misiuni pentru Pitt.
—Oricum mă bucur că a dat de tine.
—Da,a fost drăguţ din partea lui.Ce cuvânt palid pentru a descrie plăcerea şi suferinţa de a-l cunoaşte pe Beau St.Jules.
—O să recunoşti pe toată lumea oare vine joi seara.Ş o să-i avertizez pe toţi prietenii noştri să nu te asasineze cu întrebări despre răpire.Aşa că simte-te liberă să spui cât de multe sau cât de puţine vrei.N-o să iriţi pe nimeni.E aşa de bine că te-ai întors nevătămată,exclamase Julia,aplecându-se pentru a lua mâinile Serenei în mâinile ei.Erau teribil de înspăimântaţi.După ce o pusese la curent cu evenimentele din ultimele săptămâni,inclusiv cu vestea bună că tânăra mamă împreună cu copii ei ajunseseră cu bine în Florenţa şi îşi găsiseră un adăpost bun în oraş,Julia plecase şi Serena se băgase la loc în pat.Dormise o bună parte din zilele care

urmaseră.Bateriile ei de energie aveau încă nevoie de împrospătare,emoţiile erau încă prea acute iar tendinţa de a izbucni în plâns prea puternică.În orele de veghe,Serena se trezise admirând tablourile cu Beau.Pozele se găseau pretutindeni,sprijinite pe pereţi,atârnând,ba chiar una dintre el,neterminată,se odihnea pe şevalet.
Acum îşi dorea imposibiliul,iar în clipa următoare îşi spunea că Beau o făcea nefericită.El n-o iubea şi probabil n-avea s-o iubească niciodată —un bărbat ca el n-avea înclinaţii romantice.
Poate c-ar fi fost bine să ascundă tablourile,astfel încât să nu-şi mai amintească de el la fiecare pas.Se gândi să înceapă un tablou pentru cursul de peisaje.Numai că în loc de toate astea se trezi începând un nou portret al lui Beau St.Jules.
A doua zi după aceea vomită o singură dată,dimineaţă,când se trezi,apoi iarăşi în dimineaţa următoare,când greaţa o cuprinse atunci când tocmai stătea de vorbă cu propietăreasa.Doamna Cavalcanti tocmai urcase cu rufele.Când Serena sări de pe scaun îngăimând o scuză oarecare,femeia zise în urma ei:
— Îţi aduc o cârpă umedă.Îşi făcu apariţia o clipă mai târziu,şi o ajută pe Serena să se ridice.O conduse spre pat,o băgă sub cuvertură şi îi aşeză cârpa răcoroasă pe frunte.
—Băieţii mei mă făceau mereu să vomit dis-de-dimineaţă.Niciodată fetele.Te ajut să mănânci nişte pâine uscată înainte de a te da jos din pat.
Comentariul femeii o făcu pe Serena să simtă că i se face iară rău,deşi nu-i mai rămăsese nimic în stomac de dat afară.Iar când greaţa i se mai domoli,
întrebă,însă,buimacă?
—Un copil?
—Să faci bine să te căsătoreşti cu domnul ăla drăguţ zise propietăreasa pe un ton ce nu admitea replică.Julia miaj spus că e în Piacenza.O să-i trimitem o scrisoare.
—E imposibil,şopti Serena,încă şocată.
—Atunci o să-l punem pe profesor să-i scrie tatălui lui, rosti sentenţios

propietăreasa,categorică în privinţa responsabilităţii paterne.O să aibă el grijă ca băiatul să se însoare cu tine.
—Nu,te rog,nu vreau să mă mărit cu el.Gândurile ei umblau razna.
Un copil? E oare posibil?
—Atunci te măriţi cu Sandro,sugeră iute doamnă Cavalcanti,deschisă la alte variante deşi se întreba de ce refuza Serena să se mărite cu un tânăr atât de chipeş.Bebeluşul are nevoie de un tată.Doamne,un copil,îşi zise Serena,încă tremurând şi încercând să absoarbă revelaţia.Greaţa se explica perfect,acum dar dacă purta cu adevărat copilul lui Beau în pântec,atunci n-avea nici o intenţie să se mărite cu Sandro sau cu altcineva.Un soţ fictiv o putea servi la fel de bine.Iar acest subterfugiu nici măcar nu era necesar până la întoarcerea în Anglia.
—Nu vreau să ştie nimeni încă,rosti Serena.Poate că nu e adevărat.
Mamă a zece copii mari,proprietăreasa zâmbi.
—E adevărat,signorina,dar buzele mele sunt sigilate,promise ea.Totuşi ar trebui să te măriţi în curând,ca să nu apară bârfe după ce se naşte copilul.
— Poate că e fată,zise Serena,zâmbind şi întrebându-se dacă va avea părul negru ca al tatălui ei.
—E băiat,ţineţi minte cuvintele mele,declară doamna Cavalcanti.Ar trebui să ştiu după ce am născut şapte băieţi.Părintele Danetti ar fi un tătic perfect,zise ea veselă,hotărâtă să o mărite pe Serena.Nu ştie dacă Domnul l-a luat de tot la el încă şi mai e şi foarte chipeş.Să mănânci bine,signorina,îi ceru doamna Cavalcanti.Bebeluşul are nevoie de hrană ca să crească puternic şi sănătos precum tatăl lui.Vorbise cu băiatul care o escortase pe Serena până la Florenţa şi aflase despre ceea ce făcuseră Serena şi Beau la acel han de provincie,aşa că avea dubii foarte mici în privinţa paternităţii.
—O să fac o zuppa inglese.În cinstea venirii dumitale acasă.Copilului o să-i placă.Acum dormi şi eu o să curăţ pe aici.O să ai nevoie de multă odihnă.

Serena nu se opuse.Simţurile îi erau adormite de un soi de letargie.Îşi repeta obsesiv că purta în pântece copilul lui Beau.Deci el nu dispăruse complet din viaţa ei.Iar ceva mai târziu în acea dimineaţă,când doamna Cavalcanti veni cu mâncare,aşa cum promisese,Serena mâncă două porţii — una pentru ea şi una pentru copil.Beau începu să îndeplinească mai multe sarcini,când ajunse în Florenţa.Împrospătat după două zile în care nu băuse nimic,se apucă imediat de treabă.Ocupă mai multe camere la „Locanda della Rossa” şi chemă imediat un croitor:Celelalte cerinţe ale lui fură îndeplinite în vreme ce croitorul şi duzina acestuia de ajutoare coseau,tăiau şi croiau pentru a-l aranja cum se cuvine pe contele de Rochefort.Consulul general sosi într-un suflet,la puţin timp după ce primele betelii fuseseră ajustate pe o pereche de pantaloni negri.O chemare din partea omului lui Pitt necesita un răspuns grabnic,asta dincolo de respectul necesar datorat moştenitorului ducelui de Seth.Apoi fu chemat un preot şi un bijutier,urmat imediat de un al doilea bijutier când Beau ceru un safir pe lângă un inel cu diamante.La sfârşit se alătură un funcţionar public — care să redacteze un contract de căsătorie — şi un florar.Toţi aşteptară instrucţiuni de la tânărul care dădea ordine din mijlocul unei armate de oameni care îl îmbrăcau,îngenunchiaţi,cu ace în gură,grăbiţi să-i termine tânărului cât mai repede un costum pe măsură.

Beau rostea concluziile cu o autoritate politicoasă,dornic să-şi atingă scopurile cât mai repede.Doar nu se însura în fiecare zi.Era nevoie de un anumit efort pentru îndeplinirea acestui scop,iar el n-avea răbdare să aştepte prea mult.

În vreme ce oamenii roiau în jurul lui,ajutându-l în îndeplinirea planurilor,Beau îşi atrase atenţia în sinea lui,să se poarte mai galant cu Serena de această dată.Avea să vorbească cu ea — să-i spună despre dragoste şi despre toate acele nimicuri pe care le rostesc îndrăgostiţii când cer mâna iubitei.Florile aveau să-i fie de ajutor în acest sens.Femeilor le plăceau florile.Îi chemă pe bijutieri să studieze inelele pe care le alesese,cercetând pietrele cu gândul la gusturile Serenei.Mari,dar nu prea mari.Ea nu aprecia ostentaţia

parveniţilor.Lui Beau îi plăcea cel mai mult safirul,dar femeile preferau de obicei diamantele — mai ales acel diamant pe care îl cerceta Beau acum şi despre care fusese informat că tocmai sosise din India.Se uită la ceas,nerăbdător să plece şi chiar un pic - nervos.Căsătoria însemnă un pas uriaş,dar Beau îşi dădea seama că n-o putea avea pe Serena altfel.Aşa că...Trase adânc aer în piept.
O oră şi jumătate mai târziu,însoţit de consulul general şi de preot,Beau porni spre apartamentul Serenei într-o trăsură încărcată cu flori şi cu două cutii mici,în care se aflau inelele,în buzunar.Pe drum,bărbaţii discutară despre armistiţiul proaspăt semnat,fără ca vreunul să creadă că pacea va dura mult,după care dezbătură capacitatea Asustriei de a relua atacul împotriva lui Napoleon.
Doamna Cavalcanti întâmpină alaiul condus de Beau în curte.Era extrem de mulţumită să-l vadă din nou pe tânărul nobil,iar faptul că acesta avea flori la el nu putea însemna decât ceva bun.Domnişoara Blythe era acasă la familia Castelli în acea seară,dar ea ştia foarte bine că domnişoara Blythe avea să fie entuziasmată să-l vadă.Beau se gândi s-o aştepte pe Serena să se întoarcă,dar nu avea chef să amâne ceea ce aveau de făcut şi nici nu avea de gând să poarte o discuţie de salon cu consulul general şi cu preotul până ce avea să se încheie distracţia la familia Castelli.Îi putea scrie un bilet cerându-i o întrevedere,dar nu era sigur că ea i-ar fi răspuns,indiferent de ceea ce lăsa doamna Cavalcanti să se înţeleagă.Felul în care Serena fugise din Piaceza denota resentimentul,dacă nu chiar mânia.Rămânea o singură alternativă.

CAPITOLUL 25

Intrând în salonul familiei Catselli,Beau îşi dădu seama că nu-şi imaginase că ar fi putut-o vedea înconjurata de admiratori.Crezuse mai degrabă într-un moment mai poetic şi mai romantic de regăsire şi încântare.
Când el păşi în încăpere ea nici nu-l observă,căci râdea în hohote de ceva ce rostise unul dintre bărbaţi.Instantaneu Beau simţi că ia foc amintindu-şi de o scenă similară din

apartamentele lui Massena.În acea noapte Serena se simţise la fel de degajată într-o cameră plină cu ofiţeri francezi.Găsindu-şi cu greu stăpânirea de sine,căci gelozia lui n-avea limite când era vorba de Serena,Beau se forţă să-i răspundă politicos Juliei,care venise imediat să-l întâmpine.
—De fapt am sosit de-abia în această după-amiază,răspunse el întrebării gazdei.Îmi daţi voie să vi-l prezint pe domnul Winthrop,consulul nostru general,şi pe părintele Alegini,adăugă el politicos,privind în cealaltă parte a încăperii spre Serena.Văd că domnişoara Blythe a supravieţuit cu bine călătoriei.
—Nu vă putem mulţumi destul pentru intervenţia dumneavoastră pe lângă Massena,declară Julia fără a-şi dai seama de iritarea lui Beau.Serena nu ne-a oferit prea multe detalii,dar sunt convinsă că prezenţa dumneavoastră la Milano a fost esenţială pentru ca ea să-şi redobândească libertatea.
— Poate că am ajutat şi eu la ceva,replică el,luându-şi cu greu privirea de la odioasa scenă în care iubita lui flirta cu o duzină de bărbaţi.Vă pot oferi nişte flori,domnişoară Castelli şi vă rog să mă iertaţi că am sosit neinvitat la petrecerea pe care o daţi.Serena tocmai îşi dăduse capul pe spate într-un hohot de râs auzind ceva ce rostise un bărbat blond şi înalt,aşa că Beau nu mai avea chef s-o cocoloşească cu flori.
—Ce frumos din partea dumneavoastră,zise Julia,luând buchetele. mari întinse spre ea.Sunteţi oricând binevenit în vizită,lord Rochefort.Dacă însoţitorii dumneavoastră ar vrea să se facă mai comozi,tata are un sherry foarte bun la dispoziţie pe masa de lângă bustul lui Platon de acdlo.Eu o să vă conduc la Serena.
—Mulţumesc,dar o să aştept până se mai eliberează.Julia zâmbi.
—Atunci va trebui să aşteptaţi cam mult.E permanent însoţită de un cerc de admiratori.
—Văd şi eu,zise el cu un zâmbet forţat.În acest caz,sper că voi găsi momentul oportun să intervin în conversaţie.Vă rog,îngrijiţi-vă de ceilalţi oaspeţi; eu o să vă admir colecţia de tablouri cât voi aştepta.

După ce vorbi cu consulul general şi cu preotul,informându-i că s-ar putea să mai rămână acolo un timp,Beau se retrase într-un colţ discret şi o urmări pe Serena cum farmecă o grămadă de bărbaţi.
Camera era mare,numărul de oaspeţi considerabil şi mulţimea de bărbaţi suficient de mare ca Serena să rămână ascunsă privirii lui.Julia n-avea nici un chef să nesocotească dorinţele lordului Rochefort,aşa că nu-i dădu Serenei vestea sosirii lui.Însă îl urmări neliniştită pe tânărul englez postându-se lângă uşa de la bibliotecă,cu un umăr sprijinit de peretele furniruit,cu braţele încrucişate neglijent pe piept.Privirea lui părea uimitor de rece..
Julia nu trebui să facă multă vreme speculaţii asupra comportamentului,căci Beau se desprinse repede de perete şi se îndreptă spre lumea din jurul Serenei.Orice idee de romantism îi dispăru din minte.
Ajunse în raza ei vizuală doar când se apropie suficient de mult.Când îl văzu,Serena se opri busc din vorbit.Admiratorii ei se întoarseră cu toţii,luându-se după privirea ei,în vreme ce Beau păşi printre doi bărbaţi care se dăduseră într-o parte şi alta ca să vadă mai bine obiectul atenţiei Serenei.
El se găsea acum la distanţă de un pas.Se înclini uşor.Parfumul ei i se insinua puternic în nări.
—Pot să vă răpesc o clipă,domnişoară Blythe? întrebă el cu voce plată.
Fără a aştepta răspunsul,o apucă de braţ şi începu s-o tragă după el.
O mână se ivi imediat pe umărul lui Beau,oprindu-l din înaintare.
—Poate că doamna nu vrea să plece,rosti Sandro încruntându-se.
—Sunetem vechi prieteni,rosti Beau cu glas mătăsos lăsând clar să se înţeleagă ce voia să spună.Spune-i domnişoară Blythe,cât de bine ne cunoaştem noi,o invită el pe Serena.După care îşi eliberă umărul şi adoptă o poziţie războinică.

—E-n regulă,Sandro,interveni iute Serena nesigură că Beau nu va comite o grosolănie.Vocea lui dură îi răsuna neplăcut în urechi.
—Mă întorc imediat.
—Poate că nu,rosti tărăgănat Beau,întârindu-şi strânsoarea.
—Maturizează-te,îl şfichiui ea la fel de înflăcărată ca şi Beau.
După care,întorcându-se spre bărbaţii care se uitau la ea,le oferi un zâmbet lipsit de expresie.
—Nu voi lipsi mult.Genele lui Beau se lăsară un milimetru ca într-o contrazicere tăcută însă nu scoase nici un sunet,mulţumit că avea s-o ia pe Serena de acolo.
—Nimeni nu ţi-a cerut să vii aici,şuieră Serena,mergând repede ca să ţină tonul cu pasul mare al lui Beau în vreme ce acesta traversa încăperea.Şi să nu mă iei de lângă oamenii ăştia că altfel ţip.
Beau se opri brusc şi o cercetă cu privirea,evaluând sinceritatea ei,după care inspectă rapid încăperea şi se deplasă o secundă mai târziu spre o zonă de rafturi cu cărţi care încadrau un tablou mare cu un peisaj toscan.
—Nu ţi-a trebuit mult ca să revii în lume,zise el îmbufnat,sumbru în haina şi pantalonii lui negri.N-am intenţia să duc o viaţă retrasă.
—Evident.
—N-ai nici un control asupra acţiunilor mele,Rochefort.Dacă îmi amintesc bine,asta a afost alegerea ta.Cred c-ai zis că nu te poţi mulţumi cu o singură femeie.Ei bine,şi eu prefer mai mulţi bărbaţi.
- Beau o ţintui de cotoarele din piele ale cărţilor,făcând-o pe Serena să icnească sugrinsă.
—Am venit aici să mă însor cu tine,la naiba; Dă-i dracului pe alţi bărbaţi.
—Stai să importalizez clipa asta,i-o întoarse ea cu sarcasm.Astfel încât să-mi pot aminti mereu de această cerere în căsătorie încântătoare.
—Tu spune da ca să ne cărăm naibii de aici,mormăi ursuz Beau.

—Dar eu nu vreau să mă mărit cu tine,rosti ea glacial,în ciuda ofertei tale galante.Chiar dacă el voia să se însoare cu ea,judecând după tonul vocii,n-o făcea din dragoste.Iar cu o asemenea atitudine,Serena nu se putea aştepta la credinţă din partea lui.
—Uite,rosti el,scoţând cele două cutiuţe din buzunar.Ia asta.Luând mâna ei,îi puse cutiuţele în palmă.
—Nu vreau inelele tale.
—Atunci ce vrei,la naiba?
—Ceea ce nu-mi poţi oferi,Beau — dragostea ta.
—Credeam că am discutat toate astea deja.
—Am făcut-o.Şi tocmai în asta constă problema,dragule.Beau se simţi încurajat de apelativul ei,chiar dacă fusese folosit ca o ironie.
—Ei bine,cred că pot să-ţi ofer asta acum.Sprâncenele ei se înălţară uşor.
—Ca să fii convingător,Rochefort,trebuie să iei niște lecţii.Nările lui fremătară.
—Nu sunt un actor bun.
—Ştiu.Ce păcat.Şi-ar fi dorit ca el să fie puţin actor.Şi-ar fi dorit adevărat.
—Nu trebuie decât să spui da,şopti el,proptindu-se în ea cu trupul lui atât de familiar şi de cald.Spune da,spune-o.
—Vreau să mă iubeşti.El inspiră adânc,simţind că i se cască un hău sub picioare.
—Te iubesc.
—Acum urmează ceva şi mai greu,Rochefort,zise ea schiţând un zâmbet când auzi cele două cuvinte abia îngâimate de Beau.Trebuie să mă iubeşti numai pe mine.Pe chipul lui apăru zâmbetul cunoscut,iar în ochii lui negri se ivi un licăr de amuzament.
—Aşta-i uşor.N-am mai iubit pe nimeni înainte.Gata,acum spune da.I-am adus aici pe consulul general să ne căsătorească şi un preot dacă preferi aşa —nu ştiam dacă eşti catolică.Contractul e în buzunarul meu.Trebuie doar să fii de acord.

—Ce se va întâmpla cu toate femeile tale? Nu mă refee la iubiri,Rochefort,ci la distracţiile sexuale.Beau expiră cu putere,se uită la ea lung,cu o expresie de nepătruns,apoi făcu o grimasă.
—De ce nu? murmură el cu voce mică.Gata,au dispărut.Satisfăcută?
—Nu cumva acestei recunoaşteri îi lipseşte sinceritatea,icni ea.
—Doamne,Serena,dar te târguieşti la sânge.
—Nu vreau să pară ca o târguială.Vocea ei era moale,dar intensă din pricina emoţiilor.
—Mie aşa mi se pare,şopti el exasperat.La ce naiba renunţi? Blestematul,nu se însura din dragoste.Renunţa doar la unele lucruri ca să se însoare.
— Să te f...exclamă ea plină de ciudă.
—Asta-o înţeleg.Nu vrei s-o faci în calitatea de femeie căsătorită?
Pe chipul lui înflorise un zâmbet şmecher.
—Eu sunt gata,să ştii.
— Tu eşti întotdeauna gata,nu-i aşa? Spune-mi cât va dura acest impuls pasager de a te însura.Până ce drumurile ţi se vor încrucişa cu cele ale unei alte femei?
El rămase nemişcat o clipă,privind-o fix,simţindu-se frustat din pricina piedicilor puse de ea.Ştia prea bine că,dacă ar fi fost doar un impuls tranzitoriu,
şi-ar,fi putut trăi viaţa în continuare confortabil,fără să sufere în asemenea hal în ultimele trei luni.
—Nu te mişca,îi ordonă el,ţinând-o de umeri.După care,îndreptându-şi statura,ca să se poate adresa tuturor oaspeţilor,strigă.
—Are copilul meu în pântec şi nu vrea să se mărite cu mine!
—De unde ai ştiut? icni Serena.Beau se întoarse cu faţa spre ea.Un zâmbet îi apăru încet,pe chip.
—Nu ştiam.Am spus asta ca prietenii tăi să te preseze să te căsătoreşti cu mine.Chiar eşti gravidă? murmură el incredul.Glumeam,băieţi! strigă el peste umăr,ignorând expresiile şocate şi oripilate care apărură pe feţele oaspeţilor.

Acum trebuie să te măriţi cu mine,adăugă el în şoaptă.Porţi copilul meu.
—Ăsta nu-i un motiv suficient ca să mă mărit.
—Ba este.
—Dacă mai dormi prin alte paturi,te omor,îl avertiză ea,întrebându-se dacă îşi asuma cu adevărat cumplita sarcină de a-l face pe Beau credincios.
—Şi viceversa,replică el Deşi eu nu te-aş omorî,zise el.Probabil că ai fi închisă pe una din proprietăţile mele de la ţară pentru tot restul vieţii.Serena îl privi drept în ochi.
—Atunci ne înţelegem unul cu celălalt.
—Perfect.(Beau răsuflă uşurat.) De-acum o să fac altfel totul.
—S-ar putea să-ţi placă.Un mic fior ghiduş îi amintea Serenei de fericirea
nemăsurată pe care el o putea evoca.El zâmbi.
—Deja îmi place.O nevastă şi un copil în aceeaşi seară.Doi pentru preţul unuia singur.
— Nu mă cumperi,Rochefort,aşa cum ai cumpărat tot ce-ai vrut în viaţa ta,îl admonestă ea cu fermitate.
—Ca şi cum n-aş şti asta,dragă.Dac-ai fi fost de vânzare ai fi devenit amanta mea de luni de zile.
—Şi rămân în Florenţa până ce îmi termin studiile continuă ea cu hotărâre,ştiind că el urma să-şi impună punctele de vedere dacă ea ceda acum.
—Eu n-am nimic de zis în privinţa asta? întrebă el cu blândeţe.Francezii or să intre în Florenţa peste câteva săptămâni.
—Poate că vom discuta asta mai târziu,rosti ea,zâmbind pentru prima dată.
—Când mai târziu,murmură el,scăldându-şi privirea în zâmbetul ei şi ştiind că problemele erau rezolvate când ea zâmbea aşa.
—În noaptea asta,răspunse ea încet.
—După ce ne căsătorim.
—După.
—Adică în luna noastră de miere.Ea surâse ghiduş.
—Te avertizez,dragă „Gloriosule”,că pot fi foarte pretenţioasă.

—Îmi amintesc,replică el schiţând un zâmbet.
—Nu te deranjează? murmură ea seducătoare.
—Sunt aici să vă servesc,doamnă,rosti el tărăgănat.(După care adoptă o postură mai puţin provocatoare)Îţi dăruiesc inima mea,dulceaţo,adăugă el moale,cu o voce din care dispăruse orice insolenţă.Zău că ţi-o dăruiesc.
—Eu ţi-am dăruit-o pe a mea de la început,şopti ea.
—Şi nu trebuie să-ţi faci griji,rosti el blând.N-o să te înşel niciodată.Ai cuvântul meu în privinţa asta.Ochii ei se umplură de lacrimi.
—E un cadou generos.El clătină din cap.
Nu e mare scofală.De acum înainte vom avea parte doar de zile fericite,adieri plăcute de vânt şi raze de soare.Asta mi-am pus în gând,zise el cu un surâs leneş,după care,ridicând bărbia ei,îi şterse buzele cu buzele lui.Pentru noi şi pentru copil.
—Şi copilul tău l-am dorit de la început.
—Nu chiar de la început.Nu şi pe iaht
—Ba da,am vrut-o după Minorca.Beau zâmbi.
—În Minorca a fost drăguţ.
—Dar tu nu voiai să fii tată,îi aminti ea,nesigură nici măcar acum că o asemenea posibilitate era reală.
—Cel puţin nu până acum.Un gând teribil o izbi pe Serena.
— Ai copii? Beau clătină din cap.
—Doamnele pe care le cunosc eu nu sunt interesate de maternitate.
—Vor fi surprinse?El înălţă din umeri şi zise;
—Cine știe?Realitatea era însă că toată lumea din Londra avea să fie complet uluită.
—Ar fi mai bine să ne mutăm la ţară ca să scăpăm de amorurile tale? îl tachină ea.
—Ştiu cum să spun nu,replică el firesc,înţelegând prea bine că tentaţii feminine existau oriunde,chiar şi în cel mai îndepărtat colţ de ţară.Şi nu trebuie să-ţi mai amintesc că mă aştept să te dovedeşti la fel de incoruptibilă.
—Şi eu ştiu cum să spun nu.
—Zău? Când s-a întâmplat asta? murmură el obraznic.
—Ei,pe tine te-am găsit irezistibil.Ar trebui să-mi cer scuze?

—Nu în următoarea mie de ani,răspunse ei,rânjind.(După care se aplecă s-o sărute,dar se opri la jumătatea drumului.) De când s-a lăsat tăcerea asta? se miră el,întorcând capul şi observând cum toţi ceilalţi se opriseră şi se uitau la ei,ca la doi actori care jucau o scenă.N-au mai văzut până acum un bărbat şi o femeie discutând?
—Probabil că remarca ta privind sarcina mea le-a trezit curiozitatea,comentă sardonic Serena.
—Dă-mi inelele,ceru el brusc,întinzând mâna după cutiuţe.Scoţând inelele,le strecură pe degetele ei.Acum suntem logodiţi oficial,rosti el,bătând uşor palma ei.
—Va fi o logodnă lungă? întrebă ea.
—Mai lungă decât mi-ar place mie — zece minute,poate unsprezece…Acum zâmbeşte,dragă,pentru publicul nostru curios.Apucând-o pe după umeri,Beau proclamă cu voce tare:
—Domnişoara Blythe s-a răzgândit.(Ridică mâna ei,astfel ca inelele să se vadă bine.) Mi-a făcut onoarea să-mi accepte cererea în căsătorie.Sunteţi cu toţii invitaţi la nunta noastră — care va fi celebrată chiar acum.
Un murmur general ascunse icnetul de surpriză al Serenei.
—Asta dacă familia Castelli ne dă voie să folosim acest salon,adăugă Beau,amintindu-şi de gazdele lor.Strălucind de bucurie,Julia încuviinţă din cap.
—Avem nevoie de un preot? întrebă Beau cu voce coborâtă.
Serena clătină din cap.
—Însă e nevoie de doamna Cayalcanti,răspunse ea.Voia să mă vadă neapărat măritată.Nu i-ar cădea bine să piardă o asemenea ocazie.
— Măritată cu cine? O dungă se formă între sprâncnele lui Beau.
—Probabil cu tine,dar nu era prea pretenţioasă.Părintele Danetti era unul dintre numeroşii ei pretendenţi.
—Numeroşii pretendenţi? repetă el,atins de gelozie.
—Ai ei,nu ai mei.Eu n-aveam pretendenţi.
—Aşa ar fi fost şi indicat.
—Nu adopta tonul ăsta,dragă,sau s-ar putea să descopăr că prefer un preot până la urmă.

—Te măriţi cu mine,declară el scurt.E copilul meu.
—Poate,răspunse ea dulce.
—Ce dracu' înseamnă asta?
—Înseamnă că mă mărit cu cine am chef.Nu strica niciodată să se traseze o limită.
— Atâta vreme cât e vorba de mine.O altă limită.Serena schiţă un zâmbet.
—Văd că o să fii greu de controlat.
— Cred că imposibil e termenul general folosit,murmură el,cu un zâmbet păcătos.
—Atunci viaţa noastră ar trebui să fie interesantă.
—Şi fericită…îngrozitor de fericită.
—Da,şopti ea.Întotdeauna…cu tine.
—Vino aici,rosti el,trăgînd-o aproape.Unde te pot ţine la adăpost de alţi pretendenţi până la nuntă,dulcea mea seducătoare…bucuria mea,încântătoarea
mea.
—Fantezia mea,rosti ea într-o suflare.El se opri o fracţiune de secundă,ţinând-o pe Serena de mână.
—Într-o oră,rosti el încet.Până atunci vom fi căsătoriţi Poţi să aştepţi? întrebă el graţios,ştiind că ea adesea nu-l putea aştepta.Ochii ei scânteiată.
—Aş vrea o ceremonie scurtă.
—S-a făcut,promise el.
—Şi o lună de miere lungă.
—Ajunge o viaţă?În şoaptă,el îi oferea paradisul.
—Mi-ar plăcea,zise ea,cu ochii brusc plini de lacrimi.Când Beau o sărută — un sărut stângaci,de amorezat profund — întreaga asistenţă izbucni în aplauze,urmată imediat de chicoteli şi icnete când sărutul lor deveni înfocat,atingând limita scandalosului,însoţit fiind de sprâncene ridicate,zâmbete largi şi priviri experte din partea celorlalţi oaspeţi.Însă contele de Rochefort şi viitoarea lui mireasă nu observară.Erau conştienţi doar de magia fierbinte a iubirii.

EPILOG

La scurt timp după aceea se căsătoriră în casa framiliei Castelli.Ceremonia fu un pic întârziată pentru a se aştepta sosirea doamnei Cavalcanti şi a câtorva lăzi de şampanie.Cei mai mulţi oaspeţi erau încântaţi de ocazie,iar acei bărbaţi care se încruntaseră la aflarea veştii,îşi dădură seama că Serena era în culmea fericirii şi se mulţumiră cu atât.
Luna de miere dură exact o lună,până ce armata franceză se apropie de Florenţa,aşa cum prevăzuse Beau,şi atunci el o convise pe Serena să se întoarcă în Anglia,cel puţin de dragul copilului.Ea nu se putea opune la o asemenea motivaţie.După ce fură înpachetate toate pânzele şi vopselele ei,tânărul cuplu St.Jules plecă spre Leghorn,ca o primă etapă a călătoriei spre casă.
Ajunseră la Palermo şi apoi în Minorca,unde se opriră pentru o vacanţă amoroasă de două săptămâni.Toţi cei care îl cunoşteau pe contele de Rochefort se minunau de o asemenea căsătorie grăbită.Doamnele voiau s-o cunoască pe mireasa care reuşise ceea ce nu reuşise nici o altă femeie,în vreme ce bărbaţii se arătau fascinaţi s-o cunoască pe cea care stârnise în asemenea măsură interesul lui Beau.Când ajunseră la Londra,Serena avea deja burta mare,deşi toamna abia începuse.Văzând-o pe nora sa,Chelsea rosti imediat:
—Gemeni.În acelaşi timp,Beau exclamă încântat când văzu bebeluşul din braţele mamei sale vitrege:
—Si el cine e?
Surorile îi prezentară nou-venitul pe lume,care abia împlinise două săptămâni.Se simţeau amândouă foarte mature acum,cu un nou-născut în casă.Serena întrebă imediat dacă îl putea lua în braţe pe Ian,în vreme ce Beau şi tatăl lui se traseră deoparte de grupul zgomotos care înconjura bebeluşul şi schimbară priviri mulţumite.Viaţa era frumoasă.
Gemenii se născură prematur,aşa cum se întâmplă de obicei,în prima săptămână a lui februarie,Contele şi contesa de Rochefort binecuvântară venirea pe lume a unui băieţel şi a unei fetiţe.Bebeluşii erau tare fragili,dar un cârd întreg de moaşe îi îngrijiră cu cărămizi calde învelite în lână,astfel că micuţii crescură fără probleme.În primăvară Felicity şi Seth

erau deja graşi şi gângureau,acaparând întreaga atenţie a părinţilor lor.
Iar tânărul conte de Rochefort descoperi că prefera casa de la ţară şi familia sălilor de joc şi a altor activităţi din trecut.
— Nu pot explica de ce,spunea el când prietenii lui se indignau de lipsa lui de interes privind fostele distracţii,dar v-o recomand.Cu căldură.

SFÂRŞIT